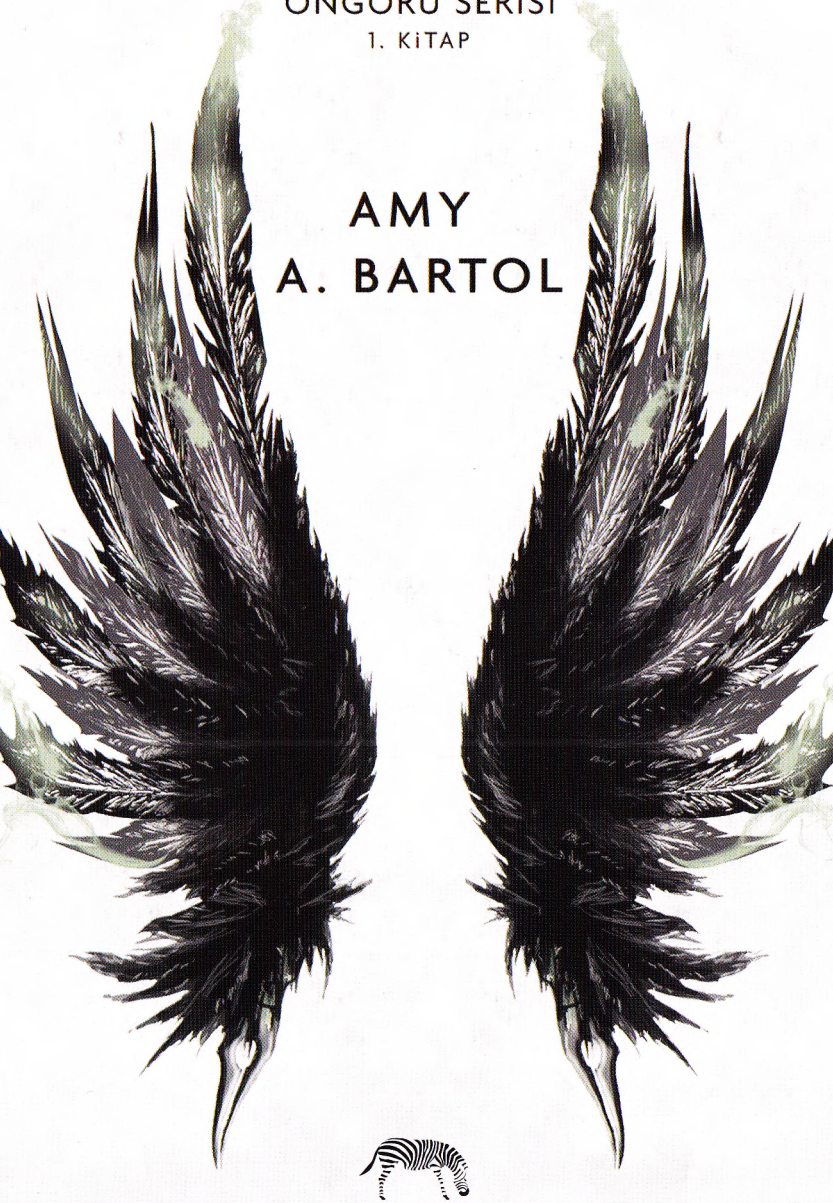
Kaçınılmaz

ÖNGÖRÜ SERİSİ
1. KİTAP

AMY
A. BARTOL

YABANCI

Kaçınılmaz
Özgün Adı | *Inescapable*
Amy. A. Bartol

Yayına Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Merve Süzer
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu
Kapak Görseli | fotolia.com

1. Baskı, Mart 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-29-6

Türkçe Çeviri © Merve Özcan, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Amy. A. Bartol, 2011

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Amy A. Bartol

KAÇINILMAZ

Öngörü Serisi

1. Kitap

Çeviren

Merve Özcan

Her zaman iyimser ve hiçbir şeyin, özellikle sevgisinin geçmiş zamanda kalmasına izin vermeyen annem Gloria'ya.

Ayrıca Tom'a, her şey için...

BÖLÜM 1

taşınma günü

Crestwood Üniversitesi'nin görkemli saat kulesinin durgun cephesinin önünden arabamla geçerken, buranın Merkez Bina diye bahsettikleri yer olduğunu fark ettim. Burası okulun alametifarikasıydı; okulu tanıtan her şeye bu binanın resmini koyuyorlardı. Kabul mektubumun mühründe de kabartması vardı. Sonbaharın kokusu, saat başı olduğunu belirten derin, yankılanan zille beraber açık penceremden içeri sızıyordu. Yüksek, kasvetli ses beni titretti. Bir saat kulesi kadar zararsız bir şeyin hem etkileyici hem de ürkütücü olabilmesi bana komik gelmişti.

Arkamdaki arabada bulunan Jim dayım bana iki kısa korna öttürdü. Dikiz aynamdan ona baktım, sonraki dur tabelasından sola dönmem için işaret veriyordu. Yurdumun sokağını kaçıracağım için endişelenmesi beni güldürdü. Kaygısını gidermek için sinyalimi yaktım. Crestwood kampüsünün sadece birkaç sokağı vardı, dönüşü kaçırmam ölümcül sonuçlar doğurmazdı. *Eğer burada kaybolursam, zaten verdikleri akademik bursu hak etmiyorum demektir,* diye düşündüm. Aynamı kullanarak dudak parlatıcımı tazeledim.

Asfaltı bir tünel gibi saran meşe ağaçlarının altında yavaşça arabamı sürdüm. Daha büyük bir okula gideceğimi

düşünmüştüm her zaman: New York ya da Chicago gibi büyük bir şehirde. Ancak Crestwood bana koşulsuz tam burs verince, böyle harika bir fırsatı geri çeviremedim. Eğer sürekli meteliğe kurşun atacaksan, daima büyüyen bir şehir ne işe yarardı ki? Ayrıca Crestwood istikrarlı bir şekilde, akademisyenler için en iyi özel okullardan biri olarak derecelendirilirdi. Bir başka artısı da, Michigan'da kalıp Jim dayıyı daha sık ziyaret edebilmemdi. Sadece birkaç saat uzaklıkta olacaktı ve bana ihtiyacı vardı. Onun tek ailesiydim, aynı şekilde o da benim.

Yurt görüş alanıma girdiğinde rahatsız hissetmeye başladım, Yeats Hall'da tek bir kişiyi bile tanımıyordum, aynı şekilde Crestwood'da da. Geçen yılki kısa turda bir iki öğrenciyle tanışmıştım. Ama o zaman yalnızca bir öğrenci adayıydım, yani hiçbirimiz arkadaş edinmeye pek yeltenmemiştik. Yeni bir panik dalgası beni sardı, belki de geride bıraktığım tüm tanıdık şeylerin pişmanlığıydı bu. Derin bir nefes alırken kendime, *Strese girme,* dedim. *Bu yer seni baştan yaratacak. Her şey güzel olacak.*

Bir karaağaç altındaki gölgeli yere park ederek motoru kapatıp dayımın yanımdaki yere park etmesini bekledim. Yanımdaki alana kamyonunu park etti ama motoru kapatmadı. Teybinden Baba O'Reily bangır bangır çalıyordu, dayım ise inleten bas eşliğinde kafasını sallıyor ve hayali gitar çalıyordu.

Normalde böyle bir şey beni dehşete düşürürdü, özellikle de diğer ebeveynler arabalarından masa lambalarını ve kutuları taşıyıp ona kaşlarını çatıyorken. Ama bugün öyle bir gün değildi. Bugün, bu anı zihnime kazıyordum, çünkü karşımdaki, dayımın olup olabilecek en saf haliydi.

Aslında dayımla beraber büyüdük sayılırdı. Annem ben doğduktan kısa süre sonra öldüğü için dayım annemin görevini üstlenmiş ve vasim olmuştu. Onun için kolay

olduğunu sanmıyorum; o zamanlar kendisi de bir çocuk sayılırdı, sadece yirmi yaşındaydı.

Gözlerim üzerinde dolaştı. Rockçı gibi somurtarak dudaklarını kıvırmış, şarkıya eşlik ederken dudaklarını oynatıyordu. Güldüm, benim için yaptığını biliyordum. Gerilmeyeyim diye beni güldürmeye çalışıyordu.

Eski Jeep'imden dışarı çıktığımda, kapıyı kapatırken dökülen ufak paslı parçaları görmemiş gibi davrandım. "Gerçekten iyi bir hayali gitarcısın!" dedim motorunu kapatıp kamyonun açık penceresinden bana sırıttığında.

"Bilmez miyim, gerçek mesleğimi kaçırmışım. Rock yapmak için doğmuşum," diye yanıtladı ve dışarı çıkıp bana katıldı.

"Şüphesiz," diye katıldım. Kolunu omzuma dolayıp bana kısacık sarıldığında koyu kestane rengi saçlarım tutsak kalmıştı.

"Giriş yapmaya hazır mısın?" Ellerini koyu kahverengi saçlarından geçirirken bana sordu, ardından hemen saçları alnına geri döküldü.

"Hazırım." Kafamı sallayarak çantamdan ona bir tarak uzattım.

Güldü, benden tarağı aldı. "Seninle ilgili en çok neyi seviyorum, biliyor musun Evie?"

Kaşlarım kalktı. "Eee, terli olmayışımı mı?"

Daha da sırıttı, kafasını sallarken gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Eh, *o* ve her şeyi düşünüyor olman. Senin için daha az endişeleniyorum. Çünkü bir soruna saldırmadan önce her yönünü düşüneceğini biliyorum."

Bu kez de ben, "Seninle ilgili en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordum.

"Müzik yeteneğimi."

Sırıttım, çünkü ikimiz de müzik kulağı olmadığını bili-

yorduk. "O," diye katıldım, "ve her zaman doğru sözleri söylemeyi beceriyor oluşunu."

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu yeni evimin girişine doğru eğimli kaldırımdan tırmanırken. "Güzel, çünkü buraya gelirken arabada tüm yolculuk boyunca buna çalıştım."

"Kulağa oldukça anaç geldi," diyerek içeri girmem için kapıyı açık tutarken iltifat ettim ona.

"Ben de öyle olmasını istemiştim zaten," diye kabul ederken lobideki geniş maun masaya yaklaştı.

"Evie Claremont," dedim masanın arkasında koltukta oturan neşeli esmer kıza.

Listeyi inceledikten sonra yukarı bakıp, "Genevieve Claremont?" diye sordu.

"Benim, evet ama herkes beni Evie diye çağırır."

Gözlerini benden ayırıp dayıma baktığında gülümseyişi farklılaştı. Dayımla flört etmeye başlayınca ikimiz de anlamazlıktan gelmeye çalıştık: Ben rahatsız olduğum için, dayım ise yaşıtım kızlarla ilgilenmediği için. Neyse ki buna alışkındım, oldukça sık olurdu. Sanırım bütün kız arkadaşlarım dayıma bir zamanlar âşıktı.

Esmer kız, dayım için bütün yurt etkinliklerini saymaya başlayınca, ben de eski binaya bakarak vakit geçirmeye karar verdim. Eskiden zengin Crestwood ailesinin evi olduğunu biliyordum, bir önceki yüzyılın başında okula bağışlamışlardı. İç tasarımı zarifti: ipeksi, buz mavisi duvar kaplamalar, kartonpiyerler, zengin, koyu kahverengi tahta kaplamalar ve kurşun cam pencereler...

Dayım yeni anahtarlarımı vermeden önce beni dürttü ve çenesiyle merdivenleri gösterdi.

"Arkadaş canlısı bir kız," diyerek ikinci kata çıkarken ona sataştım.

Başıyla onayladı ve anlamamış gibi davrandı. "İyi bir kıza benziyor, evet."

Odamı bulduk ve kapısını açtık. Girdiğimizde kapının yanındaki alçak masaya çantamı bıraktım. Oda tek kişilik yatak, çalışma masası, şifoniyer, komodin ve küçük bir lambayla döşenmişti. Banyo tarzı bir lavabo ve gardırop diğer eşyalardı.

"Evie," dedi dayım umutla bana bakarak. Zihnimdeki karanlık çelişkiyi okumuş olmalı ki hemen ekledi. "Endişelenme, eşyalarını buraya getirince kendini bu kadar garip hissetmezsin."

"Endişelenmiyorum," dedim sahte bir şekilde gülümseyerek.

"Hadi," diyerek kolunu etrafıma doladı ve beni kapıya doğru çekti. "Gidip eşyalarını alalım."

Kamyonetinden eşyalarımı indirmeye başladık. Birkaç kutuyu hızlıca odaya çıkardıktan sonra odamda kalıp yerleşmeye başladım. "Bu kutuyu nereye koymamı istersin?" diye sordu dayım. Hızla nefes alıp veriyor ve kapı aralığında sallanıyordu.

"İçinde ne var?"

İnleyip, "Ağırlığına bakarsak, eski erkek arkadaşının ceset parçaları ya da kitaplar..." dedi. Kutunun ön tarafını duvara dayadı, düşürmemeye çabalıyordu.

"Ah, kitaplar o zaman. Bütün eski erkek arkadaşlarım evdeki arka bahçede gömülü. Bu akşam geri döndüğünde güzel rüyalar görmen dileğiyle!" Çalar saatimi yatağımın yanındaki komodine koyarken sırıtarak cevap vermiştim. "Masanın yanına bırakabilirsin, teşekkürler." Odada yürürken ayaklarını sürüdü ve zorlanarak kutuyu kocaman bir *güm* ile bıraktı.

"Son sevgiline ne olduğunu merak ediyordum. Hani sinemaya götürdüğün..." Ramones tişörtünün koluyla alnının terini sildi. Öndeki zavallı Dee Dee Ramone ıslanmıştı.

"Adı Greg'di ve dediğim gibi kendisi arka bahçede."

"Güzel, ondan hiç hoşlanmamıştım. Bunları yerleştirmek için yardım ister misin?" diye sordu odaya gelişigüzel konmuş kutuları göstererek.

"Henüz neyi nereye koyacağımdan pek emin değilim. Belki de tek başıma yapmalıyım." Neredeyse soru soruyor gibiydim.

"İnternet bağlantısını kuracağım, böylece e-posta gönderebilir, internette gezinebilirsin," dedi ve dizüstü bilgisayarımı bulup masaya yerleştirdi.

"Teşekkürler. Yarın derslere kayıt olacağım, yani nasıl gittiğini sana mail atarım," diye söz verdim.

Yurdun ağ bağlantısını kesip bana kendi internet ağımı ve güvenlik duvarımı yarattı. Böylece mahremiyetimi koruyabilecektim. Büyük ihtimalle bunu kendim de yapabilirdim, bana nasıl yapılacağını öğretmişti. Ama ilgilendiği için minnettardım.

Kurmayı bitirip gri-mavi gözlerini bana çevirdi, zaferle gülümsüyordu. Sanırım annemin de gözleri dayımın ve benimkilerle aynı renkti, ancak görmek için eski ve kalitesiz resimlere güvenmek zorundaydım. Geri kalan fiziksel özelliklerim ise; kestane rengi saçlarım ve uzun ince yapım baba tarafımdan geliyor olmalıydı, ikimiz de kim olduğunu bilmediğimiz için bu teoriyi kanıtlamak oldukça zordu.

Dayım etrafa bakıp artık yapacak pek bir şeyi kalmadığını fark edince gülümsemesi soldu. "Bakalım, cep telefonun var," sanki kafasındaki anaç kontrol listesinin üzerinden geçer gibi belirtti. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Paraya ihtiyacın var mı?"

"Zaten bana para verdin," dedim cüzdanı için cebine uzandığını gördüğümde. Onu durdurmak için elimi koluna koydum. "Planladığım bütün bira ve uyuşturucu de-

nemeleri için yeterince param var. Tüm paramı internette kumar oynarken kaybettiğimde seni ararım."

Bana gülümserken göz kenarlarının kırışmasını izledim. Bunu seviyordum. Gözlerinin kenarlarındaki gülümseme kırışıklıklarının nedeninin ben olduğumu düşünmekten zevk alıyordum. "Sana seninle ne kadar gurur duyduğumu söyledim mi, Evie?" dedi, sesi hissettiği duygularla yumuşamıştı.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ah, bir ya da iki kere," diye yanıtladım. "Her neyse, artık evde ben de olmadığıma göre, ertelediğin bütün o şeylere odaklanabilirsin. Belki internetteki randevu sitelerine bakarsın. Ama randevulaştığın kişilerin geçmişlerine bakma, işin tüm gizemi kaçıyor."

Son sevgilisinin adını bile hatırlamıyor oluşum gerçekten üzücüydü. Dayım uzun zamandır biriyle beraber olmamıştı ve bunun mesleğiyle ilgili olduğunu düşünüyordum. Bir çeşit bilgisayar uzmanıydı. Öncelikli olarak özel dedektifler için çalışıyordu ve genellikle boşanma davalarına bakıyordu, özellikle de aldatan eşlerle ilgili davalara.

Aldattığı iddia edilen eşin bilgisayarına giriyor ve hard diskini klonluyordu; şüphelenen eşin iznini almak yeterliydi, çünkü bilgisayar genellikle ortak mal sayılırdı. Sonra kendine uygun bir zamanda, e-postalara ve banka hesaplarına bakardı. Yani ailemizin geçimini sadakatsizliğin sağladığı söylenebilirdi. Randevuya çıkmamasının gerçek nedeninin bu olduğunu düşünmekten hoşlanıyordum, beni büyütmek için kendini sahalardan çektiğini değil.

"Sadece o iğrenç espri yüzünden, odanı spor salonuna çevireceğim. Eve ziyarete geldiğinde ağırlık sehpasında yatmak zorunda kalacaksın."

"Bu ne cüret!" Sahte bir öfkeyle cevapladım, gerginliğimi saklamaya çalışıyordum. Biraz sonra gidecekti ve ben

de burada kalacaktım. Hep ikimiz olmuştuk. Her zaman ona güvenebilmiştim. Artık işlerin farklı olduğunu anladığımda hemen gözlerim doldu.

"Seni şimdiden özledim," dedi Jim dayım gözyaşlarımı görünce.

Sözleri yüzünden paniklemeye başladım, bu nedenle ben de kendi listemin üzerinden geçtim. "Dün yemek için alışveriş yaptım, yani en azından bir hafta yetecek kadar yiyeceğin olmalı. Yeni tıraş bıçakları aldım ve banyodaki çekmeceye koydum. Ah, bir de takım elbiseni kuru temizlemeye götürmüştüm. Çarşamba günü almayı unutma, çünkü cuma günü Henderson'ın boşanma davası için mahkemeye gideceksin."

"Unutmam," dedi anlayışla gülümseyerek.

Gözyaşlarımı tutabilmek için derin bir nefes aldım ve fısıldadım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Gözlerindeki endişe belirtisini görmüştüm. "Beni aramanı istiyorum, yani o kâbusları görmeye tekrar başlarsan," diye de ekledi.

Yere baktım. "Artık buradayım ya, bu yüzden geri geleceklerini sanmıyorum," diye geveledim.

"Eğer geri gelirlerse beni aramanı istiyorum," dedi yanağıma dokunurken.

"Peki," diye kısık bir sesle yanıtladım ve elini indirdi.

"Artık yola çıkmalıyım. Ann Arbor tarafındaki yoğun trafiğe yakalanmak istemiyorum," dedi sesinde zorlama bir neşeyle. "Burada her şey harika olacak. Crestwood'a bayılacaksın, Evie" dedi güven veren bir gülümseme ile.

"Öyle, haklısın. Mükemmel olacak," dedim zorlama bir heyecanla. "Her neyse, trafiğe yakalanmamak için artık gitmelisin. Seni geçireyim," dedim avazım çıktığı kadar ağlayacakmış gibi hissettiğimi ona fark ettirmemeye çalışarak.

Elinden tutarak onu kamyonuna götürdüm. Binmeden önce bana sıkıca sarıldı. Pencereden başını çıkarıp, "Okula dönüş toplantısına gelirim, tamam mı?" diye sordu.

"Sabırsızlanıyorum," dedim belli belirsiz gülümseyerek.

Dayım motoru çalıştırırken, titrememesi için alt dudağımı ısırdım. Camdan bana gülümsediğini görünce kalbim korku içinde hızla atmaya başladı. Dayım hafifçe elini salladı ve ben de aynısını yaptım, ancak benim elim birazcık titriyordu. Arabası gözden kaybolunca yavaşça yukarı çıktım.

Tek kişilik odamın kilidinde anahtarı çevirdim ve ittirip kapıyı açtım. Kapı aralığından geçmek üzereyken, duvarda bir gölgenin hızla hareket ettiğini görünce dondum. Beni korkutmuştu. "Merhaba?" diye sordum, ancak kimse cevap vermedi.

Kapıyı kapamadan önce gözlerimi ovup bir iki kez kırptım. En uzak duvardaki pencereye hızla gittim ve yangın merdiveninde biri var mı diye bakındım. Boştu. Merdiven sahanlığındaki ağır demir ızgara kullanılmadığı için yer yer paslanmıştı, uzun süredir kimse orada bulunmamış gibi görünüyordu.

İç çekip pencereye sırtımı döndüm ve odayı taradım. Çıplak duvarları ve boş rafları inceledim. Burası herhangi birine ait olabilirdi. Boş bir tuvale bakıyor gibiydim. Sanki içinde bulunduğum şu ana kadar olduğum kişinin ve tuvalinde canlı renkler, detaylı şekiller ve desenler bulunan hayatımın burada hiçbir manası, hiçbir geleceği yoktu. *Sadece eşyalarımı yerleştirmem gerekiyor, böylece normal hissedebilirim,* diye düşündüm kendi kendime.

Lavabonun yakınında duran bir kutuyu seçtim ve boşaltmaya başladım. Jim dayım ile benim olduğum fotoğrafı yatağın yanındaki komodine yerleştirirken, Merkez

Bina'nın saat kulesinin saatinin vurması beni korkuttu. *Dong... Dong... Dong...* Saat üçtü. Zilin derin tınlaması havayı uğursuzca çalkaladı. *Bunu tüm gece yapmıyordur umarım, çünkü gerçekten sinir bozucu olabilir,* diye düşündükten sonra saat kulesinin bildirisini saatimle eşleştirmeye çalıştım.

Derken kıyafetlerimden bazılarını boşaltmaya başladım, çekmecelere yerleştirmeyi bitirdim. Sage Center'a yürümeden önce öldürecek biraz daha vaktim vardı. Birinci sınıfların oryantasyonları saat dörtte başlayacaktı. Planım oraya tam vaktinde gidip toplantı salonunun en arkasında bir koltuk bulmaktı. Oryantasyondan önce lobide yalnız başına dolanma düşüncesi oldukça rahatsız edici ve sevimsiz geliyordu.

Yatağımı yaptıktan sonra yumuşak yatak örtüsünün üzerinde yatarken kendimi biraz daha iyi hissettim; battaniyeye sinen ev kokusunu içime çektim. Yorgunluktan esnedim ve gözlerim kapandı, çünkü son zamanlarda pekiyi uyuyamıyor, uyumaktan kaçınıyordum. Uyuduğumda rüya görüyordum ve rüyalar sanki boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu. Tekrar esnedim ve kendimi yataktan kaldırdım. Yerleştirilecek bir kutu daha aradım, böylece sızmayacaktım. Uyumadan önce tamamen yorgun olmak istiyordum, bu şekilde kâbusu hatırlama olasılığım daha düşük olacaktı.

Lavabonun yanında ufak bir kutu buldum. Kaldırıp yapış yapış koli bandıyla güreştim, koparmaya çalışıyordum. Masama taşırken bant elime yapıştı, kutuyu lambanın yanına indirdim. Maket bıçağını kot eteğimin cebinden aldım ve bıçağı açığa çıkardım.

Pencerenin önünden bir gölge geçerek bir anlığına günışığını kesti. Dikkatimi dağıttığı için kafamı kaldırdım.

Sonra bir anda, beynim keskin bir acıyı algılarken kan kutunun üzerine dökülmeye başladı. Acıyla tısladıktan sonra salak maket bıçağını gürültüyle masaya attım. Parmağımı inceledim, derin bir kesikten kan akıyordu. Lavaboya yürüyüp soğuk suyun altına tuttum.

Çok derin değildi, belki de kanamasını durdurduğumda üzerine bir bant yapıştırarak halledebilirdim. Etrafına sarmak için ufak bir havlu buldum ve önceden doldurduğum lavabonun üzerindeki ilk yardım dolabını açtım. Bir kutu yara bandıyla uğraşırken kesiğe baskı uyguladım. Sanki bir atardamarı kesmişim gibi sızlıyordu. Kemik rengi havluda kırmızı lekeler belirmişti.

Sızlayan acıyı göz ardı edip tekrar pencereye, orada biri var mı diye kontrol etmeye gittim. Yangın merdivenini bir daha inceledim; ikinci kattaydım ve ızgara en azından altı metre yükseklikteydi. Merdivenin çekilmesi gerekiyordu, yani kimse direkt ona zıplayamazdı. Kafamı pencereden uzatıp yukarıya baktım. Ama oradan da birinin girmesine imkân yoktu. Şüpheyle pencereleri kapatıp kilitledim.

O kadar yorgunum ki hayali şeyler görüyorum, diye düşünerek sağlam elimle gözlerimi ovaladım. Geri yatağıma döndüm, uzanıp yeni boyanmış beyaz tavana baktım. Esnedim, kafamı çevirip saate baktım. Gözlerim bir saniyeliğine kapandı ve sanki bir an uçuyormuşum gibi hissettim. Yastıklarımdan birini rahatlamak için kendime çekmeden önce gözlerimi aniden açtım. Önümdeki saati tekrar izledim. Uyanık kalmaya çalıştım.

Odam neden bu kadar soğuktu? *Yan tarafıma dönerken merak ettim.* Donuyordum... *Gözlerimi açıp odaklanamadan nemli yanağımın altındaki vinil fayanslara baktım. Soluk bej ve boz kahverengi dama tahtası biçiminde, ıssız sonsuzluğa uzanıyorlardı. Ağrıyan çeneme parmak uçlarımla dokundum, yüzümü yerdeki yapış yapış havuzdan kaldırdım. Yoğun kırmızı kan izleri*

boynumdan akıp zarif kıyafetime yağmur damlaları gibi akmıştı.

Çok tatlı bir müziğin tınıları etrafımda dalgalanıyordu, *ancak başımı döndüren, kulağı tırmalayan, vızıldayan ses tarafından parçalanıyordu. Kafam karışmış, başım dönüyor halde müziğin geldiği yere doğru baktım.*

Gözlerim şimdiye dek gördüğüm en güzel yüze rastladı, ancak güzel hatları kanla kaplanmıştı. Geniş kan izleri ağzının iki tarafında yoğunlaşmış, dehşete düşüren çizgiler halinde yüzünden akıyordu. Onu izlediğimi gördüğünde yavaş, şehvetli bir gülümseme dudaklarının kenarlarında belirdi.

Korku sanki idam ilmeği gibi ciğerlerimden nefesimi çaldı, kafamı çevirmemi yasakladı. Nazikçe elimi kaldırıp parmaklarımı açtı. Avucumdaki kahverengi eski deri parçasından ufak, gümüş kolye uçları sallanıyordu. Güzel canavar onları benden alırken ışık üzerlerinde parladı.

Kendi sesim gibi gelen bir ses fısıldadı. "Yaşam gücünü ortaya çıkar ve bir askeri, bir âşığı ve bir arkadaşı kaybet. Her zaman oradaydı. Her zaman orada..." Dong... *"Gelmesine engel olamazsın..."* Dong... *"Durduramazsın..."*

BÖLÜM 2

oryantasyon

Dong... Dong...

Gözlerim hızla açıldı ve yatakta doğruldum; sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hızla nefes alıp veriyordum. Elim kan gibi bir şey var mı diye içgüdüsel olarak yanağıma dokundu. Parmak uçlarıma bakıp temiz olduklarını görünce kafamı devirdim. Elim göğsüme düştü, küt küt atan kalbimi hissettim.

Aklım karışmış halde kafamı kaldırıp yatağımın yanındaki saate odaklandım. *Saat dört,* diye bağırdı zihnim ve kalbim üç kat hızlı atmaya başladı. *Birinci sınıf oryantasyonu...*

Panik içinde kendimi yataktan çıkarıp lavaboya doğru sendeleyerek yürüdüm. Musluğu çevirdim ve kendimi uyandırmak için yüzüme su çarptım. Sonra durdum. Gözlerimi kırptım ve parmağımı kaldırdım ama kestiğim yeri bulamadım. Yok olmuştu; tenimde bir iz bile yoktu, maket bıçağıyla kendimi kestiğimi gösterecek hiçbir şey yoktu.

Kesiği hayal mi etmiştim? Uyku sersemi beynim uyanmaya çalışırken merak ettim. *Hayır,* diye düşündüm daha evvel parmağımı sarmak için kullandığım havluyu aldığımda. *Her tarafında kanım var.* Cevap için odayı ararken tekrar saati gördüm. Saat dördü geçmişti. *Oryantasyonu kaçırıyorum!*

Aceleyle aynada yansımamı kontrol ettim. Kot eteğim oryantasyona uygun mu diye bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Düzeltmek için hızlıca çekiştirdim. Düşündüğümden daha kısaydı ama artık değiştirmek için vaktim kalmamıştı. Kolsuz tişörtümle uyumluydu hiç değilse. Hemen makyajımı düzelttim.

Odamın kapısını kilitleyerek ikinci kattaki ana salona götüren kısa koridordan geçtim. Koşarak merdivenlerden resepsiyon bölümüne indim ve vitraylı cam kapılara yöneldim. İterek birini açıp arkamdan kapanmasına izin verdim, toplantı salonuna doğru kaldırımda koşuyordum.

Geç kaldığım için gergindim, terlemiştim ve bunlar akşamüstü güneşiyle birleşince yüzümün kızarması hiç gecikmemişti. *Bunun kampüste hoş, yavaş bir yürüyüş olması gerekiyordu,* diye düşündüm hızla nefes alıp verişimi dinlerken.

Kampüsteki ağaçlar yolu takip eden yeşil, yükselen bir sıra olarak özenle yerleştirilmişti. Kuş sürüleri kafamın oldukça üstüne uzanan kalın yaprak saçaklarına tünemişlerdi. Eğer bu kadar geç kalmasaydım, güzel bir doğa yürüyüşü olabilirdi. Hırıltılı nefesimin ardında kuş cıvıltılarını dinlerken uçabildikleri için kuşları kıskandım.

Sage Center'e varmak için son birkaç adımımı koştum ve ekşi yüz ifadeli yaşlı bir kadın salonun kapısını kapatmadan hemen önce yetiştim. Gözleri beni kınayarak incelerken, yüzümde özür ifadesi vardı.

"Herkes burada tatlım," dedi lobinin arka kapısını gösterirken.

"Teşekkürler," diye mırıldadım.

Nefesimi düzenlemek için bir saniye durduğumda karnıma dokundum. Aniden kendimi garip hissetmiştim. Açlık ya da rahatsızlık değildi, daha çok türbülansa hızla

giren bir uçaktayken gerçekleşen, midedeki boşluk hissi gibiydi. Ama bu da tam olarak doğru değildi. Sanki içimdeki bir şey beni ileri gitmem için çekiyordu. *Eğer sadece bir kilometre koştuktan sonra bu kadar rahatsız hissediyorsam hamlamış olmalıydım.*

Toplantı salonunun lobisinde yürürken, kendimi havalandırma için minnettar hissediyordum. Bugüne dek binanın içine girme fırsatım olmamıştı. Harikaydı, etrafa aval aval bakmamaya çalışıyordum. Yerden tavana uzanan, detaylı işçiliğe sahip pencereler salonun ön cephesini süslüyor, mermer zeminin merkezindeki güzel süs havuzuna gün ışığı yansıtıyordu. Yansıyan elmasvari ışıltılar duvarlar üzerinde ve tavanda dans ediyor, şırıldayan suyun ortasındaki güzel, neşeli bronz heykeli aydınlatıyordu. Havuzun etrafında dolaşıp heykelin dibindeki bronz tabelayı okudum. "Wellington Ailesinin Hediyesi."

Tabela yüzünden bir anlığına dikkatim dağıldı, ikinci kat balkonlarına götüren zarif, geniş merdivenlere çarptım yanlışlıkla. Kızararak kimse gördü mü diye etrafa bakındım ama etrafım neredeyse bomboştu çünkü herkes zaten içeri girmişti.

Lobinin bitimindeki ağır, ahşap kapılara aceleyle gittim. Birini açtığımda, tekrar eşikte durdum çünkü salonun aydınlatması aslında dışarıdan daha loştu, görmeyi zorlaştırıyordu. Gözlerim alışmadan kapı arkamdan kapandığında, tekrardan önemli bir hata yaptığımı fark ettim. Kapanan kapının sesi yakında oturan birkaç öğrencinin dönüp merakla bakmasına neden oldu. Başıma gelenler yüzünden sakar biri gibi hissederek bu rahatsız durumdan kurtulmak için beyhude yere boş koltuk aradım.

Durduğum yerin birkaç sıra ötesinde biri elini sallama-

ya başladı. "Genevieve... Genevieve..." dedi yüksek bir fısıltıyla.

Hemen hareket ettim ancak sesi tanıdığım anda bocalayıp için için gerildim. Beni utanmadan şevkle çağıran kişi, daha önce Crestwood'da tanıştığım tek kişiydi. Alfred bana el sallıyor ve neredeyse sıranın en ortasındaki, yanında bulunan boş koltuğu heyecanla gösteriyordu. Gözlerimi kısa süreliğine, artık beni dikkatlice inceleyen öğrencilerin yüzlerini görmemek için kapattım.

Alfred'i tanıdığım söylenemezdi, sadece bir kere karşılaşmıştık. Bu yaz Crestwood'a gelmeden önce Buzları Kıralım Brunchı'na davet edilmiştim. Aday bir Crestwood öğrencisi olarak, Alfred Standish'in annesi diğer birinci sınıf adaylarını evine davet etmiş, Alfred'e okul başlamadan arkadaş bulmaya çalışmıştı. Teoride iyi bir fikirdi ancak giden tek davetli ben olduğum için, samimi bir brunch yerine resmi bir sorgulamaya dönmüştü. Yani kaynaşacağımıza aramıza soğukluk girmişti.

Alfred'le tanıştığımda pek bir şey söylememiş, bütün konuşmayı annesinin yapmasına izin vermişti. İçten içe onun için biraz endişeliydim, çünkü onun yanında çok sosyal biri kalıyordum. Bir yetmiş boy ve yaklaşık altmış beş kiloyla, birinci sınıf yurdunda zorbalar için kolay bir hedef olabilirdi.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım, artık görmezden gelmek, onu gördüğümü bildiği için büyük bir hakaret olurdu. Bu yüzden düz yürüdüm, herkesin gözleri benim üzerimdeymiş gibi hissediyordum. "Selam Alfred, yazın nasıl geçti?" Yanındaki koltuğa otururken sordum.

"Sıkıcıydı, pek bir şey yapmadım. Bilgisayarda anlamsızca vakit geçirme yeteneğim üzerinde çalıştım," diye sı-

rıtarak cevap verdi. "Seni burada görmeyi umuyordum. Crestwood'da tanıdığım tek kişisin."

"Vay, bu doğru mu?" Destek olmaya çalışıyordum. "Ortak bir noktamız var, ben de burada tek başımayım. Bir şey kaçırdım mı?"

"Hayır, öyle boş boş bekliyorduk. Henüz başlamadılar, yani rahatlayabilirsin," dedi kasılmış beden dilimi okuyarak.

Derin bir nefes verdim. "Teşekkürler." Biriyle konuşabildiğim için umulmadık bir minnettarlık hissettim. Koltuğumda biraz daha geriye yaslanıp rahatlamaya çalıştım ama karnım hâlâ biraz garipti, sanki içimde kelebekler uçuşuyordu.

"Telefonunu sessize aldığından emin olsan iyi olur. Eğer sesini duyarlarsa telefonu alacaklarını söylediler. Saçmalık, sanki hâlâ lisedeymişiz gibi," diye mırıldayıp kafasını salladı.

Çantama uzanıp telefonumu sessize aldım. "İddiaya varım, bu buradaki bazı bluetoothçuları sinirlendirmiştir." Güldüm. Her zaman, konuşmadıklarında bile Bluetooth kulaklıklarını takan insanlara gönderme yaptım.

Alfred sırıttı. "Öyle, sen bir de mesajcıların bildirimlerini sessize almak için çabalamalarını görmeliydin." Güldü. "Kendini buna adamış bir mesajcıdan telefonunu aldığını düşünebiliyor musun? Dünyaları sonlanır: 'Haha' ya da 'hmn glyrm' yok artık. Hayır, artık 'snr grşrz' var." İkimiz de güldük, mavi gözlerinin kenarları samimiyetle kırıştı.

Toplantı salonunun ışıkları kısıldı ve sahnenin merkezindeki dekan dinleyicilere seslenince kalabalık yavaşça susmaya başladı. Oryantasyondan beklenen oldu ve okulun kısa tarihi, gelenek söylevi ve öğrenci nasıl davranmalı açıklaması yapıldı. *Pffff.*

Dekan konuşmasını bitirdiğinde, bir idareci birinci sı-

nıfların kayıtları için kalabalığa duyuruda bulundu. Sıralama öğrencinin soyadının ilk harfine göre yapılacaktı. Soyadım Claremont olduğundan, birçok birinci sınıftan önce kayıt olacaktım. Bunun en çok, popüler dersler için ne kadar büyük bir avantaj olduğunu bildiğimden gülümsedim.

Sonra kampüsteki kız ve erkek birliği evlerinden birkaç temsilci bize hitap etti. Bir öğrenci Yunan sistemiyle bağdaştırılan çeşitli etkinliklerden bahsetti. Konuşma boyunca Alfred hızla konu hakkında notlar aldı, süreçleri dikkatle iPhone'una kayıt etti. Aniden Alfred'e karşı koruma içgüdüsü hissettim. Tanrı kompleksine sahip bir grup zorba üst sınıf öğrencisinin merhametine kalmış olarak hayal edebiliyordum onu; hoş bir düşünce değildi. Alfred benden küçük gösteriyordu ancak ikimiz de birinci sınıf olduğumuz için olayın bu olmadığını biliyordum. Belki de önemsiz olarak görülebilecek biri olduğu ya da belki de bugün bana yer ayırarak iyilik yaptığı için böyle hissediyordum. Bana sadece arkadaş gözüyle bakıyormuş gibi görünüyordu, okula iyice alıştığından emin olmak için ona göz kulak olmam bana zarar vermezdi.

Esnememi sakladım ve gözlerimin yakında oturan öğrencilerin üzerinde gezinmesine izin verdim. Birkaç sıra önümdeki geniş bir çift omuzda bakışlarım aniden durdu; oldukça erkeksi omuzlardı. Gözlerim yukarı doğru ilerlemeye başlarken, boynunun kıvrımına ve güçlü çene çizgisine dikkat ettim, sadece erotik olarak tanımlayabileceğim dolgun dudakları vardı. Burnu oldukça düzgündü, gözlerine doğru ilerlerken fark ettim ki bakışları beklenmedik şekilde kızgındı. Öfkeli kelimesi, aramızdaki kısa mesafeden bana bakan gözleri tanımlamak için daha uygun bir kelimeydi belki de.

Bana gönderdiği saf nefret dolu bakışlar karşısında kalbim hızla atmaya, yüzüm kızarmaya başladı. Arkama bak-

mak için kafamı çevirdim, önümdeki mükemmeliyetin öfkesine maruz kalan kişiyi görmeyi umut ediyordum ancak nefretinin hedefi olabilecek kimse gözükmüyordu. Kafam karışmış şekilde, hâlâ bu yöne bakıyor mu diye tekrardan ona doğru çevirdim bakışlarımı. Baktığını görünce yanaklarım daha da kızardı. Yüz ifadesi hiç değişmemişti.

Bu yakışıklının nesi var böyle? diye merak ettim. *Biri pastel boyasını kırmış gibi bakıyor kesinlikle.* Sıcaktan erimeden hemen önce ondan başka yöne baktım. *Kim bu?* Merak etmiştim, izlemediğimi düşünmesi için gözümün ucuyla onu görmeye çalıştım. *Belki de birinci sınıf tanıtım rehberinde bulurum onu.*

Birinci sınıfa başlayacak herkesin resminin ve özgeçmişinin bulunduğu bir rehber almıştım. Crestwood Anneler Kulübü tarafından derlenmiş ve evime postalanmıştı. Rehberde kendime bakmış ve Crestwood'a başvururken istenilen son sınıf resmimi bulmuştum. Fotoğrafımın yanında lise başarılarımdan oluşan kısa bir biyografi vardı; okula gönderdiğim başvurudan alındığını varsayıyordum.

Görünüşe göre Anneler Kulübü için özel hayat pek de öncelikli değil ama bu durumda kendi yararıma kullanacağım. Planlarım yüzünden, oryantasyonun hemen ardından Arden Gölü'ne yapılacak yürüyüşü zar zor duyabildim. *Sahnedeki kadın, grubunuzu bulun gibi bir şey mi dedi?* Salondaki insanlar kalkmaya ve çıkış kapılarında dolanmaya başladılar.

Koltuklarımızdan kalkarken Alfred'e sordum. "Sonuna doğru hayal âlemine daldım galiba. Arden Gölü ile ilgili kısım neydi?"

Anlatırken kolunu esnetti. "Ah, kampüsün hemen dışındaki göl yürüyüşü için gruplarımızı bulmamız gerekiyor. Birinci sınıfların barbekü için oraya gitmesi bir Crestwood geleneği. Sanırım senin grubun o tarafta," diye gösterdi, "alfabenin ilk bölümü. C'sin değil mi?"

Gösterdiği yönü salonun kenarındaki kapıların yanında kaynaşan bir grup öğrenciye kadar takip ettim. Hepsi bir araya gelmiş, telefonlarının seslerini tekrar açmaya çalışıyorlardı.

"Evet, " dedim dalgın halde, "C'yim."

Alfred cevap olarak her ne dediyse kaçırdım çünkü farkında olmadan dinlemeyi bırakmıştım. Onun yerine tüm dikkatim önceden gördüğüm, mükemmel yüz hatları olan çocuğa odaklandı, öfkeli olana. Gelişigüzel biçimde çıkış kapısına dayanmıştı; kızarmış, hayran hayran bakan birinci sınıf öğrencileriyle etrafı sarılmıştı. Hayran grubunun içindeki sevimli sarışın bir kız kısa saçıyla oynuyor ve çocuğun söylediği bir şeyin üzerine flört ederek koluna dokunuyordu. Kız elindeki kıskaçlı dosyaya hafifçe vururken, çocuk göl yürüyüşü için rehberimiz mi olacak diye merak ettim.

Grubumun yönüne bir iki adım attıktan sonra durdum, çünkü bana çok tuhaf bir şey oluyordu. Toplantı salonuna geldiğimden beri hissettiğim kıpırtıların ağırlıksız hissi, ilerledikçe yoğunluğu arttırıyor gibiydi. Sanki kadife kanatlı kral kelebekleri içimde uçuşuyordu.

Bilinçsizce grubuma doğru bir adım daha attım ama Alfred işaret ederek, "Sanırım oradaki benim grubum. Keşke beraber yürüsek. Belki göle vardığımızda bir iki lokma atıştırırız?" diye sordu. Son kelimeleri söylerken ayakkabılarına bakıyordu. Alfred'e karşı daha da koruyucu hissettim.

"Kulağa hoş geliyor, Alfred. Takma bir adın var mı? Alfred'den daha az resmi bir şey?" Sorduğumda bana bakıyordu. Cevap vermediğinde devam ettim. "Bilirsin, lisedeki arkadaşlarının kullandığı bir isim?"

"Şey, arkadaşlarım beni Alfred diye çağırırlar."

Gülümsedim, konuşmadan önce gözlerimi yuvarladım.

"Kimse seni Al, Fred ya da kulağa birisinin dedesiymişsin gibi gelmeyen bir şeyle çağırmıyor mu?"

"Ah, hayır, sadece Alfred," dedi gülümsememe karşılık vererek.

"Eh peki, sanırım artık arkadaş olacağımıza ve Genevieve yerine bana Evie demende ısrar edeceğime göre, Alfred yerine sana resmiyeti daha az olan bir şeyle seslensem güzel olmaz mı? Freddie gibi?" Takma ada itiraz etmeyeceğini umuyordum.

"Evet, bu iyi... Güzel... Freddie..." Bana sırıttı, şaşkın görünüyordu.

"Tamam, gidip gruplarımıza katılsak iyi olur," dedim etrafa bakarken.

Benim grubum ayrılmak üzereymiş gibi görünüyordu ama onlara katılmadan önce Freddie'yi dikkatlice değerlendirdim. Göle doğa yürüyüşüne değil de, faşist bir diktatörün ordusuyla yürüyüş yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Beyaz gömleği yakasına kadar sıkıca iliklenmiş ve haki şortun içine sokulmuştu, lacivert bir kemer tarafından tutuluyordu. Düşünmeden Freddie'nin gömleğinin en üst düğmesini açtım. Sonra dümdüz, yandan ayrık, bir legoya ait gibi görünen saçlarını dağıttım.

"İşte!" Soludum. "Bu daha iyi. Şimdi, gömleğinin eteklerini çıkar. Gölde görüşürüz." Benden uzaklaşırken gülümsedi ve gömleğinin eteklerini çıkardı. İnanılmazdı, şortunun içine sıkıştırılmış olmasına rağmen hiç buruşmamıştı.

Grubuma yavaşça yürürken, kapının yanında aynı halde duran yakışıklı grup liderimizin yüzünü inceledim. Ona yaklaşırken gözleri benimkine kitlendi. İfadesi kararmıştı, kaşlarını çatıyordu.

Benim yüzümdenmiş! diye endişeyle düşündüm. *Benden nefret ediyor! Belki de sadece sarışınlardan hoşlanıyordur.* Ger-

gin halde bir tutam saçımla oynadım ve önümdeki kalabalığı inceledim. Arkasında durabileceğim, bir yetmiş beş boyundaki bedenimi görüş açısından saklayabilecek uzun birini arıyordum. Oldukça uzun bir erkek buldum ve arkasına saklandım.

Korkak gibi ve tamamen mantıksız davranıyorsun. Nazik egomu toplamaya çalışıyordum. *Bir şeyi yanlış yorumluyor olmalısın. Senden nefret etmiyor; seni tanımıyor bile. Belki de kötü bir gün geçiriyordur ya da belki de ona nefret ettiği birini hatırlatıyorsundur.*

Karnımdaki tanıdık kıpırtı tekrardan canlandı. Beni nazikçe çıkışa, ona doğru gitmem için yönlendiriyormuş gibi hissettim. Kendimi özellikle arkasına sakladığım duvar misali erkeğin ardından bakıp bana doğru geldiğini gördüm. *Tüh! İşte geliyor!* diye düşündüm kendimi hazırlamaya çalışarak.

Saniyeler içinde, hayatımda gördüğüm en güzel insanla yüz yüzeydim. Belki de pek *yüz yüze* değildi, benden en az on beş santim daha uzundu. Bana o kadar yakındı ki, gözlerini görmek için boynumu arkaya doğru kırmam gerekiyordu. Gözleri yeşildi, kenarları ise neredeyse gri.

Kulağıma yaklaşıp yumuşak bir şekilde konuşurken nefesi saçımı kıpırdattı. "Bu senin grubun değil ve artık gitme zamanın geldi."

Sesi ipek gibiydi ancak tınısında kulağa çok yanlış gelen bir şey vardı. Kelimeleri zihnimde yankılanıyorken, konuşması bitmiş olmasına rağmen nefesi hâlâ saçlarımdaydı sanki. Kısa bir korku dalgası bedenimden geçtiği anda ensemdeki her tüy diken diken oldu. Geri adım atıp o harika yüze bakınca gözlerinde bir beklenti edası gördüm.

"Bu grubun benim olmadığını nereden biliyorsun? Daha önce tanıştık mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp. Sesimdeki kızgınlığı saklamaya bile çalışmamıştım.

Cevabımı algılarken kısa süreliğine gözlerini kafa karışıklığı doldurdu. Emrine karşı verdiğim cevaba şaşırmış gibi görünüyordu. *Büyük ihtimalle istediği her şeyin yapılmasına alışkın. Eminim ki kadınlar onu memnun etme fırsatı için önünde sıra oluyordur.*

"Adın ne?" Tekrar kulağıma eğilip yumuşak ve aceleci bir sesle sordu. Tekrar gerildim çünkü sesi tekrar o tıslama tonunu yaptı.

Gözlerim kısıldı. "Seninki ne? Mephistopheles* mi?" diye karşılık verdim. "Ayrıca sesinin nesi var böyle? Tüylerimi diken diken ediyor." Titrememi durdurmak için kollarımı ovdum. *Sesi sadece sinir bozucu değil,* aşağılayıcı. *Beynimin kaşınmasına neden oluyor ama kafatasımdan dolayı kaşıyamıyorum.*

Onu şaşırttığım için memnundum; saklamayı beceriyordu ama gözleri ve göz bebekleri kesinlikle büyümüştü. Eğer gözlerine bu kadar odaklanmış olmasaydım kaçırabilirdim. Yüzü o korkunç ifadesini kaybedip duygusuz hale geldi. Bu beni rahatsız etmişti, çünkü duygularının bir izi olmadan ne düşündüğünü söylemek zordu. Hayal kırıklığıyla etrafa baktığımda, grubun geri kalanının dikkatini hızla çektiğimizi gördüm. Öyle ki, önceden konuştuğu sevimli sarışın beni karşı takımdaki bir rakip gibi değerlendiriyordu.

Gözlerim onun gözlerine döndüğünde, "Sadece listemde var mısın diye kontrol etmek istiyorum," dedi. Tonu yumuşak ve berraktı, ürkütücü bir iz yoktu. "Adın ne?" diye sorduktan sonra da açıklamasını desteklemek ister gibi kıskaçlı dosyasını öne arkaya salladı.

"Evie..." Fısıldar gibi yanıtladım. Geri kalan birinci sınıfların ilgi odağı olmuştuk kesinlikle.

Pahalı bir kulüpteki kapı görevlisi gibi dosyadaki isim-

* Avrupa mitolojisinde bir şeytan.

leri inceledi. İhtiyatlı bir hayranlıkla onu izledim. Listede bir Evie bulamayacağından adım gibi emindim. Tepkisini bekliyordum. Kafası listenin aşağısına inerken koyu renkli saçı kaşının üzerine döküldü. Sadece dokusunu hissetmek için saçını geri taramak istiyordum. Ne kadar tuhaf, bir dakika önce beni korkutuyordu. Şimdi ise parmaklarımı saçlarından geçirmek istiyordum. Kıpırtılar karnımda çılgınca dans ederken, *Belki de şizofrenim,* diye düşündüm çekinerek.

Çıktıyı incelemeyi bırakıp yukarı baktı, kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını onurlandırdı. "Üzgünüm, listemde bir Evie varmış gibi durmuyor. Nihayetinde başka bir grupta olmalısın."

Hayır, artık sesinde kesinlikle ürkütücü bir şey yok. Bu derece hayranlık uyandıran birinden bekleyeceğiniz bir ses sadece: güçlü ve biraz seksi.

"Çünkü adım Genevieve Claremont da ondan. Ayrıca adım listende, ikinci sıranın ortalarına doğru." Sessizce cevap vermiştim. İsmimi kolayca buldu. "Ama arkadaşlarım beni Evie diye çağırır..." diye devam ettim, tekrar bana kaşlarını çattığını fark ettiğimde hafif gülümsemem sesimle birlikte cümlemin sonuna doğru solmuştu.

"Yani Genevieve sensin." Mesafeli bir kibarlıkla yanıtlayarak dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. "Artık gitmeliyiz, grubu bekletiyoruz."

Döndü ve kalabalık öğrenci topluluğunun önüne yürüdü. Çok geçmeden herkes toplantı salonunu boşaltmaya başlamıştı. Azalan gün ışığına doğru onları takip ettim, her şeyin yakında bitmesi için dua ederek grubumun arasına karıştım.

BÖLÜM 3

arden gölü

Eğer bir yerde uzun süre kalırsan, bütün dünyanın eninde sonunda yanından geçeceğinin söylendiğini duymuştum. İnanıp inanmadığımdan pek emin değildim ancak göle varana kadar altı buçuk kilometre boyunca bir avuç genç kızın ardında yürümen gerekiyorsa, bulunduğun yer ve orada yaşayan insanlar hakkında o kadar dedikodu duyuyordun ki, dünyan çok daha ilginç bir yer haline geliyordu. Son sınıfa giden yakışıklı, kaba rehberim Reed Wellington hakkında şimdiden oldukça şey öğrenmiştim.

Esmer, arkadan bağlı sandalet giyen Christy'ye göre Reed, Crestwood'un lakros takımındaydı. Kampüsteki hiçbir öğrenci birliğiyle bağlantısı yoktu ama bazen Delt evindeki partilere katılıyordu. Kampüste bir kız arkadaşı yoktu ama insanların çoğu memleketinde bir kız arkadaşı olduğunu düşünüyordu, çünkü hayatında biri olmaması için fazla seksiydi. Kasabasının hemen dışında bir evi vardı ama orada büyümemişti, aslen doğuda bir yerdendi. Ailesi oldukça zengindi; dünyanın çeşitli yerlerinde evleri vardı ama kimse onlar hakkında pek bir şey bilmiyordu ve görünüşe göre hiç ziyarete gelmiyorlardı.

İtinayla Reed hayran kulübünün enfes dedikoduları kepçelerine alıp şehir efsanesi gibi etrafa saçmasını dinle-

dim. Swarovski kristalleriyle bezenmiş bir sandalet giyen kız, Reed'in ailesinin Crestwood'un yeni bilim kanadına yapılan birçok düzenlemenin sorumlusu olduğunu duymuştu. Dekanın, Reed'in okul elçisi olması için sürekli çabaladığını da ekledi.

Bunu duyduğumda homurdandım. *Neyin elçisi, kötü niyet mi?* diye düşündüm ağır ağır ilerlerken.

Yan tarafımın dürtüldüğünü hissettiğimi düşünür düşünmez, yanımdaki sırık gibi bir insan kaburgalarımı dirsekledi. Kafamı kaldırıp toplantı salonunda ardına saklandığım çocuğun eğilip bana baktığını fark ettim.

"Vur beni," dedi, genizden gelen sesi anında güneyli kökenini ele veriyordu, "Eğer tüm gün böyle devam ederlerse, bu yürüyüşün sonunda Reed'e evlenme teklif etme tehlikesi altında olacağım. Anlarsın ya, erkeklere ilgi bile duymuyorum."

Çocuksu gamzeleriyle bana güldü, sıcak kahverengi gözleri dans ediyordu. "Adım Russell bu arada ve daha sen sormadan söyleyeyim: Kuzey Carolina'dan geliyorum, Asheville yakınlarından."

İyi hedeflenmiş, yakında moraracak yan tarafımı tutarken açıklamasına güldüm. "Kuzey Carolina, ha? Seni bu kadar kuzeye ne getirdi? Tahmin edeyim, Michigan kışını mı tatmak istedin?"

"Ne yani, herkes bana gökten düşen soğuk, beyaz şey yığınlarını söylediğinde dalga geçmediklerini mi söylüyorsun?" diye gözünde bir ışıltıyla sordu. "Kayıt sorumlusu nerede?" Sahte sinirle etrafa bakınırken sordu.

"Korkarım seninle hiç de dalga geçmiyorum. Yani Crestwood'a gelmen için seni zorla mı kayıt ettirdiler?"

"Öyle, futbol bursu kazandım. Başka türlü buraya gelmezdim. Tam burs alıyorum ve top oynuyorum. Bununla karşılaştırırsan, biraz kar nedir ki?" diye masumca sordu.

"Bakalım dört ay sonra futbol sezonu kapandığında ve sınıfa giderken donduğunda da aynı şeyi söylüyor olacak mısın?" dedim çarpık çarpık gülerek.

"Peki Kızıl, bu bana biraz kötümser geldi ve senin bir şüpheci olduğunu düşünmemiştim ama iddianı kabul ediyorum," dedi Russell.

Şaşkınlıkla, "Kızıl?" diye sordum.

"Adını söylemedin ve saçların, Sage Center'da kahverengi diye düşünmüştüm ama artık dışardayız ve güneş ışığı üzerlerine düşüyor. Daha çok kırmızı, ateş gibi biraz. Ah, lanet olsun bilmiyorum. Güzel, hepsi bu." Russell yanakları kızarırken kekeledi.

"Ah, teşekkürler. Adım Evie," dedim kendi yanaklarımın da ısındığını hissederek. "Ortak bir noktamız var," diye devam ettim, anın tuhaflığını azaltmaya çalışıyordum. "Ben de burs alıyorum. Akademik tam burs, başka türlü buraya gelmezdim." Konuşmasını taklit etmeye çalışmıştım ama acınacak derecede başarısızdım.

"Bak, sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum Kızıl. Bu tür şeylerin kokusunu alırım." Gülümseyip burnuna dokundu. Biraz yamuktu, sanki bir ya da iki kere kırılmıştı ama yerine yerleştirilmişti ve yüzüne karakter katıyordu.

Mavi, açık sonbahar gökyüzü altında, yolun kıvrımından Arden Gölü gözüktü. Suyun kenarındaki sukamışlarına ulaşan yolu takip ettiğimizde, uzaktaki kar beyaz çadırların görüntüsünü yakaladım. Suyun gökyüzüyle kavuştuğu, puslu renklerin ve şekillerin buluştuğu ufak bir körfezi süslüyorlardı. Barbekü başlamıştı ve çadırlara yaklaşırken koku tam manasıyla ağız sulandırıyordu.

"En sonunda vardığımıza inanamıyorum," dedi Russell çadırlara yaklaşırken. "O kızların arkasında yürümek kedilere çobanlık yapmak gibi. Onları hızlandırmaya çalışmanın bir manası yok," diye şaka yaptı ve ben sunduğu

zihinsel resme güldüm. "Dürüst olalım, o kız barbeküden bahsettiğinde biraz şüpheci yaklaştığımı kabul etmeliyim. Nihayetinde burası kuzey ve hepiniz ızgaranın püf noktalarından bihabersiniz. Ama yaklaştıkça daha da iyimser hissediyorum." Gülümsemesi bulaşıcıydı ve ben de güldüm. "Sana akşam yemeği ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Ah, elbette ama sanırım okul tarafından karşılanıyor, belki de ben sana ısmarlarım," dedim alay ederek.

"Harika, bu bir randevu," dedi elimi tutup ve yol boyunca beni koşturdu.

İlk çadıra vardığımızda büyüklüğü beni hayran bırakttı. Kar beyaz örtüler masaları kaplıyordu. Sandalyeler de beyaz kumaşla kaplanmış, ayrıca siyah saten kuşaklarla bağlanmıştı. Masaları özenli çiçek dekorları süslüyordu ve çadırın merkezinde büyük kristal bir avize tepemizde ışıltı içinde asılıydı.

Russell ufak bir ıslık çaldı. "Barbekü kelimesine yeni bir mana kazandırmışsınız." Sırtıma geniş elini koyup ziyafet masalarının yanına beni yönlendirdi. Bana bir tabak verdi ve yemek labirentinde beraber yürüdük.

Tabaklarımız dolduğunda yavaş adımlarla birkaç dolu masayı geçip çadırın arkasına, hâlâ boş olan sandalyelerin olduğu yere yöneldik. Fit görünen erkeklerin doluştuğu bir masaya yaklaştığımızda, ufak bir kasabayı doyuracak kadar yemeği tıkınırken birbirleriyle hakaretlerle şakalaştıklarını duydum.

Bir tanesi Russell ile beni gördü ve yüksek bir ıslık çaldı. "Hey, Russell nereye gidiyorsun?" Russell onu göz ardı edip beni kaba masanın yanından hızla geçirdi. "Bacakları olan arkadaşın kim?" Biz geçerken arkamızdan devam etti. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Omzunun arkasından sırıtarak Russell cevap verdi. "Hayır Mason, senin için fazla zeki."

Kızardım, ileride boş sandalyesi olan masaları inceledim. "Arkadaşların mı?" Kaşlarımı kaldırarak Russell'a sordum. "Onlarla oturmak istiyor musun? Oturacak başka yer bulabilirim."

"Hayır," diye hızla cevapladı.

"'Hayır, arkadaşım değiller' mi, yoksa 'hayır, onlarla oturmak istemiyorum' mu?" Diğer masadan uzaklaşırken onu takip etmeye devam ettim.

"Hayır, onlarla oturmak istemiyorum ama benim arkadaşlarım. Aslında bazıları öyle, neyse. Mason birkaç çocukla beraber takımdan. Gerisi yurttan. İdman kampı için burada olduğumuzdan tüm yaz boyunca beraber takıldık. Onlardan uzak bir akşam işime yarar, bilmem anlatabildim mi?"

Freddie'yi birkaç masa ileride tek başına otururken gördüğümde, yaklaşırken ona seslendim. "Freddie! Hey, seninle oturabilir miyiz?" diye sonunda yer bulmanın rahatlığıyla sordum.

Tabağımı masaya, Freddie'nin oturduğu yerin yanına koydum. Sandalyeyi çekerken, Russell tarafından elimden kapıldı ve benim için çekti. "Vay," dedim şaşkınlıkla, "gerçek bir güneyli beyefendi. Annen seninle gurur duyuyor olmalı."

Gülerek, "Öyle, annem ve Emily teyze üzerimde bir süre uğraştı, bana biraz adap öğretmeye çalıştılar. Sonunda herkes oturana kadar yemek yememe izin vermeyeceklerini ve ben sandalyelerini çekene kadar oturmayacaklarını anladığımda olayı kaptım. On beş yaşında ve ergenliğin ortasındaysan ve ölesiye idman yapmışsan, yemeye başlamak için gereken her şeyi yaparsın," dedi.

Ben de güldüm ve onu on beş yaşında hayal etmeye

çalıştım. Büyük ihtimalle sivri dirsekli, gene uzun ve sıskaydı. *Artık pek sıska değil*, diye gizlice onu değerlendirirken düşündüm. Geniş gövdesi sandalyeyi doldurmuştu, kıyaslandığındaysa sandalyeyi zarif gösteriyordu. Güçlü ve belki de biraz tehlikeli görünüyordu ama gamzeleri kuvvetli yapısıyla zıttı. Bunlar tüm paketi oldukça çekici yapıyordu.

"Sen Russell Marx'sın," dedi Freddie yanımdan yemek arkadaşıma hitap ederek. "Chargers'ın yeni aldığı oyun kurucusun!" Heyecan içinde devam etti ve ben görgü kurallarını hatırladım.

"Üzgünüm Russell, bu Freddie Standish. Freddie, görünüşe göre sen zaten Russell'ı tanıyormuşsun."

Freddie, "Sen *'İmkânsız Atış'ın Kralı'* gibi bir şey değil misin?" diye Russell'a sordu.

"Öyle gibi, evet ve hayır. Lise takımımda Wes Largon adında harika bir karşılayıcım vardı. Dürüst olmak gerekirse, Wes dört eyaletteki en hızlı koşucuydu ve fırlattığım her şeyi yakalardı. Sadece topu sahaya fırlatmam yetiyordu ve çocuk sahanın öteki tarafına topu yakalamak için resmen uçardı. Görüyorsun ya, imkânsız atışın etkili olması için iki şeye ihtiyacın var, ilki hızlı bir karşılayıcı ve ikincisi ise bunlardan biri," diyerek cebinden bir madalyon çıkardı: Meryem Ana madalyonuydu.

"Bak," diye devam etti Russell, "imkânsız atışın işe yaraması için, Meryem Ana'nın senin yanında olması gerek." Sırıtıp düzgün ve beyaz olan otuz iki dişini gösterdi. "Bu takımımın bir hediyesiydi."

Yüzümde garip bir ifade olmalıydı ki Russell ekledi. "Ateist olduğunu söyleme bana Kızıl."

"Hayır, ateist değilim," diye sessizce cevapladım, başım dönüyordu.

Tuhaf bir hisse kapılmıştım. Sanki Russell'la daha

önce bir yerde tanışmıştım, sanki onu tanıyordum, hatta tanımaktan fazlası da vardı. Bana gülümsedi ve tekrar hissettim, hafif bir tanıma duygusu gibiydi. Belki de Crestwood'un sitesinde onun hakkında bir şey okumuştum ama öyle gibi değildi. Tatlı yerken ve yarınki kayıt işlemleri hakkında konuşurken bunu düşündüm.

Sandalyemde rahatça oturdum, Russell ve Freddie'nin bu sezon için futbol takımının şansı hakkında konuşmasını dinledim huzurla. Çadırın girişlerinden birine baktığımda, güneşin batmak üzere olduğunu fark ettim. "Dışarıda karanlık çöküyor," dedim. "Biriniz buradan eve nasıl gideceğimizi biliyor mu? Geri mi yürüyeceğiz?"

"Hayır," dedi Freddie sandalyesinden kalkarken. "Sanırım geri gitmek için bize birkaç otobüs kiraladılar. Tatlıları alırken dışarı yanaştıklarını duydum."

Kalkmaya başladım, çantamı aldım ve sandalyemin maşadan benim için çekildiğini fark ettim. "Teşekkür ederim," dedim Russell'a yüzüne dik dik bakmamaya çalışarak; geçen her saniye bana daha da çekici gözüküyordu. "Sanırım ayrılmadan önce gidip tuvaleti bulup bulamayacağıma bakacağım."

"Ben gidip otobüste bize koltuk ayıracağım, orada görüşürüz," dedi Freddie, kafasıyla çadırın önünü işaret etti.

"Teşekkürler Freddie." *O yöne gitmesini izledim.*

"Tuvalet kötü bir fikir değil, ben de seninle geleceğim Kızıl," dedi Russell.

Çadırın arkasındaki çıkışlardan birine yürüdük ve alacakaranlığa çıktık. Artık suyun dibindeydik, esinti suyun ve etrafını çevreleyen su bitkilerinin hoş kokusunu bize taşıyordu. Gölden uzaklaşan yolu izleyip umumi tuvalet görevi gören ufak tuğla binayı bulduk. Çıktığımda biraz ötede, göle giden yolda Russell'ın beni beklediğini gördüm.

"Beni bekledin," dedim biraz şaşkınlıkla.

Sırıtarak, "Bekledim. Kasabanın böyle güvensiz bir bölgesinde gece tek başına yürümene izin veremem, değil mi? Burada bin bir çeşit Crestwood çetesi çalılıktan üzerine atlamak için bekliyor olabilir," dedi saçmalayarak.

Kollarını açarak etrafı gösterdi, burada tamamen yalnız olduğumuzu vurguluyor gibi görünüyordu. İddiasının çürük olduğunu sezip bana gamzelerini gösterdi ve "Aa, hadi ama! Otobüsler bizsiz ayrılacak ve ben de yatakhaneye kadar seni savunmak zorunda kalacağım." Elimi eline aldı, çadırlara doğru yavaş yavaş yürümeye başladık.

"Size güneyde çekici olmayı öğretiyorlar mı, yoksa doğal olarak mı öylesiniz?" diye sordum, vücudunun ısısını hissedebiliyordum.

"Neden, beni çekici mi buluyorsun?" Çadıra ulaşmak üzereyken durdu ve kafasını eğerek bana güldü.

Ona cevap vermek üzereyken, tekrar karnımda bir kıpırtı hissettim. Etrafa bakınca büyük söğüt ağacının gölgesinden birinin çıktığını gördüm. Korkarak Russell'a yanaştım.

Ağaçların karanlığında bize doğru yürüyenin Reed olduğunu fark ettiğimde, kendime kızarak oldukça seksi bir yürüyüşü olduğunu kabul ettim: zorlanmadan, akarak. *Acaba sadece yürürken bile ne kadar çekici olduğunun farkında mı?* Russell ile bana yaklaşmasını izledim. Bazıları daha karizmatik görünmek için kasılarak yürürdü ama bu kasılma değildi; kontrol eden iradeye hayran olmama yetecek kadar saf, saldırgan bir güçtü.

"Genevieve, seninle konuşabilir miyim?" diye mesafeli bir kibarlıkla sordu Reed, yolda bize yaklaşıyordu. Ona açıklanamaz bir çekim hissediyordum ve bu, ricasını kabul etme isteği uyandırıyordu. Reed'in gözleri Russell'a kaydı ve bedeninin donduğunu gördüm.

"Ah, elbette Reed, aklında ne var?" diye sordum ona. Karanlıktan çıkarken ne kadar harika göründüğünden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordum.

Adını bilmem onu şaşırttıysa da, Russell'ın ardından bana bakarken belli etmedi. "Aklımdaki konuşma en iyi yalnızken yapılır," dedi.

Russell'ın gitmesi için pek gizli saklı bir ipucu değildi. Russell'ın tavrı hemen değişti; daha dik durdu, Reed'e daha çok dikkat etmeye başladı. Birbirlerini değerlendiriyor, ölçüp biçiyorlardı.

"Ah, gördüğün gibi, şu an biraz meşgulüm. Belki bu özel konuşma için daha sonra bir buluşma ayarlarız," diye cevapladım, çünkü bizi bölmesi çok kabaydı. "Russell için de bir tane ayarlamayı isteyebilirsin, önceden sana bir teklifi olduğunun işaretini vermişti."

Yaptığım şakayı anlarken Russell'ın bastırdığı iç çekmesini duyduğumda mutlu oldum. *Bahse girerim, artık ondan pek hoşlanmıyorsun,* diye alay ederek düşündüm.

Ona dikkatimi vermeyeceğimi açıkça anladığında Reed'in yüzünden bir hayal kırıklığı ifadesi gelip geçti. "Ne zaman?" diye aniden sordu.

"Şu anda emin değilim. Daha sonra sana ulaşabilir miyim?" Reed dişlerini sıkıp tekrar Russell'a baktı ama bu sefer daha uzundu. Kaşları yavaşça çatıldı. "Tekrar birleşmenizi mi bölüyorum?"

"Neyimizi?" diye sordu Russell, Reed'in ne dediğini anlayıp anlamadığımı görmek için bana baktı. Kafamı sallayıp omuzlarımı silktim.

"Şimdi konuşmamız gerçekten önemli Genevieve," dedi Reed, Russell'ı eklemeyi reddederek ona hakaret etmişti.

Gözlerim konuşurken kısıldı. "Seni hiç anlamıyorum Reed. Toplantı salonundayken benden gitmemi istedin,

şimdi ise buradayız ve sen konuşmak istiyorsun? Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Beni yanlış bir şey yapmakla suçlayacağını hissediyordum. Önceden elinde tuttuğu dosya kafasına düşmüş olmalıydı.

"Bu akşam buradan ayrılman konusunda konuşmak istiyordum seninle," diye soğuk soğuk cevapladı Reed, bana bakıyordu.

Gerginlikle, "Ayrılmam mı? Niçin? Otobüsler gitti mi? Kaçırdık mı?" diye sordum.

Reed neredeyse sıkılmış görünüyordu. "Aslında okuldan ayrılmandan bahsediyordum. Genevieve, lütfen takip etmeye çalış. Gerçekten bu kadar saf olamazsın." Mesafeli ve tarafsız bir şekilde beni inceliyordu. Kızarmamın yanaklarıma ulaşmasını durdurmaya çabalarken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Ben bir şey diyemeden Russell sordu. "Neden okuldan ayrılsın ki?"

Hâlâ elimi tutuyordu. Russell bir adım öne çıktı, kendisini biraz önüme yerleştirdi. Belirgin değildi ama fark ettim ve Reed'e baktım, onun da fark ettiğini söyleyebilirdim. Reed'i kızdırmıştı. Hiç bu duruma düşmemiştim, ne yapacağımı bilmiyordum.

Reed, Russell'a kaşlarını çattı. "Bu Genevieve ve benim aramda. Eğer onu başka bir yerde takip edeceksen, bu senin sorunun ama o burada kalmayacak." Sanki bu konuşmadan yorulmuştu.

"Peki ya kalmaya karar verirse ne yapmayı planlıyorsun?" Russell sakince sordu, sesi neredeyse arkadaş canlısıydı, neredeyse.

Reed'in ifadesi ciddileşti. "Bu vereceği uygunsuz bir karar olur." Dikkatlice Russell'ı gözlüyordu.

Çadıra doğru bir adım atıp Russell'ın elini çekiştirerek, "Hadi gidip otobüsü bulalım, kaçırmak istemeyiz," dedim.

"Sen git," dedi Russell, benimle gitmeyi reddetti. "Reed'le erkek erkeğe konuşacağız, sonra otobüste seninle buluşurum." Gözlerini Reed'den ayırmamıştı.

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu. "Bu aptalca," dedim Russell'a, artan endişemi belli etmemeye çalışıyordum. "Beni ayrılmaya zorlayamaz, yani bunun bir anlamı yok. Hadi gidelim."

Russell bana baktı. "Haklısın, seni gitmeye zorlayamaz ama gözdağı vermek başka bir konu. Genevieve'e gözdağı vermeyi düşünmüyordun, değil mi Reed? Çünkü bu gerçekten talihsiz bir hareket olurdu." Russell tehlikeli, kısık bir tonda konuştu. Hafifçe Reed'e gülüyordu.

Reed'in gözleri tutuşan ellerimize odaklandı. Russell'a hitap ettiği anda bir karara varmış gibi duruyordu. "Otobüslere gidip birine bin. Kimseyle konuşmaya ya da okula varana kadar otobüsten inmeye çalışma. Şimdi git." Reed emretti sürünen ve tıslayan sesini kullanarak.

Russell elimdeki elini sıkıp beni çadıra giden yolda çekmeye başladı. Kaskatı, neredeyse istemsiz olarak hareket ediyor, sanki her adımda kendiyle savaşıyordu.

Reed eklemeden önce öfkeyle hırlar gibi bir ses çıkarttı. "Genevieve'i bırak."

Russell anında elimi bıraktı. Önümde kaskatı yürümeye devam etti; doğuştan gelen zarafetine hiç de benzemiyordu.

"Russell, bekle!" dedim nefes nefese ama geriye dönüp bana bakmadı bile.

Bir andan daha kısa sürede, Reed yanımda dikiliyordu. Konuşurken sesi tekrardan ipeksi ve seksiydi. Herhangi bir imadan sıyrılmıştı. "Kabul etmem gerekiyor Genevieve, o çocuk seni korumakta kararlı. Bana direnecek kadar zihinsel gücü olduğunu düşünmemiştim ama seni beraberinde çekmeye çalıştığında beni şaşırttı."

"Ona ne yaptın?" Kulağa korku dolu bir bağırış yerine öfkeli geldiğini umuyordum.

Reed yanımda dikilirken kafasını sanki bir şeyi dikkatle dinliyormuş gibi eğdi. "Kalbin çok hızlı atıyor Genevieve. Korkuyor musun?" Ona baktığımda hayretler içinde kalmış gibi duruyordu. "Sakinleş Genevieve. Sadece seninle mantık çerçevesinde konuşmak istiyorum. Eminim ki, sen de buranın senin için doğru yer olmadığını görebiliyorsundur."

"Sakinleş mi? Ciddi misin sen?" Sesimi duygusuz ve sakin tutmaya çalışıyordum. "Özür dilerim ama Reed, sana korkmuş gibi mi gözüküyorum?" Ucunu kaçırmıştım. *Bu neydi böyle? Bir şişe öksürük şurubu içmiş ve korkunç, saçma bir geziye çıkmış gibi hissediyorum.*

O ana dek tuttuğum histeri beni ele geçirmeye başlamıştı. "Russell'ın gitmesini nasıl sağladın?" diye fısıldar gibi sordum. Reed kaşlarını çattı ama cevaplamadı. Ondan uzaklaşırken arkamı göstererek, "Şimdi gidiyorum. Bu konuşma pek hoş gitmiyor. Sonra görüşürüz," dedim nefes nefese.

"Bu çok kötü, çünkü bu uzun zamandır içinde bulunduğum en ilginç sohbet. Seni burada bulduğuma şaşırdım ve senin de bileceğin üzere, bir şeyler beni nadiren şaşırtır. Crestwood'da senin gibi birini görmeyi beklemiyordum; oldukça eşsizsin. Burada ne yapıyorsun?" Resmi bir otoriteyle sordu bana, oldukça ürkütücüydü.

"Okula gidiyorum, ne yapıyormuşum gibi duruyor?" Kendime hâkim olmaya çalışıyordum. "Ayrıca 'senin gibi biri' derken neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." Kaşlarını birleştirirken beni suçladı.

Kusursuz yüzünden dolayı bir an dikkatim dağıldı ve mükemmel simetrisini inceledim. Sert bakışlarının bile

güzelliğini azaltamadığını fark etmiştim. Ama kelimeleri bunu gayet iyi beceriyordu.

"Öğretim ücretini ödeyemediğim için mi burada olmamam gerektiğini düşünüyorsun? Bana işe yaramaz mı diyorsun?" Utanç içinde kızardığımı hissettim. "Almaya çabaladığım her not sayesinde burada olma hakkını kazandım ve burada durup bunu dinlemek zorunda... Bunu... Ahh!" Hırladım ve ona sırtımı döndüm.

Çadırın oraya doğru hızla yürümeye başladım. Ona arkamı dönmenin aptalca olduğunu bilmeme rağmen Reed'den uzaklaşmam gerekiyordu. Durmadan önce fazla gidemedim, çünkü Reed hemen önümde, çadıra giden yolu kapatıyordu. Saniyeler önce dikildiği yere omzumun üzerinden kafam karışmış halde baktım. Mesafe mantıklı gelmiyordu. Tekrar gözlerimiz buluştuğunda, buz gibi bir korku dalgası içime işledi. Geri geri gitmeye başladım, aklım karışmıştı.

Reed'in eli dirseğimi tutarken dişlerini sıkarak konuştu. "Ben bundan bahsetmiyorum."

"O zaman neden bahsediyorsun?" diye sordum ama kelimeleri bir fısıltıdan öteye götürmek zordu.

Kolumu çekip kıvırdım, bırakmasını sağlamaya çalışıyordum. Ama farkında bile değildi, kolu hareket bile etmiyordu. Dişlerini gıcırdatıp, "Demek istediğim, senin gibi birini burada görmek beni şaşırttı, seninki gibi ebeveynleri olan birinin," dedi.

Sormadan önce şok içinde ağzım bir karış açıldı. "Ebeveynlerim hakkında ne biliyorsun? Bana işe yaramaz dedin! Ebeveynlerimi nereden tanıyor olabilirsin?" Dirseğimdeki sağlam kavrayışına karşı mücadele ettim. "Bırak beni seni seçkinlik budalası! Benimle safkan olmayışım hakkında konuştuğuna inanamıyorum bile. Zengin olma-

yabilirim Reed ama iyi bir insanım. Beni yalnız bırakırsan memnun olurum."

"Sorularımı cevapladığında gidebilirsin. Aslında bu konuda ısrarcıyım. Baban kim Genevieve?"

Kan yüzümden çekildi ve çabalamayı bıraktım. Sorusuyla beni karnımdan yumruklamış gibi hissetmiştim. Başka yere baktım, cevap veremedim. Sadece bilmediğim için değildi. Bilmemenin verdiği keder ve bu yüzden alay konusu olmak hiç kolaylaşmıyordu. Şu anda olduğu gibi, üzerinde gücümün olmadığı bir şey yüzünden utanç duymak aptalcaydı ama mantık acıyla baş edip galip gelemiyordu. Boğazım gerilip acımaya başladı. Yavaşça çantamın askısını kolumdan indirip elimle içine uzandım.

"Bilmiyorsun değil mi?" sordu Reed düşünceli bir tonla. "Hiçbir şey bilmiyorsun... Kimse senin... Burada olmanın tek açıklaması bu." Beni inceliyordu. "Seni kimse korumuyor. Tek başınasın, değil mi?" dedi dirseğimdeki tutuşunu bırakırken.

Artık gözyaşlarım yüzünden yüzünü açıkça göremiyordum. Ama şanssız günündeydi ki çantamda aradığım şeyi bulmuştum. "Elimde bu varken beni kimsenin korumasına ihtiyacım yok!" dedim çaresiz bir tonda.

Şok tabancasını yan tarafına ittirdim ve güvenliği kaldırıp tetiği çektim. Elektriğin sıcak, kinetik cızırtısı silah boyunca hırladı ve bedenine aktı ama Reed tanıtım videosundaki gibi düşüp kıvranmaya başlamadı. Onun yerine kaşları kalktı ve hayranlıkla şaşkınlık arasında bir ifadeyle sordu. "Ciddi misin?"

Daha önce hiç hissetmediğim yoğun, boğucu bir korku ellerimin titremesine neden oldu. Şok tabancasını bıraktım. Yere düştü ve anında sustu. "Özür dilerim, benim hatam... Şimdi gidiyorum," dedim ve bacaklarım titreyerek uzak-

laştım. "Daha sonra konuşabiliriz, tamam mı?" Yalvaran bir tonda sordum.

Reed hiçbir şey demedi ama hareket de etmedi, bu yüzden ondan uzaklaşmaya devam ettim. Biraz uzaklaştıktan sonra, dönüp çadır çıkışlarının yanındaki yumuşak ışık havuzlarına doğru kaçtım. Çadıra girdiğimde yemek firması hâlâ masaları ve sandalyeleri topluyor, uzun arabalara yerleştirip kamyonlara götürüyordu. Kirli masa örtüsü yığınına takıldım ve akşamın en başında girdiğim çıkıştan çıktım. Çevrede çaresizce otobüsleri aradım, zaten gitmiş olduklarını fark ettiğimde neredeyse çıldırıyordum.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. *Çok güzel, bu öyle harika ki!* Tedirginlikle zıplarken dalga geçtim. Ya gidip yemek şirketi çalışanlarından beni götürmelerini isteyecektim ki büyük ihtimalle birkaç saat daha ayrılmayacaklardı, ya da okula doğru yürümeye başlayacaktım. *Lanet olsun!*

Oradan kaçma dürtüme engel olamayıp gölün etrafından dolanan yoldan aşağıya koşmaya başladım. Çoktan karanlık çökmüştü ama ayın son dördün hali olduğundan etraf aydınlıktı, önümde kıvrılan yolu görmemi kolaylaştırıyordu. Göl sakindi; suyun sesi, kurbağaların ve çekirgelerin ritmik ötüşüyle yavaşça dalgalanıyordu. Karşılaştırırsak benim beynimde bir fırtına vardı.

Cevaplanması gereken birkaç soru vardı: Bir insanın sesinin diğer insanı etkilemesi için ne tür bir teknoloji kullanılabilirdi? Teknoloji miydi? Ya da hipnoz gibi bir teknik miydi? Neden Russell'ın üzerinde işe yaradı da bende yaramadı? Ya da Russell paravan mıydı? Reed ve Russell beni korkutmak için bunda beraber mi çalışıyorlardı? Son soru daha da kötü hissetmeme neden oldu, bu yüzden kampüse doğru daha hızlı koşmaya başladım. Crestwood şehrinin puslu ışıklarını görene dek de durmadım.

Medeniyet, şükürler olsun! Şehre varabilmek beni rahatlatmıştı. Akşam havasında insanların köpeklerini yürüttüğünü gördüğüm için daha rahat nefes alıp veriyordum. Yanlarında olmak daha güvenli, hatta hepsi yabancı olsa bile daha normal geliyordu. Kaldırımdaki siyah, demir sokak lambaları bir ışık havuzundan diğerine aceleyle giderken yolu şehre doğru götürüyordu.

İleride, kaldırımda biri bana doğru koşmaktaydı. Bu hâlâ damarlarımda dolaşan adrenalini arttırdı. Sokak lambası saçını aydınlattı, kahverengi yerine sarı gibi gösterdi. Beni öldürmeye gelen bir katil değil de Russell olduğunu fark edince kocaman bir nefesi bıraktım. Ama sadece anlık bir rahatlama hissetmiştim. Derken kendimi hazırladım, Russell'ın bana çarpan kocaman, kaslı gövdesi tarafından ezilmeyi bekledim. Ama onun yerine beni kollarıyla yakaladı, kemiklerimi sızlatarak sıkıca kucakladı.

"Kızıl... İyi misin?" diye sordu Russell. Nefes nefeseydi ve beni göğsüne bastırıyordu. Büyük ihtimalle otobüsten çıktığı anda koşmaya başladığı için terle ıslanmıştı.

"Russ... Nefes... Alamıyorum..." Ciğerlerimdeki havanın zorla boşaltılmasına rağmen cevap vermeyi başardım. Neredeyse hemen kollarını gevşetti, kulak tırmalayan bir nefes aldım. "İyiyim," dedim. "İyiyim. Bana zarar vermedi." Russell'ın yüz ifadesi koyudan siyaha doğru gidip geliyordu. Hızla nefes almaya devam ederken, beni travma belirtileri için inceliyordu. "Gerçekten iyiyim," dedim nazikçe, gözlerim tatlı kahverengi gözleriyle buluştu. "Şimdi beni indirebilirsin, iyiyim."

İspatlamak için, sallanan ayaklarımı oynattım. Russell kibarca beni yere indirdi ama bırakmadı. Çenesini kafamın üstüne koydu, bedenine yakın tutarak kucaklamaya devam etti.

"Russell, ben..."

"Şttt..." Russell nefesini saçıma doğru veriyordu. "Bana bir saniye ver. Oldukça canlı bir hayal dünyam var ve otobüste dönerken gerçekten çok çalıştı. Yani bana bir dakika ver, sonra seni evine bırakacağım, sonra da Reed'i bulup kolunu koparıp onunla kendisini döveceğim."

"Hayır Russell, yapamazsın!" Kahverengi gözlerine bakmak için kucağından çekildim.

"Evet, yapabilirim ve yapacağım."

"Hayır, gerçekten yapamazsın! Ciddiyim. Reed'in bir tür gücü var gibi duruyor, isteğin dışında sana bir şeyleri yaptırabilir. Büyük ihtimalle parmağını bile oynatmadan birini kendi kendine dövdürtebilir." Russell'ı ikna etmeye çalışıyordum. "Eğer yanlışsam düzelt, bu akşam yanımdan ayrılman kendi fikrin gibi durmuyordu."

Russell'ın yüz ifadesi kararda. "Hayır, benim fikrim değildi. Ne yani, gidip kulak tıkacı alırım. Sonra kolunu koparıp onunla kendisini döverim." Karşı çıkmam pek cesaretini kırmamış gibiydi.

"İyi bir plan, büyük ihtimalle işe yarar. Ama Reed'de gördüğümüzden daha fazlası var gibi hissediyorum."

Neredeyse kendi kendine, "Ağzına bir şey sokarım, böylece konuşamaz," dedi.

"Ya Reed sesiyle yaptığı şeyden daha fazlasını yapabiliyorsa?"

"Ne demek istiyorsun Kızıl?" Kafası karışmıştı.

"Diyorum ki, ya başka şeyler de yapabiliyorsa? Aynı seni gitmeye zorladıktan sonra kalbimle ilgili söylediği şey gibi," diye açıkladım Reed'le yaptığım konuşmayı hatırlayarak.

"Kalbin mi?" diye sordu, anlamaya çalışıyordu.

"Evet. Reed, kalbimin çok hızlı attığını ve sakinleşmem gerektiğini söylemişti" dedim yavaşça. "Ama kalp atışımı

duyacak kadar yakınımda değildi ancak bana duyuyormuş gibi geldi. Kafasını yana eğmesi... Sanki dinliyordu. Seni giderken gördüğümde çok korkmuştum, gerçekten kalbim hızlı atıyordu."

"Özür dilerim Evie," dedi Russell, yüzünden korku okunuyordu. "Durmayı denedim, dönüp senin için gelmeyi denedim ama sanki biri benim kontrolümü ele geçirmişti ve ona uymaktan başka çarem yoktu. Hayatım boyunca hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim." Üzüntüyle kafasını eğdi.

"Yapma Russell, özür dilemek zorunda değilsin. Oradaydım, hatırlıyor musun? Sesini ben de duydum," dedim elimi koluna koyarak. "Aslında Reed o sesi bir iki kere benim üzerimde de denedi ama bende işe yaramıyor." Russell'ın Reed ile birlikte olduğunu düşündüğüm için biraz suçluluk hissettim. Bu akşam olanlar yüzünden Russell da en az benim kadar korkmuştu.

"Neden okuldan ayrılmanı istiyor?" diye sordu Russell öfkeyle. "Ve neden senin üzerinde işe yaramıyor? Çünkü Elmo gibi hissediyorum."

"Elmo?"

"Kukla var ya hani?"

"Ah, evet. Neden ayrılmamı istediğini bilmiyorum. Belki de onun için yeteri kadar param yoktur." Lafı dolandırıyordum. Yetiştirilme şeklimi ve ebeveyn eksikliğimi Russell'a açıklamak istemiyordum. "Crestwood'un bana göre olmadığını söyledi."

"Benim de param yok. Ne önemi var ki?"

"Emin değilim." Ona karşı tamamen dürüst olmadığım için rahatsız hissediyordum. Her şeyi anlatmak istiyordum ama nasıl yetiştirildiğimi anlamayı beceremiyordum. Ona Reed'in diğer söylediklerini de anlatmadım. Alnımı ovdum. "Herhangi birimiz Reed'e yaklaşmadan önce cevaplanması gereken sorularım var. Bu ikna olayının nasıl

işlediğini öğrenene kadar onunla konuşmaya çalışmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Onunla konuşmak istediğimi mi söyledim?" Alay ederek sordu. "Mesajımı tek bir kelime sarf etmeden iletebilirim."

"Bana söz ver," dedim tekrar kısık bir tonla.

"Ee, nerede kalıyorsun? Oldmen'de mi?" *Bana söz vermekten kaçınmaya çalışıyordu.*

"Hayır, Yeats'teyim ama konuyu değiştirmeye çalışma. Dinle, en azından bursunu düşün. Birini dövüp de takımda kalmayı umamazsın, özellikle de ailesi ana bağışçı olan bir çocuğu."

Bununla beraber Russell parmaklarını kelepçeleyip kafasının arkasına koydu ve hayal kırıklığıyla inledi. Bahanem yerine isabet etmişti ve akıntının benim tarafıma döndüğünü hissettim. Rahatlamıştım. Russell için gerçekten de endişelenmiştim. İkisi arasında güçlü olan oymuş gibi duruyordu ama bir şekilde durumun bu olmadığını biliyordum.

"Bu sadece kavga olmazdı Kızıl, daha çok benim onu bir temiz dövmem olurdu." Yüzümdeki ifadeyi görene kadar gülümsedi. Sonra inledi. "Elimi kolumu bağlıyorsun Kızıl. Bir zorbayla uğraşmanın ilk kuralı, onunla yüz yüze karşılaşmaktır. Böylece ondan korkmadığını ve saçmalıklarına katlanmayacağını bilir."

"Saçmalıkları demek?" diye sordum hafif bir gülümsemeyle. "Peki, ne demek istediğini anladım. Sadece diyorum ki, bizim zorbanın oyun kitabını öğrenmeye çalışıp sonra da oyunda ona meydan okumalıyız."

Russell o anda durdu ve aşağıya, bana baktı. "Kimsin sen?"

Şaşırdım. Bu akşam ikinci kez birisi kimliğimi sorguluyordu. "Sadece bir kızım," dedim, biraz kendimi savunarak. Yurduma gelmiştik. "İşte, burası!" dedim yurdumun

kapısını göstererek ve anahtarımı aradım. "Seni kampüste görürüm sanırım?"

"Evet, özellikle yarın kayıttan sonra meydanda benimle buluşmayı kabul edersen. Bana herhangi bir erkek arkadaştan bahsetmedin, uygun olduğunu varsayıyorum." Gülümsedi, cevabımı bekliyordu. Ona erkek arkadaşımdan bahsetmediğime göre, erkek arkadaşımın olmadığını varsayacağını söylüyordu.

"Bahsedilecek bir erkek arkadaşım yok ki. Neyse, sadece konuşuyoruz," diye cevapladım sorusunu ve utarak gülümsedim.

"Ne zaman kayıt oluyorsun?" Kahverengi gözleri dikkatlice beni izliyordu.

"Mmm, sabah sekiz buçuk gibi sanırım. Ya sen?" Davetine şaşırdığımı gizlemeye çalışıyordum.

"Ben ön kayıt yapmıştım zaten. Sadece yarın gidip resmiyet kazandırmam gerekiyor. Derslerine kayıt olmanın bir saatten fazla sürmemesi lazım. Benimle on gibi meydanın oralarda buluş, gidip kitaplarımızı beraber alırız."

"Tamam, saat onda görüşürüz." Anahtarı kapıya sokarken oldukça önemli bir şeyi hatırladım. Arkamı dönünce Russell'ın uzaklaştığını gördüm, o yüzden ona bağırdım. "Hey! Reed'le yüzleşme konusunda bana söz vermedin!"

"Biliyorum." Uzaklaşırken omzunun arkasından bağırdı.

Merdivenlerden sallana sallana odama çıktım. Kapının yanına çantamı fırlattım. Ne yaptığımı anlamadan masama gidip dizüstü bilgisayarımı açmıştım. Jim dayıya yeni bir e-posta gönderilmeye hazırdı, bana neler olduğunu klavyenin tuşlarına vurmak istiyordum ama yapamazdım. Tuşların üzerinde ellerim titriyordu. Gölde Reed'le olan karşılaşmamı hatırladım, kalbimin atış hızı, imlecin tembel yanıp sönüşünü geçiyordu.

Reed'le yaşadığım doğaüstü olayı birine nasıl açıkla-

yıp da inanılır olmasını sağlayabilirdim ki? Jim dayının bana inanıp inanmaması pek önemli değildi. Her türlü Crestwood'a gelirdi ama sonrasında ne olurdu? Belki polise gidebilirdim? Hiçbir şekilde buna inanmazlardı. Oracıkta benden bir uyuşturucu testi isteseler şaşırmazdım.

Belki de Jim dayı ile eve dönerdim. Bu dönem için bir devlet üniversitesine kayıt olurdum ve kışın diğer üniversitelere başvururdum. Evde yaşadığım ve markette çalıştığım gözümün önünde dans etti ve ağlamak istememe sebep oldu. Tüm hayatım boyunca bunu, bir şeyler başarmayı istemiştim. Hiç tanışmadığım babam ortaya çıkarsa, başarılı olduğumu ve bunu kaçırdığını görecekti. Eğer şimdi eve gidersem, bu hayale en azından yakın gelecek için veda öpücüğü vermiş olacaktım.

Yavaşça yazmaya başladım.

Sevgili Jim dayı,

Selam, oryantasyona gittim ve orada Alfred'i gördüm. Bana yer ayırarak iyilik yaptı, çok tatlıydı. Sonra herkes barbekü için göle yürüdü. Russell adında bir arkadaşla tanıştım, önümüzdeki kızlara hızlanmalarını söylemenin kedilere çobanlık yapmak kadar anlamsız olacağını söyleyerek oldukça komik bir şaka yaptı. Yarın onunla meydanda buluşacağım. Tam bir skandal! Seni çok özlüyorum.

Sevgiler, Evie.

Not: Zihin kontrolü hakkında sözde entelektüel bir konuşma içindeyiz. Bu konu hakkında mevcut bir teknolojilerden haberdar mısın?

Not2: Sana Twinkies almıştım. Kilerin ikinci rafında, mısır gevreğinin arkasındalar.

Yanaklarımdan gözyaşlarımı silip gönder butonuna bastım. Moralim daha da bozulmuştu.

BÖLÜM 4

kayıt

Kâbusumun dehşetiyle aniden uyandım. Sarsılarak, karanlık yumruğun yanağımda bıraktığı kızgın acının yankısıyla dikildim. Karanlıktan tamamen çıkmayı beklerken yüzümü ellerimin arasında tuttum. Yılan zehri gibi işleyen korku yavaşça damarlarımdan gitti, daha rahat nefes almaya başladım.

Çalar saatime bakmadan önce lambayı açtım, saat üçtü. Birkaç saat daha uyumayı denemem gerektiğini biliyordum ama henüz hazır değildim. Terli ve korkmuş hissediyordum, sanki rüyalarımdaki canavarlardan saatlerdir kaçıyordum.

Yatakta oturur pozisyona geldim ve komodinin üzerindeki soluk gümüş renkli maket bıçağına dokundum. Kalbim küt küt atarken irkildim, ne kadar keskin olduğunu hatırlamıştım. Parmağımı kaldırdım ve ampulün yumuşak, sarı ışığı altında inceledim. Hiçbir şey yoktu. Ne yara ne kızarıklık, sadece yumuşak deri.

Titreyen parmaklarla maket bıçağına uzanarak soğuk ağırlığını hissettim. Gümüş bıçağı çıkardım. Ufak, kurumuş bir kan damlası hâlâ üzerindeydi. Kanım herkesinkiyle aynıydı. Kırmızı akıyordu, fark yoktu. Normaldi. Keskin kenar gecede soluk soluk parlarken parmak ucumu yavaşça üzerinde kaydırdım.

Ockham'ın usturası, diye düşündüm. *Basit bir teori üzerine düşün, basit açıklama doğruya en yakın olandır.*

Ne yaptığımın farkına bile varmadan, bıçağın kenarını parmağımın ucunda ince bir çizgi yaratana dek sertçe bastırdım. Kan damlaları oluştu, bıçağı lekeledi. Pürdikkat kesiği inceledim. İki dakika geçince kanama kesildi. İki dakika daha sonra yara kapandı ve ufak kırmızı bir çizgi olması için bir dakika yetti. On dakikanın sonunda kesiğim tamamen yok oldu.

Eğer basit açıklama benim tam bir ucube olduğum anlamına geliyorsa, Ockham hatalı.

"Bana neler oluyor?" Yatağımda kıvrılırken yüksek sesle fısıldadım.

Lambayı açmaya çok korkuyordum, maket bıçağını elimde tutarak uykuya daldım.

Alarmım çaldığında hiç uyumamış gibi hissediyordum. Gözlerim yarı kapalıyken hazırlanıp kampüsteki tek yemekhaneye iki yüz metre kadar yürüdüm. Herkes oraya *Saga** diyordu. Vardığımda çantamdan Saga kartımı aldım, böylece kayıttan önce bir şeyler atıştırabilecektim.

Yemek çeşitliliği bir yemekhaneden beklediğim gibiydi: berbat. Muz ve bir kâse hazır yulaf ezmesi seçtim. Tepsimi taşırken boş bir masa aradım.

Mekânın merkezindeki gürültücü masadaki birinci sınıfları hemen tanıdım: Mason ve grubu, Russell'ın arkadaşları. Russell'dan bir iz var mı diye baktım, grupta olmadığı açıkça belliydi. Hayal kırıklığı içinde başka masada oturuyor mu diye etrafı inceledim.

Russell'ı bulamadım ama Freddie'nin yerini saptamayı becerdim. Arkadaki büyük pencerenin orada yalnızdı.

* İng. Efsane.

Dolu masalarda dedikodu yapan öğrencilerin arasından geçip Freddie'ye yolu yarılamışken, yakındaki bir masadan biri ismimi söylemeye başladı. Sese doğru döndüğümde Mason'ın beni çağırdığını görünce gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

"Genevieve! Hey, Genevieve! Masamızda boş bir yer var!" Mason heyecanla el sallıyordu.

Masayı dolduran genç adamları şüpheyle inceledim, bir masa dolusu birinci sınıf erkek öğrenciyle yalnız olmaktan daha rahatsız edici bir yer düşünemiyordum. "Teşekkürler," diyerek Mason'a seslendim. "Arkadaşıma onunla kahvaltı edeceğime söz verdim. Üzgünüm, belki başka zaman?"

Yanıtlamasını beklemek istemediğimden, odanın arka tarafına, Freddie'nin oturduğu masaya doğru yollandım. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam Freddie! Seninle kahvaltı edebilir miyim?" diye sorup Freddie'nin yanındaki boş sandalyeye oturdum.

"Evie! Hey, elbette. Dün akşam sana ne oldu? Senin için endişelendim. Seni bulmaya çalıştım ama otobüste değildin ve Russell bir türlü sana ne olduğunu söylemedi."

"Şey, otobüsü kaçırdım ve geri yürümek zorunda kaldım. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Kaşları kalktı. "Geri yürümek zorunda kaldın demek, bu çok komik!" Kahvaltısını ederken bana gülüyordu.

"Teşekkürler Freddie. Ben senden neden hoşlanıyordum? Tekrar hatırlatabilir misin acaba?"

O anda bir oğlan geçti ve "Hey Genevieve, naber?" dedi.

"Selam," dedim şaşkınlıkla ve yürüyüp gitmesini izledim. Onu daha önce görmemiştim bile. Şaşkın bakışlarımı Freddie'ye yöneltip, "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Şey, adını bilmiyorum ama sanırım Brady'de yaşıyor."

"Kim olduğumu nereden biliyor peki?" Bunu neredeyse kendi kendime sormuştum.

"Anneler Kulübü şeyi var ya hani? Tüm birinci sınıflara gönderdiler. İçinde resimlerinizin ve biyografilerinizin bulunduğu rehber." Aptal gibi kafamla onayladım, devam etti. "Yurttaki birkaç çocuk toplandı ve birinci sınıf rehberindeki kızları puanladı. Sanırım standart on üzerinden bir puanlamaydı. Gerçekten yüksek bir puanın var. Genel kategoride neredeyse herkes sana tam puan verdi. Göğüs kategorisinde ne yaptın bilmiyorum ama kalça kategorisinde parladın."

Kan yüzüme hücum etti. Neredeyse kafamı eğip utandığımı gizleyecektim. "Benle dalga geçiyor olmalısın!" Ne kadar ürkütücü olduğunu fark ettiğimde kasıldım.

"Geçmiyorum. Aslında ben rehberimi kampüsteki kulüp evlerinden bir çift çocuğa sattım. Bana elli dolar verdiler. Sanırım birinci sınıfa giden kızları izlemek ve kapış kapış gitmeden önce olası birlik üyelerini bulmak için kullanacaklar." Sırıttı.

"Bu iğrenç... Sanırım midem bulanıyor. Baksana, yulaf ezmemi istiyor musun? Çünkü artık aç değilim," İğrenerek kasemi ona ittirdim. "Ne yapacaklarını bildiğin halde nasıl rehberini onlara satabildin?"

"Evie, bu basit bir ekonomiye giriş dersi konusudur: arz ve talep." Yulaf ezmemden bir lokma aldıktan sonra yüzünü ekşitti. "Bu çok kötü! Bunu nasıl yiyebiliyorsun?"

Ağız dolusu yulaf ezmesini yutmaya çalışırken yüzünün aldığı hale gülmeden edemedim. "Tamam, paçayı yırttın ama bu Anneler Kulübü yetti artık. Özel hayatımızı ihlal eden çirkin davranışları konu edinen bir nefret mektubu alacaklar," dedim hararetle.

"Mektubu imzalayacak mısın?" Öfkemi değerlendirirken neredeyse kendini beğenmiş biçimde sandalyesine yaslandı.

"Büyük ihtimalle hayır," dedim bozularak, beni şimdiden oldukça iyi tanıdığını fark ettim.

"Peki, iyi şanslar! Halkın gücü!" dedi Freddie alayla gülümseyip yumruğunu kaldırdığında. "Neden endişelendiğini bilmiyorum. Dediğim gibi, sana on puan veriyorlardı," derken bunu kanıtlamak için bütün parmaklarını kaldırıp gösterdi.

"Bu iğrenç, Freddie," diye yanıtlarken tekrardan kızardığımı hissettim. "Bugün ne yapıyorsun?" diye sordum, konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

"Derslere kayıt olana kadar burada takılacağım. Kitaplarımı alıp öğlen yemeği yerim belki. Sonra saat dörtte yurt toplantım var. Bilirsin, kurallar falan filan. Kız yok, falan filan. Kapıları açık bırakmayın falan filan. Sonra bilmiyorum, akşam yemeği sanırım." Omuzlarını silkti.

"Benim de saat dörtte yurt toplantım var. Beş buçuk gibi akşam yemeği için buluşmak ister misin?" diye sordum, evet demesini umuyordum. Onunla konuşmanın rahat olduğunu fark ettim. Hatta eğlenceliydi.

"Olur, yazı tahtası getiririm. Sen de geçen bütün birinci sınıf erkek öğrencileri protesto göstergesi olarak oylayabilirsin." Top yaptığım peçetemi ona fırlattığımda güldü.

"Tamam, gitmem gerek. Derslerimde bana şans dile Freddie!" dedim eşyalarımı toplarken.

"İyi şanslar Evie." Gülümsedi ama ondan uzaklaşırken bana seslendi. "Evie!" Arkamı döndüğümde sessizce on puan dediğini gördüm ve gene ellerini kaldırmıştı. Rehberden dolayı moralimi düzeltmeye çalışıyordu.

İyi bir kalbi var, diye düşünürken sahte bir sinirle yumruğumu kaldırdım, sonra da elimi salladım.

Kayıt, yemekhanenin bir kat aşağısındaydı. Merdivenlere gittim, Reed Wellington'un habercisi olduğunu artık bildiğim karnımdaki kıpırtılar oldukça rahatsız edici hale geldi.

Aşağıda bir yerlerde olmalı, diye düşündüm. Merdivenlerin yarısında durup korkuyla parmaklıkları kavradım. Dün akşam neler olduğunu analiz etmek için kendime zaman ayırmamıştım. Aslında bütün bir gece düşünmemek için çaba sarf etmiştim, şimdi ise tüm olanlar üzerime yığılıyordu.

Beni tekrar gördüğünde ne yapacak, diye merak ettim. Korku damarlarımdan uzuvlarıma yılan gibi kıvrılıyordu. *Halka açık bir yerdeyiz. Bunca insanın arasında bir şey yapamaz. Güvendesin,* diyerek mantık yürüttüm. Kendimi sıkıca tuttuğum parmaklıkları gevşetmeye zorladım ve merdivenlerden inmeye devam ettim.

Merdiven boşluğundan çıktım, kayıt kartlarını yönetmek için kurulan bir masaya yaklaştım ve sıkılmış görülen kadına adımı söyledim. Destesinden bana bir kayıt kartı verdi ve ben sınıflarımı seçme işlemine başladım. İhtiyacım olan matematik ve İngilizce derslerini seçmekte bir sorun yaşamadım.

Bilim derslerine geçtim ve duvara tosladım. Eh, pek duvara değil de, daha çok Reed'e. Üst düzey fizik dersleri ve laboratuvarları için ayrılmış kayıt masasında oturuyordu. Önümdeki sırada başka bir öğrenci vardı, böylece öğrencinin ders programını seçmesine yardım ederken Reed'i incelemek için vaktim olmuştu.

Reed'in koyu kahverengi saçlı kafası, laboratuvarda nereye düşeceğini göstermek için öğrencinin ders listesine eğilmişti. Geniş omuzları tişörtünü gererek altındaki pürüzsüz kasların hatlarını belli ediyordu.

Puan tablosunda seksilikte standartların üstünde, diye istemeyerek düşündüm. Karnımda uçuşan kelebekler ona doğru attığım her adımda hızlarını arttırıyordu.

Sıra bana geldiğinde omuzlarımı dikleştirdim ve listemi ona doğru, masanın karşısına uzattım ama kafasını kal-

dırmadı. Onun yerine elindeki kalemi gelişigüzel biçimde, kâinatın sırlarını saklıyormuş gibi inceledi. Bana karşı tepkisini anlamak için yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım ama boştu, duygusuz.

Ders listemi ona doğru bakacak şekilde koyup bekledim. Sessiz ve hareketsizdi, beni göz ardı ediyordu. Önümde kollarımı çapraz yapıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim. Sonunda bunu halletmenin bana düştüğüne karar verdim.

Boğazımı temizledikten sonra elimden geldiği kadar kibarca, "Reed, Fizik 200, Dr. Farrow'un pazartesi, çarşamba ve cuma saat dokuzdaki dersine kayıt olabilir miyim?" diye sordum. Her şey normalmiş gibi davranıyordum, sanki yirmi dört saat önce onu şok tabancasıyla vurmamışım gibi.

Kafasını bile kaldırmadan, kayıtsız ve yorgun bir halde, "Hayır," dedi.

"Dolu mu?" diye üzülerek sordum. "Peki ya Fizik 200, Gertz'in saat on birdeki pazartesi, çarşamba ve cuma dersleri?" Yaptığım programla uyacak bir zaman bulmaya çalışıyordum.

"Hayır," dedi Reed tekrar kollarını göğsünde birleştirerek.

"Hayır derken? 'Hayır, dolu' mu, yoksa 'hayır, fizik alamazsın'ı mı kastediyorsun?" Çenesinin inatçı halini okuyarak şüpheyle sordum.

"Hayır, burada olamazsın diyorum. Hayır, başka bir yere transfer olman gerek diyorum. Hayır diyorum." Kaşlarını çatarken saçı biraz daha alnına doğru döküldü.

"Neden? Neden burada olamam? Senin sorunun ne?" Bıkkınlıkla sordum. "Şok için özür mü istiyorsun? Peki, seni şok tabancasıyla vurduğum için özür dilerim. Belki haddimi aştım ama o tüyler ürpertici sesi ve Russell'la olan

olayı düşünürsek sen başlattın. Dinle, bu küçük denizdeki büyük balık olduğunu anlıyorum. Sadece alabildiğim en iyi eğitimi almaya çalışıyorum. Onur programına girebilmek için fizik almak istiyorum sadece. Lütfen..." Görünüşe göre biraz yalvarmak için çok da gururlu değildim.

Başka bir öğrenci fizik dersine kayıt olmak için arkamda sıraya girdi. Reed güzel yüzünde sinir olmuş bir ifadeyle ona baktı. Yanağına dokunmak istedim, onu rahatlatmak istedim ama kendimi aptal durumuna düşürmeden emir yüklü, alçak bir tonla, "Senin için henüz hazır değilim. Bir saat sonra gel," dedi diğer öğrenciye.

Reed'in sesinde yankılanan imalarını duyunca kasıldım. Öğrenci tek söz etmeden hemen ayrıldı. Reed'in yeşil gözleri benimkilere kaydı, sanki garip hiçbir şey olmamıştı.

Sorarken kaşları düşünceli halde kalktı. "Bunların bu yüzden olduğunu mu düşünüyorsun? Benim büyük bir balık olduğumu ve üstünde bir tür hâkimiyet kurmaya çalıştığımı mı?" Sormadan önce sinirle dudaklarının kenarları kıpırdamıştı. "Peki ya sana küçük bir denizde olmadığımızı söylesem? Ya okyanusta olduğumuzu ve yakında, yaşadığımız mercan kayalığının, sadece senin gibi bir balığın çekeceği korkunç köpek balıklarıyla kaynayacağını söylesem?"

"Peki, ne tür bir balık öyle köpek balıklarını çeker ki?" diye zayıfça sordum. Onun mu, benim mi deli olduğunu merak ediyordum.

"Daha önce hiç görülmemiş bir balık. Bütün okyanusun ekosistemini değiştirebilecek yepyeni bir balık," diye cevapladı, beni yakından izliyordu.

Yanıtını algılamam bir saniyemi aldı. Hafif bir kahkaha atmayı denedim ama kendi kulaklarıma bile sahte gelmişti. "Epey özel bir balıkmış... Peki, bu büyük okyanusta böyle bir balık onu yakalamak isteyen köpek balıklarından kaçmak için nereye gidebilir?"

"Dünyadaki hiçbir okyanusta o küçük balık için güvenli bir yer yok," dedi Reed açıkça. Yanıtında biraz acıma var gibi duruyordu.

Küçümseyerek gülse, o acıma kadar beni korkutamazdı. Yıkılmış hissediyordum ve aniden nefes alamamaya başladım. "Peki ya kalsam ve köpek balıkları gelene kadar eğlenebildiğim kadar eğlenmeyi denesem? Söz, onlara senden bahsetmem?"

"Köpek balıkları sen benden bahsetmesen bile beni bulurlar. O köpek balıklarının çok güçlü koku algıları var."

"Eğer sadece benim için geliyorlarsa, neden seninle uğraşsınlar ki? Sonuçta senin benimle bir bağlantın yok. Bana yardım da etmiyorsun. Düşünürsek, benden nefret ettiğinden eminim. Bu sana köpek balıklarına karşı puan kazandırabilir." Eklerken sesim kısıldı. "Eve gidemem. Köpek balıklarını oraya götürürüm, değil mi?"

Reed üzüntü içinde kafasıyla onayladı.

"Hayır, bunu yapamam. Beni seven bir dayım var," diyerek titreyen elimi alnıma götürdüm.

Düşünmem lazım, neden düşünemiyorum? Şok mu? Belki de paniktir.

Sormadan önce uzun bir nefes verdim. "Sen benim bir balık olmadığımı biliyorsun ve ben de senin bir balık olmadığını biliyorum. Peki, şimdi biz neyiz?"

Reed sandalyesinden kalkıp masaya eğildi, aynısını yapmamı işaret etti. Fısıldarken yanağı yumuşakça benimkine değdi. "Biz tamamen mahvolmuş durumdayız."

Ne söylediğini anlamam bir saniyemi aldı çünkü yakınında olmak beni sarhoş etmişti. "Bunu demek istememiştim." Toparlandığımda fısıltıyla cevapladım. "Demek is..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye öfkeyle hırladı.

"Gitmemi istediğini anlıyorum. Bu, gün gibi açık ama

bir saniyeliğine benim açımdan da bak. Benim yerimde olsan ne yapardın? Senin hakkında neler döndüğünü bilen birini bulsaydın? Bana gölde babamı sordun, hatırlıyor musun? Onun hakkında ne biliyorsun?" Büyüyen çaresizliğimi saklamaya çalışıyordum.

"Babanın kim olduğunu bilmiyorum," diyerek kaçamak cevap verdi.

"Tamam, peki kim olduğundan şüpheleniyorsun?" diye ısrarla sordum.

Reed'in gözleri yumuşadı. "Hukuk mu okuyacaksın?"

"Belki, henüz karar vermedim. Uzmanlık seçmek için yeterince vaktim olduğunu düşünmüştüm, yanılmışım," dedim yumuşak bir şekilde. "Her neyse, bildiklerini öğrenmem gerek. Bana neler döndüğünü anlatman lazım. Belki de aynı kâbusu neden tekrar tekrar gördüğümü söyleyebilirsin."

"Önsezilerin mi var?" diye aniden sordu, cevap için yüzümü arıyordu.

"Şey, bunlara pek *sezi* diyebileceğimizden emin değilim. Daha çok her gece aynı kâbusu görmek gibi. Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

Çenesi inatla kasıldı.

"Biliyorsun ama anlatmayacaksın?" diye sinirle sordum. "Peki, daha basit bir soru. Neden senin yakınına geldiğimde karnım binlerce kelebekle doluymuş gibi oluyor? Seni gördüğümde demek istemiyorum, seni görmeden öncesinden bahsediyorum."

Bu sorunun onu tamamen üstün duruma getirdiğini yüz ifadesinin inatçıdan kibirli hale dönüşmesinden anladım ama buna da cevap vermedi. "Bu soruyu sorduğuma pişman olacağımı şimdiden söyleyebilirim," diye kendi kendime mırıldandım.

Konuşurken kibirli gülümsemesi biraz yok oldu. "Sana hiçbir şey söyleyemem. Göründüğün kişi olabilirsin ya da tamamen başka biri de olabilirsin. Bir şey yapmadan önce emin olmam gerek. Eğer düşündüğüm şeysen, büyük ihtimalle bana inanmayacaksın ve kanıt isteyeceksin ama sana şu anda bunu sağlayamam. Sana yardım etmeli miyim ondan bile emin değilim," dedi acımasızca. "Ancak burada olduğuna ve görünüşe göre kalacağına göre, en azından senden emin olana kadar seni saklamak için ne yapacağımıza bakalım."

Gözlerim kısıldı. "Neden sana güveneyim?" diye karşılık verdim. "Benden nefret ettiğini hiç saklamadın."

Tekrar gözleri yumuşadı. "Senden nefret etmek mi? Senin düşündüğün kadar değil. Ve şu, neydi, kelebekler var? Kötüye işaret olamazlar, değil mi?"

Eğer kendisinden duyduğum en komik şey olmasaydı, neredeyse bana sataştığına inanabilirdim. "O soruyu sorduğuma pişman olacağımı kesinlikle biliyordum," diye geveledim kızararak.

"Tam da hayatım ne kadar sıkıcı diye yas tutuyordum. Dilediğin şeye dikkat et, değil mi Genevieve?" Kayıt kartımı elimden çekti, tutarken mahvetmiştim. Düzeltip Dr. Farrow'un saat dokuzdaki fizik dersini diğerlerine ekledi.

"Yani ne söylüyorsun? Kafam çok karıştı," diyerek kartımı ondan aldım ve zar zor karta baktım. "Burada ne karara vardık?"

Sadece, "Birbirimiz hakkında daha çok şey öğrenene kadar bir karara varmayacağımızı kararlaştırdık," dedi sandalyesine taklit edilmesi zor bir zarafetle geri otururken.

"Tamam, hakkımda ne bildiğini ne zaman öğrenebilirim?" Pes etmek istemiyordum. Omuz silktiğinde en çok korktuğum soruyu sordum. "Ne kadar sürer... Demek is-

tediğim, köpek balıkları ne zaman yaklaşmaya başlar ve beni neden istiyorlar?"

Konuşken Reed hareketsizdi. "Hukuk seçmelisin Genevieve, içinde var. Acele etsen iyi olur, biz konuşurken bütün derslerin doluyor."

Gitmemi istediğini anladığımı göstererek kafamla hafifçe onayladım. Kör gibi sıradaki masaya gittim ve öğrenci kimlik kartım için birinin fotoğrafımı çektiğini flaş patlayana dek fark etmedim. Ondan sonra da kaydımı hızla bitirdim. Normalde ders listem için zevkten dört köşe olurdum ama onun yerine korkmuş hissediyordum, sanki derslerin tadını çıkarmak için yeterince uzun süre buralarda olmayacakmışım gibiydi.

Kaydı bitirip meydana yürüdüm. Otomatları bulup bir şişe su aldım. Görünüşe göre beyin uyuşturan korku insanı susatıyordu. Boğazımı temizlemek için ufak bir yudum aldım, Russell burada mı diye masaları aramaya başladım. Onu meydanın sol tarafında, geniş bir pencerenin yanında oturur halde buldum. Fark etmek kolaydı çünkü oturuyor olsa bile uzundu. Russell'ın uzun bacakları neredeyse masanın altından öbür tarafa ulaşıyordu. Masadaki dosyayı dikkatle incelerken kumral saçları dosyanın üzerine doğru döküldü; etrafında dönen tüm karmaşayı göz ardı ediyor gibiydi.

Russell'a doğru yürürken etrafındaki kalabalığın yüksek enerjisini hissettim. Meydanda bir öğrenci olmak, askeri bir operasyonda farklı takımların ittifak kurması gibiydi, hiçbiri diğerine güvenmiyordu.

Taze birinci sınıflar genel olarak beraber oturuyordu. Kıyafetleri yeni olduğu için ayırt etmek kolaydı. Daha üzerlerindeki yeni üniformaları eskitecek kadar kullanmamış, acemi erler gibi görünüyorlardı.

Meydanda erkek öğrenci birlikleri kendi masalarına

oturmuşlardı. Toy olmayan, oturmuş ve kendine güvenen bambaşka bir havaları vardı. Masalarını geçtim, bir kardeşin diğerleriyle dün akşam yaratmayı başardığı karmaşa hakkında boş boş konuştuğunu duyabildim. "Hey, dün akşam bizi görmeliydiniz. Bakın, öyle..."

Kız öğrenci birlikleri de erkek birliklerine çok benziyorlardı ama onlar şimdiden muhtemel birinci sınıf kızları eleyerek fark yaratıyorlardı. Gruplarından ayrılıyor, keşif yapıp birliklerine iletmek için bilgi topluyorlardı. Bir kulüp kızını geçerken, "Güzel olduğunu düşünmüştüm ama sadece yüz metre güzeliymiş. Bilirsin, uzaktan hoş görünüyormuş, yakındansa sadece sıradan. Şimdilik onu *kesin belki* olarak çağıralım. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?" diyerek diğerlerini bilgilendirirken duydum.

Şimdiye dek en ölümcül birlik keskin nişancılardı. Etraftaki masalarda oturup sonraki hedeflerini izliyor, her zaman bir adım önde olmaya çabalıyor ve kim en büyük silaha sahip, kimin cebinde ne kadar cephane var diye değerlendiriyorlardı.

Neredeyse Russell'a ulaşacakken bir keskin nişancı saat on iki yönünden bana yaklaştı. Yüzündeki sırıtış, benimle gerçekten bir bağ kurmaktansa, birliğinin oyununu nasıl yargılayacağını önemsediğini söylüyordu bana.

Konuşmadan önce, son saniyede sırıtışını yarım bir gülücükle saklamaya çalıştı. "Naber Genevieve?"

Kekeledim. "Ah, selam..."

"Kaydını yeni mi yaptın?" diye sorarken yanımızdaki masaya baktı. Bakışını bizi izleyen bir masa dolusu erkek öğrenciye kadar takip ettim.

"Şey, evet. Yaptım... Birimizi tanıyor muyuz?" diye sormayı becerdim.

"Ben Todd, Sigma evinden," dedi kibirle, göğsünü kabartarak. "Birinci sınıf rehberinde resmini gördüm."

Söylediğini anladığım anda, Freddie sayesinde öğrendiğim ürkütücü unsur yüzünden yüzüm kızardı. "Şey... Özür dilerim... Ah... Todd, bir arkadaşla buluşmak için gelmiştim," diyerek ilerdeki masada bulunan Russell'ı gösterdim. "Yani..." Konuşmayı kestim ve sıkışarak yanından geçtim. Keskin nişancının arkadaşları hedefe vurmayı beceremediği için anında onu ezmeye başladılar. Büyük ihtimalle tek şansını mahvettim, atış hedefe varamamıştı.

Russell'ın masasına varıp karşısından bir sandalye çektim. Otururken gülümsedim, çünkü o ana kadar, onu görmeyi iple çektiğimin farkına varmamıştım. "Hey Russell, burada olduğuna çok sevindim."

Kaşlarını kaldırıp yanıtladı. "Ah, teşekkürler,"

Bir saniye bana bakıp yarım yamalak gülümsedi ve meraklı bir bakış attı. Sonra etrafı kontrol edip tekrar dosyasına bakarak beni göz ardı etti.

"Bu gürültü içinde yoğunlaşabildiğin için sana hakkını vermem gerek. Ne çalışıyorsun?" diye sordum önünde açık duran dosyayı işaret ederek.

"Futbolla ilgili bir oyun kitabı. Gizli tutmamız gerekiyor," dedi pat diye.

"Peki... Hey, bugün bana neler oldu tahmin edemezsin. Rehberi biliyorsundur, hani şu Anneler Kulübü'nün bastığı ve bütün birinci sınıfların olduğu?"

"Elbette, sanırım bende de var bir tane." Şaşırmış bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Evet, sanırım bazıları senin oyun kitabının üzerinde çalıştığın gibi çalışıyor çünkü hiç tanışmadığım erkekler yürürken bana sesleniyor. Bu biraz kabalık bence," dedim zorlama bir gülümsemeyle, çünkü Russell'ın davranış şekli yüzünden kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Tavrı soğuktu ve ben kesinlikle kutup soğuğunu masanın bu tarafında hissediyordum.

"Hadi ya? Eh bu biraz ironik, çünkü seni nereden tanıdığımı çözmeye çalışıyordum. İsmimi rehberden mi aldın?"

Tam bir şaşkınlıkla ona baktım. "Ha ha, komikti Russell. Kim olduğumu biliyorsun," dedim ama yüzündeki ifadeden kafasının karıştığını görebiliyordum.

"Adım ne Russell?" diye sordum, neredeyse yalvarıyordum.

Kaşlarını çattı. "Bu sorunun cevabını bilmem gerektiğinden şüphelenmeye başladım. Sende çok tanıdık bir şeyler var ama..." Uzanıp saçıma dokundu. Gözlerini kapatıp, "Kırmızı görüp duruyorum. Bu mantıklı geliyor mu?"

"Evet! Bana tanıştığımız andan beri Kızıl, diye seslenip duruyordun. Göle yürürken benimle tanıştığını hatırlıyor musun?" diye umutla sordum.

Seksi kahverengi gözleri yüzümü inceledi. "Ben... Ahh... Bir şey hatırlıyorum. Göl... Kafam sanki dün gece shot yapmışım gibi ağrımaya başladı." Saçımı bırakıp yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Sen oradaydın... Ve başka birisi de oradaydı ve gitmek zorundaydım ama kalmak istedim. Otobüse bindim... Koşmalıyım, geri gitmeli... Evie!" dedi ve korkmuş bir ifadeyle bana baktı. Bir şekilde, yaşananları tekrar yaşıyordu.

"İyiyim Russell, iyiyim... Her şey iyi. Ve sen öylece gitmedin." Sandalyemden kalkarak yanındakine geçtim. Elini tutup sıktım. "Nasıl hissediyorsun?" diye endişeyle sordum.

"Kaskım olmadan futbol oynuyormuşum," diyerek öfkeyle yanıtladı, "ve savunma hattı kimseyi durdurmuyormuş gibi hissediyorum."

"Ah, demek lisedeki okul takımımın uyguladığı oyun tarzını sen de biliyorsun. Bu kötü oldu." Ona sataşıyordum. Kafasını ellerinin arasında tutarken onu inceledim.

"Bana söz vermedin. Bu... Değil mi... Ne zaman gidip Reed'le konuştun? Dün akşam beni bıraktıktan hemen sonra mı, yoksa onu bu sabah mı gördün?"

"Ahh, neden bahsettiğini bilmiyorum Kızıl ama biraz aspirin işime yarardı," dedi cevaptan kaçarak.

"Ah Russell," dedim kızarak, elini bıraktım. Sandalyemden hızla kalkıp karşısındakine geçtim ve nefesimi vererek oturdum. Gözlerim kısıldı. "Senden onun yakınına gitmemeni istedim. Biliyor musun, bu sabah onu gördüm ve kollarının hâlâ yerinde olduğuna dikkat ettim. Sanırım yüksekten uçuyordun. Ne düşünüyordun? Reed gerçekten tehlikeli." Çantamı karıştırarak ufak bir şişe aspirin bulup Russell'ın önüne koydum. Sonra su şişemi ona ittirdim.

"Ahh Evie!" dedi Russell aspirini aldıktan sonra. "Yani diyorsun ki, o şeyle senin konuşman da sorun yok ama ben izinli değilim, bu mudur?" diye öfkeyle sorguladı Russell.

"Tam da bunu söylüyorum. Sana dedim, sesi bende işe yaramıyor. Zihnim kontrol edilmeden onunla konuşabilirim. Onunla ne zaman konuştun? Sohbetinizin ne kadarını hatırlayabiliyorsun?"

Russell tekrar kafasını eğdi, sanki kafası bir tonmuş gibi elleriyle yüzünü tuttu. Kolları bükülüp kol kasları tişörtünden bariz şekilde çıktığında gördüklerim beni düşünce çizgimden saptırdı. Konuştuğunda sesi boğuk geliyordu. "Onu bu sabah gördüm, sabah sporundan sonra kampüsten geçerken."

"Ve ne söyledin?" Kısa bir duraklamadan sonra onu teşvik ettim.

"Bu erkekler arasında, öyle değil mi Kızıl? Bir erkek ve artık o her ne cehennemse onun arasında..."

İşte buydu. Russell kendime kabul etmek istemediğim bir şeyi çözmüştü. Eğer Reed insan değilse, gerçekten neydi o zaman? *Ve ben neyim?*

"Yani Reed dün akşam olanları unutmanı söyledi, bu kadar mı?" Yapbozu birleştirmeye çalışıyordum.

"Hayır, eğer öyle yapsaydı bu kadar öfkeli olmazdım. Söylediği şey şuydu: 'Genevieve'i unut, *bu sefer* sana ait değil.'"

Gülerdim ama Russell'ın Reed taklidi çok genizden geldi ve hiç ona benzemiyordu. Ama gülmedim çünkü söylediklerinin ardındaki mana içimi dalga dalga soğuttu.

"Ya," dedim dalgın dalgın. "Ama gene de beni hatırladın. Hemen değil elbette ama üstesinden geldin. Bir bedelli oldu elbette," dedim baş ağrısını hesaba katarak. "Bu önemli... Çok inatçı olmalısın," dedim zayıfça.

"Eğer bir şeyi istiyorsam öyleyim," diye yanıtlayarak hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Görünüşe göre arkadaşım olmanın sağlığına kötü etkileri olabilir, Russell," dedim üzülerek.

"Ne demek istiyorsun?" diye gerilerek sordu Russell.

"*Sen* ne demek istiyorsun? Hafızanın silinmesi senin için yeterli değil miydi? Bu senin sorunun değil. Yardımın için teşekkürler ama bu iş raydan çıktı. Seni bir hedef haline getirmeyeceğim."

"Ne hedefi Evie? Anlattığından fazlasını biliyorsun, değil mi?" Russell'ın gözleri suçlayarak kısılmıştı.

"Karışık bir durum Russell. Gerçekten de neler döndüğünü bilmiyorum. Düşünecek zamanım olmadı. Sadece düşünmem gerekiyor," dedim ben de bir aspirin alırken.

Russell birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Peki, benimle konuşamayacağını düşündüğün bir şey oldu. Bunu anlıyorum. Burada kızların çoğunun evimdekilerden farklı yetiştirildiğini de biliyorum. Hepiniz bağımsızsınız, ihtiyacınız olduğunda bile yardım istemeye daha az meyillisiniz ki şu durumda ihtiyacın var Kızıl. Gerçekten ihtiyacın var." Söylediğini inkâr etmeye çalıştım ama beni durdur-

mak için elini kaldırdı. Eklerken kahverengi gözleri kısıldı. "Şimdi, sana ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum. Üzerime atılan şeyler için pek hazırlıklı sayılmam. Ama ben senin arkadaşınım, yapabildiğimi yaparım. Hazır olduğunda bana bildiklerini anlatırsın."

Bitirdiğinde nutkum tutulmuştu. Beni çok az tanıyordu ve yirmi dört saat içinde birçok insanın dehşet içinde kaçmasına neden olacak şeylerle karşılaşmıştı. Gözlerime yaşlar doldu. Ona sarılmak istedim, onu uzaklaştırmak istedim, ona teşekkür etmek istedim, onu korumak istedim, ona her şeyi anlatmak istedim ve aynı zamanda, olan biten her şey hakkında karanlıkta kalmasını istedim.

"Kızıl, kafanda bir sürü savaş veriyormuşsun gibi görünüyor. Aşağıdaki kitapçıdan kendimize birkaç kitap alabiliyor muyuz diye bakmaya ne dersin? Hemen yapabileceğimiz, yeterince kolay bir iş." Masanın etrafından dolaşarak sandalyeme geldi ve kalkmam için çekti.

Kitapçıya beraber yürüdük. İhtiyacımız olanları almak pek zor olmadı. Russell kitaplarımı taşımada bana yardım teklif ettiği için şanslıydım çünkü hepsini aldığımda odama götürmek için neredeyse vinçe ihtiyacım olacaktı.

"Bütün bu kitapları nasıl geri götüreceğiz, Russell? İkimizin kitaplarının toplamı için en azından bir el arabasına ihtiyacımız olacak," diye fikir yürüttüm.

"Gerek yok," dedi Russell ve çantalarımızın her birine birkaç kitap koymaya başladı. Geri kalan kitaplarıysa üstünkörü dizdi. Sonra yığını kaldırdı ve konuştu. "Eğer sen çantaları taşıyabilirsen, caddeden Brady Hall'a yürürüz ve ben içeri koşup benimkileri bırakırım."

Russell'ı kapının dışına ve caddeden de Brady Hall'a kadar takip ettim. Lobinin kapısına geldiğimizde, kitapları yere yerleştirdi ve ayırdı. Kitaplarımı çantalarımıza tıktı, kendi yığınını kaldırıp, "Bunları odama götürürken bura-

da bekleyebilir misin? Sanırım çevremde kızların olmamasına hiç alışamayacağım. Çok garip geliyor," dedi.

Brady Hall'ın erkek yurdu olduğundan ve hafta içi lobiden içeri bile giremeyeceğimden bahsediyordu.

"Ya, demek çok çapkınsın," diyerek yorumu yüzünden ona sataştım.

"Kızıl, bunu demek istemedim. Etrafta sürekli kız arkadaşları dolanan iki küçük kız kardeşim var sadece. Şimdiyse artık hiç kız yok. Boş boş konuştuklarını duymamak rahatsız edici," dedi bana gülümseyerek.

"Ya, anladım. Kız kardeşlerin mi var? Adları nedir?" Russell'ı küçük kız kardeşleriyle ilgilenirken düşünmeye çalıştım.

"Sana dersem, gülmeyeceğine dair söz verir misin?"

"Tabii ki, ne kadar kötü olabilir ki?"

"Sen kaşındın. Benden iki yaş küçük olanın adı Scarlet ve en küçüğü, benden dört yaş küçük olanın adı Melanie," dedi özür diler gibi. Bağlantıyı kuracak mıyım diye bana bakıyordu.

"Russell, Rhett ya da Ashley olmaktan paçayı nasıl yırttın?" diye sordum *Rüzgâr Gibi Geçti* ile edebi bağlantısını kurarken.

Ona gülmediğim için rahatlayarak, "Eh, babamın adı Russell. Ona teşekkür etmem lazım," dedi.

"Demek bir ufaklıksın," dedim kafamda beliren nazik güneyli ailesine gülerek.

Nasıldı acaba? İki ebeveynle ve bir çift kız kardeşle futbol yıldızı olduğun sevimli bir kasabada büyümek... Kulağa mükemmel geliyor, diye düşündüm.

"Aslında ben adımın üçüncüsüyüm, dedem de bir Russell'dı." Bir adam dışarı adım atarken yurdun kapısı açıldı. Russell ona seslendi. "Kapıyı tutabilir misin? Hemen dönerim Kızıl."

"Tamam."

Genç adam yanımdan geçerken rahatsızca gülümsedim. Boş boş geziniyormuşum gibi hissettim, kaldırımdan biraz uzaktaki kocaman ağacın oraya gittim. Tüm kampüs büyük meşe ve akçaağaçlarla doluydu. Yaprakların renk değiştirmesi için sabırsızdım. Crestwood sonbaharın ortasında büyülü bir yer olacaktı.

Yurdun kapısının gürültüyle kapandığını duydum, ağacın altındaki yerimden göz ucuyla baktım ve Russell'ın bana yaklaştığını gördüm ve "Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet, açlıktan ölüyorum. İlk önce gidip yiyelim, ne de olsa yemekhane hemen şurada. Sonra da kitaplarını yurduna götürürüz," dedi. Ben de katılarak kafamı salladım. "Bekle bir saniye, çantayı ben alırım." Eğilip ağır çantamı yerden kaldırdı.

Dikilirken yakasından kolyesi gözüktü, öne doğru sallanıp ışığı yakaladı. Anında dondum, kahverengi eski deri şeride takılı iki gümüş kolye ucu tişörtünün üstünde yatıyordu.

Neredeyse boğuluyordum. Kolyeyi rüyamdan, daha doğrusu kâbustan tanımıştım. "Russell, kolyen... Gerçekten güzel... Nereden aldın?"

"Ah, bu mu?" diye sorarak yuvarlak bir kolye ucunu kaldırdı. "Bir tür aile şakası."

"Aile şakası mı?" Açıklamaya devam etmesi için teşvik ettim, bayılacak gibi hissediyordum.

"Öyle, uzun hikâye. Hadi, Saga'ya gidelim. Öğlen yemeği yerken ne demek istediğimi sana açıklarım," dedi elimi tutup.

Yemekhaneye beraber yürüdük. Yemeklerimizi alıp masaya oturduğumuzda, yerimden Russell'ın kolyesini inceledim. Kolye uçlarından biri mat gümüş bir halka, diğeri ise uzatılmış bir sekiz şekli gibi görünüyordu.

Nefesim kesilerek baktım, sonra soracak gücü buldum, "Russell kolyen..." Uzanmak ve dokunmak istedim ama ellerim titriyordu, bu yüzden onları saklamak için kucağıma koydum.

"Ah, evet, doğru," dedi Russell ilk kolye ucunu alıp. "Bu bir halka ve sana ne anlama geldiğini birazdan açıklayacağım." Halkayı bırakıp uzatılmış sekizi aldı. "Ve bu da bir sonsuzluk sembolü. Aile şakasını anlaman için, babamın bir matematik öğretmeni olduğunu bilmen gerek ve biliyorsun onun adı da Russell. 'Russell paradoksu' adı verilen bir matematik paradoksu konusunda saplantılı biraz. Hiç duymuş muydun?"

"Hayır," diye yanıtlayarak kafamı salladım ve bir yudum su içtim.

"Şimdi, Bertham Russell adlı bir matematikçi bir mantık problemiyle ortaya çıkmış. Ben babam gibi pek matematik hayranı değilim. Kelimelerle açıklamayı seviyorum, benim için daha kolay çünkü. Bak, önerme bu: 'Bu önerme yanlış.' Eğer önerme yanlışsa, o zaman o önerme doğru ve eğer o önerme doğruysa, o zaman da yanlış."

Kafamda çözene kadar bir saniye önerme hakkında düşündüm. "Dediğini anlıyorum. Eğer önerme yanlışsa, doğru değil demek oluyor, o zaman ona yanlış demek doğru, yani önerme gerçekten de doğru değil ama durum buysa, yanlış olduğunu demek yalan söylemek oluyor bu yüzden de doğru olamaz. Çıkmaza girmiş gibi duruyor."

"Doğru, zekisin Kızıl. Çözmen pek zamanını almadı. Kısır döngü diye buna diyorlar. Etrafında dönüp durmaktan başka çaren yok. Eh, sen kendin benim inatçı olduğumu söyledin. Ailem de oldukça inatçı olduğumu düşünüyor ve ben de istediğimi elde etmek için etrafında dönüp durmaya eğilimliyim. Kolyedeki halka bunu sembolize ediyor. Annem bana *paradoksum* diyor çünkü bazen man-

tığım tutarsızlaşabiliyor," deyip bana sırıttı. "Babam da sonsuzluk sembolünü bunun sonsuza kadar kusurum kalacağını ifade etmek için ekledi." Bana gülümsedi, ben de bilmeceyi açığa kavuşturacak bağlantıyı yüzünde aradım.

"Russell, bilmen gereken bir şey var," dedim tereddüt ederek.

"Ya, öyle mi? Nedir Kızıl?"

"Her gece kolyen hakkında rüyalar görüyorum," dedim sessizce, tam bir aptal gibi hissederek.

Yüzümdeki ciddi ifadeyi okumadan önce bir saniyeliğine güldüğünü gördüm, sonra gülüşü bocaladı. "Ne yapıyorsun?"

"Okula gelmeden önce bile bu kolyeyi rüyalarımda gördüm... Kâbuslarımda." Bana deliymişim gibi baktığını görmemek için başımı eğdim. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onu..."

"Onu ne?" Russell beni teşvik etti, tekrar ona baktığımda beni seyrediyordu.

"Bir şekilde onu korumalıyım."

"Neye karşı korumalısın?"

"Bilmiyorum ama oldukça korkunç ve rüyayı görmeyi durduramıyorum," dedim dürüstçe. Bana gülmemesini umuyordum.

"Ee, ne demek bu?" diye bana sordu Russell. "Medyum gibi bir şey misin acaba?"

Tabağımdaki yemekle oynayıp dururken, "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti. Crestwood'a kabul edilir edilmez başladı," diye yanıtladım.

Russell dinleniyor muyuz diye etrafa bakındı. Kimsenin bizi dinlediğini görmeyince yaklaştı ve konuştu. "Lanet olsun Evie, burada ürkütücü saçmalıklardan bahsediyorsun.

Altıncı his gibi bir şey." Sonuna doğru patlamıştı, öfkesini dizginleyemiyordu.

"Tamam, peki. Bu bir seçenek. Diğer seçenek benim biraz deli olduğum." Şaşırtıcı bir biçimde, bu senaryo diğer seçenekten daha tercih edilebilir geliyordu. "Neden sana bundan bahsettiğimi bile bilmiyorum. Birbirimizi gerçekten tanıdığımız bile söylenemez. Ki aslında beni bu sabah tanımıyordun gerçekten de. Sadece aramızda başka bir şey var. Adını tam koyamıyorum fakat benim için var ve bunu açıklayamıyorum."

Konuşmayı bırak, seni salak! Ne saçmaladığın hakkında hiçbir fikri yok.

Ama Russell beni şaşırtarak, "Öyle, ne demek istediğini biliyorum. Sanki bir şeyi sürekli arıyormuşsun ama aslında neyi aradığını bilmiyormuşsun gibi. Sanki kaybettiğini bilmediğin bir parçanı bulmuşsun gibi... Öf, lanet olsun! Kız gibi konuşuyorum. Ben de açıklayamıyorum ama demek istediğini biliyorum," dedi.

Bir süre sessiz kaldık, ikimiz de bu garip sessizliğin tamamen farkındaydık. Derken Russell konuştu. "Belki de Reed hatalı değildi. Burada olman gerektiğinden emin misin?" Yüzümdeki öfkeyi gördüğünde konuşmaya devam etti. "Bu konu hakkında ailen ne diyor peki?" Sessizliğim doğru varsayımı yapmasını sağlamıştı. "Onlara anlatmadın mı? Neden Evie?"

Onunla göz göze gelmeden hemen tepsimi aldım ve boşların bırakıldığı yere götürdüm. Tepsimi bırakıp masaya gitmek üzere arkamı döndüm ancak kendi tepsisiyle tam arkamda olan Russell'a çarptım.

"Pardon," diye geveleyerek yanından geçmeye çalıştım ama Russell kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Tepsisini bıraktıktan sonra içinde kitaplarım olan çantalarımızı aldı ve Saga'dan beraber çıktık. Ben fark edene kadar dışarı çıkmış, bahçenin yarısına gelmiştik.

Kimsenin bizi duymayacağı kadar uzaklaştığımızda pat diye söyledim. "Ebeveynlerim yok. Jim dayım var. Kendisi beni dünyadaki her şeyden daha çok seviyor ve bu da ebeveynlerim olması kadar iyi. Olan her şeyi ona anlatabilirim ama neler döndüğünü ben bile anlamıyorum, ona nasıl açıklayabilirim ki? Bana inanmaya çalışır, deneyeceğini biliyorum ama sen benimle gölde olmasaydın, bunların yarısına bile inanır mıydın?" Öylesine sormuştum çünkü cevabının hayır olduğunu biliyordum. "Ve burada olmam gerekiyor. Bunu hissediyorum. Bu yüzden de gitmiyorum işte!"

"Kızıl, bana günümü gösterdin sanırım, değil mi? Ateşli küçük bir şeysin, yanlış mıyım?" Tatlı bir gülümsemeyle cevap beklemeden sordu. "Ee, bu Jim dayı balık tutmaktan hoşlanıyor mu? Çünkü babam ve ben evimizin yakınındaki bir gölde bir yer biliyoruz. Orada balıklar neredeyse kayığımıza atlıyor."

Elini hafifçe sıktım ve yanıtladım. "Kendisi spordan çok teknolojiyle ilgilenir."

"Neden bilgisayarımın sadece on beş dakika açık kaldıktan sonra donup tekrardan başlatılması gerektiğini bana söyleyebilir mi peki?"

"Elbette, bana IP adresini ver. Ben de ona e-posta atarım. Odana gittiğinde bilgisayarını aç ve internete bağlandığından emin ol. Ya sorunu çözer ya da sana neye ihtiyacın olduğunu söyler."

"Ciddi misin?"

"Dayım ve bendenizden oluşan küçük ailemizin gerçekten ciddiye aldığı tek bir şey var, o da teknoloji. Güvenlik duvarın var mı?"

"Şey, hayır. Sanmıyorum."

"Russell, bozulduğuna şaşmamalı. Bilgisayarına girmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Virüslerden,

kurtlardan ve Trojanlardan gelecek saldırılara ne kadar açık olduğunu söylememe bile gerek yok. Sana bir güvenlik duvarı kuruyoruz!"

Seksi bir sırıtmayla, "Tamam! Bir güvenlik duvarı kuracağız ya da gerekirse yangın istasyonu bile kurabiliriz. Şimdi bana IP adresinin ne olduğunu açıkla. Bir de şu Trojan şeyi de kulağa ilginç geliyor," dedi.

Gözlerimi yuvarladım. "Saat dörtte yurt toplantısı için yurduna gittiğinde Freddie'yle konuş. Sanırım o IP adresinin ne olduğunu biliyor ve nasıl edineceğin konusunda yardım eder. Ben de akşam yemeğinde ondan alırım."

"Akşam yemeğini Freddie'yle mi yiyeceksin?" Yeats'in önünde durduğumuzda sordu. Sesinde daha önce duymadığım bir ton vardı. Kulağa sanki kıskanmış gibi geliyordu ama bu çılgıncaydı.

"Evet, bu sabah kahvaltıda benimle akşam yemeği yemek ister mi diye sormuştum." Russell'ın gözlerini indirdiği dikkatimi çekti. "İstersen sen de gelebilirsin yani. Öyle özel bir şey değil."

"Ah," dedi Russell rahatlayarak. "Gelebilmeyi isterdim. Koç bu akşam kapalı sahada bir takım yemeği ayarlardı. Dayanışmayı arttırmaya çalışıyor. Bir yemek şirketiyle anlaşmışlar. En azından saat yediye kadar oradan ayrılabileceğimi sanmıyorum."

"Yemeği Saga'dan daha iyi olabilir."

Gülümserken yanaklarındaki tatlı gamzelerini göstererek, "Bu su götürmez bir gerçek zaten. Ee, seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Yarın bir ara görüşmeye ne dersin?" Benimle ilgilendiğine şaşırmayı ne zaman bırakacağımı merak ediyordum.

"Bu akşama ne dersin? Akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkabiliriz?"

"Peki." Kalbim göğsümde daha hızlı atıyordu.

"Telefonun var mı? Kapalı sahada akşam yemeği zımbırtısıyla işim bittiğinde seni arayabilir ya da mesaj çekebilir miyim?" diye sordu çantasından cep telefonunu çıkarırken.

"Elbette." Ona numaramı verdim ve o da telefon rehberine ekledi. Telefonumu çantamın dibinde bulup numarasını kaydettim. Russell sonra çantasından kitaplarımı çıkarıp verdi.

"Bu akşam görüşürüz," dedikten sonra gülümsedi ve yürüyerek uzaklaştı.

BÖLÜM 5

çim hokeyi

Odamdan çıkıp merdivenlerden lobiye indim, sonra Yeats Hall'ın resmi kabul salonuna doğru sola döndüm. Yurt toplantısı beş dakika içinde başlayacaktı, bu yüzden etrafa göz gezdirecek ve sandalye bulacak zamanım vardı. Odanın dışındaki masada yoklama kâğıdı vardı ve yurt sakinleri adlarını yazmak için sıraya girmişti.

Sırada önümde olan esmer öğrencinin omzunun üzerinden dikkatle bakınca kabul salonunda detaylıca işlenmiş maun masalar ve uyumlu sandalyeler olduğunu gördüm. Ayrıca büyük şömine ve etrafındaki deri koltuklar da ortama ayrı hava katıyordu. Mezun olmuş öğrencilerin fotoğrafları duvarları süslüyor, parlak çerçeveler zarif kristal avizenin ışığını yansıtıyordu.

Dün tanıştığım öğrenci danışmanı, sanırım adı Megan'dı, odanın dışına bir nöbetçi gibi yerleşmişti. Her öğrencinin imzasını sanki havaalanındaki güvenlik görevlileri gibi dikkatle inceliyordu. Bal rengi sarı saçları, peygamber çiçeği mavisi gözleri olan bir üst sınıf öğrencisi omzuma vurarak beni durdurduğunda neredeyse sıranın en önüne gelmiştim.

"Pardon," diye fısıldadı omzumun üzerinden öğrenci danışmanına bakarak.

"Evet?" derken ben de fısıldadım. Sesimizi neden alçaltttığımızı pek bilmiyordum.

"İkinci katta kalıyorsun, değil mi?" diye gizli iş çeviren bir edayla sorarken uzun saçını kulağının arkasına koydu.

"Şey, evet. 208'de kalıyorum, adım Evie."

"O tek kişilik bir oda, zeki kız bursu alıyor olmalısın. Adım Buns," diye hızla fısıldadı. Çarpık gülümsememi görünce de sırıttı. "Gerçek adım Christine Bonds ama herkes bana Buns der."

"Öyle mi?" diye yanıtladım, buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama konuşmasına devam ederek beni kurtardı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Bana yardım edebilir misin merak ediyordum," diye sorarken omzumun üzerinden gene öğrenci danışmanına baktı. "Oda arkadaşım toplantıya yetişemedi ama gelemezse yurt müdiresiyle başı belaya girecek. Bu yüzden ben onun adını yazarken öğrenci danışmanının dikkatini dağıtır mısın acaba?"

Buns'dan kafamı çevirip öğrenci danışmanı Megan'a baktım. Sanki etrafta teröristler varmış gibi her ismin eklenişini dikkatle izliyordu. Megan'ın arkasına baktım. Üzerinde büyük bir yığın el ilanı paketi olan başka bir maun masa vardı.

Buns'a geri dönüp fısıldadım. "Mm, sanırım bir fikrim var. Bana bir saniye ver."

İmza atma sırası bana geldiğinde adımı listeye ekledim. Rahatça, yavaş yavaş yürüyerek paketlerin olduğu masaya yürüdüm. Kendi ayağıma takılmış numarası yaparak kollarım açık şekilde kendimi masaya fırlattım ve masanın üzerine yayıldım. Böylece el ilanı yığınlarını masanın üstünden halıya düşürdüm. Megan'ın dikkatini çektiğimden emin olmak için de, "Ah, ovvv!" dedim yüksek sesle.

Numaramın işe yarayıp yaramadığını görmek için

Buns'a bakmamam gerektiğini bildiğim için, hemen yerden kâğıtları toplamaya ve tekrar yığın haline getirmeye başladım. Öğrenci danışmanı Megan yardım etmek için hızla geldi. Yarım ağızla "Pff, birinci sınıflar..." diyene ve küçümseyerek bana gözlerini yuvarlayana kadar kendimi yarım saniyeliğine suçlu hissetmiştim.

"Özür dilerim... Pek akıllıca sayılmaz, değil mi?" Bunu ona değil de kendime dediğimi düşündüğünü biliyordum.

Buns da o anda bize katılarak düşen ilanları toplamama yardım etti. İkimiz de birer kâğıt aldık ve köşede, kitaplığın yanındaki bir çift koltuğa aceleyle gittik. "Teşekkürler tatlım!" diye fısıldadı Buns, gözleri neşeyle parlıyordu.

"Rica ederim," diye geveledim. Sahte düşüşüme tanık olan diğer öğrencilerin dik dik bakan gözleriyle yüzleşiyordum. Bazı kızlar hâlâ sırıtıyor, elleriyle ağızlarını kapatarak benim hakkımda konuşuyorlardı.

Buns onları görmüyormuş gibiydi. "Kısa zamanda hızlı düşünüyorsun! Bana verdiğin zamanda Lakros takımındakilerin adlarını yoklama kâğıdına yazabilirdim!"

Omuzlarımı silktim ve ufak bir gülümsemeyle konuştum. "Megan kesinlikle oyuna geldi. Bana attığı pis bakışa değerdi."

Bayan White, yurt müdiresi, o anda içeri girdi ve ekşi bir yüz ifadesiyle herkese baktı. Oda sessizleştiğinde toplantıya başladı. Toplantı, yurt kurallarını içeren el ilanının kupkuru, işkence dolu bir şekilde okunmasından ibaretti.

"Neden sadece bize kuralları verip bitirmiyorlar," diye fısıldadım Buns'a. Bayan White dümdüz okumaya devam ediyordu. "Demek istediğim, buradaki herkesin okuma bildiğini söylemekte sakınca yok."

"Bize okumaları gerektiğini düşünüyorlar, çünkü öbür türlü sadece birinci sınıfların bu kuralları okuyacağını biliyorlar." Gülüp bana göz kırptı. "Hey, bu akşam yemekten

sonra ne yapıyorsun, altıyı çeyrek geçe gibi?" Buns heyecanla fısıldadı, sanki bir şey aklına yeni gelmişti.

"Şey, bu akşam yürüyüşe çıkmayı planlıyordum ama daha geç bir saatteydi benim planım. Neden ki?"

"Çim hokeyi!"

"Çim Hokeyi mi?" Bayan White'a bakıp bizi görmediğinden emin oldum.

Buns heyecanla koltuğunda zıpladı, fısıldayarak bağırırken göze çarpmamak için çaba bile harcamıyordu. "Bizim takımımızda olabilirsin! İki kıza daha ihtiyacımız var ve sen harika olursun! Atletik görünüyorsun. Lisede spor yaptın mı?"

"Evet, futbol ve kayak takımındaydım," dedim kısık bir sesle, etrafımızdaki insanların dikkatini çekmemeye çalışıyordum. "Ama şimdiye dek çim hokeyi maçı bile izlemedim. Okulda bir takımımız yoktu."

Sanki itirazımı dağıtmak istermiş gibi havadan elini sallayıp fısıldadı. "Sorun değil, çim hokeyi futbola oldukça benzer. Hemen kaparsın, ayrıca sadece okul ligi zaten." Tekrar koltuğunda aşağı yukarı zıplayıp, "Lütfen Evie!" diye fısıldadı.

Konuşmamızla kesinlikle yanımızdaki kızların dikkatini çekiyorduk. "Buns buradan atılmamıza neden olacaksın," dedim ama o ellerini tutup sanki dua eder gibi dudaklarını oynattı sadece, etrafındaki her şeyi göz ardı ediyordu. "Tamam."

Neşeyle, "Yaşasın!" diye fısıldadı.

Bayan White'ın kuralları okuması neredeyse bir saati buldu. Bitirdiğinde Buns'la beraber tekrar yukarı, odasına çıktık. "Yenilerini alana kadar Brownie'nin çim hokeyi formasını alabilirsin. Benim oda arkadaşım. İkiniz neredeyse aynı boydasınız."

Gürültüyle odasının kapısını hızla çarparak açıp ışığı

yaktı. "Brownie, kalk!" diye emretti. "Akşam yemeği için hazırlanmalıyız ve sonrasında hokey antrenmanımız var."

Brownie orta parmağını göstermek dışında, battaniyelerden yaptığı kozadan çıkmadı.

Buns güldü. "Kötü bir intiba yaratıyorsun, tanışman için sana birini getirdim."

Brownie yavaşça hareket edip yatağında oturarak gözlerini ovuşturdu. Yataktan yeni kalkmış haliyle bile gerçekten güzeldi. Sarı, dalgalı saçları o kadar açıktı ki platin denebilirdi. Oda arkadaşınınki gibi mavi gözleri vardı ama Buns'ınkinden daha açıktılar.

"Saat kaç?" Brownie uykulu uykulu sordu.

"Beş. Bayan White okudu da okudu bu akşam ama Evie harikaydı."

Buns, Brownie için sahte düşüşümü anlattı; bu kahkaha atmasına ve bana teşekkür etmesine neden oldu. Buns gülümsedi. "Evie'yi bu akşam bizimle çim hokeyi oynamaya davet ettim. Futbol oynamış ve kayak da yapmış."

"Bu mükemmel! Sana ihtiyacımız var," dedi Brownie bana. "Bilmen gereken her şeyi sana öğretebiliriz." Şaşırtıcı bir dengeyle yataktan zıpladı. "Al, bu hokey el kitabı." Masasından aldığı bir kitabı bana fırlattı. "Benim formalarımdan birini kullanabilirsin."

"Ona bunu zaten dedim." Buns samimiyetle bana güldü. Brownie'nin dolaptan sportif tarzda bir etek ve örgü bir üst çıkarmasını izledim. "Antrenman yapmak için sana kendi sopalarımdan birini getiririm, zaten neredeyse aynı boydayız."

"Peki," dedim formayı ve el kitabını sıkıca tutarak.

Buns, "Yemekten sonra altıyı çeyrek geçe gibi buluşalım. Kapalı sahaya beraber yürürüz. Bir saat kadar beyzbol sahasının yanındaki alt sahada idman yapıyoruz. Yedi buçuk gibi bitirmiş oluruz," dedi.

Umutla, "Yemekhanede mi yiyorsunuz?" diye sordum. Onları orada ya da yokuşun o taraflarda hiç görmemiştim ama arada sırada onlarla yemek hoş olurdu.

Brownie, "Hayır, kendi kulüp evimizde yiyoruz. Aşçımız Jenny tam bir gurmedir," diye yanıtladı.

Dalga geçerek, "Ah, yani bana Saga'daki iştah açan yemekleri özlemediğinizi söylüyorsunuz," dedim.

"Iyy, hayır! İhtiyacım kalmadığı anda Saga kartımı parçaladım!" dedi Buns homurtuyla.

"Çok şanslısınız! Gitmeden önce yemek yemek istiyorsam acele etmem gerek. Ardından sizinle buluşurum."

Kıyafetleri odama götürdüm ve yatağıma koydum. Yemekten döndüğümde üstümü değiştiririm diye düşünüyordum. Yemekte incelemek için hokey el kitabını yanıma aldım. Yolda giderken hızla Russell'a mesaj çektim: *Çim hokeyi oynamaya davet edildim. Altı buçuk, alt saha. Sonrasında yürüyelim. 7.30 da bter, snr grşrz?*

Telefonum, mesaj beklemenin heyecanını yaşamama izin vermeyerek titredi. Russell'dan gelen mesajı okudum:

:) Kızıl! Harika snnle bu akşm sahada grşz. süpersn.

Russell'ın mesajına gülümserken yemekhaneye girdim. Köfte rulosu yerine salata yemeyi tercih ettim. Salonu Freddie'yi görmek için taradım ama saat henüz beş buçuk olmamıştı, bu yüzden bu sabah kahvaltı ettiğimiz, arkadaki büyük pencerenin oraya oturdum. Freddie yanıma oturmadan önce çok beklemem gerekmedi.

"Hey Freddie, nasılsın?"

"Sinirli. Hayatta katıldığım en bezdirici yurt toplantısı boyunca oturmak zorunda kaldım. Okuma yeteneğim olduğundan haberdar değiller mi?" diye öfkeyle sordu.

"Aynen, bilmiyorlar mı?"

"Her neyse. Unutmadan, al, bu senin için," dedi Freddie. Üzerine numaralar karalanmış bir parça kâğıt uzattı.

IP adresi olduğunu hemen anladım. "Aldın! Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum," dedim gururla. Uzandım ve omzuna hafifçe vurdum.

"IP adresinin ne olduğunu bilmediğine inanabiliyor musun?" diye vurgulayarak sorduktan sonra çatalına bir parça köfte alıp yedi.

"Teşekkürler! Buna şok olan bir tek ben varım diye düşünmüştüm, belki de düşündüğüm kadar yalnız değilimdir. Bir müdahale toplantısı gerçekleştirmeliyiz Freddie. Russell'ın güvenlik duvarı bile yok."

"Biliyorum ve bizim çocuk bilgisayarının neden bozulduğunu bile bilmiyor," dedi dalga geçerek. Bir saniyeliğine Freddie'nin ikiz kardeşim olabileceğini, doğumda ya da bir şekilde ayrı düştüğümüzü düşündüm.

"Ona 28bit güvenlik duvarı ve auto-MDIX almam gerek. Burada bunları nereden alabilirim biliyor musun?" Freddie'nin bölgeyi daha iyi tanıdığını umuyordum.

Soruma yavaşça ıslık çaldı, kafasını salladı. "Sanırım ya Coldwater'a ya da Jackson'a gitmen gerek. Buradaki tüm şehirler biraz seksenlerde sıkışıp kalmış." Ona daha fazla katılamazdım.

"Hâlâ Ateri alabilirsin ama."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Tavsiye için teşekkürler. İstediğin dersleri alabildin mi?"

"Aldım. Kolaydı ama oda arkadaşım Joe'nun kafası karışmış. Fizik dersi almaya çalışmış ama bir saat boyunca etrafta yürüyüp durmuş. Manyakça, değil mi?"

"Oldukça. Stres bazı insanları böyle yapıyor sanırım." Joe'ya ne olduğunu kesinlikle bildiğimi düşündüm. "Hey, ne oldu biliyor musun?" diye sordum üzerinde yürüdüğümüz bıçak sırtı konuyu değiştirmeye çalışarak. "Yurdumdaki bir çift kız tarafından bu akşam yemekten sonra çim hokeyi oynamaya davet edildim."

Bunu derken Brownie'nin verdiği el kitabını kaldırdım. Freddie'yle beraber yemeğin geri kalanını kafalarımız kural kitabının üstüne eğilmiş halde, nasıl çim hokeyi oynanır, onu öğrenerek geçirdik.

Kurallar üzerine çalışırken, "Biraz futbol gibi, değil mi? Ancak topu sahada sürmek için sopa kullanıyorsun ve ancak sadece beş metre çizgisinin içindeysen gol atabiliyorsun. Ona *D* ya da *vuruş çemberi* diyorlar," diye geveledim.

"Evet ama buz hokeyine de benziyor çünkü yüz yüze karşılaşmalar var. Onlara *zorba* diyorlar. Ama en iyi yönü kızların çim hokeyi formasının harika olması!" Nefesim kesildi. Uzanıp kolunu yumrukladım. "Ne var? Erkeğim ben!" derken sırıtıyordu. "Belki sahanın yakınına yürür ve izlerim biraz?"

"Elbette, niye olmasın? Kısa etek giyen kızlardan seni mahrum bırakmayı hayal bile etmem," dedim ama destek için onun orada olmasının iyi olacağını düşünüyordum. "Kısa etek demişken, gidip üstümü değişsem ve idman için arkadaşlarımla buluşsam iyi olur."

Arkadaşlarım mı? Sanırım, *bu harika!*

"Eğer gelmemeye karar verirsen, dersten önce kahvaltı için buluşalım. Yediyi çeyrek geçe iyi mi?" diye sordum.

Neşeyle, "Muazzam! Saat sekizde İspanyolca var, yani uygundur," dedi Freddie.

"Harika. Görüşürüz Freddie!" dedim ve geri odama koştum.

Buns ve Brownie'nin ödünç verdiği idman formasını giydim. Dizlerimi korumak için lisede futbol oynarken kullandığım tekmeliklerim vardı. Onları, dize kadar gelen çoraplarımı ve kramponlarımı giydim. Ben kızların kaldığı odanın koridoruna dönerken onlar da tam odalarından çıkıyordu.

"Hazırım!" dedim heyecanla.

Buns, "Güzel, tatlım. El kitabına bakma fırsatın oldu mu?" diye sordu bana hokey sopasını uzatırken.

"Evet, arkadaşım Freddie'yle yemekte çalıştık. Sanırım ana fikri anladım. Ama bu sopayla topu idare etmem biraz vakit alabilir." Yurttan ayrılırken ağırlığını anlamak için sopayı yavaşça sallıyordum.

Brownie, "Endişelenme. Evie, rockstar olmanı beklemiyoruz senden. Eğlenmek için yapıyoruz. Tabii bir de bizi izlerken erkeklerin salyaları akıyor," dedi sinsice.

"Bu harika!" Buns katıldı. "Hem neden akmasın ki? Bu kıyafetler çok seksi!"

"Tamam, tamam... Sadece eğleniyoruz, değil mi?" Derin derin nefes aldım.

İşte bunu yapabilirim. Kapalı sahaya neredeyse varmıştık ki karnım çılgınca kıpırdanmaya başladı. *Reed,* diye düşündüm panikle, şimdi ne yapacağım?

"Aa, bak," dedi Buns alt sahaların yönünü göstererek. "Lakros takımı da idman yapıyor. Nefis! JT'yi gördün mü? Bu yıl harika görünüyor! Yazın vücut çalışmış olmalı."

Brownie neşeli bir gülücük attı. "Reed de leziz görünüyor ama zaten bunu söylemeye bile gerek yok. Hiç eğlenceli olmaması ne yazık. Göze hitap ediyor ama çok ciddi. Ne büyük bir kayıp."

Kaskı ve koruması takılı olsa bile Reed'i bir kilometre öteden bile tanıyabilirdim. O sağlam, yırtıcı hareket ediş tarzı kendini kesinlikle ele veriyordu.

Brownie, "Birinin onu açması lazım," diye ekledi.

Buns kaşlarını çattı, Brownie'nin son yorumunu siler gibi elini salladı. "Hayat boşa harcamak için çok kısa. Gençliğimin bir dakikasını bile bir erkeğin peşinden koşarak heba etmem."

Kanıtlamak için idman alanına koştu ve sopa elindey-

ken ellerini kullanmadan takla atıp ayaklarının üzerine indi. Sopasını sallayıp birinin, diğer teçhizatlarının yanına bıraktığı topa vurdu. O kadar etkilenmiştim ki alkışlamaya başladım. Buns sevimlice gülümsedikten sonra ufak, zarif bir reverans yaptı.

Brownie, "Buns, gösterişi kes de hadi başlayalım," diyerek şaka yaptı ve takımın geri kalanıyla buluşmak için ilerledi.

Buns ise beni uzun, güzel, Wendy adında bir kızla tanıştırdı. "Ama kimse ona Wendy demiyor. Weeza diyoruz. Bu Evie." *Weeza kibarca bana gülümsedi.* "Ve bu Beth ama herkes ona Babs diyor."

"Burada kendi adını kullanan kimse var mı acaba?" diye gülerek sordum.

"Hayır, bu çok sıkıcı olmaz mıydı?" Buns kahkaha attı ve sonra beni takımın geri kalanıyla tanıştırdı.

Tamera dışındaki diğer kızların çoğu arkadaş canlısıydı. Kendisi beni baştan ayağa inceledi. "Daha önce hiç çim hokeyi oynamış mıydın?" diye sordu sesinde kesin bir imayla. Sopasına yaslanıp kendini beğenmiş bir pozisyonda yandan kalçasını çıkardı. Beden dili, sopasını tekmeleme ve onu yere düşürme isteği uyandırmıştı bende.

"Ah, hayır... Ama futbol oynadım."

Tamera cevabıma homurdanıp alayla gülerek karşılık verdi.

Brownie, Tamera'ya burnunu kırıştırıp, "Kimin daha kötü olduğuna karar vermeden önce Evie'yle biraz idman yapalım Tamera," dedi.

Buns bizi yavaşça başlattı. Benimle özel olarak ilgileniyordu. Sopayı nasıl düzgünce tutacağımı ve topu sürmek için gereken basit hareketleri gösterdi. Sopayı kullanabiliyor olma yeteneğime şaşırdım, çünkü daha önce hiç oynamamıştım ama bana bu konuda doğal bir yeteneğim

varmış gibi görünüyordu. Herkesin idmanı iyi geçiyor gibi göründüğünden, Brownie takımlara ayrılıp hazırlık maçı yapmamızı önerdi. Buns onların takımında olduğumdan emin oldu.

Sahanın bir ucunda toplandık. Buns konuşmaya önderlik ediyordu. "Evie, bu maçta hücum oyuncusu olmanı istiyorum. Brownie ve ben topu sahanın aşağısına götüreceğiz. Sen D'ye git, biz de sana vereceğiz. Eğer Tamera savunmadaysa, sol tarafına git çünkü orası zayıf tarafı."

Kafamla onayladım ve ayrıldık. Önde dizildik, sahada hücum pozisyonundaydım. Buns karşılaşmayı başlatmak için topa vurdu. Ben sahada koşarken Buns topu ileri sürerek D'ye yaklaştı. Kızlar topu ileri geri paslaştılar ve Brownie bana bakınca sopamı pası idare etmek için yere koydum.

Topu önüme attı. Topa yeni bir yön vererek gol atmak için hedefe yaklaştım. Tamera D'nin içini savunuyordu, bu yüzden sola gidiyormuşum gibi yapıp son saniyede yönü değiştirdim ve sağa gittim. Tamera'ya karşı üstünlük sağlamıştım. Topa vurmak için sol bacağımı yere sabitlerken sopamı geri çektim ve sonra uçmasına izin verdim. Sopa topla buluştu ve top filenin arkasına vurdu.

Heyecanla, *Goool!* diye düşündüm.

Gürültülü alkış ve ıslık sahanın sol tarafından geldi. Russell ve bazı takım arkadaşları taç çizgisinde idman yapmamızı izliyorlardı. Bana sırıttığını gördüğümde kızardım. Aynı derecede yüksek tezahürat sahanın sol tarafından da geliyordu. Döndüm. Lakros takımının çoğunun da bizi izlediğini gördüğümde yanaklarım daha da fazla kızardı.

Sonra bakışlarım elinde Lakros sopasıyla dikilen Reed'e kaydı, beni izliyordu. Reed yakınımdayken sürekli artan kıpırtı hissi o kadar yoğunlaşıyordu ki istemsizce ona doğ-

ru gitmeye başladım. Brownie ve Buns iki yanımdan geldi o anda ve Reed'e doğru olan ilerlememi beni grup kucaklamasıyla sararak durdurdular.

"Harikaydın tatlım!" Buns sevinmişti. "İyi oynayacağını biliyordum! İyi olacağını söylememiş miydim Brownie! Seninle bahse girseydim keşke, bir aylığına odayı temizlemek için mesela."

Brownie dalga geçti. "Asla o bahsi kabul etmezdim Buns! Sandığından daha akıllıyım." Bana ışıldadı. "Tamam, birkaç hücum için daha vaktimiz var. Tekrar gol atabilir miyiz bir bakalım. Çok zor olmamalı, Tamera hâlâ berbat nasıl olsa."

Tekrar toplandık ve ben etrafımızda büyüyen kalabalığı göz ardı etmeyi denedim. Brownie bana tekrardan hücum pozisyonunu verdi. Savunma onların hücum oyuncusundan topu çaldığında ileri atıldım. Bir hücum oyuncusu ona meydan okuduğunda Brownie bana topu gönderdi. İlerde Buns'ın serbest olduğunu görüp topu ona, sahanın karşısına attım. Birlikte D'ye hareket ettik ve topu ben aldım, Buns diğer takımdan korumak için topu paslamak zorundaydı.

Buns gol pozisyonunu aldığında Tamera'nın etrafından dönmek için hızlandım; benim ilerlememi engellemeye çalışıyordu. Topu ilerde Buns'a verecek bir açı buldum, bacağımı yerleştirdim ve sopamı savurdum. Topla birleşti. Topun Buns'ın pozisyonuna doğru bükülerek gitmesi, bacağımdan gelen kavurucu acıyı hissetmeden önce gördüğüm son şeydi. Tamera'nın sopası diz kemiğime vurmuştu.

Dizim resmen dağılmıştı, artık ağırlığımı taşımıyordu. Yere düştüm, dizimi tutup acıyla kıvrandım. Titrek par-

maklarla dizkapağıma dokundum. Olması gerektiği gibi sert değil, sünger gibiydi. Sahaya kusmamaya yoğunlaşırken mide bulantısı dalga dalga üzerime vuruyordu.

"Genevieve..." dedi bir ses kulağımın yanında. "Ne kadar kötü olduğuna bakmama izin ver." Gözlerim kapalı olmasına rağmen, sesi anında tanımıştım. Reed'di. Düşünmeden ona uzandım. Saklayamadan acı içinde inledim. Beni sakinleştirmeye çalışırken tişörtüne sıkıca tutunup alnımı omzuna dayadım. "Ştttt, tamam... Her şey iyi olacak. Bacağına dokunacağım, bu yüzden hareket etmemeye çalış."

Bacağımı nazikçe ellerine alıp hasarı değerlendirmeye başladı. Süngersi bölüme dokunduğunda ve beynim acıyı algıladığında tıslar gibi bir ses çıkardım. Reed dizimden geriye kalanı incelerken başım dönüyordu.

"Evie, iyi misin?" diye sordu Russell. Reed'in karşısındaki yere diz çöktü, böylece ikisi arasında sandviç olmuştum. Russell'a bakmak için gözlerimi açtığımda, Reed'in yüzündeki ifadeyi yakaladım. Reed hafifçe kafasını salladı.

Reed kaşlarını kırıştırdı. "Sadece zedelendiğini düşünüyorum ama emin olmak adına röntgen çektirmek için onu hastaneye götüreceğim."

Reed izin için beklemeden beni yerden sanki hiç ağır değilmişim gibi kaldırdı ve kapalı sahanın oradaki otoparka doğru yürüdü. Ne yapacağımı bilmiyordum. O kadar çok acı içindeydim ki doğru düşünemiyordum. Tek yapmak istediğim şey kafamı Reed'in göğsünde dinlendirmekti.

Russell arkadan seslendi. "Bir saniye bekle, seninle hiçbir yere gitmiyor." Hemen bizi yakaladı. Biz kapalı sahanın oradaki otoparka doğru gitmeye devam ederken Russell yanımda yürüdü.

"Rahatla Russell. Onu sadece doktoru görmeye götürüyorum," dedi Reed yavaşlamadan.

"Rahatlamak senin etrafındayken yapacağım son şey. Evie'yi bana ver, ben de hastaneye gittiğinden emin olurum," diye öfkeyle yanıtladı biz otoparka girerken.

Reed, "Gerçekten mi? Burada araban var mı?" diye imayla sordu. Bir saniye durup Russell'a baktı.

Russell'ın alnı konuşurken kırıştı. "Ya, hayır ama..." Reed ben kollarındayken yürümeye başlayınca sustu.

Reed omzunun üzerinden, "O zaman onu oraya nasıl götüreceksin, uçacak mısın?" diye sordu.

Russell gerilerek, "Araba bulabilirim. Birinden ödünç alırım," diye cevapladı bize kolayca yetişirken.

"Ama benimki hemen burada." Şık ve pırıl pırıl olan, gümüş ve şüphesiz Avrupa tasarımı bir spor arabanın yanında durdu.

"İyi, ben de sizinle geliyorum o zaman." Bizi arabanın yolcu tarafına kadar takip etmişti.

Reed kibirli bir neşeyle, "Üzgünüm Russell, arabam iki kişilik. Burada kalıyormuşsun gibi görünüyor," dedi.

Reed arabanın yolcu tarafını açıp beni nazikçe koltuğa yerleştirdi. Emniyet kemerini takmak için uzanırken, gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerimin acı ve kafa karışıklığıyla dolu olduğunu görmüş olmalı ki uzanıp eliyle saçımı nazikçe okşadıktan sonra çekilip kapımı kapattı.

Arabasının içi şaşırtıcı derecede sessizdi. Reed ve Russell ön camın ilerisinde birbirleriyle tartışıyordu ama ben söylediklerini duyamıyordum. Kafamı koltuğun arkasına yaslayıp zorla yutkundum. Reed'in güzel arabasına kusmamaya çalışıyordum.

Russell çılgınca arabayı göstermeye başlamadan önce birkaç saniye geçti. Öfkeyle Reed'i parmakla gösteriyordu. Reed sakince, duruşunda pek duygu olmadan dikiliyor, Russell'ın dediklerini göz ardı ediyordu. Russell'ın ifadesine bakarsak, savunduğu fikirden cayacak gibi durmuyor-

du. Ancak birkaç saniye daha Reed'in kaya gibi başkaldırışıyla yüzleşince, Russell taktiğini aniden kapıma doğru yürüyerek değiştirdi.

Pencereden Russell'a doğru baktım, ifadesi öfkeden saf hayal kırıklığına döndü. Elini arabanın kapısından çekip robot gibi bizden uzağa yürümeye başladı. Gözlerim kısılarak Reed'e kaydı. Ne olduğunu anında fark etmiştim. Reed o korkunç ses gücünü Russell'ın ayrılmasını sağlamak için kullanmıştı.

Eğer biraz yürüyebilseydim arabadan çıkıp Russell'ın peşinden giderdim. Ama durum şuydu: Acıdan midem bulanmadan dizimi kaldıramıyordum bile. Bu yüzden oturup Russell'ın yavaş yavaş yürüyerek beni tekrar Reed'in merhametine bırakmasını izledim.

BÖLÜM 6

SÖZ

Reed arabaya girip motoru çalıştırdığında sordum. "Russell'a tekrardan o ses hilesini yapmak zorunda mıydın?" Sesim kulağa zayıf ve gergin geliyordu ama konuşurken dişlerimi gıcırdatmamayı başarmıştım. Dizim şiddetle sızlıyordu, bu yüzden kafamı tekrardan koltuğa bıraktım.

"Ne yapmışım ki?" Masummuş gibi davranıyordu.

Otoparktan arabayı çıkardı. Ana caddeye doğru gidiyordu. Arabanın süspansiyonu o kadar yumuşaktı ki asfalttaki orantısız yamalardan geçtiğimizde bile sarsıntıyı zar zor hissediyordum.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, Reed," dedim sıkılmış çenemle. "İkna eden sesini kullandın. Beynini falan kızartmaz, değil mi?" diye sordum Russell için endişelenerek.

"Hayır," diye cevapladı Reed gönülsüzce. "Beynini kızartmayacak. Aslında onda gerektiği gibi işlemiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorsam da Reed açıklamadı, bu yüzden ben de kendi kendime sonuca varmaya mecbur bırakıldım. "Ah, kim olduğumu hâlâ bildiği için onda gerektiği gibi işlemiyor demek istiyorsun, değil mi?" diye alay ederek sordum.

Reed kısa süreliğine beni inceledi ve tekrar dikkatini yola çevirip konuştu. "Evet, demek istediğim tam da buydu, Genevieve."

"Bu pek de kibar bir davranış değildi, biliyorsun değil mi? Russell'ı gerçekten tanıştığımıza ikna etmem bayağı vaktimi aldı." Reed'e baktığımda sırıttığını gördüm.

Ona kızdığım için de ekledim. "Sesin nasıl işliyor? Kullandığın özel bir teknoloji var mı, yoksa hipnoz gibi bir teknik mi?" İçinde bulunduğum acı yüzünden kendi dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

"Bunu kendimi bildim bileli yapabiliyorum. Bu bir yetenek, teknoloji değil." Konuyu daha fazla açıklamadı.

Gözlerimi devirdim. "Ah, hadi ama! Bebekken bile sesinle insanları etkileyebiliyor muydun yani? Bu, annen için *gerçekten* rahatsız edici olmuş olmalı." Bacağımı hareket ettirmemeye çalışıyordum ancak travmadan dolayı bütün vücudum titremeye başlamıştı.

"Annem... Evet, bu onun için rahatsız edici olurdu, değil mi?" diye ufak bir gülümsemeyle sordu. Ancak bana bakınca gülümsemesi soldu. "Nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?" Gözleri endişeyle doluydu.

Sertçe, "Dizim daha iyi mi diye soruyorsun?" diye karşılık verdim. "Hayır, sanki biri binbir parçaya ayırmış gibi acıyor. Sadece zedelenmedi, değil mi?" Zaten cevabı biliyordum.

"Evet, o kız diz kapağını kırmış. Sopasıyla sana vururken kendini geri çektiğini hiç sanmıyorum. Bana oldukça kasıtlı gözüktü. Ona ne yaptın?"

"Ben mi! Ona hiçbir şey yapmadım. Dizimi hamburgere çevirmesi neden benim suçum oluyor ki?"

Beni göz ardı edip konuştu. "Sadece zedelendiğini söylediğimde bana uyduğun için memnunum. Yarın, üzerinde nasıl durabildiğini bir kenara bırak, dizinde neden bir morluk bile olmadığını açıklamak gerçekten zor olacak. Pantolon ya da kot giydiğinden emin ol. Öyle bir şeyin

var mı?" Ona deliymiş gibi bakıyor olmalıydım ki ekledi. "Seni sadece kısa etekle gördüğümden soruyorum. Dizini sarmak için kullanabileceğimiz sargı bezim olabilir. En azından bir iki gün onu takmalısın."

"Neden bahsediyorsun Reed? En azından bir ay boyunca o... O acınası, özenti Tamera yüzünden alçı içinde olacağım!" dedim zehir saçarak. "Yarın dersi kaçırmam umarım. Eğer bunun yüzünden geri kalırsam..."

"Genevieve, sabaha yeni gibi olacaksın."

Mükemmel ağzının, sanki gülümsemesini tutar gibi kenarlarından kıvrılması dikkatimi dağıttı. Bütün kaçıklar bu kadar güzel mi diye merak ettim. "Ve bu nasıl mümkün olacak, Reed? Gece boyunca yeni bir kemik mi üreteceğim? Sen kendin biraz önce diz kapağımın kırıldığını söyledin."

"Öyle," diye sakince yanıtladı.

"Peki... Deliler Kasabası'na doğru bir otobüse atladığımdan haberdar değildim. En yakın hastaneye beni bırakacak kadar kibar olursan ben gerisini hallederim. İşim bittiğinde eminim ki birinin beni almasını sağlayabilirim. Yardım etmen çok iyi oldu ama..." Bana sanki şaka yapıyormuşum gibi gülümseyince konuşmayı kestim.

Biz şehre doğru yol alırken, "Genevieve, kendi kendine gayet güzel iyileşeceksin. Bana güven," dedi.

"Sana güvenmek mi! Bu sabah beni buradan yollamak isteyen sen değil miydin?" Ciddiyetle sormuştum. Kollarımı önümde çapraz yaptım ve ona kaşlarımı çattım.

Reed güldü. Onu izlerken, uzanıp ona dokunmak, arabaya bindiğim andan beri içimde bulunan dürtüye boyun eğerek tekrardan kafamı omzuna yaslamak istedim. Öfkeli kalmalıydım. Böylece kendimi utandırmazdım çünkü ona güvenmeye başlıyordum ki bu önceki bir dizi olayı düşünürsek oldukça saçmaydı.

"Neden oldukça kısa bir süre içinde, kendi kendime iyi-

leşebileceğimi düşünüyorsun?" Artık Reed'in kaçık olduğundan o kadar da emin değildim. Gizlice parmak ucuma, iki kez kesmiş olduğum yere baktım ve yine herhangi bir iz bulamadım.

Reed bana cevap vermedi ama uzun, bakımlı bir garaj yoluna girdiğinde görüş alanımda bir ev belirdi. Eh buraya ev demek doğru muydu bilemiyordum. Daha çok eski ama mükemmel restore edilmiş bir malikâne gibiydi. Zarafet ve çekiciliği birleştirmişti. Evcil bir aslan bizi kapıda karşılarsa, çok fazla şaşırmayacağımı düşündürmüştü bana.

Hayranlıkla, "Evin bu mu?" diye sordum.

"Evet," deyip kafasıyla onayladı. Taşlarla döşenmiş dairesel ön cephenin önüne arabasını çekerek muazzam bir çift ahşap kapının önüne park etti. Evin ailesine ait olduğunu söylemeyip kendi üstüne aldığı dikkatimi çekmişti.

Bu yüzden sordum. "Burada tek mi yaşıyorsun?"

"Andre adında bir aşçım ve Greta adında burada, evin güneydeki misafir dairesinde yaşayan bir hizmetçim var ama onlar haricinde burada yalnız yaşıyorum."

Motoru kapatarak arabadan çıktı ve kapıma yürüdü. Tek bir kelime sarf etmeden uzanıp benim için emniyet kemerini çıkardı. Karnımdaki kıpırtılar artık kontrolden çıkmıştı, dikkatimi dağıttığı için dizimdeki acıya neredeyse minnettar kalacaktım.

"Seni kaldırırken dizine baskı uygulamamak için kolumu baldırının altından geçirmek zorundayım," dedi Reed. Kafamla onayladım, neredeyse hemen yüzümün kızardığını hissettim. "Kolunu omzuma dola." Arabanın içine eğilerek beni kaldırdı.

Dizimdeki hareket kavurucu acıyı bacağımdan yukarı iletince irkildim. Tüm yolculuk boyunca yapmak istediğim gibi kafamı omzuna dayadım. *Senden hoşlanmıyor bile,* diye kendime kızdım. *Kız... Kızgın kalmalısın.*

Gözlerim beni evine taşırken spor arabasına kaydı. "Bu ne tür bir araba?" diye huysuzca sordum.

Sesinde neşeyle, "Bir Audi R-Eight. Neden, beğenmedin mi?" diye karşılık verdi.

"Michigan'da yaşayan biri neden Detroit'de üretilen bir araba sürmez, onu merak ediyordum sadece," dedim, sanki Otomotiv İşçileri Sendikası temsilcisi gibiydim.

"Genevieve, bu bir araba değil. Bu hareket eden bir sanat harikası. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bir bölümü Detroit'te yapılmış birkaç arabam var. Daha sonra sana gösterebilirim, eğer istersen."

"Ah..." Burnumu çektim. Daha iyi bir yanıt düşünememiştim. "Eğer vaktimiz kalırsa belki olabilir."

Ön kapı kilitli değildi. Eve girerken derin bir nefes aldım. Reed'in, annesinin ve babasının evinden bir koltuk ile altlık kullanılmadığı için bardak izleriyle dolu bir sehpa almış, tipik bekâr olmadığını gördüm hemen. Tam tersine, sanki Reed mimari geçmişi olan bir tasarımcıya evini dekore ettirmişti. Her şey modern ve teknolojikti ama genelde o tarzla ilişkilendirilen soğukluktan yoksundu.

Soldaki resmî kabul alanı, sağdaki yemek salonuyla karşı karşıyaydı, dönen bir merdiven gözlerimi ikinci kattaki sahanlığa çekiyordu. Fakat merdivenleri geçerek bizi evinin içine doğru götüren uzun koridorda ilerledik. Hızla banyo ve belki bilardo salonu olduğunu düşündüğüm yeri geçtik, sola döndük ve kütüphaneden başka bir yerle karıştırılamayacak odaya girdik.

Reed beni odanın ortasındaki deri kanepeye yerleştirdi. Ben de utanmadan dizimin yanına kanepeye otururken, yüzünün profilini hafızama kazıdım. Tekrar dizimi inceliyordu. Nazikçe parmaklarını üzerinde gezdirirken irkilmemeye çalıştım. Normal boyutunun iki katı olmuştu ve korkunç bir mavi-mor rengindeydi artık.

Reed, "İyileşiyor," diye güvence verdi. "Öncekinden çok daha sert. Bacağını düz tutmanı ama bu şekilde biraz bükmeni istiyorum." Bacağımı benim için kanepede ayarladı. "Bacağını biraz kaldırmalıyız." Çekyatı süsleyen yumuşak yastıklardan birini ayağımın altına ittirdi. "Şişkinliği indirmek için biraz buz getireceğim ama ilk önce acı için bir şey almalısın."

Şakayla karışık, "Ah, harika! Biraz morfinin var mı ya da öyle bir şey, çünkü bu harika olurdu?" diye sordum.

Reed odanın gerisindeki bir bara doğru gitti ve içinde koyu renk bir sıvı bulunan cam içki şişesini seçti. İki bardağa sıvının birazını doldurup kanepeye geri geldi.

"Morfin yok ama bu dizindeki acının birazını kırar."

Bana içinde brendi olduğunu varsaydığım dolu bardağı verdi. Doğrusu brendinin nasıl göründüğünü bildiğimi söyleyemezdim. Bu yüzden sordum. "Bu brendi mi?"

"Konyak." Beni izliyordu.

"Ya, arada fark mı var?"

"Evet." Konuşmadan önce biraz gülümsedi. "Sadece iç."

"Bana bunu vererek reşit olmamış bir gencin suç işlemesine katkıda bulunduğunun farkında mısın?" Sıvının, bardak camından yağmur damlaları gibi akmasını izledim.

Reed sırıtarak, "Ah, elimde hazır morfin bulunmadığı için yetkili makamlarla şansımı deneyeceğim," diye cevap verdi. "İç Genevieve. Daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Bardağı koklamadan önce, "Reed, bir şaka yaptın! Eğer beni eğlendiriyorsan, gerçekten ölüyor olmalıyım," dedim. Aynı anda hem acı hem de tatlı kokuyordu. Denemek için bir yudum aldım. Boğazımdan aşağıya, yakıcı bir yol oluşturarak indiğini hissettim. Biraz öksürsem de içtiğim ilk konyak yudumundan canlı çıkmıştım.

"Mmm... Konyak... Favorim," dedim sesimde ufak bir hırıltıyla.

Reed bana kafasını salladı. "Dizin için biraz buz getireceğim, hemen gelirim."

Reed başımda dikilmiyorken etrafımı inceleme şansım oldu. Bu oda, eğer fırsatım olursa tasarlamayı düşleyeceğim bir şeydi. Baktığım her yerde, tavandan yere uzanan pencerelerle bölünen, yine tavandan yere uzanan kitaplıklar vardı. Tepemde, ikinci katta demir korkuluklarla tamamlanmış bir üst balkon zarifçe odanın köşesine merdiven olarak dönüyordu. Kanepeden kalkmak ve her rafı hangi harika kitapları taşıyorlar diye karıştırmak istiyordum.

Bir duvar boyunca geniş bir şömine ve üzerinde de rafı vardı. Alana değişik bakış açıları vermek için birkaç rahat oturma yeri odanın etrafına yerleştirilmişti. Ayrıca zarif bir çalışma masası da vardı. Kusursuz sanat eserleri odada öyle özgürce dağıtılmıştı ki, gözümün değdiği her yerde nadir güzelliklerle karşılaşıyordum.

Höş halılara ve masaüstlerini süsleyen narin heykellere şaşkın şaşkın bakarken bir şey netlik kazandı. Odada hiç kişisel eşya yoktu. Masalarda *"Bunlar da ailem, onlarla çok gurur duyuyorum"* ya da *"İşte burada Eyfel kulesindeyim, harika değil mi?"* ya da *"Sadece yirmi Tibetli rehberliğinde Everest dağına tırmandığıma inanabiliyor musun?"* ya da *"Bu da benim kız arkadaşım, o kadar seksi ki"* diyen resimler yoktu.

İçkimi yudumlarken ne kadar garip olduğunu düşündüm. Ufak yurt odamda Jim dayımla beraber çekildiğim birkaç resmim vardı, en iyi arkadaşım Molly ve erkek kardeşleriyle de bir tane ve yakın lise arkadaşlarımla çekildiğim bir tane daha.

Karnımdaki kıpırtıların arttığını hissettim, Reed'in döndüğünü biliyordum. Şaka yaparak ona seslendim. "Ah... Buzum geldi en sonunda! Bu günlerde iyi bir yardımcı bulmak ne kadar da zor."

"İsteğiniz benim için emirdir," dedi Reed. Odaya girdi ve kanepeye yürüdü.

Ufak buz torbasını yavaşça dizime koydu. Sonra koluna kucak battaniyesi konulmuş bir sandalyeye gitti. Battaniyeyi alıp bana getirdi, bacağıma ve kucağıma serdi.

"Teşekkürler," dedim, düşünceli davranmasına şaşırmıştım. "Bu odaya bayıldım."

Kanepenin yanındaki koltuklardan birine otururken gözlerim onu takip etti. Hâlâ Lakros idman formasını giyiyordu. Üstündekiler odayla ve nazik bir bardaktan konyak içtiği gerçeğiyle çelişiyordu. İki karşıt durum dikkatimi dağıttı, bu yüzden devam etmem bir saniye aldı.

"Kendim için mükemmel bir yer yaratabilseydim, aynı böyle bir yer olurdu diye düşünüyordum. Kitaplıklarında neler var görmek için ölüyorum. Acaba kurgu dışı mı okuyorsun, yoksa klasik kurgu tipinde bir insan mısın? Belki de bilimkurgu okurusundur ya da şiir?"

"Öyle mi?" diye sordu neşeli bir tonda. Mükemmel yüzünde kaşları güzelce kalkmıştı. "Eh, yakın zamanda öğrenebileceksin. Dizin iyileştiğinde ve yürümeye başladığında kendin görebilirsin. Şimdi ağzımdan kaçırıp işin heyecanını kaçırmayacağım."

Kısa sürede gerçekten de dizimin kendini iyileştireceği konusundaki özgüvenini göz ardı ettim. "Elbette, hadi gerilimin artmasına izin verelim," diye mırıldanıp konyaktan bir yudum daha aldım.

"Bu akşam seni kapalı sahada gördüğüme şaşırdım," dedi Reed. "Çim hokeyi oynadığını bilmiyordum."

"Oynamıyorum aslında. Daha önce oynamamıştım yani. Yurttaki birkaç kız, takıma katılmak isteyip istemediğimi görmek için akşamki antrenmana çağırmışlardı. Kulağa eğlenceli gibi geldi, ben de gittim. Formayla beraber

dizlik almayı da düşünmem gerekirdi ama oranın gerçekten ulusal hokey ligi gibi sert olacağını düşünmemiştim."

İçkisinden bir yudum alıp, "Arkadaşların kimler, hani sana takıma katılmanı soranlar?" diye sordu.

"Buns ve Brownie. Benim katımda kalıyorlar. Gerçek adları sanırım Christine ve Kelly ama buralarda kimse gerçek adını kullanıyormuş gibi görünmüyor." Gülümsedim.

Bana manalı manalı bakarak, "Christine ve Kelly'yi tanıyorum. Neden her belanın seni çabucak bulduğunu merak ediyorum sadece," dedi.

"Dizim beklenmedik..." diye başladım ama Reed sözümü kesti.

"Hokey idmanından bahsetmiyordum. Arkadaşlarından bahsediyordum. Onlar birer baş belası. Eğer ilan verip arasan bile, daha kontrolden çıkmış iki insan bulamazdın." Arkadaş seçimlerimi hiç onaylamıyor gibiydi.

"Biliyorum, harika değiller mi? Mümkün olur olmaz onlarla daha çok vakit geçirmeyi planlıyorum."

"Baş belası olduklarını söylerken beni hiç dinlemedin mi?"

"Dinledim ve demek istediğini anladım. Ama burada bahsettiğimiz *Hadi yapalım!* tarzı bir bela, tehlikeli bir bela değil. Aradaki farktan haberdarım. Biraz takılıp nereye gittiğine bakacağız. Bir iki ceza yiyebilirim ve *Hadi yiyelim!* diyorum çünkü kaybedecek neyim var ki?" diye ona açıkça sordum. Bana karşı çıkması için meydan okuyordum.

"Mesela bursun," diye sakince cevapladı. "Eğer biraz olsun çizgiden çıkarsan, bursunu kolaylıkla kaybedebilirsin."

"Belki ama son zamanlarda nasıl hissettiğimi hiç bilmiyorsun," dedim sessizce, ondan başka bakacak bir şeyim olsun diye bardağımdaki sıvıyı inceliyordum.

"Ne demek istiyorsun? Nasıl hissediyorsun?" Yanıtımla gerçekten ilgileniyormuş gibi öne eğildi.

Tereddüt ettim. Bu akşam Reed bana sahada yardım etmişti ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Bu ateşkes yaptık anlamına mı geliyordu? Gerçekten de arkadaş olabilir miydik? Biraz dürüst olursak belki de birbirimizi anlamaya başlayabilirdik.

Aklımda bunlar varken konuştum. "Çaresiz hissediyorum, sanki zamanım gittikçe tükeniyor gibi ama bundan daha da kötü. Daha çok havam bitiyormuş gibi. Kızlar gerçekten dikkatimi dağıtıyor ve bu yüzden onları bırakmak istemiyorum," dedim asice. "Sanki devasa bir şeyin kıyısındaymışım gibi hissediyorum, önemli bir şeyin. Ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bunların bana ne ifade etmesi gerektiği ya da bunlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bunların hepsi etrafımda dönüp duran bir bilmece ve içine tutsak edilmiş haldeyim. Hiçbir kaçışım yok." Gözlerimi ondan kaçırdım çünkü boş ve yaralı hissediyordum.

Sıvıyı bardağımda çevirdim, içindeki küçük girdabın yavaşça hızını kaybetmesini, dinmesini izledim. Tekrar Reed'e bakınca beni izlediğini gördüm. Ona çok fazla şey anlattığım için aptal gibi hissediyordum, içkimin geri kalanını bir dikişte bitirmeyi denedim.

Ağzımdakini püskürtmeyi ve alkol yüzünden yanan yemek borum yüzünden nefes almaya çalışmayı bitirdiğimde, Reed'in elimden bardağımı aldığını ve bir bardak suyla değiştirdiğini fark ettim. Sudan hızla bir yudum aldıktan sonra tekrar normal nefes almaya başladım.

"Tek söylediğim, gerçekten eğitim almakla ilgilenen başka arkadaşlar edinmeyi deneyebilirsin," dedi Reed koltuğuna geri otururken.

"Başka arkadaşlarım var," diye iç çektim. "Freddie ve Russell var ya da en azından onu sesinle kontrol etmediğinde Russell var. Ona bunu yapmayı kesebilir misin lütfen? Buraya futbol oynamak ve okula gitmek için geldi. İkimizin arasında olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Onun burada bu yüzden olduğunu mu düşünüyorsun? Futbol oynamak için?"

Ona kaşlarımı çatarken onayladım.

"Genevieve, daha ne kadar saf olabilirsin? Russell'ın burada olmasının tek ama tek bir nedeni var. Burada çünkü onu buraya *sen* getirdin." Sandalyesinden kalkıp sinirle odayı arşınladı.

Mantıklı bir biçimde, "Neden bahsediyorsun? Russell'la ilk defa dünkü yürüyüşte tanıştım. Tüm yaz futbol eğitim kampındaydı, yani onu buraya nasıl getirmiş olabilirim ki?" diye sordum.

"Gerçekten de nasıl?" diye somurtarak sordu, zarif bir masayı süsleyen mermer heykellerden biriyle oynuyordu.

"Reed, söylediklerin mantıklı gelmiyor. Bir... Bilmiyorum... Dediğinin doğru olması için Russell için bir mıknatıs filan olmam gerekiyor." Mantık yürütmeye başladım ama Reed'in dikildiği yerden kırılma sesi geldiğinde durdum.

Gözlerimi kırptım. Reed'in ellerinden mermer parçalarının döküldüğünü gördüm. Sessizce eskiden mükemmel bir melek tasarımı olan ama artık beyaz toza benzeyen kırık parçaları temizlemeye başladı.

"Hiçbir insan bu kadar güçlü olamaz, Reed." Keskin bir korku içimde esip dikkatli olmam için beni uyardı.

"Çok haklısın, Genevieve," dedi Reed sakince, heykelin kalıntılarını masanın yanındaki kâğıt çöpüne götürdü ve ellerinden temizledi.

"Çok pahalı mıydı?" diye çekinerek sordum, kendimi biraz sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Büyük ihtimalle," diye yanıtlarken bana bakmıyordu.

"Şimdi ise sadece toz," dedim. "Ee..." diyerek başladım, güvenli bir sohbet konusu arıyordum. "Yarın hava yağışlı olacak mı sence?"

Reed aklımı kaybetmişim gibi bana bakıp sordu: "Havadan mı konuşacağız gerçekten? Bu noktaya kadar çok cesurdun. Neden şimdi saklanıyorsun?"

"Ah, özür dilerim Reed. Sadece güvenli bir sohbet konusu arıyordum, çünkü Kırmızı Başlıklı Kız olduğumu ve anneannemin korkunç keskin dişleri olduğunu fark ettiğimde takip etmem gereken nezaket kurallarını pek bilmiyorum." Ona dik dik bakıyordum. "Kabul etmen gerek, bilgi konusuna gelince beni başından savıyorsun. Sanki benimle oynuyormuşsun gibi..." Devam edemedim çünkü boğazımdaki yumru konuşmama izin vermiyordu. Tekrar bir yudum su aldım. Boğazım yeterince temizlendiğinde, "Yoruldum, Reed... Korkmaktan çok yoruldum," dedim.

Reed uzun süre sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Sana küçük bir sır vereceğim: Bir bilmecenin içine hapsolmuş değilsin, bilmece sensin," dedi. Kanepemin oraya geldi ve dizimin yanına oturdu, gözleri yüzümdeydi. "Bu sabah konuştuğumuzda kendine küçük balık dedin ve benim büyük balık olduğumu belirttin. Eh, bu tanım pek de doğru değildi."

"Değil miydi?" diye sordum, ensemdeki tüyler dikilmeye başlamıştı.

"Hayır, değildi. Benim için daha doğru olan tanım köpek balığı olurdu." Artık beni izliyordu.

"Anladım. Ne kadar aptalmışım," dedim battığımı hissederek.

Ağzım kurudu, bu yüzden bana verdiği sudan ufak bir yudum aldım. Korkunun beni ele geçirmesini bekledim çünkü bir yırtıcıyla kendini kapana kısılmış bulan her man-

tıklı insanın hissedeceği duygu buydu. Ama korku yerine daha farklı bir şey hissettim ve bu duygunun yoğunluğu beni şok etti. Tamamen, bütünüyle ihanete uğramış hissediyordum. "Ee, o zaman bunlar neden?" diye sordum. Kanepede üstünde battaniyeyle, *onun battaniyesiyle* yatan kendimi gösterdim. "Neden bugün bana yardım ettin?"

"Demek istediğin, eğer köpek balığıysam neden saldırmadım?" Yüzü okunmuyordu. Dizimi kaplayan battaniyeyi geri çekip buz torbasını aldı.

Sorduğumda yukarı bakmadı. "Benimle ne yapacağına karar vermeye çalışıyordun, değil mi? Bir tür karara mı vardın? Yok edilmesi gereken bir sorun olduğuma mı karar verdin?" Dizime nazikçe dokundu ama oraya bakmayı reddettim. Bunun yerine yüzüne odaklandım.

Reed kaşlarını çattı. "Eğer yok edilmene karar verseydim, zaten ölmüş olurdun," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Yüzünü inceledim, doğruyu söylediğini biliyordum. Bir şekilde onun için tehlikeliydim. Benden çekiniyordu. Bu düşünce, onu rahatlatmak ve ona asla zarar vermeyeceğime söz vermek istememe neden oldu.

"Yani, şu an, şu saniye, yok edilecek kadar tehlikeli değil miyim?" diye dikkatle sordum. Öldürmek ya da katletmek kelimelerini kullanmaya dilim varmamıştı.

"Hayır, henüz değil," dedi açıkça.

Yeşil gözleri benimkilere baktı ve bir saniyeliğine nasıl kedi gibi göründüklerini düşündüm. Bu ışıkta koyu yeşim taşı rengindeydiler. Üstüne üstlük, gözlerinin kenarları kusursuz bir yırtıcı gibi kıvrılmıştı.

"Ama..." diye başladım. Kelimeye dökmediklerini anlamaya çalışıyordum. "Yok edilmemin gerekeceği bir senaryo düşünebiliyorsun?" diye sordum ona. Tetikte kalmaya ve seksi görüntüsünde kaybolmamaya çalışıyordum. Ondan biraz bilgi koparmalıydım.

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

Zihnim bana fısıldadı: *Bir tür canavar olmalıyım, çünkü yanıtlarken düşünmedi bile.*

Konuşmadan önce tereddüt ettim. "Ancak henüz yapmadın, bu yüzden yok edilmemin o kadar da yararlı olmadığı bir senaryo öngördüğün varsayılabilir?"

Lütfen evet de, lütfen evet de, lütfen evet de, diye sessizce yalvardım. Yanıtını beklerken kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Evet," diye nazik bir tonda cevapladı. O kadar rahatlamıştım ki nefes alıp vermekten başka bir şeyi zar zor düşünebiliyordum.

"Bu iyi, yani hayatta kalmam için en azından bir yandaşım var," dedim, düşünmeye çalışıyordum. Alt dudağımı endişeyle ısırdım. Aklıma bir fikir geldi ve engelleyemeden ağzımdan kaçtı. "Eğer beni öldürmek zorunda kalırsan bundan zevk alır mısın?"

Reed dizimi incelerken dondu. Ben de soruma cevap vermesini bekledim. Sessiz kalmaya devam etti. Yüzü gergin ve acı içinde görünüyordu.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Seni incitmekten zevk alacağımı sanmıyorum."

"Güzel," derken tuttuğum nefesi vermiştim.

Cevabı iyi hissetmeme neden oldu ama yapmayı kabul etmesini sağlamam gereken bir şey daha vardı. Böyle bir şeyi sormak için nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Zihnimdeyken çok çılgınca geliyordu, demek ki lafa döküldüğünde kulağa daha da kötü gelecekti.

Tereddüt içinde fısıldadım. "Eğer artılar eksilere ağır basmamaya başlar ve beni... Beni... Yok etmen gerekli hale gelirse son bir isteğim var."

Reed tekrardan yanımda dondu ama cevap vermedi, bu yüzden devam ettim. "Son isteğim şu: Jim dayımın öl-

düğümü bilmesini sağlayacaksın. Ona bizzat senin haber vermen gerektiğini söylemiyorum. Diyorum ki, bir şekilde öldüğümü bilmesini sağla ki hayatının geri kalanını beni arayarak geçirmesin. Bunu yaşamasını istemiyorum. Bana gerçekten iyi davrandı, bunu benim için yapabilir misin? Lütfen?"

Bana bu sözü vermesine ihtiyacım vardı. Nefes almaya muhtaç olduğum kadar muhtaçtım buna. Eğer evet derse her şey iyi olacaktı. O zaman tüm bunlar sadece benimle ilgili olacaktı ve bununla başa çıkabilirdim, bana olacaklarla başa çıkabilirdim. "Lütfen bana söz ver, Reed," diye fısıldadım.

"Söz veriyorum," dedi kısaca.

Artık bana bakmıyordu. Yüzü bana yan dönmüştü ve çenesi sıkılmıştı. Uzanıp yüzüne dokundum. Her şey iyi olacak demek istedim ona ama verdiği son sözü düşünürsek kulağa komik geleceğini biliyordum.

"Teşekkürler," dedim sadece. Elimi yanağına koyduğumda dondu, gözlerini kapadı. Teni sıcaktı, beklediğimden çok daha sıcak. Elimi orada daha uzun tuttukça, onun için daha da endişelendim.

Ateşi mi var? Elim alnına kayarken merak ettim.

Hasta mı diye anlamak için kontrole başladım. İyi gibi görünüyordu ama vücut ısısı normal değildi. Yanına kayıp bileğimin iç tarafını alnında dayayınca, istemsiz olarak güldü. Gözlerini açıp bileğimi alnından çekti. Bileğimi dudaklarına götürüp nazikçe öptüğünde şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Sonra aşağıya indirip elimi eline aldı.

"Ben iyiyim ve sen de öylesin," dedi diğer eliyle dizimi göstererek, ona yaklaşmak için bükmüştüm.

Dizimi boş verip, "Ama ateş gibisin..." dedim.

"Teşekkürler," dedi kışkırtıcı bir şekilde.

Hızla, "Onu demek istemedim," diye cevap verdim.

"Ne demek istediğini biliyorum. Hadi seni ayağa kaldırmayı deneyelim."

Uzanıp öbür elimi tuttu. Biraz da benim yardımımla iyi bacağımın üzerine kaldırdı. Dizimi üzerine biraz ağırlık vererek denedim. Acı yoktu. Biraz daha ağırlık verdim ve sonra biraz daha. Acıdığı an geri çekmek için hazırdım. Ama tüm ağırlığımı verdiğimde bile acımıyordu.

Adım atmayı denedim. Reed rahatça hareket edebileyim diye ellerimi bıraktı. Dizim biraz sertti ama diğer taraftan hareket etmek iyi hissettiriyordu. Dizimin yüzeyini inceleyince diz kapağının orada hafif bir renk değişikliği gördüm fakat bundan başka neredeyse yeni gibiydi.

Paniklediğimi hissettim ve düşünmek için ellerimi yüzüme kapattım, *Ben bir canavarım! Burada kontrolünü kaybetme, daha sonra panik olabilirsin.*

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Ellerimi indirdiğimde Reed'in birkaç santim ilerimde dikildiğini ve dikkatle beni izlediğini gördüm. Söyleyecek normal bir şey düşünmeye çalıştım ama tek aklıma gelen, "Harika... Alnımda üçüncü gözümün çıkması için sabırsızlanıyorum," oldu.

Onu kandırdım mı bilmiyordum ama o, "Sanırım koruyucu bandajım var. Gidip arayacağım, böylece dizini sarabiliriz. Bir iki gün topallaman gerek. Yapabilir misin?" diye sordu bana.

"Elbette," diyerek güçlükle odanın uzak duvarındaki kitaplıklardan birine yürüdüm.

Raftan bir kitap çektim, adını okuyamadım çünkü gözlerim yaşlarla dolmuştu. Reed odadan ayrılana kadar kendimi tutmak için gerçekten çabalamıştım. Ellerimden birini kitaplığa dayayıp biraz öne eğildim, deri ciltli kitabı

göğsüme bastırıyordum. Yaşlar gözlerimden akarken elimin arkasıyla onları sildim.

Derin derin nefes alıp verirken duygularımı kontrol altına almayı başardım ama çok zorlanmıştım. En ufak şeyin beni tekrardan ağlatabileceğini biliyordum. Reed'in kütüphaneye yaklaştığını hissedebiliyordum, tekrar elimin arkasıyla yüzümden gözyaşlarımı sildim ve duruşumu düzelttim. Elimdeki kitabı açtım ama tek bir karakteri bile okuyamıyordum çünkü Çince yazılmıştı.

Reed odaya girerken kafamı eğik tutmanın akıllıca olduğunu düşünerek *normal* davranmaya çalıştım. "Bu nedir?" diye omzumun üzerinden sordum. Açıklaması için kitabı kaldırdım. Sesim çatlamadığı ya da zayıf çıkmadığı için kendimle gurur duyuyordum.

"Sun Tzu ve Sun Pin'in yazılarının bir derlemesi," dedi Reed arkama gelerek.

Kitabı kapatıp aldığım rafa geri koydum. Zorla başka bir rafa, Reed'den uzağa yürüdüm. Sırtımı ona dönük tutmaya özen gösteriyordum. Ufak, kahverengi ciltli bir kitap seçtim: Lord Byron'ın yazdığı *Heaven and Earth.*

İnanamayarak, "Oldukça geniş bir koleksiyonun var. İlk edisyon mu?" diye sordum. Başlık sayfasını okuyup kabartmalı sayfada ellerimi gezdirdim.

"Öyle ama oyundan pek hoşlanmadım."

Burada okumak istediğim o kadar çok kitap var ki, diye düşündüm kitapların sırtında parmaklarımı gezdirirken. *Kimi kandırıyorum, işlerin ilerleme hızına bakarsak bir çizgi roman bitirirsem şanslı sayılırım.*

O an göğsümde ufak, tanıdık bir acı beni ele geçirmeye başladı. Acı genelde kendime ebeveynlerimi düşünmek için izin verdiğim nadir anlarda geliyordu. Acının keder

olduğunu fark ettim. *Hiçbir şey asla aynı olmayacak,* diye düşündüm üzülerek. *Bu andan itibaren farklı biriyim. Artık normal bir insan olmadığıma dair kanıtım var. Bu gerçek...* Görüşüm, çaresizce titreyen ellerimi kontrol etmeye çalışırken bulanıklaştı.

"Genevieve?" dedi Reed arkamdan ama artık ona cevap veremezdim.

Duygularımın kontrolünü kaybediyordum ve ağzımdan çıkan hıçkırıklar bana, en az Reed'e olduğu kadar yabancıydı ama durduramıyordum. Derken Reed beni kaldırıp akşamın çoğunu geçirdiğim kanepeye taşıdı.

Ben kucağındayken oturmuştu kanepeye. Yüzümü boynuna gömerek kontrolsüzce ağlamaya devam ettim. Reed saçlarımı okşadı, beni yatıştırmaya çalışıyordu ama bu daha çok ağlamama neden oldu. Ben susana kadar uzun bir süre öyle oturduk. Bir iki kez burnumu çektim, Reed'in kucağından kalkmak için kıpırdadım. Duygularımı kontrol etmekteki yeteneksizliğim yüzünden tamamen utanç içindeydim.

Reed beni tutarken sordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yavaşça kafamla onayladım ama konuşmadım. Daha önce kullandığım battaniyeyi kanepenin ucundan çekerek gözyaşlarımı kurulamak için kullandı. Kısa süre beni kucakladı, altımdan kayıp kanepenin önüne, ayaklarımın orada diz çöktü. Sonra koruyucu bandajı cebinden çıkarıp ben cansız halde otururken nazikçe dizime sarmaya başladı. Bitirdiğinde, sessizce geri oturmadan önce bandajın iki ucunu sabitledi.

Benim kulağıma bile yalvarır gibi gelen kısık bir sesle, "Neler olduğunu bana neden anlatmıyorsun?" diye sordum. "Gerçekten bilmem gerekiyor."

Sormadan önce kararsızlık gözlerini doldurdu. "Ya bir savaşın sürdüğünü ve o savaşta bir asker olduğumu söy-

leseydim?" Bana söylediğini anlamaya çalışırken gözlerim kısıldı. "Bir asker olarak, nerede ve ne zaman görürsem düşmanlarımı yok etmekle yükümlüyüm." Söylediklerinin içimde doğurduğu korkuyu göz ardı etmeyi denedim. "Ama daha önce görülmemiş bir şey buldum, yeni bir şey. Düşmanım mı bilmiyorum, düşmanımın silahı mı ya da bizim tarafımızda olabilir mi? Eğer düşmanımızsa ve ona yardım edersem, o zaman bir hainim ama eğer benim tarafımdaysa ve onu korumakta başarısız olursam, o zaman ben..." Devam etmedi.

Bir labirentteymiş gibi hissediyordum, düşündüm. *Bir savaş mı? Hangi savaş? Düşman? Eğer düşmanları varsa, o zaman dışarda bir yerlerde, ondan daha korkunç bir şey var ve o da ölmemi istiyor olabilir.*

Reed, "Artık seni yurduna geri götürmeliyim, çok yorgun görünüyorsun Genevieve. Ya da burada mı uyumak istersin? Birkaç odam var, birini seçebilirsin," dedi ama kafamı salladım.

"Hayır, lütfen beni Yeats'e geri götür," dedim boğuk bir sesle.

Reed onayladıktan sonra kalktı. Bana uzattığı elini tutarak beni odadan çıkarmasına izin verdim. Giderken ışıkları açtı, çünkü artık dışarısı çok karanlıktı. Arabasına vardığımızda kapıyı benim için açtı. Arabanın içine yerleştim ve kapımı kapatırken ona bakmadım. Emniyet kemerimi taktım, bu sırada o da yerine oturup motoru çalıştırdı.

Sessizce yolcu koltuğunda oturdum. Reed kampüse geri giderken penceremden dışarıyı, gökyüzündeki yıldızları izliyordum. Reed'in beni incelediğini hissedebiliyordum ama kendimi ona bakmaya zorlayamadım. Yeats otoparkına girdiğimizde, Reed arabayı arka kapıda durdurdu. Çıkmak için kapımı açmaya çalıştım ama kilitliydi ve açmak için düğmenin nerede olduğunu çözemiyordum.

Salak ithal araba! diye düşündüm acımasızca.

"Genevieve, gitmeden önce bana ne düşündüğünü söylemelisin," dedi Reed. Ben kaçmama engel olan kapı koluyla beceriksizce uğraşırken bana bakıyordu. "Evimden ayrıldığından beri tek kelime etmedin, bu karakterine aykırı kaçıyor."

"Bu bana çok konuşuyorsun deme şeklin mi, Reed?"

Sakin bir şekilde, "Hayır, sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum," diye ısrar etti, arabadan çıkmam için hiçbir harekette bulunmuyordu.

"Neden? Benim için endişeleniyor musun?" Hâlâ beni kilit sisteminden kurtaracak düğmeyi arıyordum.

Bana cevap vermedi. Hâlâ düğmeyi bulamadığımda, artan sinirle konuştum, "İyi! Daha önce söylediğin bir şey hakkında düşünüyordum, nasıl Russell'ın buraya gelmesinden sorumlu olduğum hakkında, sanki Russell mıknatısı ya da öyle bir şeymişim gibi." Reed, Russell'ın adını anınca gerildi ancak ben suçlayarak devam ettim. "Eh, onun burada olmasından sorumluysam, belki de başka biri de benim burada bulunmamdan sorumludur diye düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum Reed ama sen ne zaman yakınımda olsan tuhaf şeyler hissediyorum, burada bir hafifleme..." diyerek karnımı gösterdim. "Üstüne üstlük ne zaman yanımdaysan kendimi sana fırlatma arzusu hissediyorum. Bunlar, burada olmamın sorumlusunun belki de sen olabileceğini işaret ediyor bana! Şimdi utançtan ölmeden önce arabadan çıkmama izin ver," diye emrettim ve büyülü bir şekilde açılmasını umarak kolu tekrar çektim.

"Utançtan ölemezsin," dedi dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme ile.

"Reed!" diye bağırdım ve otomatik kilidin açıldığını duyunca hemen arabadan dışarı çıktım.

BÖLÜM 7

sanat tarihi

Yurda girmek için anahtarlarım yoktu. Çim hokeyi idmanı için yanımda getirdiğim her şeyi sahada bırakmıştım. Yurdun etrafından dolanıp ön kapıya vardım, elbette kilitliydiler. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Reed'in evinde çok uzun süre kaldığımı fark etmeye başladım. Buns'ın odasının olduğunu düşündüğüm pencereyi buldum, ona fırlatmak için yerde bir iki çakıl taşı aradım.

Bir çakıl taşıyla vurmayı başardıktan sonra Buns pencereye geldiğinde rahatlama hissi içimi doldurdu. "Evie!" diye çığlık attı. "Hemen aşağıya iniyorum tatlım, sakın kıpırdama!"

Gözden kaybolduktan sonra Buns ve Brownie'nin çift kanatlı kapıdan hızla çıkması ve arkalarından kapanıp kilitlenmesi bir dakikadan az sürdü. Bunu onlara söyleyemeden önce, beni grup kucaklaşmasıyla aralarında sandviç yaptılar.

"İyi misin tatlım? Senin için çok endişelendik. Dizin nasıl? Tamera kesinlikle takımdan çıktı. Bunu kuşkusuz bilerek yaptı. Doktor ne dedi? Üzerinde yürüyebiliyor musun? Oynayabilir misin?" Buns ve Brownie kelime sağanağıyla sormuştu.

"İyiyim, birkaç gün dizimi dinlendirmem gerek. Sonra yeni gibi olacak. Bak, şimdiden üzerinde yürüyebiliyo-

rum." Beni aralarına sıkıştıran grup kucaklaşmasından ayrıldığımda, bacağımı gösterdim. "İyileştiğimde gene oynayabilir miyim?" diye umutla sordum. Eğer çim hokeyi oynayabilirsem, günümün en az bir saatini ne olduğum hakkında ya da beni dışarıda ne bekliyor diye düşünmeden geçirebilirdim.

"Elbette! Takımda olacak olman öyle harika ki! Bu sene Kappa'ları mahvedeceğiz!" dedi Brownie aşağı yukarı zıplayarak. Soluk platin saçı ay ışığında parlıyordu.

"Ah Brownie... Geçen sene Kappa'ları mahvettik zaten, berbatlar!"

"Biliyorum ama bu sene onları büsbütün mahvedeceğiz!"

"Evet, bu kulağa harika geliyor!" diyerek katıldım. Ben de heyecana kapıldım ama esneyişimi tutamamıştım.

Esnememi elimin ardına saklayamadan Buns gördü. "Evie! Çok özür dilerim!" diye endişeyle ağzından kaçırdı. "Saatlerce hastanede kaldıktan sonra, üstelik de Reed'le beraber, seni burada gecenin bir yarısı dikiyoruz. Bekleme odasında seni sıkıntıdan öldürdü mü? Umarım okumak için en azından moda dergileri vardı." Gidip kapıyı taş bir bankın altına gizlenmiş anahtarla açtı.

"Ah, gittiğimiz yerde bir sürü okunacak şey vardı. Teşekkürler," diye geveledim. Kızlar iki yanıma gelip merdivenlerden yukarı çıkmam için yardım ettiklerinde biraz suçlu hissetmiştim. Suçluluk hissini, muhteşem iyileşme kapasitemi açıklamaya tercih ettiğime karar verdim hemen. Odalarına ulaştığımızda, Brownie'nin içeri gidip çantamı ve anahtarlarımı alması için bekledim.

Yardımları için iki kıza tekrar teşekkür ettikten sonra, odama doğru gitmeye başlamıştım ama Buns beni durdurup, "Ah, Evie, bu arada odana senin için bir şey bıraktık.

Eğer dışarı çıkarırken yardıma ihtiyacın olursa bize söylersin," dedi göz kırparak.

"Nedir?" diye sorsam da sadece gülümsedi ve odasına geri gidip kapıyı kapattı.

Odama giderken banyoda durdum ve sonra yorgun halde koridordan aşağıya yürüyüp kapımı açtım. İçerisi neredeyse zifiri karanlıktı; tek ışık yatağımın çaprazındaki köşede bulunan masa lambasından geliyordu. Işık hemen altındaki kahverengi saçın üzerinde ışıldıyordu.

Russell masamda otururken uyuyakalmıştı. Kolları kafası için bir yastık görevi görürken büyük bedeni öne eğilmişti. Kafamı kapının çerçevesine dayayıp birkaç saniye onu izledim. Eğer odamda yakalanmayı göze almışsa, çok endişelenmiş olmalıydı. Yakışıklı yüzüne baktığımda içimden suçluluk hissi geçti. Zavallı Russell gene beni kurtarmaya çalışmış ama ağır şekilde alt edilmişti.

Kapıyı kapatıp ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Uyandığına dair bir işaret bekledim. Sonra üstümdeki pis idman formasını çıkardım ve temiz bir tişört ile şorta benzeyen pijama altını giydim. Saçımı tarayarak idmanda oluşan düğümleri çözdüm, tepeme yakın bir atkuyruğu yaptım. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım ve bir kez bile kıpırdamayan Russell'ı izledim.

Masama geçtiğimde elimi Russell'ın saçına götürüp yavaşça yüzünden çektim, birazını kulağının arkasına doğru taradım. Uykusunda gülümsüyordu. O kadar tatlıydı ki ben de kendimi gülümserken buldum.

Elim omzunda dinlenirken, "Russell... Russ," diye kulağına fısıldadım.

"Evie?" diye uyku sersemliğiyle sordu, kafasını masadan kaldırıp şaşkın bir halde bana baktı.

"Hey..." dedim yumuşakça. "İyi misin? Korkunç görünüyorsun. Buraya gizlice girerken ne düşünüyordun? Bur-

sunu mu kaybetmek istiyorsun?" diye nazikçe azarladım. Bana cevap vermedi ama beni aşağıya, kucağına çekerek bana sımsıkı sarıldı. Kafamı omzunda dinlendirdim ve konuştum. "Ben iyiyim; dizim bir iki güne iyileşecek."

Yüzümü göremediği için memnundum. Bütün yaşadıklarımızdan sonra ona yalan söylemek çok büyük bir ihanet gibi geliyordu ama gerçeği keşfederse onun için ne tür sonuçlar doğuracaktı? İlk olarak problemlerime daha fazla bulaşacaktı ve bunu kabul edemezdim. Bunu artık açıkça görebiliyordum.

Russell, "Crestwood hastanesini kontrol ettim Evie. Seni nereye götürdü?" diye sessizce sordu.

Benzim atarken, doğruluğu kontrol edilemeyecek bir yalan uydurmak zorunda olduğumu fark ettim. "Reed yerel hastanenin yeterli olmadığını düşündü, bu yüzden beni Ann Arbor yakınlarındaki bir uzmana götürdü. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Endişelendiğin için üzgünüm. Yanımda bir telefon yoktu, sahada bırakmıştım," dedim zayıfça. Kendimi tam bir canavar gibi hissediyordum şüphesiz. Zaten öyleydim de.

"Gerçekten mi, doktorun adı neydi?" diye şüpheyle sordu.

"Adını hatırlamıyorum. Beni Reed kayıt ettirdi. Birkaç hafta sonra dayımın alacağı büyük faturada yazacağından eminim," diye iç çektim. *Dümdüz cehennem yolcusuyum, hiç şüphe yok.* "Reed o ses şeyiyle seni tekrar hakladığı için üzgünüm. Bundan sonra sana onu yapmamasını istedim."

"Evie?" dedi Russell.

"Evet?"

"Gerçekten kötü bir yalancısın," dedi, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

Bıkkın halde, "Biliyorum ama seni koruyacak başka bir yol bilmiyorum," diye yanıtladım. Kucağından kalkıp ça-

lar saatin oraya yürüdüm. "Saat beşe kuruyorum. Böylece Megan, öğrenci danışmanı, uyanmadan önce seni gizlice dışarı çıkarabiliriz. Birlikte uyuduğum tek insan en iyi arkadaşım Molly ve horladığımdan hiç bahsetmedi ama eğer horlarsam bu bilgiyi kendine saklayacaksın. Ayrıca da eline koluna sahip çık. Uyuyacağız diyorsam sadece uyuyacağımız içindir," diyerek yatağa gidip örtüyü çektim. O kadar yorgundum ki başım dönüyordu.

"Tişörtümü çıkarabilir miyim?" diye sordu Russell arkamdan.

"Ah... Elbette," derken ona bakmadım. Bu büyük ihtimalle kötü bir fikirdi ama tek kişilik yatağıma sürünmekten başka hiçbir şey yapamadım. Masa lambasını kapadıktan sonra Russell yanıma yattığında yatak çöktü.

Yatağım onun için yeterince büyük değildi, ucundan ayakları çıkıyordu. O kadar iri bir insandı ki, bana dokunmamasına imkân yoktu. Başka türlü olmayacağından, yatakta sırtı üstü yatabilsin diye ona dönüp yanağımı göğsüne yasladım. "Sana daha büyük bir yatak verdiklerini söyle lütfen. Bundan ayakların sarkıyor," dedim uykulu uykulu.

"Hı hı," diye yanıtladı, onun da sesi yorgun geliyordu. "Beni ölçtürdüler ve özel yaptırdılar."

"İyi olmuş," diye yanıtlamayı becerdim.

"Evie, bu akşam gerçekten neler olduğunu bana anlatman gerek."

"Mmmm... Uyku... En sevdiğim."

Bundan sonra, saatin beşte çalmaya başlaması dışında hiçbir şey duymadım. Kendi tarafımda, sırtım Russell'a dönük yatıyordum ve onun da kolları sıkıca bana sarılmıştı. Bir kolunu uzatıp saati kapadı ve derken kolu kalçamda dinlenmeye devam etti. Henüz şafak sökmemişti ama görmek için yeterli şafak öncesi aydınlığı vardı.

"Daha çok uykuya ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Agh, saçım her yerde. Bir gün toptan kesip kurtulacağım." Uyku sersemi halde konuştum, oturmayı denedim ama saçımı Russell'ın kolunun altında tutsak buldum.

"Bunu yapmaya cüret etme Kızıl." Russell korkuyla geri fısıldadı, saçımı kolunun altından çıkardı. "Eğer yaparsan seni asla affetmem."

"Anlaşma bozulur, öyle mi?" diye fısıldadım ve oturdum, ayılmak için gözlerimi ovuşturdum.

Bir dirseğinin üzerine dayanmış halde beni izlerken, "O kadar da değil. Sadece kestirme," dedi. "Belki de bugün okulu asmalıyız. Okulun ilk günü zaten hiçbir şey öğretmiyorlar. Daha fazla uyumak istediğini biliyorum," dedi davetkâr bir şekilde, biraz önce yanına kıvrıldığım yere vurdu.

"Russell Marx, okulu asmıyoruz! Her neyse, Megan seni duymadan ya da birileri kalkmadan seni buradan çıkarmamız lazım. Duşların koridorun sonunda olduğunu biliyorsun ve bazı kızlar üstlerinde havlularla oraya girip çıkıyorlar," diye sessizce açıkladım, yataktan çıkmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Gerçekten mi? Eh, bunu kaçıramam. Hepsi kalkana kadar burada bekleyeceğim ve sonra..." Ona yastığımla vurduğumda sustu.

"Russell!" diye sertçe fısıldadım, "Kalk hadi! Buradan gidiyoruz."

"Sabahları huysuzsun. Kahve ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet, bu noktada tüm bir demliğe," dedim ve kalktım.

Her tarafım kaskatı halde dolabıma yürüdüm ve giyecek kapüşonlu bir tişört buldum çünkü bu sabah normalden daha soğuktu. Fermuarı çekerken dizimde Reed'in önceki akşam koyduğu bandajın sarılı olduğunu gördüm, bu yüzden yatağa giderken biraz topalladım. Russell'ın ti-

şörtünü, koyduğu sandalyenin sırtından aldım ve yatağa geri götürdüm.

"Sen neden bu kadar neşelisin? Dün akşam benim uyuduğumdan daha çok uyumuş olamazsın. Sabah insanı mısın yoksa?" dedim sahte bir korkuyla.

"Belki de sabah insanıyımdır ama dün gece cehennemin en güzel yerlerini tecrübe ettim diyelim," dedi sessizce, ona verdiğim tişörtü aldı. Yataktan kalkarken, tişörtünü giyerken mükemmel karnına ve göğsüne bakmadan edemedim.

"Özür dilerim, cehennemin en güzel yerleri? Bu ne demek?" diye sordum.

"Kızıl, erkek değilsin. Açıklamanın bir manası yok." Bana gülümsedi ama daha fazla açıklamadı. "Gerçekten de yanında uyuduğun ilk erkek miyim?"

"Evet." Russell'a giymesi için ayakkabılarını uzattım ve kızardım.

Russell, "Yani bu demek oluyor ki..." demeye başladı. Ayakkabılarını alıp giyerek istediğimi yaptı.

"Evet, o demek oluyor," dedim devam edemeden önce. Sabahın köründe bu tür utandıran konuşmalara hazır değildim. Dolabıma yürüyüp giymek için bir çift sandalet aldım.

"Bu nasıl mümkün oldu ki?" Yüzünde bir sırıtmayla sordu.

"Doğru kişiyle karşılaşmadım," diye geveledim daha da kızardığımı hissederken. "Ve bana Cheshire kedisi gibi sırıtmayı da kes," deyip sandallarımı giydim.

Kapıya gittim ve kafamı dışarı uzatacak kadar açtım. Kimse koridorda olmadığı için Russell'a bana katılmasını işaret ettim. Arka merdivenlere doğru yürüdük. Arka kapıyı açıp kimsenin otoparkta olmadığından emin oldum. Russell'la dışarı çıktım ve kapının ardımızdan kapanmasına izin verdim.

"Uf, ucuz atlattık! Kimsecikler bizi *az kalsın* görüyordu," dedi Russell tatlı tatlı sırıtarak.

Ben de gülümsememe engel olamadım. "Bugün ilk dersin kaçta?" diye sordum, yakalanmadığımız için rahatladığımı hissetmiştim.

"Saat ona kadar yok. Bizim çocuklardan birine yemekhaneden bir şeyler aldıracağım," dedi kibirle.

"Ya, demek sen ona kadar yatağa geri döneceksin. Artık senden hoşlandığımı pek sanmıyorum! Saat sekizde Sanat Tarihi dersim var ama bu sorun değil çünkü favori dersim olacağını düşünüyorum," dedim heyecanla. Bu sırada dalgın halde saçımı yüzümden çekmeye çalışıyor, etrafa uçuran esintiyle savaşıyordum.

Russell'ın kaşları kalktı. "Neden?" sorduktan sonra uzanıp saçımı benim için kulağımın arkasına koydu.

"Çünkü daha önce böyle bir derse girmemiştim. Mantığın demir hapishanesinden kaçmamda önemli rol oynayacak," diye umutla cevapladım, yeni bir şey karşısında oldukça heyecanlı hissediyordum.

"Lanet olsun kızım, zekisin. Bununla ne demek istediğini bile anlamadım ama kulağa harika geliyor. Neyse, ne zaman konuşabiliriz?" dedi üstüne basarak. "Dün olanlar hakkında tartışmamız gerek."

"Tartışacak hiçbir şey yok," diye inatla direttim. Biraz direnişle karşılaşırsa beni rahat bırakacağını umuyordum.

Russell, "Ben olduğunu söylüyorum ve sen anlatmayacaksan, o zaman seni götüren şeye ne olduğunu sormak zorunda kalacağım," dedi aynı inatla, kesinlikle peşini bırakmayacaktı. Kafasına koymuştu.

"Ah, bu harika bir fikir. İkiniz nasıl olsa çok samimisiniz, eminim ki sana her şeyi anlatır. Konuşurken, neden takılmak için onu davet etmiyorsun, bir maça gelsin!" dedim dalga geçerek. "Delirdin mi?"

"Deli mi, hayır ama son zamanlarda, bildiğim gerçekliği sorgulatan bazı şeyler gördüm. Seninle tanışmak atom parçalamak gibi. Sen geldin ve tüm dünyam paramparça oldu. Sadece her şeyi anlamaya çalışıyorum. Ve bu, dramımızdaki esas oyuncuyla yüzleşmek demekse, o zaman yapacağım," dedi kararlılıkla.

"Neden seni korumama izin vermiyorsun Russell? Lütfen. Bu bir drama değil. Bu... Bu... Ve ben... Ve sen sadece... Yapamazsın Russell." Yanağımı göğsüne koydum ve Russell'ın kolları etrafımdan dolandı. Sakinleştirmek için bana sarıldı. "Sadece benim halletmeme izin ver... Lütfen?"

"Kızıl, bu şey her ne ise baş edemiyorsun. Seni ele geçiriyor," dedi sessizce.

"O zaman *beni* ele geçirmesine izin ver, seni değil. Tamam mı?"

"Keçi gibi inatçı bir hatunsun."

"Suçluyum."

"Öğlen yemeği için benimle yemekhanede buluş, tamam mı?"

"Ben ısmarlıyorum."

Sanat Tarihi dersim hakkında haklıydım, aldığım hiçbir derse benzemiyordu. Profesör Sam MacKinnon kendi çapında oldukça yetenekli bir portre ressamıydı. Bu sene tartışacağımız başyapıtlar hakkındaki açıklamaları, bir âşığın sevgilisi hakkında söyleyeceklerinden aşağı kalmıyordu. Şehvetli ve düşünmeye iten açıklamalardı, tutkuyla doluydu.

Genç görünmesine rağmen biraz eski tarz bir profesördü. Tartışılacak sanat eserlerini PowerPoint sunumuyla göstermek yerine, sınıftaki perdeye yansıtmak için eski

bir projektör ve slaytlar kullandı. Işıklar kapatıldığında ve projektör açıldığında, sınıftaki öğrencilerin yüzleri ürkütücü su mermeri heykelleri gibiydi, önlerindeki perdeden gelen hayaletimsi ışığı yansıtıyorlardı.

Önümdeki perdede resimler hızla gelip geçerken, yorgunluğuma dair her düşünce yok oldu. Bay MacKinnon her resmi detayla inceleyeceğimiz açıkladı: sanatçıyı, eserin hangi akıma dâhil olduğunu, içinde bulunduğu çağın özelliklerini ve eserle ilişkili tüm ince detayları tartışacaktık. Başlamak için sabırsızdım ve dersin bittiğini gösteren açılan ışıklarla hayal kırıklığı yaşadım. Kitaplarımı toplayıp aydınlığa alışmak için gözlerimi kıstım. Bu dersi aldığım için heyecanlı olduğumu söylemek az kalırdı. Kitaplarım elimde, kapıya doğru diğer öğrencilerle yürüdüm.

Arkamdan bir ses duydum. "Pardon genç hanım... Ah, bayan?"

Döndüğümde yeni profesörüm beni sınıfa geri çağırıyordu. Yavaşça geri yürüdüm, Bay MacKinnon'ın neden sadece beni çağırdığından emin değildim. "Buyurun?" diye sordum.

"Özür dilerim, henüz adını bilmiyorum. İlk gün yoklama almıyorum," dedi kibarca.

Sanki bir sorgudaymışım gibi, "Genevieve Claremont," diye bilgi verdim

Bana kibarca gülümsedi ve konuştu. "Genevieve, bundan haberdar mısın emin değilim ama ben sadece sanat tarihi ve grafik sanatları profesörü değilim, her dönemin sonunda sergilemek için kendi resimlerimi de yapıyorum."

"Biliyorum, Anneler Kulübü'nün rehberinde biyografinizi okumuştum. Meydanda sunduğunuz bir serginiz var, değil mi?" Özel hayatımıza burnunu sokan rehberi hatırladığımda kızarmıştım.

"Bu doğru. Güzel, o zaman belki de bazen yağlı boya resimlerim için Crestwood öğrenci kadrosundan model seçtiğimden haberdarsındır?"

"Hayır, bundan haberdar değildim."

"Düşündüğüm bir yağlı boya için bana poz vermeni istiyorum. Ne diyorsun?" diye sorarken gülümsediğinde mavi gözleri ışıldıyordu. "Neredeyse ruhani bir güzelliğin var, eğer bunu yakalayabilirsem ortaya çok ilginç bir eser çıkabilir."

"Şey, lütfen bunu yanlış anlamayın ama eğer sizin için modellik yaparsam... Şey yapmam mı gerekli? Kıyafetlerim üstümde... Yani modellik yapmak neyi içeriyor?" diye sordum yüzümün renkten renge girdiğini hissederek.

"Ah, doğru. Eh... Uygun bir zaman ayarlayacağız, sonra bu binanın ikinci katındaki stüdyoma geleceksin. Orada asistanım Debra ve ben sana uygun bir poz bulacağız. Birkaç resim çektikten sonra, iyi olduğundan emin olmak için birkaç defa daha gelip poz vermen gerekecek."

"Ah, bu kulağa fena gelmiyor. Ne giymeliyim?"

"Nü çalışmıyorum Genevieve. Aman Tanrım, en azından bu okulda değil." Güldü ve koleksiyonu için parlak bir bozuk para bulmuş gibi ışık saçtı. "Asistanım tüm iş boyunca bizimle olacak."

"Çarşamba günkü dersten sonra size haber versem olur mu? Bunun üzerine düşünmek istiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Hemen ardından başlamak isterim eğer kabul edersen," dedi kendine güvenerek, sanki neticede evet diyeceğimi biliyormuş gibi. "Senden haber almayı bekliyorum."

Sonraki dersim Batı Medeniyeti Tarihi, Sanat Tarihi kadar ilginç değildi. Profesör Dr. Stuart da Bay MacKinnon kadar renkli değildi. Kültürümüzün Kökeni sunumu kuruydu ve bilmem gereken her şeyi ders kitabından öğrenebileceğim izlenimini bıraktı bende.

Dersten sonra kahve aldım ve öğlene kadar meydanda bekledim. Yorgunluktan ölüyordum. Tek yapmak istediğim öğle yemeğini atlamak ve odama gidip uyumaktı ama Russell'a öğle yemeği için buluşacağıma dair söz vermiştim. Saga'nın dışında, yemekhaneye girmek için sırada bekleyen Freddie'yle karşılaştım.

"Evie! Dizin nasıl?" diye sordu Freddie, benimle beklemek için sıranın sonuna geldi. "Diğer kızın sana vurduğunu gördüm, çok aşağılık bir hareketti. Kesin kırıldı diye düşündüm. Aslında bu yüzden yirmi dolar kaybettim," dedi somurtarak.

"Freddie, bu korkunç! Üzerime bahse girerek yirmi dolar kaybettiğine inanamıyorum!" dedim sinirle.

"Biliyorum, bir dahakine telefonunu yanına al. Böylece seni arayabilir ve bahsimi sağlama alabilirim." Freddie sırıttı.

"Bunu demek istemedim Alfred," dedim ciddi ciddi. "Bunun gibi bir şey için nasıl bahse girebilirsin? Bu hiç hoş değil."

"Biliyorum ama sadece şaka yaptım zaten. Kırılmadığına dair Mason'la elli dolarına bahse girdim. Parasını almak çok zevkliydi. Al, bu senin payın," dedi Freddie gülerek ve bana yirmi dolar verdi.

"Ya, o zaman teşekkürler!" diyerek yirmiliği Freddie'den aldım. "Her şey Mason'a ders vermek için," diye devam ettim çünkü hâlâ rehber oylaması yüzünden biraz kızgındım.

"Böyle hissedeceğini düşünmüştüm," dedi Freddie ve güldü.

"Öğlen yemeği için Russell'la burada buluşmam gerekiyor, bizimle yer misin?" Bay MacKinnon'a portre için poz vermem hakkında Freddie'nin ne düşündüğünü gerçekten öğrenmek istiyordum.

"Elbette," dedi Freddie, içerde Saga kartlarımızı görevliye gösterdik.

Yemeğimizi aldıktan sonra, geniş pencerenin oradaki, artık bizim masamız olan yere oturduk. Freddie bana derslerini anlatırken ben de Russell'ı arıyordum. Onun bizi bulması çok sürmedi ancak Freddie'nin benimle oturduğunu gördüğüne pek mutlu olmadı. Freddie'den hoşlanmadığı için değildi, hoşlandığını biliyordum ama artık beni dün akşam için sorgulayamayacaktı. Bunu planlamamıştım ama ayarlasam bile böyle iyi denk düşmezdi. *Freddie'yi seviyorum,* diye düşündüm.

"Russell, hey! Burada olduğuna sevindim. Freddie'ye şimdi Sanat Tarihi dersimden bahsedecektim. Dersimden değil ama ders çıkışında olanlardan," dedim ve sonra Bay MacKinnon'un portre için poz vermemi istediğini anlattım. "Ee, ne düşünüyorsunuz?" diye onlara sordum.

İlk başta ikisi de konuşmadı, sonra birbirlerine manalı manalı baktılar. Erkekler arası telepati gibi bir şeydi. Derken Russell sordu. "Bu profesörün adı ne demiştin?"

"Bay MacKinnon bir ressam. Her dönemin sonunda Sage Center'da bir sergi açıyor," dedim.

Freddie, "Poz verirken ne giyeceksin?" diye sordu, sırıtışını saklamaya çalışıyordu.

Gözlerim kısıldı. *Evet, bu kesinlikle benim uzun zamandır kayıp olan ikizim.*

"Hadi ama, burası Crestwood Freddie, ayrıca asistanı hep bizimle olacak," diye ona güvence verdim.

"Bilmiyorum Kızıl, güvenli olabilir ama güzel bir birinci sınıf öğrencisini hedefliyor da olabilir." Russell kızgınlıkla iç çekti. "Biliyor musun? Her şeyin üstüne bir de profesörler için endişelenmek sinir bozucu hale geliyor."

Onu, "Belki de endişelenmemelisin. Yetişkin bir insa-

nım. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Sadece ne düşündüğünüzü merak etmiştim," diye tersledim.

Kahverengi gözleri bana baktı. "İyi. O zaman seninle gidebileceğim şekilde ayarla, böylece *Bay Güzel Sanatlar* fırçalarını yanlış yere koymaz," dedi Russell sesinde öfkeyle, şüphesiz benim tonuma kızmıştı.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, Russell," diye yanıtladım ve yorulmuş halde tepsimi ileri ittim.

"Evie, buraya geleli bir hafta oldu ve sen..." Freddie'ye ve sonra ona baktığımı görünce sustu.

Freddie ellerini kaldırarak konuştu. "Tamam. Annemle babamın tartışmasından nefret ediyorum, bu yüzden gidip Evie ve Bay Sayıları Boyayalım'a ben bebek bakıcılığı yapacağım. Sana gerçekten Evie'ye kızgın olmadığını anlaman için de vakit tanır," dedi Freddie Russell'a. "Arkadaşlar, arkadaşlarının profesörlere soyunmasına izin vermez."

Russell ile dönüp Freddie'ye baktık. "Ne?" dedi ve savunmaya geçerek ellerini kaldırdı.

"Kararımı verince sana bildiririm Freddie," diyerek tepsimle beraber kalktım. "Gerçekten yorgunum. Gidip uyuyacağım."

Şükürler olsun, Russell uykunun gerekli olduğuna katılmış olmalı ki beni durdurmaya çalışmadı. Tepeden aşağıya, yurduma doğru topalladım ve kendimi odama kilitledim. Yatağıma dalıp günün geri kalanında çıkmadım.

BÖLÜM 8

ışık hızı

Russell'a ettiğim tartışmadan sonra akşam yemeğini kaçırdım çünkü yemek boyunca uyumuştum. Büyük ihtimalle sabaha kadar uyurdum ancak Buns ve Brownie çim hokeyi idmanından geri geldiklerinde kapımı çaldılar. İkisi de gelip yatağıma oturarak dişlerimi fırçalamamı izlediler. Bitirdiğimde, onlara Bay MacKinnon'ın ricasını anlattım.

Buns, "Senden onun için modellik yapmanı mı istedi?" diye sordu kıskanarak. "Tatlım, çok şanslısın! Gerçekten yetenekli. Geçen sene sergisine gittim ve harikaydı. Artı Sam çok nefis. Geçen sene Sanat Tarihi almıştım ve dersini hiç kaçırmadım."

"Yani yapmamı mı söylüyorsun?"

"Tatlım, sen yapmazsan ben yaparım," dedi Buns gülümseyerek.

"Atıştıracak bir şeyler almak için Altın Kaz'ı 7-Eleven'a götürüyoruz. Gelmek ister misin diye merak ettik," dedi Brownie konuya gelerek.

"Atıştırma kulağa iyi geliyor. Bana Altın Kaz'ı açıkla ve gidelim," dedim, bir çift sandalet giydim.

"Ah, kendisi benim arabam olur tatlım," dedi Buns. "Ona Altın Kaz diyoruz. Sana nedenini söylerdim ama gün gibi ortada."

"Tamam, gelmeyi çok isterim. Akşam yemeğini kaçır-

dım. Sadece banyoyu kullanmam gerekiyor. Sonra sizinle otoparkta buluşuruz."

Arka kapıyı otoparka açtığımda Altın Kaz ile yüz yüze geldim. Buns arabasını iyice görebileyim diye arka kapının yanındaki ışığın tam altına park etmişti. En yoğun altın metal renginde yaratılmış son model Grand Marquee'lerden biriydi. Buns kornaya bastı ve kulağa oldukça kaz gibi gelen bir ses çıkardı. Sürücü tarafındaki arka kapıyı açtım, tırmandım ve hemen kapıyı kapattım. Buns gaza bastı. Kapılardaki tutma kolları suda olması gereken bir taşıta ait gibiydi, büyük bir kara yatı hissi veriyordu.

"Buns, bu ebeveynlerinin arabası mı?"

"Elise'in arabasıydı ama yeni bir tane alınca bana verdi," dedi Buns, dikiz aynasından bana bakarak. Bunu yaparken araba yavaşça yolun kenarındaki çizgiye kaymıştı. Brownie elini direksiyona koyup nazikçe bizi yolumuza geri çevirdi. Buns yardım eden ele dikkat etmemiş gibiydi.

İlgiyle, "Elise annen mi?" diye sordum. Buns soruya cevap verirken arabayı kimin kullanacağını merakla bekliyordum.

"Elise ve Charlie Bonds benim ebeveynlerim," dedi tatlı tatlı ama bu sefer karşı yola kaymadık.

"Ve sen sormadan önce söyleyeyim: Hayır, pezevenk değiller," dedi Brownie iyi bir mizaçla. Brownie arabanın özünü yakalamıştı; şüphe uyandıracak derecede pezevenk arabası gibi duruyordu. Araba yolda bir kelebek tutarlılığında kayarken Buns hoşça gülümsedi. "Fort Wayne bölgesinde birkaç dondurma dükkânı var. Dondurma servis etmek için Buns'ın giydiği küçük üniformaları görmen gerek. Yaz boyunca ebeveynlerinin yanında çalışıyor ve kıyafetiyle aynı bir hastane gönüllüsü gibi duruyor," dedi Brownie.

Şaka yaparak, "Bu yaz benimle çalışacağını söylemiş-

tin," dedi Buns Brownie'ye. Seni o kıyafetler içinde görmek için sabırsızlanıyorum. Senin için XS sipariş ederiz ve ne kadar bahşiş toplayacağını görürüz." Araba yola hâkim halde ilerlerken güldü.

Buns sola döndü.7-Eleven'ın otoparkına gelmiştik. Farları ve motoru kapattı, ben de çıkarken arabanın yerine atılmış gazoz şişelerinin dışarı düşmemesi için uğraştım. Kızlar marketin cam kapılarını ittirip direkt cips bölümüne giderken ben de buzdolabı bölümüne gittim.

Arka tarafa yürüyüp cam kapının arkasındaki hazır sandviç bölümünü inceledim. Hiçbiri iştah açıcı görünmüyordu, olsa olsa talaş kadar nemliydiler. Peynirli ve hindili kraker paketleri vardı, en iyi seçeneğim onlar gibi duruyordu. Bu yüzden buzdolabını açıp raftan bir tane aldım. Yanındaki buzdolabında da su şişeleri gördüm ve onlardan da bir tane seçtim.

Okuldan bir çift oğlan içeri girdi ve Buns seslendi. "JT, Pete! İdmanınız nasıldı tatlım?" Lakros takımındaydılar, JT'yi formasından tanımıştım.

JT, Buns'ın yanına yürürken ıslak, koyu saçını düzeltti. "Zordu çünkü sopaları olan güzel sarışın kızlar yüzünden dikkatim dağılıp durdu. Reed kafama iki kere topla vurdu. Görüyorsun ya, gözümün burasında ufak bir kesik var."

"Ah, seni zavallı şey... Bakmama izin ver," dedi Buns tatlı tatlı, JT'nin yarasını inceledi. Brownie bana gözlerini devirdi ama konuşmak için gazlı içecek alan Pete'in yanına gitti.

Marketin önüne doğru topallarken, karanlık bir déjà vu hissi omurgamın aşağısını soğuk parmaklar gibi yokladı. Tenime bir korku dalgası sürünerek kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Yavaşladım ve sonra koridorun ortasında durdum. Kafamın üstündeki floresan ışığının flaş gibi yanıp sönmesini izledim. Düzensiz anlık

aydınlanmalar sırasında cızırdarken alçak bir vızıltıyla sarsıldı.

Işıktan gözlerimi ayırdığımda etrafımdaki her şey değişmişti. Marketin duvarları bir Jackson Pollock resmi gibi beyin ve kan parçalarıyla kaplanmıştı. Benekli kan damlaları, bej ve boz kahverengi vinil fayansların dama tahtası desenini kaplıyordu. Korkuyla etrafa bakındım. Her şey darmadağın edilmişti: Sergilenen cips ve şekerler yüksek yığınlar halinde yerde yatıyordu ve dergi rafı yoğun dumanla kaplanmıştı. Kahve demlikleri paramparçaydı. Sadece geriye kalan kahverengi ve turuncu plastik tutacakları eskiden oldukları şeyi kanıtlıyordu. Buzdolaplarının cam kapıları kırılmıştı ve birkaç meyve suyuyla süt kartonlarının içindekiler damlıyordu.

Gördüklerimi daha anlayamamışken duyularıma yapılan sonraki saldırıya tamamen hazırlıksızdım. Derin derin nefes alınca markete sinen tiksinç konu beni ezip geçti. Hayatımda öyle bir şey koklamamıştım hiç. Formaldehitte tutulan kurbağa kadavraları bile bu iğrenç kokuyla karşılaştırılamazdı. Elimi ağzıma ve burnuma kapadım, iğrenç kokunun birazını engellemeye çalışıyordum. Titreyen parmaklarım ıslak ve yapış yapış hissediyordu, parmak uçlarım ve soluk tenim kan izleriyle lekelenmişti.

Korkunç, titreyen ışık gözlerimi tekrar tavana, yanıp sönen floresan ışığına çekti. Etrafımda gürültü toplanıyordu, sanki bir kolonun altındaydım ve bedenimden akan yankı alçak frekans dalgalarıyla bana vuruyordu. Ellerimi kulaklarıma kapadım, kulak zarıma saldıran ezici dalgaları engellemeye çalışıyordum. Yoğun ışık daha da beyaz, daha da aydınlık olurken yavaşça bana uzanıyordu. Derken ışık aniden dışarı doğru patladı ve sağır eden bir *güm!* ile beni yere çarptı.

Gözlerim aniden açılınca önümde çömelen Buns'ı gördüm. "Tatlım... Tatlım... Beni duyabiliyor musun?" diye

soruyordu saçlarımı nazikçe alnımdan çekerken. "İşte burada! İşte buradasın tatlım. İyi misin?"

Neden yerdeyim? Oturmaya çalıştım ama JT'nin omzumdaki eli tarafından yerde tutuldum. "Aceleye gerek yok Evie. Yavaş, derin derin nefes almaya çalış," dedi JT kibarca, eli hâlâ omzumdaydı. "Bayıldın. En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Kafam karışmış halde JT'nin ela gözlerine bakarken düşünmeye çalıştım. "Öğlen yemeğinden önce biraz kahve içmiştim ve sonra simit yedim."

"Bundan daha çok yemelisin, Evie," dedi endişeyle. "Vücudun kahve ve simitle hayatta kalamaz."

"Bedenim hayatta kalamaz..." diye onu tekrar etmeye başlamıştım ama sustum. Bir anda ne olduğunu hatırladım. *7-Eleven kâbusumdaki bir sahne,* diye zayıfça düşündüm. *Umarım kusmam.* Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Ayağa zıplama ve koşma dürtüsüyle doldum ama yapamazdım, çünkü JT'nin eli beni yerde tutuyordu. "Hı hı, zaten bu yüzden yemek alıyordum," dedim tepemdeki ışıklar tarafından kaba bir şekilde hırpalanmadan önce elimde bulunan krakerleri bulmaya çalışırken. "Sanırım artık iyiyim. Kalkabilir miyim?" JT'ye yumuşak bir tonda sordum, omzumdaki eline baktım.

Şüpheyle bana bakarak konuştu. "Bilmiyorum. Hayalet gibi bembeyazsın, nasıl hissediyorsun?"

Sevimli, sahte bir gülümseme takınıp yanıtladım. "Kalkmam gerek gibi hissediyorum." Daha iyi olduğuma ikna olunca JT ayağa kalmama yardım etti.

Rüyamdaki kan ve artık izleri var mı diye marketi gizlice inceledim. O korkunç déjà vu hissi dışında her şey iyi gözüküyordu. Ellerim, şükürler olsun ki markete ilk girdiğim andaki gibi temizdi. Pete düşürdüğüm yemeği ve şişe suyu alıp nazikçe bana geri verdi.

"Teşekkürler," dedim normal davranmaya çalışarak. Tonumun yüksek olmadığını umuyordum, çünkü kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

Tezgâhın arkasındaki kasiyer, yerinden hiç kıpırdamamıştı. Kaşındaki piercingi çatarken beni şüpheyle inceledi. Aralıksız bir şevkle sakızını çiğnerken eşyalarımı tezgâha koydum. Ödemeyi bitirdiğimde, ben birkaç yudum su içerken herkes etrafımda toplandı.

Brownie kollarını etrafıma sarıp sordu. "Nasıl hissediyorsun?" Ama ona cevap veremeden ekledi. "Gerçekten korktum, özellikle mırıldanmayı bıraktığında ve hareketsizleştiğinde."

"Mırıldanıyor muydum? Ne söylüyordum?" diye endişeyle sordum.

Brownie, "Bilmem," diye yanıtladı. "Seni o kadar iyi duyamadım ama İngilizce değildi. Kulağa nasıl geldiğini merak ediyor musun?" diye sordu ve heyecanla bana işaret etti. "Kulağa erkek kardeşim Bobby ile eski Black Sabbath kasetlerini tersten çalmaya çalıştığımız zamanki gibi geliyordu. Bobby içinde gizli mesajların olduğunu düşünüyordu ama öyle bir şey duymamıştık."

Tekrar üzerimden bir titreme geçerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Gizlemek için gülümsedim ve konuştum. "Latince dersi almıştım. Büyük ihtimalle pizza sipariş ediyordum." Herkes gülmesiyle rahatladım.

Kasiyer araya girerek sordu. "Hepsi bu mu?" Hâlâ kasanın orada dikiliyor olmamız onu rahatsız ediyor gibi görünüyordu.

"Evet, teşekkür ederim," diyerek kapıya doğru hareket ettim. Marketten kaçmak ve buraya bir daha asla uğramamaktan başka hiçbir şey istemiyordum.

Dışarı adım attım. Kafamı temizlerken derin derin havayı soludum. JT ve Pete, Altın Kaz'ın yanına park edilmiş

parlak gümüş bir arabanın oraya yürüdü. Arabayı gördüğümde korkuyla irkildim çünkü eğer JT'nin aynı Reed'inki gibi bir arabası yoksa, JT'nin Pete ile markete gitmek için Reed'in arabasını ödünç aldığını varsaymak yerindeydi.

İkisi zarif ithal arabaya tırmandıktan sonra pencerelerini açtılar. "Hey Buns!" JT sürücü koltuğundan seslendi. "Delt savaşları yakında başlıyor. Hazır mısın?"

"Tatlım, tüm yaz ölümünüzü planlıyorduk. Geldiğimizi göremeyeceksiniz bile."

"Cephanenize o kadar güveniyorsunuz, öyle mi?" Sırıtıyordu.

"Benim cephanem için endişelenme tatlım, sadece silahlı çatışmaya bıçak getirmediğinden emin ol."

Brownie gözlerini devirdi. "Ya da ikiniz bir oda bulabilir ve orada dövüşebilirsiniz. Hadi gidelim Buns."

"Delt savaşları nedir?" diye sordum, titreyen ellerle krakerlerimi açmaya çalışıyordum. Biraz önce başıma gelenleri düşünmemek için gerçekten çok çaba harcamam gerekiyordu.

Buns arabayı park yerinden geri giderek çıkarırken sanki bir sürat teknesini sürüyormuş gibiydi. "Delt Evi her yıl savaşa gitmesi için birkaç kız öğrenci birliği seçiyor. Ama genelde seçilen bizim evimiz Chi evi ya da Kappa evi oluyor. Öğrenci birliklerinin evlerinden bir şey alıyorlar, bu yüzden geri almak için onlarla savaşıyoruz. Geçen sene bizim Yunan Haftası ödülümüzü çalmışlardı ve içinden bira içiyorlardı. Fidye fotoğrafları gönderdiler," diye açıkladı Brownie.

"Ama bu yıl Brownie ve ben saldırı planlıyoruz. Önleyici harekât başlatabileceğimizi düşündük," diye açıkladı Buns, sesi kulağa sinsi geliyordu. "Düşündük ki, neden onların ilk kanı dökmesini bekleyelim? Bana sorarsan bu düpedüz aptallık. Sonra onların kurallarına göre oynamamız gere-

kecek: ipuçlarını toplamamız, pusularına düşmemiz. Neden eğlencelerini onlardan çalmayalım ki?"

Brownie onayladı. "Evlerinden gözden kaçıracakları, onları küçük düşürecek ve karmaşa durumuna sürükleyecek ne alacağımıza karar vermeye çalışıyorduk," dedi Brownie zevkle.

Bir saniyeliğine üzerinde düşündüm ve ağzımdan çıktı. "Toplu resimlerden birini almalısınız, bilirsin hani evdeki tüm üyelerin resminin olduğu resimlerden? Sonra hepsini birden ona kadar oylarsınız ve fidye olarak sonuçların bir resmini çekersiniz." Kızardım. Anneler Kulübü rehberi aklıma gelmişti tekrar.

Hınzır bir sırıtmayla, Brownie şakıdı. "Hey! Evet! Aynı birinci sınıf rehberiyle yaptıkları gibi!"

Elimi, *İşte bu!* hareketiyle kaldırdım.

"Evie, sen şeytani bir dâhisin." Buns'ın yüzü parladı, derken Altın Kaz yoldaki sarı çizgilerin arasında kaymaya başladı. Omzunun üzerinden dönüp göz kırpınca Brownie tereddüt etmeden direksiyonu düzeltti.

Krakerlerden bir ısırık alırken, "Hayır, sadece canı yanmış bir kadınım," diye derli toplu bir şekilde yanıtladım.

"Sana ihtiyacımız var!" dedi Brownie. "Hızlı düşünüyorsun ve gerçekten atletiksin. Markette bayılmanı göz ardı edersek savaşımızda harika bir asker olacağını düşünüyorum."

Buns, gözleri dikiz aynasından doğru benim üzerimdeyken lastikleri yakarak yurt otoparkına girdi. "Gizliliğe ihtiyacımız var ve sen bir kedi gibi hareket ediyorsun. Brownie'yle ben Tamera seni çıkarmadan önce yaptığın o oyunu tartışıyorduk. Sanki bir panterin bir armadilloyla çarpışması gibiydi."

"Armadillo mu demiştik? Panter ve kirpi dedik diye hatırlıyorum."

"Tatlım, ha armadillo ha kirpi. Konu şu: Tamera, Evie'nin zarafeti ve hızıyla yarışamayacağını biliyordu, bu yüzden onu elemek için şiddete başvurdu," dedi Buns arabayı alanın gerisine park ederken.

"Sadece evet de Evie, çünkü sen diyene kadar sadece seninle uğraşacak," dedi Brownie iş birliği yaparak.

Kapılarımızı açıp Kaz'dan çıktık. "Dâhil olmam için Chi olmam falan gerekmiyor mu? Özellikle de sizin takımınızda olacaksam?" Bu işlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyordum.

"Hayır, herkes seni üye olarak almışız gibi görecek ki öyle. Hadi ama! Sen bir Kappa değilsin," dedi Brownie, sonra gazlı içeceğinden bir yudum aldı.

Yurdumuza geri giderken, "Beni üye mi yapıyorsunuz?"diye sordum.

"Tatlım, ilk başta öyle düşünmemiştik. Asla üye almıyoruz, bize yakışmaz. Ya bizden hoşlanıyorsundur ya da hoşlanmıyorsundur ama biz seni sevdik sadece; bizi anlıyor gibi görünüyorsun. Eğer böyle düşünmek hoşuna gidiyorsa, benzer ruhlarız diyebiliriz," dedi Buns, kolunu omzumun etrafına koydu. "Eğer istemiyorsan, katılmak zorunda değilsin, sadece yanımızda olmandan hoşlanıyoruz."

"Ee, Delt'leri yenmemize yardım edecek misin?" diye ısrar etti Brownie. Yeats'in kapısını açarak Buns ve benim için tuttu.

"Evet, yardım edeceğim," diye kabul ettim çünkü 7-Eleven'daki yere serilmemden sonra dikkat dağıtıcı bir şeylere ihtiyacım vardı. Bana neler olduğunu çözmemin herhangi bir yolu yoktu. Sadece günü atlatmaya çalışıyordum.

Brownie ve Buns on yaşındaymış gibi alkış tuttular. "Tamam, strateji toplantısı yarın idmandan sonra. İdman yapacak kadar iyi misin Evie? Dizin nasıl?" diye Brownie endişeyle sordu.

"İyileşiyor. İdmana gelebilirim." Sahte topallama gösterisini daha fazla devam ettiremeyeceğimi biliyordum.

Buns, "Harika! İçeri gelmek ve biraz takılmak ister misin?" diye sorarken odanın kapısını açtı.

"Hayır, teşekkürler. Sanırım gidip biraz uyumayı deneyeceğim tekrar. İkinizle de yarın görüşürüz. İyi geceler."

Ben koridordan aşağı, odama yürürken Buns, "İyi geceler tatlım," dedi.

Kapımın dışına yapıştırılmış bir not vardı. Notu açıp okudum:

Sevgili Kızıl,

Üzgünüm, tam bir odun gibi davrandım. Seni görmek için uğradım ama seni gidip almasını rica ettiğim kızlardan biri içeride olmadığını söyledi. Bunu aldığında lütfen beni ara, böylece özür dileyebilirim. Russell.

BÖLÜM 9

yabancı dil

Russell'dan gelen notu birkaç kez okudum. Çok tatlıydı. Odun gibi davrandım demişti gerçekten de ve öyle davranmıştı ama tatlı bir odundu. Odama girdiğimde notu katlayıp masama yerleştirdim. Sonra tişörtü ve şort pijama altını giydim. Yüzümü yıkadıktan ve dişimi fırçaladıktan sonra koridordan aşağıya doğru banyoya yürüdüm.

Odama geri dönerken yolda aniden durdum çünkü odama yaklaştıkça kelebekler karnımda uçuşmaya başlamıştı. Yavaşça odamdan uzaklaşıp seçeneklerimi düşündüm. Pijamalarımlaydım. Ayakkabılarım ve anahtarım yoktu, çok uzaklaşamazdım. Zaten topuklamak da pek cazip görünmüyordu bana, çünkü bu benim odamdı. *Benim.* Omuzlarımı dikleştirerek odama kalan adımlarımı yürüdüm.

Açtığımda, odamda Reed'i aradım ama içerde değildi. Kapatmak için kapıya yaslandım. Dolaba bakmak aklıma gelene kadar bir rahatlama hissetmiştim. Katlanan kapıya sessizce yaklaşıp içeri baktım fakat orada da değildi. Tuttuğum nefesi verdim, sonra saçımı taradım ve arkada bir atkuyruğu yaptım. Yakında yatağa gitmeye hazırdım.

Sonra gergin halde odamda yürüdüm. Reed alarmım hâlâ çalıyordu. Burada, Yeats Hall'da bir yerde olmalıydı. *Ama neden?* diye düşündüm endişelenerek. *Belki de aşağıda birini falan ziyaret ediyordur.* Anında bir kıskançlık dal-

gası üzerimden geçerek yoğunluğuyla beni şaşırttı. *Neden Reed'in birini görmesini umursuyorum?* Hissettiğim şeyi üzerimden atmaya çalışıyordum. *Ondan hoşlanmıyorum bile. Beni ne kadar az düşünürse o kadar iyi, değil mi?*

Bilgisayarımı açıp dayımdan gelen e-postayı okudum, pazarlamaya bazı bilinçaltı mesajları eklemeyi geliştiren teknolojileri açıklıyordu. Anlattığı hiçbir yazılımın, Reed'in yapabildiğine benzemediğini fark ettim. Reed'in açıklamasını kabul etmek zorunda kalabilirdim.

Bir saniyeliğine dayıma bu akşamki korkunç ışığı ve 7-Eleven'da kâbus gördüğümü anlatmayı düşündüm ama ellerim korkuyla titredi. *Ona anlatamam,* diye düşündüm titremesinler diye ellerimi sıkarken. *Gerçekten korkacak ve eve gelmemi isteyecek. Eğer uzak durursam güvende kalır.*

Ona hızlı bir cevap mesajı yazarak üniversite hayatını kısaca anlattım. Sonra ondan Russell'ın bilgisayarını kontrol etmesini istedim. IP adresini ona verdim. E-postayı gönderip bilgisayarımı kapattım. Komodinin üstünde telefonumu buldum. Russell'a benim de tartışma için üzgün olduğumu ve yarın sabah onu kahvaltıda göreceğimi açıklayan bir mesaj attım.

Yatağımdaki battaniyeyi çektikten sonra gidip masa lambamı kapattım. Yatağa geri dönerken gözlerim pencereye kaydı ve Reed'in hemen dışarıda dikildiğini gördüm. Neredeyse çığlık atıyordum ama kendimi tutabildim. Ancak pencereden içgüdüsel olarak kaçtım, kalbim göğsümden çıkmak üzereydi.

Onu orada görememiştim çünkü lambanın ışığı pencereyi neredeyse bir aynaya dönüştürmüştü. Lambayı kapattığımda, Reed'in yangın merdiveninin parmaklıklarına kolları önünde çapraz halde eğildiğini kolayca görebilmiştim. *Banyodan geldiğimden beri beni izliyor,* diye sinirle

düşündüm. Utanılacak bir şey yaptım mı diye hatırlamaya çalıştım ama bir şey bulamadım. Bu yüzden pencereye gidip perdeleri çekerek kapattım. Derken yatağa girdim ve *öfkeyle yattım.*

Pencere kilidinin ve pencerelerin açıldığını duydum. Reed'in kendisini içeri sokmayı başardığını fark ettim, bu yüzden dönüp battaniyeyi kafamın üzerine çektim. Karanlıkta ona, "Lütfen git, Reed!" diye tıslayarak fısıldadım.

"Genevieve." Reed'in sesi dışardan, yangın merdivenin oradan gelmişti. "Beş dakika içinde benimle otoparkta buluş." Sesi tuhaf geliyordu, gergin.

"Nedeeeennn?" diye sızlandım, ondan kurtulmaya çalışıyordum.

"Beş dakikan var!" dedi sertçe, sonra pencereler kapandı.

İki buçuk dakika boyunca yatağımda oturdum. *Dışarı çıkmazsam en kötü ne yapabilir ki?* Diye düşündüm öfkeyle. Saatin üçüncü dakikası dolunca battaniyeyi bacaklarımdan tekmeledim ve yatağımdan kalktım. *"Peki!"* dedim dişlerimin arasından, ellerim yumruk olmuştu.

Ayağıma bir çift koşu ayakkabısı geçirip kapüşonlu eşofman üstünü giydim. Yurdun arka kapısından çıktım. Süremin dolmasına otuz saniye kala otoparktaydım. Alanın arkasında Reed'in park edilmiş arabasını gördüm, istemeyerek ona yürüdüm. Reed sürücü koltuğundan çıkarak bana kapıyı açmak için arabanın etrafından yürüdü. Üstü çıplaktı. Yangın merdivenindeyken de bu şekilde olduğunu fark ettim.

Düşünürken kaşlarım çatıldı. *Etrafta bu şekilde, böyle yürümemeli. Bu derece mükemmel birine bakmak zorunda kalmak çok yakışıksız. Dünyaya bir iyilik yapıp bir iki donut yemeli bence.* Somurtarak, kollarım çapraz halde koltuğa oturdum. Ona bakmayı reddediyordum.

Derince iç çekmeden önce beni izledi. "Bu akşam ne oldu?"

Kaşlarım birleşti. "Düşünmeme izin ver... Penceremin dışında casusluk yaparken neyi görmedin? Hem oraya nasıl çıktın? Oraya çıkmak için yangın merdivenini çekmen gerekiyor ve merdiven en az altı metre yukarıda. Ulaşabilmenin imkânı yok. Sen... Tam bir sapıksın!"

Gözleri kısıldı, benimkileri yansıtıyordu. "JT 7-Eleven'da bayıldığını, hayalet gibi bembeyaz olduğunu ve tamamen bilincini kaybetmeden önce Latince bir şeyler sayıkladığını anlattı. Pete bir saniyeliğine öldüğünü düşündüğünü söyledi. Şimdi ben çileden çıkmadan önce neler olduğunu anlat," diyerek dişlerini gıcırdattı.

Ah, ellerimi o Delt resmine geçirene kadar bekle sadece, diye öfkeyle düşündüm. *JT ve Pete bir puan alacaklar.*

Ondan başka yere bakarak alayla yanıtladım. "Hıı, JT ve Pete'e bir dahaki sefere örgü kulübü ve dedikodu çemberi yaptıklarında, yeni bir kazağa ihtiyacım olduğunu söyle."

"Genevieve," dedi Reed sessizce ama üzerimde bağırmış gibi etki yarattı.

"İyi! 7-Eleven'a atıştırmalık almak için gittim. Floresan ışığı yüzünden bayıldım, yerde uyandım ve sonra eve gittim. Son. İyi geceler," dedim ve araba kapısını açmaya çalıştım ama ben kolu çekemeden Reed kilitledi.

Kilidi açma düğmesini yine bulamadığımda, "Of Reed!" diyerek şikâyet ettim.

"Hadi en baştan başlayalım," dedi Reed yavaşça, görünüşe göre bana yaramaz bir çocukmuşum gibi davranacaktı. "7-Eleven'a girdin..." Boşluğu doldurayım diye susmuştu.

"İyi." Ona olanları anlattım: déjà vu'yu, kanı, yüksek sesi, yanıp sönen ışık yüzünden bayılmamı, uyanmamı ve sonra farklı bir dilde konuştuğumun söylendiğini... Hmmm, tersten çalınan Black Sabbath'ı. Düşünebildiğim kadar detay verdim. İğrenç kokuyu bile açıkladım.

Reed'in çenesi hikâyem ilerledikçe daha da gerildi. "Bilincini kaybetmeden önce ne söylediğini... Mırıldandığını biliyor musun?"

"Hayır, bana bir şeyler dediğimi söylediler ama o bölümü hatırlamıyorum."

"Eğer dili tekrardan duyarsan tanıyacağını düşünüyor musun?"

Kaşlarımı çatıp hafifçe omzumu silktim ve dürüstçe yanıtladım. "Bilmiyorum."

Ve sonra muhteşem şey oldu: Reed bana bir zamanlar çok tanıdık ancak bir o kadar da yabancı gelen bir dilde konuşmaya başladı. Bu tanıdıklık ve yabancılığın karşıtlığı başımı döndürmüştü. Kıvrak, müzikal bir tınısı vardır. Tek bir kelimesini bile anlayamasam da hipnoz ederek beni çağırıyordu. Kaynağına gitmeye zorunlu hissettim kendimi ve derken konuşmayı kestiğinde, dehşet içinde göğsüne asîldığımı ve kulağımın dudaklarına basılı olduğunu fark ettim.

"Bu neydi?" diye sordum hayranlıkla.

"Sevdin mi?" diye sesinde neşeyle sordu.

"Ne diyordun?"

"Senin ne kadar da sinir bozucu bir yaratık olduğunu düşündüğümü söylüyordum."

Utanç ateşinin yanaklarımı kızarttığını hissettim. "Ah, yani içerik onu bu kadar güzel kılmıyor," dedim. Üzerindeki tutuşumu bırakıp koltuğumda dikildim. "Hangi dil bu? Kulağa Keltçe gibi geldi ama değil..." Sustum. "Sanki ne söylediğini bilmem gerek gibi hissediyorum fakat bilmiyorum," dedim hayal kırıklığıyla. "Bana öğretebilir misin?"

"Yakında biliyor olacaksın zaten. Bahsettiğin dil bu muydu?"

"Bilmiyorum, JT'ye ve Pete'e sormalısın. O sırada marketteki zeminle haşır neşir oluyordum," dedim dalgın halde. Duyduğum şeyin teshiri altındaydım hâlâ.

Reed'in gözleri tekrar kısıldı. "Bunu neden benden gizlemeye çalıştın? Olay vuku bulur bulmaz bana gelmeliydin."

Dalga geçerken gözlerim onun güzel yeşil gözleriyle buluştu. "Ciddi misin? Sana haberlerim var dostum: Bu bilgiyi vereceğim son kişisin."

"Bu saçma. Tecrübe ettiğin şeyi açıklayabilecek kişi benim." Onu anlayacak zekâya sahip değilmişim gibi yavaşça konuştu.

"Ah, doğru. Çünkü sen geçmişte bana bir sürü bilgi vermiştin," dedim alayla, gözlerimi devirdim. "Evet, Reed. Gerçek bir ansiklopedi gibiydin bilgi konusunda."

"Genevieve..." Hayal kırıklığıyla ismimi soludu.

"Reed..." Tonunu taklit ettim, sonra konuya parmak bastım, "Pek güven vermediğini kabul etmen gerek."

"Ah, anladım. Peki kim güven veriyor sana, ruh eşin mi? Ona mı anlatabiliyorsun?" Kulağa sanki kıskanmış gibi geliyordu.

Yavaşça kafamı salladım. *Delisin. Reed kıskanmadı, senden hoşlanmıyor bile.*

Burnumu kırıştırdım. "Ruh eşim mi? Neden bahsediyorsun... Russell'dan mı?

Reed, "Evet, Russell," diye somurtarak yanıtladı.

Bir korku kıpırtısı içimden geçti. "Bu akşam olanlar hakkında Russell'a tek kelime etmedim ve eğer sen edersen, yemin ederim bir daha seninle asla konuşmam. Bunun bir parçası değil o! Ve sana da dengeyi bozmamak için söylemedim sadece."

"Dengeyi bozmamak derken neyi kastediyorsun?"

Boğazım düğümlenirken çenem kalktı. Kucağımda

parmaklarımı birleştirdikten sonra konuştum. "*Genevieve Hayatta Kalmalı* listesinin olumsuz tarafına daha fazla öğe eklemek istemedim. Ya bu şey beni yok etmene karar verdirtecek şeyse?" Ona bakmak yerine önümdeki gösterge paneline odaklandım. Böylece, bu olayın gerçekten de bardağı taşıran son damla olup olmadığını yüzünde göremeyecektim.

"Benden korkuyor musun?" Sesi kulağa fena halde şaşırmış geliyordu.

"Elbette senden korkuyorum. Tehditkârsın, zorbasın, kendini beğenmişsin ve bunu göremiyorsan, o zaman listenin başına kibirliyi de ekleyebilirsin," dedim parmaklarımı kullanıp kusurlarını sayarak.

Öfkeyle, "Yardımımı istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Şimdi de bana yardım mı etmek istiyorsun?" Neşesizce güldüm, inanamayarak yüzümü ovaladım. "Bana dünyadaki en büyük musibetmişim gibi davranıyordun, şimdi ise aniden parlak bir ışık yüzünden bayıldım diye bana yardım mı etmek istiyorsun? Üzgünüm ama sana inanmakta güçlük çekiyorum. Eğer sorun etmezsen, üzerime yıldırım düşmeden ya da eşit derecede garip bir şey olmadan önce biraz dinlenmek istiyorum."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedi Reed yumuşakça. Ona bir bakış atınca direksiyonu iki elle sıkıca tuttuğunu gördüm, gerilim kollarına akıyordu. Mükemmel dudakları şunları eklerken inceydi: "Sana karşı takındığım birçok hareketimden pişmanlık duyuyorum. Kendimi ya da durumumuzu pek iyi idare edemedim."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Durumumuz mu? Senin avcı benim de av olduğum gerçeğini mi diyorsun? O durum mu?" Reed'in bakışları karardı, sanki ikimize dair bu tanımı pek beğenmemişti. "Bu duruma ben de üzülüyo-

rum, güven bana," dedim gergin bir şekilde. Önceki gibi öfkeyle cevaplamasını bekliyordum ama sessiz kalarak beni şaşırttı. Neredeyse kaybolmuş görünüyordu, sanki biraz önceki sorumu nasıl yanıtlayacağını bilmiyordu. "Reed," diye iç çektim. "Seninle ne yapacağım ben?" Ona bakıyordum. "Ee, bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Bu akşam bir öngörü gördüğünü düşünüyorum," dedi açıkça.

Ne söyleyeceğini umduğumu bilmiyordum ama bu değildi. Kaşlarımı çattım ve yoğunlaşabileyim diye ondan başka yöne bakarak sordum. "Halüsinasyon gibi mi?"

"Hayır, daha çok alamet gibi ya da kehanet."

Reed elini rahatlatıcı şekilde elime koyana kadar, arabanın vites kolunu sımsıkı tuttuğumu fark etmedim. "Yani şimdi de Delfi kâhinlerinden olduğumu mu söylüyorsun? Bunu bu söylüyorsun?" diye küçümseyerek sordum. Okuduğum ve kehanet içeren hikâyeleri düşündüm. *Asla mutlu sonla bitmiyorlar. Bu yüzden trajedi diyorlar. Biri daima kendini gözleri oyulmuş ya da karga yemi olmuş halde buluyor,* diye alay ederek düşündüm.

"Hayır, elbette hayır," dedi. "Sen mitolojiden bahsediyorsun. Bu gerçek."

"Tamam, o zaman kehanet. Yani şimdi ben geleceği mi tahmin ediyorum?" Parmaklarını benimkilere geçirerek bir anlığına düşünce çizgimden çıkmama sebep oldu.

"Ben pek de tahmin ettiğini düşünmüyorum, daha çok..." Düşünceli bir halde sustu.

"Daha çok bir şey yüksek güçlü ışık aracılığıyla bana bilgi veriyor diye düşünüyorsun," diyerek düşünce çizgisinden devam ettim. Işık tarafından vurulmanın nasıl olduğunu hatırladım, hiç ısı yoktu ama bana vurduğunda kamçı gibi acıtmıştı.

"Evet," dedi basitçe. Birleşmiş parmaklarımıza sanki uzun zamandır birinin elini tutmamış ya da bu onun için yeni bir tecrübeymiş gibi baktı.

Zihnim yapboz parçalarını birleştirmeye çalışırken düşüncelerim adeta yarışıyordu. Yerli yerine oturuyor gibi görünmüyorlardı. "Tamam, peki ana gemi ne zaman bizi almaya geliyor?" dedim endişelenerek.

"Ne?" Kafa karışıklığı gözlerini doldurmuştu.

"Ana gemi? Bilirsin, uzaylılar?"

Bana sabırsız bir bakış attı. "Uzaylılar?"

"Uzaylı değil miyiz yani?" Rahatlamayı sesimde gizlemeye bile çalışmadım.

Akıl hastası olup olmadığıma dair yüzümde başka belirtiler ararken, "Hayır!" dedi vurgulayarak

İç çekerek sordum. "O zaman neyiz, Reed? Çünkü büyük bir uzaylı böcek beni parçalar ve içimden kıvrılarak çıkarsa, beni uyarmadığın için gerçekten sinirleneceğim." Hissettiğim bıkkınlık dışarı taşıyordu.

"Genevieve, uzaylı değilim. Sen de uzaylı değilsin," dedi açıkça, onu anladığımdan emin oldu.

"O zaman neyim?" diye yalvararak sordum, sanki cevabı ondan çekerek alabilirmişim gibi elini kendi elimde tutuyordum.

"Sana anlatamam." Kaşlarını çatıp iç içe geçmiş ellerimize odaklandı.

Elimi elinden kurtarmaya çalışarak, "Bu arabadan şimdi çıkıyorum! Kapıyı aç!" dedim.

"Sana anlatamayacağımı söyledim, sana anlatmak istemediğimi söylemedim. Kanunlar var, kıramayacağım kurallar." İstemeyerek elimi bıraktı ve devam etti. "Sana bir savaş olduğunu ve benim de bir asker olduğumu anlattığım zamanı hatırlıyor musun?"

Gönülsüzce, "Evet," diye yanıtladım.

"Sana açıklayamayacağım o kadar çok şey var ki. Sana *ne* olduğunu söyleyemem ya da benim *ne* olduğumu. Ama bana güven, ne olduğunu öğrenmen çok uzun sürmeyecek." Elini alnına koyarak sanki başı ağrıyormuş gibi ovdu.

Somurtarak, "Savaş kanunları, *jus in bello*, hakkında çok şey okuduğumu söyleyemem ama bunların anlattığın savaş kanunları olduklarından oldukça şüpheliyim. Kayıta kuralları hiç umursamadığımı beyan ederek devam edebilir miyim?" diye sordum.

Reed yorumuma güldü. "Genevieve, büyüleyicisin."

Benimle şakalaştığını biliyordum, bu yüzden onu göz ardı ettim ve sordum. "Eğer biri çizgiden çıkar ve kurallarınızdan birini yıkarsa sonuçları ne olur?"

Yüzü karardı, neredeyse acı çekiyordu. "Şöyle diyelim, kişi nadiren özür dileme şansına erişir."

Titredim, merak ediyordum. *Burada lider kim?*

Sonra sordum. "Peki ya benim gibi yardım ettiğin biriyle aynı safta olmadığın ortaya çıkarsa... Ya ben senin düşmanınsam, sonuçları ne olur?"

"Korkunç," diye yanıtladı ve seksi ses tonu bile içimden geçen titremeyi engelleyemedi.

Söylediklerinin kafama işlemesine izin verdim. Bana karşı tedbirli olması için nedeni vardı. Eğer benim hakkımda yanılıyorsa, onun için af söz konusu olmayacaktı. *Bana yardım ederek ne kazanabilir ki?* diye merak ettim. Hiçbir şey. Bir asker olarak, riskleri nasıl azaltacağını bildiğine bahse vardım, aynı bu akşam Buns'ın dediği gibi: önleyici harekât. Tehlikeyi yok et ve başka bir tehlikeyle karşılaşana dek yaşamına devam et. *Benim hakkımda ne söylemişti?* Hatırlamaya çalıştım. *Daha önce hiç karşılaşmadığı bir tehdittim, yeni bir şey. Ama beni yok etmedi ve bu akşam JT ve Pete ona bana neler olduğunu anlattığı için buradaydı. Tüm risklere rağmen bana yardım edecekti.*

Kapı koluyla uğraşırken, "Buraya kadar Reed. Oyundan çıktın," dedim.

Reed'in kaşlarından biri soru sorarak kalktı. "Affedersin?" dedi sanki beni duymamış gibi.

"Oyundan çıktın dedim. Bana yardım edemezsin, senin içinde bulunduğun tehlikeyi artık görebiliyorum. Üzgünüm, daha önce olayın tamamını göremedim ama artık durumunu anladım. Konu ben olduğunda hiçbir şekilde kazanamıyorsun. Eğer senin düşmanınsam ve bana yardım edersen, o zaman hainsin ve ölürsün. Eğer düşmanın değilsem ve bana bilmemem gereken bir bilgi verirsen, o zaman bir kuralı yıkmış oluyorsun ve ölürsün. Ve eğer iki taraf için bir piyonsam, o zaman yapabileceğin en akıllı şey uzaklaşmak. Bu yüzden oyundan çıktın, bu işte artık benimle beraber değilsin." Sonunda kilit butonunu buldum ama kapıyı açma zevkim kısa sürdü.

Reed gürledi. "Genevieve, bana oyundan çıktığımı söylerken ne demek istediğini açıklamadan bu arabadan çıkmaya yeltenme bile. Eğer bana korkak diyorsan, seni temin ederim..."

Daha bitiremeden Reed'in sözünü böldüm. "Sana diyeceğim son şey korkak olur. Şu an burada benimle oturduğun gerçeği, kendini korumaya ne kadar az değer verdiğini gösteriyor. Hâlâ hayatta olduğum gerçeği ki eğer olmasaydım daha güvende olacağının artık farkındayım, bir korkak olmadığını kanıtlıyor. Ama seni böyle tehlikeye attığımı bilmiyordum. Saf olabilirim ama cahil değilim ve seninle bağları kesmekten başta seni koruyacak bir yol göremiyorum."

"Beni korumak mı? Kimse beni korumaya cüret edemez!" Reed tükürük saçarak konuştu, zoruna gitmişti.

"Neden olmasın? Korumaya değmeyecek biri misin?"

Sözlerimin neden onu bu şekilde davranmaya ittiğini anlamaya çalışıyordum.

"Zayıf değilim! Senin korumana ihtiyacım yok. Bana ihtiyacın var, Genevieve. Bu işin içindeyim ve benimle iş birliği yapacaksın. Senin fikrini sormuyorum."

"Hayır, sormuyorsun. Emrediyorsun. Yine o kibirli hareketler..." Kesinlikle sinirimi bozmuştu. Devam ederken bu gerçeği gizlemeye çalıştım. "Peki, katılmak mı istiyorsun? Başka bir şey olduğunda bilmeni sağlarım. Tanrım, birini korumaya çalışıyorsun ve sonra gelip kafanı koparıyor! O zaman kötü bir şey olduğunda ağlayarak bana gelme, çünkü sana bu işten çıkma seçeneği sağladım!"

"Ben asla ağlamam," diye kesinkes belirtti Reed.

"Ya, senin için harika!" diye karşılık verdim. Araba kapısını açıp çıktım. Kafamı arabaya geri eğerek devam ettim. "Ve bir saniye için bile zayıf olduğunu düşünmedim."

O anda Reed'in gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinden tanıdığımı düşündüğüm bir şey geçti. Kaybolmuş görünüyordu, sanki alışkın olmadığı bir şeylerle mücadele ediyordu. Yavaşça iç çektim ve konuştum. "Yardım için teşekkürler. İyi geceler, Reed."

Kapıyı kapatamadan önce, Reed önceden kullandığı dilde konuşmaya başladı, güzel olan. Arabanın çamurluğuna eğilip huzur içinde onu dinledim. Bana ne söylediğini bilmiyordum. Müzikten daha tatlıydı. Sesi kesildiğinde, yumuşakça kapıyı kapattım ve yavaşça odama yürüdüm. İçimdeki alışılmadık özlemi dindirmeye çalışıyordum.

BÖLÜM 10

çekim kanunları

Bu sabah kahvaltı için Saga'da Russell ile buluştuğumda, tekrardan portreye dair sözleri için özür dilemeye çalıştı ama fazla ileri gidemeden onu durdurdum. "Russell, bana göz kulak olduğun için minnettarım. Bay MacKinnon onun için poz vermemi istediğinde ben de şüpheci yaklaştım. Daha fazla özür dilemene gerek yok. Ben de özür dilerim." Ona gülümsedim. "Ee, dün idman nasıldı? İlk maçın için hazır mısın?" diye sorarken yarım bir simidin üzerine çilek reçeli sürdüm.

Büyük, kocaman bir pankek yığınına şurup dökerken, "Elbette, maçta değilim ama. Daha çaylağım, bu yüzden de seneye kadar oynamayacağım," dedi Russell. "Giyineceğim ve kenarda oturacağım." Boş boş baktığımı görünce açıkladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, senin ilk maçını izlemeyi benimkinden daha çok bekliyorum."

"Öyle mi?"

"Hı hı, seni formanın içinde görmek için sabırsızlanıyorum," diyerek göz kırptı.

"Russell! Çim hokeyi ciddi bir spor, sadece erkek izleyicilerin eğlenmesi için değil," dedim, kızarıyordum.

"Ciddi gerçekten de. İzlemesi ciddi derecede vahşice."

Gözlerim sahte öfkeyle kısıldı. "Peki Marx, bunu cumartesi günkü oyunda gerçekten ödeyeceksin ve artık beni

destekleyecek kaynaklarım var. Yurdumda bir çift harika arkadaşım var ve eminim ki Russell'ı devirme oyununda yanımda olacaklardır."

Russell sırıttı. "Geçen gece beni yurda sokan sarışınlardan mı bahsediyorsun? Benim tarafımda oldukları izlenimine kapılmıştım," diyerek kıkırdayarak güldü. "Adları neydi, Brownie ve Bunny?"

"Brownie ve Buns. Ancak rüyanda görürsün dostum. Ah, unutmadan, dün akşam dayıma e-posta attım, böylece bilgisayarını kontrol edebilecek." Portakal suyumun kapağını açmaya uğraşıyordum. Russell uzanıp suyu elimden aldı, kolayca kapağını açtı ve bana geri verdi. "Teşekkürler," deyip ona gülümsedim.

"Öyle mi? Ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece bilgisayarını aç ve internete bağlandığından emin ol. Senin için önemli olan şeyleri bu akşam kontrol edebilirsin."

Russell'ın alnı kırıştı. "Neyi kontrol edebilirim?"

Ona garip bir bakış attıktan sonra açıkladım. "Önemli şeyler işte, e-postanı ve bakman gerektiğini düşündüğün diğer siteleri."

Sırıtarak, "Biliyor musun, bu teknolojik şeyleri bana açıklarken gerçekten tatlı oluyorsun," dedi.

O anda Freddie geldi ve oturdu. "Freddie!" Selamlamak için güldüm.

"Naber Evie? 7-Eleven'da dün gece bayıldığını duydum. Nasıl hissediyorsun?"

"Ne duydun?" Russell ve ben aynı anda sorduk. Russell pankeklerini çiğnemeyi bıraktı ve bakışları Freddie'den bana doğru kayarken suçlayarak baktı.

Russell'ın gözlerinden kaçtım ve çekinerek sordum. "Bunu nerede duydun Freddie?" Dün akşam olanlar hak-

kında Russell'a hiçbir şey söylemek zorunda kalmayacağımı ummuştum ama şimdi, yüzündeki ifadeden sonra, açıklama yapmam gerektiğini görebiliyordum.

"JT ve Pete adında, yurdumda yaşayan iki çocuktan. Sanırım ikinci sınıflar. Seni 7-Eleven'da gördüklerini ve bayıldığında yardım ettiklerini söylediler. Anoreksi ya da öyle bir şey olabileceğini söylediler çünkü neredeyse hiçbir şey yemiyormuşsun ve bu yüzden bayılmışsın." Lokmalarının arasında açıkladı. "Seni aramak istedim ama telefon numaran yok bende."

Bıkkınlıkla, "Sana numaramı veririm, böylece etrafımda dönen tüm pislikleri bana anlatabilirsin. Karanlıkta kalmak istemem," diye yanıtladım.

Numaramı Freddie'nin telefonuna kayıt ettikten sonra ona geri verdim. Russell'a baktım. "Sana anlatacaktım," diye yalan söyledim.

Russell açıkça, "Kızıl, asla poker oynama. Hayatını kurtarmak için bile blöf yapamazsın," deyip kahvaltısını sessizce bitirdi.

"Sadece normal bir şey istedim... Sadece seninle oturmak ve normal şekilde sohbet etmek, normal bir yemek yemek, normal şeyler hakkında konuşmak... Sadece sen ve ben. Rahatlamak," dedim yumuşakça. "Lütfen kırılma."

"Anlattığın ilk kişi olmalıydım. Son öğrenen kişi yapma beni. Bunu kabullenemiyorum." Kahverengi gözleri üzerimde durdu. "İyi misin?"

Rahatlama buraya kadarmış.

"İyiyim ve haklısın, özür dilerim. Sana anlatmam gerekirdi," dedim, mümkün olduğunca pişman davranıyordum. "Dün akşam pek bir şey yemedim ama anoreksik değilim!" diye de eklerken Freddie'ye dik dik bakmak için döndüm.

"Hey, elçiye zeval olmaz," dedi ve teslim olarak ellerini kaldırdı.

Russell beni, "Hmm..." diyerek değerlendirdi. Baştan aşağı bana baktı. "Bana pek anoreksik gelmedin." Ona gülümsedim, kızgın kalmayacağı için rahatlamıştım. "O yulaf ezmesini yesen iyi olur ama."

Kocaman bir kaşık yulaf ezmesi alıp göstererek çiğnedim. "Mmmmm... Yulaf ezmesi... En sevdiğim."

"Evie, o profesörün resmi için modellik yapacak mısın?" dedi Freddie, yumurtasını bitirirken Russell'ın da kaşları çatılmak için birleşiyordu.

Alay ederek, "Freddie, beni otobüsün altına itmeyi kesmek ister misin?" diye sordum.

"Ne? Bebek bakıcılığı için hâlâ müsait olduğumu bilmeni istemiştim," dedi, sırıtıyordu.

Şunu şeytani *ikiz kardeşim yapalım,* diye düşündüm.

İkisinin de cevabımla ilgilendiğini görünce iç çekip yanıtladım. "Evet, yapacağım. Buns'la konuştum ve Bay MacKinnon'ın işinde oldukça iyi olduğunu ve bana bunu sormasının bir onur olduğunu söyledi. Russell'ın çenesi kasılmıştı, bu yüzden hemen yumuşadım. "Ama güvende olmak için, siz iki güçlü, büyük erkeğin benimle gelmesini isterim. Bilirsiniz, koruma için. Şimdi derse yetişmem gerek. Öğlen yemeğinde görüşürüz."

Ayağa kalktım ve sandalyem Russell'ın benim için çekmesiyle hareket etti. "Teşekkürler," dedim sıcak kahverengi gözlerine bakarak.

Russell, "Öğlen yemeğinde görüşürüz. Belaya bulaşmamaya çalış. Lütfen..." dedi çekinerek, parmakları hafifçe yanağıma değdi.

"Elimden gelen yapacağım," diye yanıtlayıp ders için ayrıldım.

İlk Latince dersime aceleyle gittim, lisede zaten almış olduğum dersin müfredatına oldukça benzediğini fark etmiştim. Latinceden hemen sonra, saat dokuzda fizik dersi için bilim binasına gittim. Bilim koridorundan konferans salonuna yürürken, Reed'in yakınlarda olduğu anlamına gelen kelebek kıpırtılarını tecrübe ettim. Sınıfıma girerken onu gördüm. Bir masaya oturmuş profesörün gelmesini bekliyordu.

İmza atarken, "Dr. Farrow'un asistanı olduğundan bahsetmemiştin," dedim.

"Biliyorum," diye düz bir şekilde cevap verdi. "Dün gece nasıl uyudun?" Gözleri benimkileri inceliyordu.

"Şey, iyi," diye yalan söyledim. Nabzım biraz hızlanmıştı. Önceki gece bir iki kez terden sırılsıklam bir halde kâbusu, daha doğrusu öngörüyü tekrar yaşadığım için uyanmıştım.

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi cevabıma kaşlarını çattı ama konuşurken bahsini açmadı. "Dün akşam seninleyken düşünmeyi akıl edemediğim bir şey var. Seninle konuşmam gerekiyor."

"Peki," diye yanıtladım ve diğer öğrenci imza atabilsin diye kenara çekildim. "İpucu verebilir misin?" diye sordum, çünkü Reed bir konuşmaya dâhilse alabildiğim kadar ipucu almayı istiyordum.

Konuşurken Reed gözlerimi izledi. "Seninle beraber 7-Eleven'a gitmek ve oradayken başka bir şey oluyor mu görmek istiyorum."

Hemen kendimi hasta hissettim. "Başka bir öngörü görecek miyim diye görmek mi istiyorsun?" diye sordum çekinerek. İçten içe bir daha oraya gitmekten kaçınmak istiyordum. Eğer tüm gıda marketlerinde on yıl kadar gitmekten kaçınırsam, belki daha uzun süre iyi olurum diye düşündüm.

Reed'in ifadesi endişeliydi. "Bu gitmek için nedenlerden biri," dedi nazikçe.

"Başka neden de etrafta gezinmek ve ilk neden gerçekleşirse sonrasında bir şey oluyor mu diye görmek mi?" Zaten cevabı biliyordum.

"Bu da ikinci neden. Oraya ben olmadan gitmeni istemiyorum, asla... Ne dediğimi anlıyor musun?" Sorarken yüzümü inceliyor, büyük ihtimalle karşı çıkmamı bekliyordu.

"Bir şeyi kesinleştirmeme izin ver. Ya canım sabahın erken saatlerinde, bilmiyorum, Twinkies isterse ve tek açık yer 7-Eleven'sa. Başka birinin evinde olsan bile seni uyandırmam gerektiğini, benimle abur cubur almaya gelebileceğini mi söylüyorsun?"

"Genevieve, Twinkies senin için zararlı ama illaki yemen gerekiyorsa, o zaman evet. Bunu söylüyorum. O şeyleri gerçekten seviyor musun?"

"Benimle dalga geçersin diye sana söylemeyeceğim ama zaman zaman Hostess markasının atıştırmalıklarından zevk almıyorsan, bunun şüphe çekecek kadar insanlık dışı olduğunu söyleyeceğim," diye neşeyle cevapladım. "Sana bir tane alırım. Bayılacaksın, söz veririm."

Ve aynı zamanda dünyaya bir iyilik yapacağım, diye düşünürken üstünde tişörtü olmadan nasıl göründüğünü hatırladım.

"Ne zaman gidebilirsin?" Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana sordu.

Ona cevap vermem birkaç nefes sürdü çünkü böyle güldüğünü hiç görmemiştim. Sarhoş ediciydi, çünkü bana böyle gülümseyeceğini asla düşünmemiştim.

"Şey... İdmandan sonra. Brownie ve Buns'la yapacağım bir şey için buluşmam gerekiyor. Atıştırmalık bir şeyler alacağımı ve sonrasında onlarla yurtta buluşacağımı söy-

leyebilirim." Masaya baktım, böylece aklımı yerinde tutabilecektim ve onun yüzünden dikkatim dağılmayacaktı. "Peşimize takılmamaları için dikkatli olmalıyız. Eğer olacağını düşündüğümüz şey tekrar olursa, onların yakınlarda olmasını istemiyorum."

Kafasıyla onayladıktan sonra sordu. "Sonrasında onlarla ne yapacaksın?"

"Ah, biraz yaramazlık... Karmaşa yaratacağız, genel şeyler. Otursam iyi olur, ders başlamak üzere," dedim. Kızlarla ne planladığımı açıklamamaya çalışıyordum. Bu bizim aramızdaydı, sırdı. "İdmandan sonra görüşürüz."

Sonra da bir şey benim için geliyor mu onu göreceğiz, diye titreyerek düşündüm.

Eğer Reed her gün orada olacaksa, fizikle başım fena belaya girecekti. Ondan başka herhangi bir şeye zar zor odaklanabiliyordum: nasıl göründüğü, bir yırtıcı gibi hareket edişi, onu izlediğimi görünce yeşil gözlerinin parlama şekli. En sonunda ders bittiğinde, derslikten kaçtım çünkü kendimi kollarına atmak gibi korkunç bir şey yapmadan önce Reed'den uzaklaşmam gerekiyordu.

Gün çabuk geçti ve Freddie ile akşam yemeği yedikten sonra kızlarla hokey idmanına gittim. İdman güzel geçti. Hızım bazı kızlara karşı bana avantaj sağlıyordu ve hemen hücum pozisyonuna yükseldim. Biraz ısınma hareketleri yaptık, kuralların ve durum taktiklerinin üzerinden geçtik. Ayrıca ek hileler için yapılaşmanın üzerine de çalıştık. İdman bittiğinde, Brownie ve Buns'a onlarla yurtta buluşacağımı açıkladım.

"Dizim için bana yardım ettiği gün Reed ile bahse girdim. Ben kırıldı demiştim, o zedelendi dedi. O kazandı, şimdi ise ödemem gerekiyor," diye beyaz bir yalan söyledim.

Buns, "Neyine bahse girmiştiniz?" diye sordu ilgilenerek.

"Bir Twinkie. Almak için 7-Eleven'a gideceğiz. Siz bir şey istiyor musunuz? Toplantı için getiririm." Bizimle gelmek istemeyeceklerini umuyordum.

"Evet, Twinkie istiyorum!" dedi Brownie heyecanla.

"Ben de tatlım. Reed'le iyi olacak mısın?" sordu Buns burnunu kırıştırarak. "Demek istediğim, seni sıkıntıdan öldürmeyecek, değil mi?"

Bunun doğru olmasını umarak, "Hayır, iyi olacağım. Biraz sonra görüşürüz," dedim.

Döndüm ve sahanın ucunda Reed'in beni beklediğini gördüğümde endişe bilimcime sızdı. Aniden bu çok da iyi bir fikir gibi gelmemeye başlamıştı. Ona doğru yürürken sopamı öne arkaya sallamaya başladım, içime işleyen kıyamet hissini dağıtmaya çalışıyordum. Reed'le aynı hizaya geldiğimde bana katıldı. Arabasına kadarki yolu samimi bir sessizlikte yürürken, Lakros sopası omzunda dinleniyordu.

Yolcu kapısını benim için açtı. Ben koltuğa kayarken onu tuttu. Sopamı sıkı sıkıya tutuyordum ve bagaja koymak için benden almayı denediğinde bırakmadım. Göz göze gelebilelim diye yanımda diz çöktü.

"Genevieve, sorun ne?" diye sordu şaşkın bakışlarla. "Hâlâ benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Sopama ihtiyacım var."

"Neden?" Gözleri yüzümü inceliyordu.

Ona bakmadım ama sopayı daha da sıkı tuttum. "Çünkü ihtiyacım var." Kaçamak bir cevap vermiştim.

Reed kaşlarını çatarak sordu. "Bununla ne yapma niyetindesin?"

"Her ne gerekirse." Neredeyse fısıldayarak konuşmuştum. Adrenalin beni doldururken kalbimin hızlandığını hissettim.

Reed'in alnı kırıştı. "7-Eleven'da bir şey olursa, sopayı kendini savunmak için kullanacağını mı söylemek istiyorsun? Bu mu?" Sopayı tutma nedenimi nazikçe araştırıyordu.

"Evet, ihtiyacım var," diye belirttim. Alt dudağımı çiğniyordum.

"Anladım," diyerek kalktı.

Sağlam bir şekilde kapımı kapatıp bagajı kendi eşyalarını koymak için açtı. Aracın etrafından sürücü tarafına yürüdü ve içeri girip motoru çalıştırdı. Reed motorun bir saniye boşta kalmasına izin verdikten sonra kapattı. Ona şaşkınlıkla baktığımda çelişkide olduğunu gördüm.

"Özür dilerim," dedi. "Bunun senin için zor olabileceğini hesaba katmadım. Oraya gitmeye korkuyorsun, değil mi?"

Elimdeki sopayı daha da sıkı tuttum. "Reed, en son oraya gittiğimde zeminde bilinçsiz halde buldum kendimi. Bu yüzden kâbuslar gördüm. Eğer bu olacaksa, o zaman evet, korkuyorum. Ödüm patlıyor."

"Ama orada seninle olacağım, anlıyor musun? Bu yüzden korkman gereken hiçbir şey yok."

"Ah, yani öngörülerin gelmesini engelleyebilir misin? Bu harika. Bunu nasıl yapacaksın? Bunun nasıl yürüdüğünü merak ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Görülere karşı sopan pek yardımcı olamayacak," dedi vurgulayarak. "Genevieve, gelen şeyi durduramam ama orada olacağım. Sana hiçbir şey dokunmayacak, izin vermeyeceğim."

"Ah, demek izin vermeyeceksin. Her zaman istediğini elde ediyor musun Reed?"

"Evet," dedi açıkça.

Konu hakkındaki öz güvenine meydan okuyarak, "Ge-

len şey için pek seçeneğim varmış gibi görünmüyor bana," dedim. "Senin çıkarın ne? Çünkü neden bununla, *benimle*, kafanı yorduğunu anlamıyorum. Eğer başıma bir şey gelirse bundan sana ne?"

Eğer bana bir şey olursa, büyük ihtimalle onun için bir manası olmayacak. Demek istediğim, neden umursasın ki?

Yüzü karardı, sanki başıma bir şey geldiği düşüncesi katlanılamazdı. "Bunun ne olduğunu çözeceğiz ve ben icabına bakacağım. Seni koruyacağım."

"Neden? Neden beni koruyasın ki? Reed, en son gözlemlediğimde, bana zar zor katlanıyordun. Benden hoşlanmaya başladığını söyleme sakın?" dedim dalga geçerek. Söylediklerime bir saniye bile inanmamıştım. Sadece bir piyondum ve eğer gelen şeyin karşısında hayatta kalmak istiyorsam, bunu hatırlasam iyi olacaktı.

Motoru çalıştırdı. Eğer elimi eline koymasaydım Reed vitesi değiştirecekti. Gergin çenesini gördüğümde yanlış bir şey söylediğimi anlamıştım. *Onu üzdüm,* diye düşündüm. Bir anlığına, elini tutan elimi inceledi ve gözlerini benimkilere kaldırdı. Gözlerinde bir şey gördüm: bir özlem, bir ihtiyaç.

"Genevieve, peki ya sana o kıpırtıları hisseden kişinin tek sen olmadığını söylesem, burada hafif bir his," dedi karnını göstererek. "Birlikteyken?" Kalbim göğsümde atıyordu, benimle dalga geçtiğine dair bir işaret arıyordum ama tamamen ciddi görünüyordu. Sertçe bakarak ekledi. "Oryantasyondaki o gün, seni daha görmeden hissetmiştim. Derken seni gördüm. Ne olduğunu biliyordum... Ve istedim... Bunu duymak istemezsin."

"Hayır, bu tam da senden duymaya ihtiyacım olan şey."

Gözleri kısıldı. "Seni yok etmek istedim," dedi ve içimden bir titreme geçti. "Seni kollarıma almayı ve sevmeyi istedim. Seni paramparça etmeyi istedim. Sana zarar verecek

her şeyi ezmek istedim. Tüm bunları aynı anda hissettim."

Arabayı vitese taktı, yarış arabasının motoruyla hızlanarak otoparktan çıktı. Bana bakmadı. Duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Bir dönüşü hızlıca alınca bedenim omzuna çarptı. Tamamen kucağına kaymamak için elim refleks olarak göğsüne uzanıp tutundu.

Yukarı baktım. Yüzü benimkine çok yakındı ve göğsüyle elimin birleştiği yer yanıyordu. Arabanın vitesini düşürerek yavaşladı. Koltuğa tekrar oturmak için kendimi ondan geriye doğru ittirdim. Çenesi gergindi ve öfkeli gibi görünüyordu. Belki de başka bir duyguydu bu. Bana karşı bir çekim duyduğunu söylemesi ona bir şeye mal olmuştu sanki.

"Daha önce bu çekimi başkasına karşı hissetmiş miydin?" diye sordum yüksek sesle. Merak ediyordum ve bana söylediği şeyin ne olduğunu tam olarak anlamamıştım.

"Hiç," dedi Reed zorlanarak.

"Hiç mi?" dedim ve cevap olarak hırladı.

Söylediği şey hakkında kafam karışmış halde geri yaslandım. *O da beni hissediyor, sanki bir şekilde bağlanmışız gibi,* diye düşünüp ona baktım.

Daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmediğim duygular yükselmeye başladı. Ona bu şekilde hissettiren tek kişi olduğum için mutlu ve kendini beğenmiş hissettim. Mutluluk yüzünden patlak veren kıkırdamaları bastırmayı denedim. Elimi ağzıma koyarak bakışlarından yüzümü saklamak için pencereye döndüm ama işe yaramadı. Duygularımı kontrol etmeyi hiç beceremiştim. İlk kıkırdama benden kaçtığında, Reed'e bakmamaya çalıştım çünkü benim duyarsız olduğuma inanacağı için vereceği tepkiden korkuyordum.

"Bana gülüyorsun," dedi somurtarak.

"Hayır," diye yanıtladım. Başka bir kıkırdama daha kaçmasın diye çabalıyordum.

Sinirle, "Öyle, gülüyorsun," dedi.

"Sana gülmüyorum. Seninle beraber gülüyorum," diyerek mantığımı kullandım, hâlâ kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Bu sana komik mi geliyor?" Dişlerini gıcırdatıyordu.

Dürüstçe, "Komik? Hayır, sadece benden nefret ettiğini düşünüyordum," diye yanıtladım.

"Nefret güçlü bir kelime. Hissettiğim duyguların çeşitliliğini hesaba katarsak, daha çok ne yapacağımı bilmiyor haldeydim. Oldukça sinir bozucuydu."

"Tiksinme olmadığına emin misin?"

"Tiksinme değildi."

"Bunu anlamama izin ver. Evie radarın mı var?" Reed radarını ona açıklayana kadar bir süreliğine kafası karışmıştı.

"Evet," deyip yüzünü ekşiterek doğruladı.

Bilgiçlik taslayarak, "Sinir bozucu, değil mi?" diye sordum. Ben de bu radarla yaşıyordum.

"Bu sadece bir yüzü," dedi ve 7-Eleven'ın otoparkına girdi.

Ön camdan kırmızı, beyaz ve yeşil parlayan tabelaya baktığımda hemen ciddileştim. Bu marketin tehditkâr olabileceğini asla düşünmezdim ama şu anda, sanki Dante'nin İlahi Komedya'sındaki cehennem katlarından birinin kapısından içeri göz atmak gibiydi.

"Ee, plan nedir?" diye sordum. Markete bakarken ağzım kurumuştu.

"İçeri girip bir şey oluyor mu diye bakacağız."

Alaycı bir şekilde, "Planın bu mudur yani?" diyerek ona baktım.

"Evet." Marketin önünden gözlerini ayırmamıştı.

"Kayda geçmesi açısından, bu planın berbat olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Neden kötü bir plan olsun ki?"

"Biraz keşif yapmamız, yerin düzenini anlamamız, tüm çıkışları tespit etmemiz, biraz silah depolamamız ve zırh giymemiz gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordum marketin önünü ölçüp biçerken.

İnce ince alay ederek, "Sopan var ama, değil mi?" diye sordu.

Bana sataşıyor!

"Reed, ya biri silah ya da başka bir şeyle içeri gelirse? O zaman bu sopayla ne yapabilirim ki?"

"Genevieve, bununla başa çıkabilirim. Hatırlamıyor musun? Gerçekten ikna edici olabilirim," dedi ve gülümsedi.

"Ya ikna gücün işe yaramazsa? B planı nedir?"

"İşe yarayacak."

"Bende işe yaramıyor."

"Dikkatimi çekti." Sırıttı.

"Yani?"

"Herkeste işe yarar. Sen özelsin. Hadi gidelim."

Arabadan çıkarken, ayaklarımda sanki kurşun ağırlıklar varmış gibi hissediyordum. Sopamı sıkıca tutup iki derin nefes aldım ve ön kapıya yaklaştım. Reed benim için kapıyı açık tuttu. Girerken marketin arkalarındaki kolonlardan müzik geldiğini duydum. *Blinded By The Light*'ın sözsüz versiyonuydu. Genelde böyle bir şey karanlık espri anlayışıma uyardı ama şu anda pek komik bulmuyordum.

Yavaşça ileri gittim. Anında geri dönüp kapıya koşmaya hazırdım. Sanırım Reed kendi içimde korkudan öldüğümün farkına varmıştı çünkü kolunu beni rahatlatmak için omzumun etrafına doladı. "Hangi ışıktı?" diye sordu. Ağzı kulağımın yanındaydı.

Yanağım içgüdüsel olarak onunkine sürtündü. İçimden korkuyla alakası bile olmayan bir titremenin geçmesine

neden oldu. Gözlerimiz buluşunca marketin arka koridorunu, buzdolaplarının olduğu bölümü gösterirken kızardım. Omzumu tuttu, giderken beni yan tarafına bastırdı. Dün beni ezip geçen ışığın hemen altında durdum. Dehşet sanki kusturan bir ilaçtı ve ben ışığın altında bir şey olmasını beklerken, bedenimin her hücresine sızıyordu.

Saniyeler geçti ve... Hiçbir şey olmadı. Işık bile tehditkâr şekilde yanıp sönmüyordu. Bir an sonra, tuttuğum nefesi verdim, rahatlayarak Reed'e güldüm. O da bana gülümseyince kalbimin ritmi bozuldu. Derken marketin önünden gelen yüksek bir çarpma sesi zihnime işledi.

Ayaklarım yeri terk ederken ben omurga kıracak bir güçle havada hızla geriye uçtum. İçgüdüsel olarak bedenimin hemen arkamdaki buzdolabı kapılarına çarpmasına hazırlanırken yavaşladım ve sırtım nazikçe sert, soğuk cama yaslandı. Elimle cam dolaplardan birine dokundum, midemin bulantısından dolayı bembeyaz kesilmiştim. Önümde Reed'in geniş sırtı beni ilerideki şeyden saklıyordu. Bacaklarım titrerken, Reed'in her iki tarafımdaki ellerine baktım. Etrafımda bir koruyucu duvar gibiydiler, beni ona zımbalıyorlardı. Hızla aldığım ikinci nefeste Reed dikildi ve rahatlamış bir yüz ifadesiyle bana döndü.

"Her şey iyi," dedi yavaşça. "Kasiyer sadece kahve yapıyordu. Metal filtreyi düşürdü." Gözlerimi kırptım ama onun haricinde hareket edemiyor ya da düşünemiyordum. Reed'in kaşları endişeyle birleşti. "Metal kap yüksek bir ses çıkardı."

Elimi göğsünde dinlendirdim, sonra dikkatlice etrafından baktım. Kahve makinasının zeminini çekilmiş kahve kirletiyordu. "Kahve?" diye fısıldadım.

Reed'in yüzü alçaldı ve sıcak yanağını benimkine yasladı. Dokunuş bilinçli mi yoksa kaza mıydı bilmiyordum ama rahatlatıcıydı... Erotikti. Reed'in beni nasıl kasırgada

savrulan bir yaprak gibi geri çektiğini fark ettim kalkarken. *Bu nasıl mümkün olur?* Zihnim bana fısıldadı. Sırtımdaki dolaplar yüzünden buz gibi olmuştum ya da belki de şoktan dolayıydı.

Bir çeşit hayatta kalma içgüdüsü işliyor olmalıydı ki konuşmayı becerebildim. "Umarım kahve içmek istemiyorsundur. Büyük ihtimalle içinde toz olur. Bu kadarı senin için yeterli mi?" diye öylesine sordum. Derken, "Tamam, hadi toparlanalım," dedim.

Reed benden bir adım uzaklaşarak onu geçmeme izin verdi. "Atıştırmalıklar Evie." Arkamdan, "Twinkies getireceğini söylemiştin," diyerek bana hatırlattı

Hostess markalı atıştırmalıkların önünde durup en alt raftan bir kutu kaptım. Kasiyere giderken, arkadaşlarıma Twinkies sözü verdiğim sırada Reed'in duyacak kadar yakında olmadığını hatırladım. Reed beni tezgâha kadar takip etti ve Twinkies'i ödemek için cüzdanını çıkardı.

"Hey, benim ısmarlamam gerekiyordu, hatırladın mı?" diye sordum düz bir şekilde.

Beni ısıtan bir gülümsemeyle, "Hayır, bu benden," diye yanıtlarken tezgâha bir şişe su ekledi.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu kasiyer.

Ona hayır diyemeden Reed'in ikna edici sesi ürkütücü bir tıslamayla yankılandı. "Evet, bana güvenlik kayıtlarını ver." Bozuk para kasiyerin elinden düştü, tezgâhta çınlayıp zıpladı. Marketin arkasındaki bir odaya gitti. Reed bozuklukları alırken kasiyer bir CD'yle döndü. "Bu elinizdeki tek kayıt mı?" diye sordu aynı sesle.

Kasiyer bir sersemlik hali içerisinde cevap verdi. "Evet."

"Bunu hatırlamayacaksın," dedi Reed ve CD'yi elinden aldı.

Bana dönüp diğer elini tutmam için uzattı. Marketten birlikte çıkarken elim onunkini tuttu. Reed arabasının ka-

pısını benim için açtı ve içeri girdim. Koltuğuna oturduğunda CD'yi birkaç parçaya kırarak arabasının konsoluna bıraktı. CD'de ne olabileceğini düşündüm. Kahve filtresinin çarptığını duyduğunda Reed'in ne kadar hızlı hareket ettiğini gösterecekti. Sadece o da değildi, beni savunmak için bedenini nasıl benimkinin önüne yerleştirdiği de vardı. *Beni korumayı deneyeceğini söylediğinde ciddiydi.*

"Sanırım gerçekten de sopama ihtiyacım yoktu."

"Yoktu."

"İçinde ne olduğunu görmek için önceki gecenin CD'sini de alsan iyi olur," dedim titrerken.

"Zaten aldım, markete sen girdikten sonra kararıyor."

"Ah," dedim hissizce. "Demin yaptığın şey için teşekkür ederim," diye ekledim minnettarlıkla.

Kuru kuru, "Bir tehlike yoktu," diye açıkladı.

"Evet ama bunu bilmiyorduk, değil mi?"

"Seni kaybetmeyeceğim," dedi yumuşakça.

"Belki de bana yardım etmemelisin..." diye başladım.

Alıntı yaparken Reed'in koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Neyin geldiğine dair hiçbir fikrim yok ama ne olursa olsun, ona gülerek gideceğim."

"*Moby Dick*," dedim soğuk soğuk, "ama bana Stubb'ı hatırlatmıyorsun."

Motoru çalıştırırkenki gülümseyişi gururluydu. Ateş böcekleri gibi kalbimi aydınlatarak ısıttı. Otoparktan çıktık, yurt tarafına ilerliyorduk. Bir paket Twinkies açıp yoldan aşağı sürerken Reed'e bir tane verdim.

Çekinerek keki kokladı. "Bu şeyler hakkında şaka yapmıyordun, değil mi? Gerçekten bu şeyi yememi mi istiyorsun?"

"Evet, nefisler," dedim ikiz paketteki diğer Twinkies'den bir ısırık alarak. Twinkie'yi denemek için ısırdı, dalgın bir

halde çiğnedi. "Bununla ne güzel gider biliyor musun?" diye sordum. Parmağımın ucundaki kremayı yaladım.

"Hayır, ne?"

"Konyak," dedim ve Twinkie'mi çiğnerken ona güldüm.

"Bunu sakın bir Fransızın yanında söyleme," dedi ve ikimiz de güldük.

"Bir gün ben de senin kadar güçlü olacak mıyım?" diye sordum, markette hareketlerinin ne kadar da zahmetsiz göründüğünü düşünüyordum.

Kaşları düşünceyle çatıldı. "Bilmiyorum. Sen benden farklısın ama mümkün." Gözlerimi kapayıp o tür bir gücümün olduğunu hayal etmeye çalıştım. Konuşurken sesi ciddileşti. "Ama henüz o kadar güçlü değilsin. Ben olmadan o yere hiç gitmediğinden emin ol. Evie, bu konuda gerçekten ciddiyim. Bana söz ver."

"Reed, sen bana biraz önce Evie mi dedin?" Şok içinde sordum, gözlerim ona bakmak için açıldı.

Beni dikkatle izliyordu. Karnındaki kelebekler benimkiler kadar güçlü mü diye merak ettim. Beni ona iten çekimle mücadele ediyordum. Kısa zaman içinde ondan uzaklaşmalıydım. Adını koyamadığım bir şeyi istememe neden oluyordu. Artık sadece kedi gibi ona sokulmak istemiyordum, içimdeki bir şeyler vahşi hissettiriyordu.

"Bana söz ver, Evie," dedi tekrar. Sadece bana Evie demesi değildi, adımı söyleme şekliydi, kullandığı baştan çıkarıcı tondu.

"Bana hiç Evie demedin," dedim yumuşakça. "Bana her zaman Genevieve diyorsun ve genellikle sanki seni sinir ediyormuşum gibi söylüyorsun, sanki önemsizim gibi."

"Belki gerçekten de senden hoşlanmaya başlıyorumdur," diye nazik bir tonda yanıtladı. "Ve sana hiç de önemsiz diyemeyiz," dedi. Sanki başka birinin bakış açısından görüyor gibi kaşlarını çattı.

"Tekrar söyle. Adımı tekrar söyle," dedim kısık sesle.

"Söz ver, Evie," dedi ve sesinin tonu beni okşuyormuş gibi hissettirdi.

"Bu akşam markette hiçbir şey olmadı. Yanıp sönen ışıklar, tehlikeli canavarlar, hiçbir şey yoktu." Tekrar sustum, çekimimizin gücüyle mücadele ediyordum.

"Evie," dedi tatlı tatlı.

"Söz veriyorum," dedim nefesim kesilerek, kızardığımı hissettim.

"Teşekkürler," deyip gülümsedi.

"Sonraki hamlemiz ne?" diye sordum. Konudan uzaklaşmamaya ve hoş yüzü nedeniyle sersemlememeye çalışıyordum.

"Bekleyeceğiz."

"Beklemek mi? Neyi?"

"Seni."

"Beni mi? Ne yapacağım ki?"

"Pek fazla beklemek gerekmeyecek."

"Neyi pek fazla beklemek gerekmeyecek?" Yeni oyuncak almış bir çocuk gibi gülümsedi. "Bana söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum, sinirli hissediyordum.

"Söyleyemem," dedi sakince.

"O zaman ne işe yarıyorsun ki?" Yeats'in park alanına girerken sordum. "Umarım o Twinkie'den hoşlanmışsındır çünkü konuşmaya başlayana dek sana başka yok."

"Ee, sarışın arkadaşlarınla ne tür yaramazlıklar planlıyorsun?" diye sordu Reed, sözlerimi göz ardı etti ve konuyu değiştirdi.

"Sana anlatamam," diye neşeyle yanıtladım, kolayca kaçmasına izin vermiyordum. "Tek söyleyebileceğim çok fazla zamanının kalmadığı."

"Sadece dikkatli ol, Evie. Onca olan şeyden sonra, dışarı

çıkıp belaya davet çıkarma," diyerek zaten bariz olan bir şeyi açıkladı.

Ona 7-Eleven'a olan ziyaretimizin belaya davet çıkarmak olup olmadığını sormak istedim fakat artık bana iyi davranıyordu ve bunun değişmesini istemiyordum. "Buna eğlenmek deniyor Reed. Bir ara dene," dedim şakacı bir gülümsemeyle. "Gitmem gerek. Yarın idmanda görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam, idmanda görüşürüz," dedi yumuşakça ve sonra bir milyar yılda bile aklıma gelmeyecek bir şey oldu. Koltukta eğildi ve saçıma dokundu. Meraklı bir gülümseme içindeyken kaşlarım sorgulayarak kalktı.

Reed'in parmakları hayaletvari bir dokunuşla yanağımda gezindi. Anın tehlikesine ihanet ederek sesli bir şekilde nefes aldım. Yavaşça öne eğilmeye başladı, sanki biraz sonra olacak olanı engelleyecek gücü bulmamı umuyordu. İçimde böyle bir güç yoktu, bu yüzden öpücüğü hissetmek için bekledim. Reed dudaklarını nazikçe benimkilere dokundurdu, duyularımdan bir sıcaklık dalgası geçmesine sebep oldu. Gözlerimi kapayıp dudaklarının arzu dolu, tatlı tadını çıkardım. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyordu. Parmak uçlarımın yanaklarına dokunduğunu hissettim, oraya nasıl geldiklerini merak ettim bir süre. Ona yaklaşırken bu düşünce uçtu. Saklı ateşlere serbestçe dalarken, yolumu o sıcaklıkta kaybettim.

Geri çekildi ve Reed'in gözleri benimkilerle buluştu. Gözleri adaçayı yeşiliydi ve ortaları gece yarısı rengindeydi. Boynunun arkasına kayarken teninin sıcaklığına karşı parmak uçlarım soğuktu. Öne eğildim, tekrardan dudaklarımı onunkilere bastırdım ve sanki doğa yüzünden aşınan taş duvar gibi aramızda bir şey yıkıldı. Hızla beni kendisine çekti ve sonra... Kıyamet koptu. Bundan önceki her öpücüğüm bunun yanında soluk, kırık bir oyuncaktı. Ona

hasrettim. Öpücüğü sonlandıran ben olmadım. Beni baştan çıkaran tutkunun üzerinde bir kontrolüm yoktu. Reed nazik bir şekilde ama inatla öpücüğümüzü sonlandırdı.

Alnını benimkinde dinlendirirken mırıldandı. "Evie, başımız belada... Buna şüphe yok."

"Bela mı, neden?" Ellerim sıkıca ensesinde bağlanmışken kulak tırmalayan bir sesle konuştum.

"Çünkü senden asla uzak kalamayacağım." Kulağımın tam arkasına burnunu sürttü.

"Ahh," dedim, tepkinin yarısı boynumdaki dudaklarınaydı. "Sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Gitmelisin," derken beni daha sıkı tuttu.

"Evet... İşim var..." Yanağımı onunkine dayadım ve sanki onu bir daha asla görmeyecekmişim gibi kucakladım.

"Tamam... Seninle yarın görüşürüz," dedi. "İyi geceler, Evie."

"İyi geceler." İç çekerek ondan uzaklaştım ama arabadan çıkarken ellerimiz mümkün olan son saniyeye kadar tutuştu.

Kapıyı kapatırken ona gülümsedim ve otoparktan çıkana kadar orada dikildim. Yurda giderken kaldırımı aydınlatan elektrik direğine yaklaştım. Sadece biraz ilerisinde birinin dikildiğini gördüğümde korkudan neredeyse ölüyordum.

"Russell!" Yüzündeki ifadeyi görünce, tüm yaşamım kontrolden çıkmış gibi hissettim. Sanki biri ölmüş gibi görünüyordu. Hayır, bu değildi. Sanki biri ona ihanet etmiş gibi görünüyordu, sanki biraz önce sırtından bir bıçak çekmişti.

"Bahanelerini kendine sakla Evie. Sizi gördüm," diye hırladı. Yürümeye başlamıştı.

"Russell, Reed bana yardım ediyordu..." diye zayıfça açıklamaya başladım.

"Yardım mı ediyordu? Nasıl bir yardımmış bu?" Durdu

ve sordu, yüzünü bana döndürmüştü. "Seninle kendisine yardım ediyormuş gibi geldi bana. Eğer sesi senin üzerinde de çalışmaya başlamadıysa, senin de zevk aldığını söyleyebilirim."

Paniklerken yanaklarım kızardı. "Demek istediğim, ondan önce..." Sustum. 7-Eleven'da olanlar hakkında Russell'a dürüst olamazdım. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Russell'ı korumak için bu kararı almamış mıydım? Artık koruyormuşum gibi değil de ihanet gibi hissettiriyordu. Onu incittiğim için yüreğim kesilmiş ve kanıyormuş gibi hissediyordum.

"Biraz önce tanık olduğum şeyden daha fazla mı var yani? Çok rahatladım, sağ ol Genevieve," dedi dalga geçerek. Sonra ekledi. "İki gün önce düşmanın olan adamla tüm akşam neler yaptığın konusunda neden beni aydınlatmıyorsun?" Konuşmamı bekledi ama yapamazdım. "Hayır mı? Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Özür dilerim, Russell," dedim sadece. Boğazım daraldı, acıyordu.

Kısık, alaycı bir tonda, "Öyle, çok üzgünsün," dedi.

Giderken Russell'ın omuzları çöktü. Beni hislerimle, utanç ve pişmanlıkla bıraktı.

BÖLÜM 11

kayıp cennet

Russell'ı görmemek için o sabah kahvaltıyı atladım. Dün akşam olanlardan dolayı hâlâ yaralı hissediyordum. Reed'le öpüşmek muhteşemden öte bir şeydi ama Russell'ın gözlerinde gördüğüm ihanet içime dert oluyordu. Önceki gece Buns ve Brownie beni neşelendirmek için ellerinden geleni yaptılar ama hâlâ Russell'ı incittiğim için korkunç hissediyordum. Sadece bu değildi. Kaybolmuş gibi de hissediyordum, sanki kalbimdeki bir ip çözülmüştü ve parmaklarımın arasından kayıyordu.

Sanat Tarihi dersine erken gitmeye karar verdim, böylece Bay MacKinnon ile konuşabilecektim. Onu ders için slaytlarını dizerken buldum. Buns bahsettiği için artık Sam biraz yakışıklı geliyordu, öğretmenler kulübünün kötü çocuğu gibiydi. Siyah saçları ve mavi gözleri, sabahın yedi buçuğunda hafif kirli sakalı vardı.

"Pardon Bay MacKinnon, gelebilir miyim?" Sınıf kapısının hemen içerisinde çekinerek sordum.

Projektörden kafasını kaldırarak, "Ah, Genevieve, değil mi?" diye sordu. "Evet, lütfen gel. Benim için poz vereceğini söylemek için mi geldin?" diye kendine güvenerek sordu.

"Sanatçı olduğunuz kadar zihin de okuyorsunuz. Cevabım için beklettiğim için özür dilerim."

"Hiç sorun değil. Sorgulaman ve bir şeyleri hemen, ol-

duğu gibi kabul etmemen yaşından olgun olduğunu gösteriyor," diye iltifat etti. "Benim için ne zaman poz verebilirsin?"

"Salı ve Çarşamba günleri, öğleden sonralarım boş olduğu için uygun. Akşamları çim hokeyi idmanım var."

"Güzel, saat üç buçuktan beşe kadar kulağa nasıl geliyor? Öğlen güneşinin seninle yapmayı düşündüğüm şey için harika olacağını düşünüyorum." Aklında portre için ne varsa, beni onun için inceledi.

Biraz utangaç hissederek sordum. "Bunu yapabilirim. Ne zaman başlıyoruz?"

"Bugün, eğer uygunsan. Asistanım Debra'ya bu öğlen birkaç resim çektireceğim. Üç buçukta," derken heyecanla ellerini ovuşturdu.

"Orada olacağım. Size projektörde yardım edebilir miyim?"

"Ah... Bu... Biri slaytlarımı karıştırmış. Yontma taş devrini anlatacağım: *Willendorf Venüsü*. Ama bir nedenden dolayı slaytlarım düzensiz, görüyorsun ya..." Odanın önündeki ekranı gösterdi. "Hieronymus Bosch'un *Dünyevi Zevkler Bahçesi*'nde sıkışıp duruyorum. Bazıları ona *The Millennium* diyor."

Şaşkınlığımı saklamaya çalıştım çünkü tablo biraz açık seçikti... Şey, demek istediğim yüksek sanattı. "Karmaşık görünüyor," dedim. Ayrı ayrı üç resmi sırayla birbirine bağlamış yağlı boya tabloya baktım.

"Bu bir triptik, bu da tahtaya yağlı boyayla yapılan, üç bölümden oluşan tablo demek. Görüyorsun ya, ortadaki parça en genişi ve bir kare. Onu iki ayrı dikdörtgen yanlardan çevreliyor. Dikdörtgenler kapak gibi katlanabilir. Elbette biri bunu yaptığında, öbür tarafta başka bir resim oluyor. Bu sahne yeryüzünün yaratılışı, üçüncü günde böyle olduğuna inanılıyor," diye açıkladı.

Büyülenmiş halde, "Bu resimler neyi betimliyor?" diye sordum.

"Solda, Tanrı'nın Âdem'e Havva'yı sunduğu andaki cennet bahçesi olduğu söyleniyor." Bay MacKinnon heyecanla konuşurken elini ekranın sol tarafına salladı. "Orta bölüm hâlâ Cennet Bahçesi ama artık Tanrı yok, genellikle fantastik yaratıklar ve oldukça yaratıcı nülerle donatılmış. Ve sağdaki cehennem sütunu, cehennem cezasını anlatıyor."

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedim, biraz nutkum tutulmuştu.

"Evet, Bosh zamanının ötesindeydi. Görüyorsun ya, bunu yaklaşık 1503'de boyadı. Onun şaheseri olduğu söyleniyor ama ben daha çok *Last Judgment* triptiğini seviyorum. Slayt bulabilecek miyim görelim. Ahh. İşte burada. Sol tabloya *Cennet* deniyor. Eğer alt bölümüne bakarsan, cenneti tasvir ediyor ve Tanrı'nın Âdem ve Havva'yı yarattığını betimliyor gibi görünüyor. Aynı sol tablodaki resimde Âdem ve Havva'nın baştan çıkarılması var. Bir melek tarafından cennet bahçesinden kovulmalarını anlatıyor. Sol tablonun üstünde de Tanrı'nın oturduğu cenneti ve meleklerin sürgün melekleri kovduğunu görüyoruz. Onları burada görebilirsin." Bulutların arasında savaşan meleklerin boyandığı yeri işaret etti. "Birbirleriyle savaşıyorlar."

"Büyüleyici," demeyi becerdim. Bu sırada ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyordum.

Destek için yakındaki masalardan birine yaslandım, bacaklarım beni ayakta tutmakta zorlanıyordu. Gözlerimi *Cennet* diye adlandırılan sol panelin üst bölümünden ayıramıyordum. Melekler savaşıyorlardı ve sürgün melekler cennetten atılıyorlardı. Sürgün melekler aslında yeryüzüne düşüyorlardı, daha doğrusu cennet Bahçesine. Bay MacKinnon'ın diğer tablolar hakkında söylediklerini din-

lemek istiyordum ama kulaklarım çınlıyordu ve kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Dönemin ortasında bunu en ufak detayına kadar inceleyeceğiz." Kısa dersini ufak bir gülümsemeyle bitirdi. *Willendorf Venüsü*'nü ararken projektöre diğer sanat eserlerini koydu.

Projektör odanın etrafına çeşitli renkler yansıtmaya devan ederken, alnımdan bir damla ter aktı. "Teşekkürler Bay MacKinnon, çok aydınlatıcıydınız," diye mırıldandıktan sonra boş bir masanın oraya gittim ve oturdum.

Ders başladığında kafamı masaya koyma dürtüsüne direndim. Onun yerine ekrandaki kocaman, taş devrindeki yeryüzü suretine sabit biçimde baktım. Hissizdim, tek yapabildiğim nefes alıp vermekti. Eğer Bay MacKinnon saat üç buçuk randevumuzu hatırlatmak için masamın önünde durmasa, dersin bittiğini fark eder miydim emin değildim. Binanın önündeki merdivenlere oturdum ve kafamı dizlerimde dinlendirdim. Merdivenlerde ne kadar oturduğumdan emin değildim ama bir şey kemiklerimi donduran soğuk hissizlikten beni çıkardı. Karnımdaki kıpırtılarla dalgınlığımdan sıyrılmıştım. Reed mükemmel yüzünde endişeli bir ifadeyle benim önümde dikiliyordu.

Gereğinden fazla mükemmel olan yüzünde, diye aklımda kendimi düzelttim. Sanırım bana iyi miyim diye sordu ama ona boş boş baktığımda, etrafa göz attı ve bir karara varmış gibi göründü. Beni kucaklayıp merdivenlerden kaldırdı. Tekrardan Güzel sanatlar binasına girerek beni boş bir fotoğraf sınıfının karanlık odasına taşıdı. Kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledi.

Loş, labirent gibi bir odaydı. Duvar boyunca monte edilmiş, uzun bacaklı vinçleri andıran numaralı kameralar, kare kitaplık raflarına benzeyen oyuklara yerleştirilmişti. O bölümü geçtiğimde, tezgâhın üzerinde kimyasal şişeler

ve plastik küvetler vardı. Arkada, ufak bir odada, eski yeşil bir kanepe ve iki tane uyumsuz koltuk özel bir otuma alanı oluşturmak için toplanmıştı.

Reed soluk yeşil kanepeye oturdu, beni de beraberinde kucağına çekti. Alçak masaya uzanıp hafif ışıldayan lambayı açtı. Mırıldarken sesim biraz titredi. "Reed?"

"Ah, bana katılmaya karar verdin demek. Memnun oldum. Seni bana geri getirmek için ciddi önlemler almam gerekeceği için endişelenmeye başlamıştım."

"Düşünüyordum," diye yanıtladım, bunun doğru olduğundan pek de emin değildim.

"Bundan emin misin peki? Bana daha çok taş kesilmişsin gibi göründü." Cevaplamadığımda sordu. "Ne hakkında düşünüyordun, Evie?"

"Anlatamadığın tüm o şeyler hakkında ama daha çok, normal olsaydım nasıl olurdum onu merak ediyordum."

"Eh, normal değilsin ve ne olduğumuzu, nasıl yaratıldığımızı değiştiremeyiz. Tehlikeli olmak için doğdun," dedi ciddi ciddi. "Bunu benimsemelisin."

"Tehlikeli miyim?" İnanmayarak homurdandım.

"Oldukça."

"Tehlikeli değil, ufak ve korunmasız hissediyorum," diyerek yüzümü ondan çevirdim.

Saçımla oynarken, "Evie, sen karşılaştığım en tehlikeli yaratıksın ve ben hepsiyle karşılaştım," dedi.

"Eh, bunu bilmen gerekir, değil mi? Ne zamandır buralardasın? Zamanın başlangıcından beri mi?" Bosch'un savaşan meleklerin kanlı tasvirini düşündüm. Reed saçımla oynamayı bıraktı ve sormadan önce derin bir nefes aldım. "Sürgün meleklerden biri miydin, yoksa onları kovan meleklerden biri mi?"

Reed sessizdi ve yüzü düşündüklerinin hiç birine ihanet etmiyordu. Tekrar derin bir nefes alıp konuşmaya de-

vam ettim. "İlahi bir melek olduğun kanaatindeyim. Seni kavganın yanlış tarafında göremiyorum." Bir şey diyecek mi diye ara verdim. Nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Boğazımdaki düğümün arasından konuşmaya çalıştım. "O zaman bu beni ne yapıyor? Bir çeşit şeytan yavrusu mu?" Reed'in bedeni gerildi. "Yarı sürgün bir melek mi, yoksa yarı ilahi bir melek mi olduğumu bilmiyorsun. Ama yarı insan olduğumu biliyordun. Annem bir insandı: Jim dayımın kız kardeşi. Büyük soru işareti olan babamdı. Onun bir melek olduğunu biliyorsun ama savaşın hangi tarafında olduğunu bilmiyorsun."

Konuşurken Reed'in sesinde hayranlık vardı. "Gerçekten tehlikeli bir yaratıksın, Evie. Sürgün bir melek değilim, haklısın. Bu da algının harika olduğu anlamına geliyor. Kaç yaşındasın?"

"Neredeyse on sekiz." Şüphelerim kabul edildiği için yutkunmakta zorlanıyordum. Gözlerimi kapadım ve kendime düzenli nefes almayı emrettim.

"Büyüleyici." Kelimeyi tekrar yumuşakça söyledi. "Her şeyi nasıl birleştirdin?" Reed'in kucağından inip kanepede yanına otururken Bosch'un tablosunu ve bulutlarda savaşan melekleri açıkladım. "Eğer sezgin şimdi bile böyle açıksa, bin yıl içinde kim bilir nasıl olacaksın?"

Korkmuş göründüğümü biliyordum ama kızgındım da ve bu beni cesaretlendiriyordu. Ayağa kalkıp sinirle tezgâha doğru yürüdüm. "Çılgın yetenekler listeme ölümsüzlüğü de ekleyebilir miyim yani? Harika! Bu ilginç olacak, ben hiç yaşlanmazken bütün arkadaşlarımın yaşlanmasını ve ölmesini izlemeyeceğim," dedim alay ederek. "Ne kadar yaşlanacağım?" Tezgâha yaslandım ve ona baktım. "Sen on dokuzdan bir gün bile büyük göstermiyorsun."

Yavaş, seksi bir gülümseme dudaklarında biçimlenirken düşünceli halde konuştu. "Yaklaşık olarak öyle. Şu anki halinden daha yaşlı görünmeyeceksin."

Kızgın olmayı bir saniyeliğine unuttum. Oynamak için tahta bir kıskaç seçip dalgın dalgın konuştum. "Ama bundan emin olamazsın çünkü yarı insanım. Virüs ya da başka bir şey yüzünden ölebilirim."

"Pek mümkün değil, ikimiz de dizinin saatler içinde kendi kendine iyileşmesini izledik. Aynı bir melek gibi."

"Yani öldürülemez miyim?" dedim düşünceler içinde.

"Her şey ölür, melekler bile ama bunu becermen çok zor olur. Bunu başarman için çok acı çekmen gerekir," dedi nazik bir şekilde.

"Ha-ri-ka!" dedim alay ederek. Kıskacı bıraktım. "başka neleri babamdan miras alacağım? Kanat ya da başka bir şey alacak mıyım?"

"Büyük ihtimalle." Dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Ama kesin olarak bilmiyorum. Bekleyip görmemiz gerek."

Gözlerim kısıldı. "Senin kanatların yok ki! Seni tişörtün olmadan gördüm ve bariz şekilde yoktular. Takılabilir bir şey mi onlar?"

"Evet," diye sırıtarak kabul etti.

"Geçen gece yangın merdivenime uçtun, değil mi?"

Kendini beğenerek kafasıyla onayladı.

"Nasıl çalışıyor? İsteyince kanatlar üretebileceğini hiç tahmin edemezdim." Süreci hayal etmeye çalışınca korku filminden bir sahne gibi ürkütücü geldi.

"Göreceksin." Detay vermedi ve bir kez olsun detaylara girmediği için minnettardım.

"Biliyor musun Reed, görmemeyi yeğlerim."

Bir süre sessiz kalarak tezgâhta yatan dağınık fotoğraflara bakıyormuş gibi yaptım. Aklıma bir düşünce gelince

ona baktım ve çekinerek sordum. "Melek olduğuna göre, cennet hakkında her şeyi bildiğini varsayıyorum?"

"Evet," dedi ama kanepede ileri doğru eğilirken sesi tedbirliydi, beni izliyordu.

"Bana anlat."

"Hayır."

"Neden ki?" Kırılmıştım.

Cevaplamadan önce Reed kaşlarını çattı. "Evie, sen tamamıyla bir melek değilsin, ayrıca insansın da. Daha önce hiçbir meleğin sahip olmadığı ya da olmayacağı bir şeyin var, sana cennetin sırlarını vermek pek bilgece olmaz. Seninle Sheol'u konuşup konuşmamam konusunda bile emin değilim."

"Sheol? O da ne?" Kelimenin ağızdan çıkma şeklinden pek de iyi bir şey olmadığını biliyordum, sanki Reed'in ağzında korkunç bir tat bırakmıştı.

"Bir yer. Kiminle konuştuğuna bağlı olarak farklı adları var. Kukula biri ve Yalanlar Evi başka bir adı ama senin bileceğin isim büyük ihtimalle cehennem. Eğer istersen melek dilinde sana oranın adını söyleyebilirim ama orası sürgün meleklerin bizden saklanmak istediğinde kendilerini bizden gizledikleri boşluk."

Kelimeleri yüzünden titredim. Az çok inandığım şeylerden bahsediyordu. Fikirler her zaman oradaydı ama onları aydınlığa çekip doğrulanması dehşet vericiydi. "Hiçbir meleğin sahip olmadığı bir şeyim olduğunu söyledin. Asla sahip olmayacağın neyim var ki?" Kafam karışmış halde sordum.

"Ruhun var."

Şaşkınlıkla, "Ah, senin ruhun yok mu?" diye sordum.

"Hayır, sadece insanların ruhları var, sen gelene kadar elbette. Sen ruhu olan tanıdığım tek meleksin. Eşsizsin..." dedi yumuşakça.

"Bana yürüyüp nefes alan bir tezat olduğumu mu söylüyorsun?" Şaşırmış hissediyordum.

"Bir melez."

"Bir hiciv."

"İlahi bir uzlaşma."

"İğrenç bir yaratık."

"Hayır, asla." Çenesi kasıldı.

"Beni gördüğünde ilk içgüdünün beni yok etmek olduğunu söylemiştin," dedim kederle. *Belki de bunu yapmakta haklıdır,* diye düşündüm.

"Özür dilerim, Evie," Reed iç çekti. "Ama melekler kıskanç yaratıklardır. Ayrıca aynı zamanda seni sevmek ve korumak istediğimi söylediğimi de hatırla."

Kafam karıştığı için kaşlarımı çattım. "Beni kıskandın mı?" diye sordum inanmayarak.

"Bir ruhun var," dedi Reed, sanki bu açıklama yeterliymiş gibi.

Burnumu kırıştırdım. "Ve?"

"Ve savaşımızın ne için olduğunu düşünüyorsun? Ruhlar için."

Kaşlarım düzeldi. "Ya, bir ruhun olmasını mı isterdin?"

"Biraz önce bunu söylemedim mi zaten?" Yanıtlarken dudakları erotik bir biçimde yukarı kıvrıldı.

"Neden yukarı, cennete uçup bir tane istemiyorsun? İsteyenlere veriyorlar gibi görünüyor?" Elimin bir hareketiyle yukarı, gökyüzünü gösterdim.

Gülümsemesi bocaladı. "Evie, çağırılmadığım sürece cennete gidemem." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir özlem vardı.

Tekrar kanepeye geçip yanına oturdum ve aniden gelen, dudaklarımı dudaklarına yapıştırmayı, acısını öperek uzaklaştırmayı deneme arzusunu bastırdım. Ana nedense nasıl tepki göstereceğini bilmememdi. "Ah, ne kadar sık-

lıkla seni geri çağırıyorlar?" *Ev özlemiyle yanıp tutuştuğuna göre oldukça uzun bir süre olmuş,* diye düşündüm.

"Evie, hiç çağırılmadım."

Gözlerim genişledi. "Hiç mi?" *Bu neredeyse sonsuzluk kadar uzun bir süredir burada olması demek.*

Sorumu yanıtlarken Reed'in sesi kulağa boş geliyordu. "Hiç. Bir görevim var. Ne yapılması gerektiğinden haberdarım."

"Şunu anlamama izin ver. Bana burada, yeryüzünde, neredeyse zamanın başlangıcından beri yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Ne yapıyorsun?"

"Ne için yaratıldıysam onu." Bu sırada eli kolumu rahatlatıcı bir biçimde okşamaya başladı.

"Ne için yaratıldın peki?" Yanıtından korkuyordum.

Hayal kırıklığına uğramadım. Cevabı gerçekten dehşet vericiydi. "Kötülüğü yok etmek. Sürgün melek ordularıyla savaşmak. Ben bir askerim Evie, bir kiralık katil... Sana bunu söyledim."

"Lanet olsun!" diye cırladım.

"Evet." Duruma güldü. Panik ve hayranlık karışımı yüzünden kalbim kontrolsüzce atarken zar zor nefes alıp verebiliyorum. "Evie, iyi misin?"

"Hayır." İyi değilim. Bunlarla yüzleşirken nasıl iyi olabilirim? Reed gerçek bir melek.

"Sorun ne?" derken ona bakayım diye hafifçe yanağıma dokundu.

"Ha! Sorun ne olabilir, Reed?" Patladım. "Lanet bir meleksin, ben ise... Ne olduğumu bile bilmiyorum... Tek bildiğim Truva atı bile olabileceğim. Belki de beni parçalamalı ve içimden bir sürü etek giyen adam çıkıp çıkmıyor mu görmeliyiz," dedim bıkkınlıkla.

"Saçmalama, içinde senden başka hiçbir şey yok. Olsa bilirdim."

"Elbette bilirdin, çünkü bir meleksin!" dedim fısıldama ve bağırma karışımı bir tonla.

"Şttt. Evie, tamam," dedi saçımı kulağım arkasına koyarken. "Her şey güzel olacak. Bir ruhun var. Bu da günahlarından arınabilirsin demek. Bu yüzden nereden gelmiş olursan ol, bu hediyen var."

Çekinerek sordum. "Yani cennete gitmemin mümkün olduğunu mu söylüyorsun, babam sürgün bir melek olsa bile?" İblis demeye dilim varmadı.

"Öyle," dedi, okşar gibi.

Biraz rahatlayarak, "Ruhum yüzünden?" diye sordum.

İfadesi kardardı. "Evet ancak..." diye başlamıştı onun sözünü kesmeden önce.

"Ne?"

Gönülsüzce iç çekti. "Ruhu olan bir melek olduğun için bazı sorunlar var."

"Öyle mi? Neler peki?" diye sordum karnıma ağrılar girerken.

"Ruhuna göz koyup onu ele geçirmek için seni yok etmeyi deneyecek birçok melek var." Üzüntü işaretleri için yüzümü inceliyordu.

Mümkün olduğu kadar sakince sordum. "Yani bir hedef olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet, bazıları için. Diğerleri için bir ödül ya da hatırasın. Gerçekten lanetlenmiş olanlar içinse umutsuz bir durumun çözümü olabilirsin," dedi yumuşakça, gözleri benimkilere odaklanmıştı.

Dışarıda benim gibi birinin gelmesini bekleyen ne tür canavarlar vardı ki? İçten içe titredim.

Fısıldarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Ruhum cehennemden çıkış bileti olabilir... Yani Sheol'dan?"

Reed beni kendisine çekip koruyucu bir şekilde bana sarıldı. "Kesinlikle," dedi, sanki doğru sonuca vardığım için benimle gurur duyuyordu. Ancak ben, kaygısız bir cahil olmaya geri dönmeyi diliyordum.

Kafam göğsünde dinlenirken konuştu. "Ruhun bir melek bedeninde hayatta kalabilecek yeteneğe sahip. Bunu daha önce görmemiştim. Daha önce seni hiçbir sürgünün görmediğinden eminim. Birçok nedenden dolayı sana çekileceklerdir. En büyük tehlikeyi temsil ediyorsun. Sen onlara hep yasak olan şeysin. Eğer onlardan biri seni bulursa, sana ne yapacaklarını bilmek istemiyorum. Bu kadar süre nasıl oldu da gizli kalabildin, merak ediyorum." Şimdi bile beni koruyormuşçasına daha sıkı sardı.

Ufak bir umut parçası içimde parlayarak dünyamın ne kadar da kasvetli bir yer haline geldiğini ve Reed'e ne kadar muhtaç olduğumu bana gösterdi. Zihnim yarışırken, parlayan umut parçası ateşböceğinin fosforlu ışıldaması gibi titredi, bu yüzden mırıldandım. "Ama önceden beni yok etmek zorunda kalabileceğini söylemiştin."

Yanıtlarken Reed'in sesi ciddi geliyordu. "Ruhun her şeyi değiştirdiğine karar verdim artık. Günahlarından arınabilirsin ve nereden geldiğinin bir önemi kalmaz. Bir insan gibi özgür iraden var. Ayrıca öngörülerin var ve ben bunların kaynağının ilahi olduğunu düşünüyorum."

Yüzünü görmek için zorla hareket ettim. "Eğer beni korumak senin için tehlikeliyse, neden bu sorumluluğu üstelenmek istiyorsun?" *Bana bulaşmak için deli olmalı.*

"Evie, kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

"Yaşlı." Genel bir tahmin yaptım çünkü kaç yaşında olduğu algısına sahip değildim.

"Öyle," diyerek katıldı. "Uzun zamandır buradayım, insanlarla beraber geliştim ama asla onlardan biri olmadım. Diğer meleklerin yanında dövüştüm. İyi askerleriz,

ölüm saçan katiller. Aile gibi hareket etmiyoruz, ilişkimiz genelde askeri tabanlı."

Gelişimini hayal etmeye çalışarak, "Anlıyorum," dedim.

"Ben bir askerim. Öldürürüm. *Hissetmem...*" Açıklamaya çabalarken son kelimeyi kederli bir şekilde söylemişti. "*Ama sonra seni gördüğümde, asla hissetmediğim duygular...*" Yüzüme, söylediğini anlıyor muyum diye baktı. "Sanki bana seslenen bir siren gibisin ve ben hissediyorum..." Sustu.

"Ne hissediyorsun?" Onu teşvik ettim, elimi nazikçe yanağına koydum.

"Bugün neden seni aramaya çıktığımı merak ediyor musun? Seni nasıl basamaklarda otururken bulduğumu?" Elime doğru eğildi.

"Hayır," derken nefes verdim, yüzünün yumuşak mükemmelliğiyle büyülenmiştim.

"Kalbin yüzünden. Bana şarkı söylüyor, beni çağırıyor. Korktuğunda bunu biliyorum, gecenin yarısında seni uyandıran kâbuslar gördüğünde de. Mutlu olduğunda bunu biliyorum ama beni bugün korkuttun. Kalbin şarkı söylemeyi bıraktı. Yavaşladı ve artık seni duyamadım. Seni bulmam gerekiyordu..." dedi ve dudaklarıyla avucumu nazikçe öpmek için yüzünü hareket ettirdi.

"Kalbimi uzaktan duyabiliyor musun?" Bahsi geçen organın o onayladığında aşırı uyarılmadan dolayı atmayı bırakacağını düşündüm. "Ve kıpırtıların var, aynı kelebekler gibi?"

"Evet."

"Bu sana daha önce olmuş olmalı. Bunu yaşamana sebep tek kişi olamam..." Kafasını hayır anlamında salladığında durdum. Ağzımdan az sonra çıkacak kelimeleri düşünene kadar bir an için içime haz doldu. "Senin için kimse olmadı mı?"

"Yeryüzünde değil," diye doğruladı ve kalbim onun için kırıldı. Sevgi olmadan sonsuzluk boyunca var olmak...

"Bu hiç mantıklı değil. Sen mükemmelsin ve ben bir mutantım. Tanrı ne düşünüyor ki?"

"Bir mutant değilsin ve ben de mükemmel değilim," diye mırıldandı. "Burada olduğum tüm zaman boyunca öğrendiğim tek bir şey var ve o da sana öğretebileceğim en iyi ders: Asla Tanrı'nın düşünme şeklini bildiğini varsayma."

"Tamam, eh bu öğrenmesi kolay bir ders çünkü ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok." Biraz önce kalbim hakkında ne dediğini ve varlığının büyük bir bölümü boyunca yalnız olduğunu düşündüm. Onun için nasıldı acaba? "Merak ettim, dişi melekler yok mu?" diye sordum kızararak.

"Var."

"Ee, nasıllar?" diye sordum biraz kıskanç hissederek.

Benimkilere bakarken yeşil gözleri yumuşadı. "Harika savaşçılar."

"Demek istedim ki, savaşmadıklarından nasıllar?" Dünyasına bir bakış atmayı umuyordum.

Sorarkenki gülümsemesi kendini beğenmiş bir şekildeydi. "Senden ne kadar farklı olduklarını mı soruyorsun?" Onayladım. Kıskandığımı fark edip etmediğini merak ediyordum. Omuz silkti ve konuştu. "Dünyaya sürgünleri yok etmek için gönderilenler güçlüler, aynı erkek emsalleri gibi. Neredeyse hiç kadınsı değiller. İnsan kadınlarına has esrarlı çekicilik onlarda eksik. Bazı melekler burada eşleşiyor ama bu yalnızca teselli için. Nadiren eş olarak birlikte kalıyoruz."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Biz savaşçıyız. İnsanların sahip olduğu duygular bizde yok, en azından yakın zamana kadar yoktu."

Bunu kabul etmenin getirdiği sinirli bir ton vardı sesinde. "Savaşçı olmayan başka tür melekler var. Başka görevleri var ve daha yumuşaklar ama onlara karşı da hiç çekim duymadım."

"Peki ya insan olan kadınlar? Onlardan biri bile senden hoşlanmadı mı hiç?" diye inanamayarak sordum. *Bunun olması ne kadar mümkün ki?*

Reed'in ifadesi kuşkulu hale geldi. "İnsan kadınları fazla hassas, çok kırılgan. Kendimi çok fazla engellemem..." Sustu ve yeniden başladı. "Oldukça kuvvetliyim ve birine zarar... Ama hiç denemek istemedim... Şimdiye kadar bana hiç..."

"Sana şarkı söyleyen mi?" Ona acıdım ve açıklamaya çalışırken kekelemesin diye onu kurtardım.

"Evet." Daha fazla konuşmaktan onu kurtardığım için rahatlayarak nefes verdi.

"Ya ben? Yarı insanım. Çok mu kırılganım?" diye lafı dolaştırdım, konuya tamamen giremiyordum.

"Şu anda kırılgansın. Seni kolayca parçalayabilirim, çaba harcamadan. Ama yakında bu değişecek. Aynı bir melek gibi güçlü olacaksın," diye yanıtladı kendine güvenerek.

"Sanki bir koza örüp dönüşüme uğrayacakmışım gibi davranıyorsun." Hatalı olduğumu umuyordum.

"Hayır, öyle şiddetli değil... Eh, belki de dönüşüm yeterince iyi bir tasvirdir," dedi dalgın dalgın.

"Dönüşeceğimi nereden biliyorsun?"

"Hepimiz başta zayıfız. Senin yaşında evrim geçiriyoruz."

"Ne zaman?"

"Yakında."

"Ne kadar yakın?"

Omuz silkerek, "Ne zaman hazırsan," dedi.

Gözlerimi sinirle devirdim. "Farklı görünecek miyim?"

"Dikkatsiz kişilere aynı görüneceksin ama hafif değişiklikler olacak."

Açıklamadığı için onu paralayabilirdim. Bazen onunla olmak diş çektirmek gibiydi. Sıradan bir erkek gibi detay vermiyor derdim ama Reed'de sıradan hiçbir şey yoktu.

"Acıyor mu?" diye endişeyle sordum.

"Acı görecelidir."

"Acı kişiye göre değişmez."

"Gerçekten mi? Bu nasıl hissettiriyor?" Kolumun üstünü cimciklerken sordu.

"Ayy! Bu acıdı!" diye bağırdım. Kolumu ondan çektim ve hızla ovaladım.

"Başın belada olabilir," dedi ve eğlenme küstahlığını gösterdi.

"Biliyor musun, ileride senden güçlü olabilirim. O zaman ne yapacaksın?"

Sanki şaka yapıyormuşum gibi bana güldü ya da belki de mutlu olduğu için. Daha güçlü, onun dengi olabilecek bir varlığa kaçınılmaz olarak dönüşeceğim için mutluydu sanki ve o da benimle denk olabileceğini bildiğim tek varlık olacaktı.

"Reed?"

"Hmm?"

"Eğer tam olarak insan ya da saf bir melek değilsem, o zaman hangi kurallara uyacağımı nasıl bileceğim? Melek kanunlarını bilmiyorum. Sadece insanlarınkini biliyorum ve onlardan bile her zaman emin değilim."

Alnı kırıştı. "Bilmiyorum, Evie. Bazı kanunlarımız insanlarınkiyle örtüşmüyor."

"Örneğin?"

"İnsanlar birbirlerini öldürmesi yasak. Ben özellikle öldürmek için gönderildim."

Kabul edişi beni rahatsız etse de, konuşurken endişeliden çok meraklı hissediyordum. "İntikam meleği, anladım."

"Doğru," dedi biraz sırıtarak. "İnsanlar ebeveynlerine saygı göstermek zorundalar. Ben Tanrı tarafından yaratıldım. Annem de yok, babam da."

"Ah, evet," dedim, şaşkınlığımı saklamaya çalışıyordum.

"İnsanlar bir başkasının eşiyle samimi olmamalılar ama meleklerin eşleri yok, evlenmiyoruz." Reed gelişigüzel biçimde açıkladı. "Ama birçok insan bu kurala uymakta gerçekten zorlanıyor."

"Anladım, teşekkürler," diye yanıtladım yeni bir bilgi almadan önce. "Yani evlenmiyorsun, ne kadar ilginç. Ama şey yapabiliyorsun..." Devam edemedim ve ona istediğimi soramadım.

Bu sefer Reed beni kurtardı. "Bir erkek gibi miyim diye mi merak ediyorsun, eğer istersem bir kadınla sevişebilir miyim diye?" diye sordu sesinde neşeyle.

"Evet." Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Evet ama bu sadece zevk için olur. Çocuk yapma yeteneğim yok."

"O zaman ben nasıl oldum?"

"Evie, işte tam bu yüzden bir çelişkisin. Mantıken asla var olmaman gerek ama buradasın ve bu gerçek, bir şeylerin değiştiği anlamına geliyor. Seninle ilgili hiçbir şey olması gerektiği gibi değil çünkü zaten senin *olmaman* gerekiyor," dedi yavaşça, kelimelerinin ağırlığının çökmesini sağlamaya çalıştı.

"Melekler nasıl yaratıldı?"

"Biz ateşten doğduk." Gözlerim büyüdüğünde devam etti. "Şey, doğmak doğru bir ifade değil. Hiç bebek olmadım. Her zaman şu an nasıl görünüyorsam öyleydim. Ama

yaşamımın en başında senin gibi zayıftım. Olgunlaştıkça kanatlarım çıktı. Seninkilerin de çıkaracağını umuyorum. Ama senin evriminin nasıl ilerleyeceğini bilmiyorum. Şimdiye dek gördüklerime dayanarak fikir yürütüyorum. İyileşme şeklin meleklere özgü."

Alt dudağımı çiğnedim. "Eğer melek olursam ya da meleklere benzersem, yaşlanmadığımı fark ettiklerinde arkadaşlarıma ve dayıma ne olacak?" Reed sessizleşti. Zaten biliyor olduğum şeyi bana nasıl söyleyeceğini kestiremiyordu, bu yüzden konuşarak onu açıklama derdinden kurtardım. "Onlara anlatamam, değil mi?"

"Hayır," diye yumuşakça yanıtladı.

"Kurallardan biri mi?"

"Evet."

"Kurallarınızdan hoşlandığımı sanmıyorum. Belki de bu, iki tarafın kanunlarının da benim için geçerli olmadığı anlamına geliyordur, bunu hiç düşündün mü?" diye tartışarak karşılık verdim. "Bu farklılığı, ruhu olan tek melek olarak yaratılmayı ben istemedim. Bunu kim ister ki?"

"Evie," diyerek iç çekti.

"Reed," dedim sinirle.

"Sorduğun her şeyin cevabına sahip olmak isterdim ama ben her şeye kadir ya da her şeyi bilen Tanrı gibi değilim. Gerçek şu ki, konu sen olduğunda çok az şey biliyorum. Ama varlığın için mutsuz değilim." Reed seksi bir tonda konuşurken eğilerek bana yaklaştı.

Var olduğum için mutluluktan öldüğünü söylese çok daha hoş olurdu, bu yüzden son cümlesini göz ardı etmeyi denedim ve sordum. "Yani kimseye anlatamam?"

"Şimdilik kimseye bir şey anlatmasan daha iyi. Yasak olduğu için değil, varlığını mümkün olduğu kadar uzun süre sır olarak tutmak istiyoruz sadece. Seni güvende tutmak istiyorum," derken eli saçımı okşamak için uzandı.

"Bu mantıklı," dedim, kendimi mantığına teslim etmeye çalışıyordum. "İnsanlara kulağa tamamen deli saçması gibi gelmeyecek ne söylerdim, onu bile bilmiyorum zaten." Bir süre sessiz kaldım ama bir şey beni dürtüyor, bir süredir rahatsız ediyordu. "Reed, sana bir şey sorabilir miyim?"

Sesinde neşeyle, "Bunu şimdi, beni saatlerce sorularla boğduktan sonra mı soruyorsun?" diye sordu.

"Russell hakkında."

Hemen, "Hayır, onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi, tonu artık neşeli değildi.

"Neden ki?"

"Ruh eşini seninle tartışmak istemiyorum."

"Reed, ruh eşiyle ne kastettiğini bilmem mi gerekiyor?" diye nazikçe sordum ona çünkü sohbetin konusu Russell'a geldiği için mutsuzdu.

Reed tekrar sessizleşti, yüzü taş gibiydi. Dün akşamki öpüşmemizle Russell'ı incittiğimizi biliyor mu diye merak ettim. İşte o zaman hareket ettim, onunla yüz yüze olabileyim diye kucağına oturdum. Gömleğinin düğmesiyle oynamaya başladım ve konuştum. "Umarım bana bir şeyleri açıklayacak kadar güvenmen önümüzdeki bin yılı almaz."

Bir milisaniye ya da daha az bir süre içinde kanepenin yeşil minderlerinin üstünde sırt üstü yatıyordum. Reed saldırmaya hazır, yırtıcı bir kedi gibi tepemdeydi. İlginç kuvveti bende alçak, nefes nefese bir iç çekişe sebep olmuştu. Parmaklarının kalçamda sıkılaştığını hissettim. Mükemmel yüzü yakınlaşırken dudaklarını benimkilere değdirmek için başını eğdi. Kollarımı Reed'in boynuna doladım, ağzımdan işveli bir mırıldanma çıktı. İlk başta öpücüğü kaçamak olarak döndürdüm, onunla cilveleştim ama öpücük hızla büyüdü, beni ateşiyle ısırdı.

Reed dudaklarını benden kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı. "Seninle o bin yılı geçirmek istiyorum Evie, ne kadar istediğime dair hiçbir fikrin yok. Bin yıl istiyorum, sonra yüz bin yıl daha istiyorum."

Reed uzaklaşıp kucağımdan kurtulduğunda sinirle inlemek istedim. Kolu omzumun etrafına dolandı ve devam ederken beni yanında oturmam için kaldırdı. "Görmediğin o kadar çok şey, gitmediğin o kadar çok yer var ki. Sana her şeyi göstermek ve seninle birlikte tekrar tecrübe etmek istiyorum, senin gözlerinle. Ama bu konuda düşündüm ve şu anda bu yer, Crestwood, senin için en güvenli yer gibi görünüyor, olman gereken yer. Senin için tehlikeli olan her şeyden seni korumak istiyorum. Ne yazık ki, şu anda senin için tehlikeliyim. Dikkatli olmalı ve seni şimdi incitmediğimden emin olmalıyım, böylece daha sonra o yıllara sahip olabiliriz."

Hayal kırıklığı içinde sorarken kaşlarım çatıldı. "Çünkü şu anda çok kırılganım?"

"Evet, istemeden seni ezebileceğimden korkuyorum," diye yumuşakça açıkladı.

"Ah," dedim kısık bir sesle. "Ne kadar..."

Reed konuşurken bana en seksi gülümsemesini attı. "Bilmiyorum... Ne zaman hazır olursan..."

"Ama," diye mırıldandım, "ya benim için ne kadar yakın o kadar iyiyse..."

Gülümseyerek, "Değil," diye yanıtladı ve yanağıma dokundu. Reed bir anlığına sustuğunda bir iç çelişki içinde olduğunu anladım. Kafasında savaştığını görebiliyordum, siyahın tonları yüzünde oynuyordu.

Reed iç çekti, sanki savaşı kaybetmişti. "Russell senin ruh eşin derken işte bunu kastediyordum. Sizler biri nereye giderse diğeri onu takip eden iki ruhsunuz. Ruhlarınızın birbirini nasıl çağırdığına bakarsak, Russell'la bir

sürü hayat paylaştığınızı düşünüyorum. Eğer o buraya gelmeseydi, sen onu dünyanın neresindeyse oraya kadar takip ederdin. Birbirinizi bulurdunuz çünkü birbiriniz için busunuz: neredeyse bir bütünün yarısı," diye somurtarak açıkladı.

Dinlerken gözlerim büyüdü. Eklerken dudaklarında hayalet bir gülümseme biçim aldı. "Ancak bu ömürde işler farklı. Sen tamamen insan değilsin. Ayrıca meleksin ve senin ruhunla onun ruhu sonsuzluk yüzünden ayrılacak. Ta ki eğer kaderinizde varsa, cennette tekrar buluşana kadar." Sanki bu onun için olabilecek en kötü senaryoydu.

İnanamayarak, "Russell ve benim yeryüzünde daha önce bulunduğumuzu mu söylüyorsun? Başka hayatlarda? Birlikte?" diye sordum.

"Evet."

"Ruh eşleri?" Bana ne söylediğini anlamaya çalışıyordum.

"Evet." Dişlerini gıcırdattı.

"Yani reenkarnasyon gibi mi?" Pazar ayinlerinde pek öğretilmeyen bu kavramla mücadele ettim.

"Evet." Gömleğinin kolundan hayali bir iplik çekti.

"Benimki artık uygun değilse Russell'ın ruhuna ne olacak?" Verebileceği cevap yüzünden oldukça paniklemiştim.

"Belki yeni bir ruh eşi bulur," dedi Reed inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Bunun olma olasılığı nedir?" Midem bulanıyordu.

"Bilmiyorum."

Ayağa kalkarken gözlerim kısıldı, önünde huzursuzca yürümeye başladım. "Seni anlıyor muyum bir bakalım. Russell ve benim ruh eşi olduğumuzu söylüyorsun. Hayatlarımızı birbirimizi arayarak geçiriyoruz. Ancak bu sefer ben bir meleğim, ölümsüz oldum. Eğer biri beni öldürür ve

ruhum cennete gitmezse, Russell ruh eşi olmadan ortada kalacak?"

"Evet," derken gözleri yüzümü inceliyordu. Kederimi fark etti. "Ancak geri gelmeyi seçebilir ve seni sonraki hayatında bulabilir." Yüzündeki ifadeden bu senaryo için pek de heyecanlı olmadığını görebiliyordum.

Yürümeyi bırakıp dalga geçtim. "Vay, bu gittikçe güzelleşiyor Reed. Yani bana sadece bu hayatta Russell'ın kalbini kırmayacağımı söylüyorsun, kalbini sonsuza dek kırmaya devam edeceğim, bu mu? Bu doğru mu?" Bu noktada boş boş konuşuyordum, içinde olduğum durum için öfkemi açıkça Reed'den çıkarıyordum.

"Yeni bir kader seçebilir. Bu durumun her parçasından sen sorumlu değilsin. Buraya gelmeden önce Russell zaten başka bir kader seçmiş olabilir. Bunu anlatmamalıydım. Sana eziyet edeceğini görebiliyorum." Sesi, bilmekte ısrar ettiğim şeyi bana söylediği için pişmanmış gibi geliyordu.

"Özür dilerim," deyip ağrıyan başımı ovaladım. "Reed, bana söylemen gerekiyordu. Bunun hepsini anlamam gerekiyor."

Ne yapmam gerekiyor? Reed beni neredeyse acımasız bir yoğunlukla kendine çekiyor. Onu istiyorum... Ona ihtiyacım var. Ama diğer yanda da Russell var. Onunla olmak o kadar doğal geliyor ki, sanki hep ona aitmişim gibi.

"Bu akşam benimle yemek ye," dedi Reed, sorudan çok emre benziyordu.

Akşam yemeğinden bahsetmesi bana sorumluluklarım olduğunu hatırlattı. "Ah, hayır! Saat kaç Reed?" diye telaşla sordum.

Saatine bakıp, "Üç kırık," dedi.

"Üç kırk mı? Portre için geç kaldım!" dedim panik içinde, çantamı arıyordum.

"Evie, ne portresi?" Reed sorarken kalktı ve bana çantamı verdi.

"Bay MacKinnon bana onun için poz verir miyim diye sormuştu, böylece portemi yapabilecek. Ona yapacağımı, ayrıca üç otuzda stüdyosunda olacağımı da söyledim. Geç kaldım! Gitmem gerek!" Daha fazla açıklamak için durmadım ama kollarımı boynuna dolayarak hoşça kal öpücüğü verdim. Ayrılmak için döndüm ama elini belime dolayıp beni tuttu.

Reed kaşlarını çattı. "Oraya yalnız gitmeyi mi planlıyorsun?" diye onaylamayarak sordu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Evet, bu akşam yemek yiyelim. Saat beşte işim bitecek. İşim bittiğinde beni buradan alabilirsin çünkü hemen yukarıda, sanat stüdyosunda olacağım." İşlerin gidişatını hızlandıracak bir uzlaşma arıyordum.

Reed gerginliğimin kendini etkilemesine hiç izin vermedi, onun yerine yavaş yavaş gitmekte kararlıydı. "Bunu yapmayı ne zaman kabul ettin?"

Gözlerim kısıldı. "Neden?"

"Merak ediyorum."

İç çektim. "Benimle gelmek istiyor musun?"

"Ne kadar harika bir fikir," diye gülümsedi. Beni karanlık odadan dışarı yönlendirirken koluma girdi.

BÖLÜM 12

portre

Güzel sanatlar binasının merdivenlerini el ele çıkarken, Reed ve ben kapıda *MacKinnon Stüdyosu* yazan pirinç bir levha bulduk. İçeri adım atarken sanatçının geniş stüdyosunu inceledim. Eski binanın geniş bir köşesini zapt ediyordu ve yüzyıl dönümünün eski işçiliğinin çekiciliğini ve büyüsünü barındırıyordu. Arka duvarı vitray camlı pencereler doldurmuştu ve odadaki ışık kusursuzdu.

İçeri girdiğimizde odanın köşesindeki ufak bir masada oturan kadın ayağa kalktı. "Genevieve olmalısın," diye yumuşakça konuştu, elini uzatarak bana yaklaştı. "Ben Debra, Bay MacKinnon'ın asistanıyım."

"Memnun oldum," diyerek tanışmak için Debra'nın elini sıktım. Uzun, siyah saçları vardı ve yaklaşık benim boyumdaydı. Siyah çerçeveli gözlükleri, sıcak kehribar rengi gözlerini kaplıyordu, tam da kütüphanecilere yakışır bir stildeydi. Gözlükleri değil ancak otoriter havası benden daha büyük görünmesine sebep oluyordu, belki de son sınıftı. "Bu Reed Wellington," diye devam ettim kibarca tanıştırarak.

"Ah, Reed. Elbette. Nasılsın?" Hızla konuşarak elini sıktı.

"İyiyim, tanıştığımıza sevindim, Debra," dedi Reed karizmatik bir gülümsemeyle.

"Hadi, içeri gelin. Bay MacKinnon yakında bize katılacak. Gelmeden önce saçını ve makyajını yapmamı istiyor. Bugün yapacaklarımız hakkında neler biliyorsun?" diye sordu köşedeki masasının yakınındaki bir dolaba giderken.

"Pek bir şey değil. Bir portre için poz vermem gerektiğini ve fotoğraflara ihtiyacınızın olduğunu biliyorum, böylece ben sık sık buraya gelmeden de Bay MacKinnon çalışabilecek," dedim süklüm püklüm. Bunu kabul etmeden önce daha fazla detay almadığım için kendimi saf hissediyordum. Reed'e baktım ve kaş çatmasından onun da düşüncelerinin aynı yerlerde dolaştığını söyleyebilirdim.

"Sende *Tanrıça Persephone* olayını deniyor; sadakate ya da öyle bir şeye ilham kaynağı olan kraliçe. Her neyse, senin için bir elbisem var. Sanırım Bay MacKinnon tiyatro bölümünden aldı. Birkaç yıl önce İlyada'yı yapmışlardı. Biraz açık. Önden dekoltesi var ve omuzlardan sırtının en dar kısmına kadar açık bir Yunan kıyafeti. Ama önemli bölümleri kapatıyor. Bu ışıkta biraz şeffaf ama hey, burada sanattan bahsediyoruz."

Debra kostümü dolaptan çıkardığında kızarmaya başladım, Reed'e bakamadım. Hafif ve ince olduğu kesindi. Elbisenin üst kısmında altın şeritler beyaz ipeğin üzerine dokunmuştu. Sandığım gibi tiyatro bölümüne ait ucuz bir materyal değildi.

"Lütfen gel ve şuraya otur. Ben de saçını yapmaya başlayayım," Işıklandırılmış aynalı bir masaya oturdum ve Debra saçımı yapmaya başladı. "Orada oturabilirsin."

Debra kanepe ve sandalyelerin olduğu rahat bir oturma alanını gösterdi. Reed rahat bir kanepeye gidip oturdu, onaylamayarak beni izliyordu. Düşündüklerini birazdan duyacağımı söyleyebilirdim. Endişelenmemeye karar ve-

rerek Debra'yı aynada izledim. Karmaşık bir örgü modelini altın şeritlerle ustaca süsleyerek saçlarımı ördü. Bitirdiğinde etkisi şaşırtıcıydı, bir tanrıça gibi hissediyordum. Tenime, yüzümü parlıyormuş gibi gösteren hafif bir makyaj uyguladı.

"Eh, budur," dedi Debra. "Orada üstünü değiştirebileceğin bir banyo var." Dolaptan elbiseyi alıp beni banyoya kadar takip etti.

"Tamam," diye tereddütle yanıtladım, güzel elbiseyi alıp bana verdi.

Elbise öyle zarifti ki, kollarımda uçuşup zemine sıvı misali akıyordu. Banyoya gidip soyundum ve sonra dikkatlice beyaz, ince ipeği giydim. Bedenime ıslak kumaş gibi yapıştığını hissedebiliyordum. Sutyenimi içine giyebileceğimi ummuştum ama imkânı yoktu. Korse karnımın yarısına kadar geliyordu ve iki taraftan göğüslerimi anca kapatıyordu. Elbisenin sırtı neredeyse yoktu. Aşağıya kadar neredeyse çıplaktı. Sırtımın aşağılarındaki iki küçük gamzeyi açığa çıkarıyordu. Elbise yuvarlak kalçamın hemen üstünü örtüyor, arkamdan uzun kuyruğu akıyordu. Eğer yerde sürümek istemiyorsam, elbisenin kuyruğunu kolumun üstünde toplamam gerecekti ama öndeki uzunluğu mükemmeldi, sanki benim için yapılmıştı.

Elbisenin içinde beni gördüğünde Debra iç çekti. "Sende çok güzel durmuş." Elbise güzel dursun diye korsenin bağlarını ayarladı. "Bay MacKinnon az önce geldi. Sana poz verdirecek. Sonra resimleri çekebiliriz."

"Peki." Bedenimi örümcek ağlarından biraz daha hallice kaplıyormuş gibi hissettiren bu elbiseyle banyodan çıkmam gerektiğini fark ettim.

Debra ne düşündüğümü biliyormuş gibi görünüyordu çünkü bana doğru eğilerek konuştu. "Harika görünüyorsun. Ayrıca şunu unutma: Bu sanat. Kim bilir? Bir gün tarihin bir parçası olabilir."

"Bu hoş bir bakış açısı," dedikten sonra derin bir nefes aldım ve banyodan çıktım.

Bay MacKinnon ve Reed arasında geçen konuşma, banyodan çıkıp onlara yaklaştığımda sessizliğe dönüştü. Onlara yaklaşırken Bay MacKinnon'a bakmıyordum çünkü Reed'in gözlerindeki için için yanan karanlık beni etkisi altına almıştı.

Dümdüz Reed'e gitmek istiyordum ama Bay MacKinnon onun önüne geçerek doğrudan benimle konuştu. "Genevieve, beklentilerimi aştın. Harikasın. Başlamalıyız. Lütfen, buraya gidelim. Şu köşeyi ayarladım." Siyah arka plan önünde josefin koltuk bulunan, aydınlatılmış bir alana doğru bizi yönlendirdi. Josefinde kasılmış halde oturdum, ışığın altında rahatsız hissediyordum.

"Şimdi, Debra sana portre için nasıl bir tema düşündüğümü açıkladı mı?"

"Tanrıça Persephone'den bahsetti," dedim koltuğa yaslanırken. Bay MacKinnon'ın el kol hareketlerini takip ettim.

Ayağımı josefinin üstüne kaldırdı ve elbisemin kuyruğunu öyle ayarladı ki koltuğun açık ucundan döküldü. Bu pozisyonda Reed'le yüz yüzeydim. Bakışlarımız buluştu. Gözlerindeki ateşi hissedebiliyordum. Bedenim sıvı hale geldi. Bütün o gergin, utanç hisler içimden uçup gitti ve sadece ikimiz kaldık. Bay MacKinnon'ın resim çektiğini duyabiliyordum ama tek yapabildiğim Reed'in beni izleyişini seyretmekti.

"Sen Reed Wellington mısın?" Bay MacKinnon Reed'e sorarken farklı açılardan fotoğraflarımı çekmeye devam ediyordu.

"Evet, bu doğru efendim." Reed kibarca yanıtladı. Sete yaklaşıp ışığa yakın bir yerde dikildi.

"Ve buradaki modelimizi nereden tanıyorsun?" diye samimiyetle sordu, sohbet ediyordu.

"Genevieve benim... Kız arkadaşım," dedi Reed seksi, sahiplenici bir şekilde.

Kız arkadaşım ifadesine biraz şaşırmıştım. Reed kadar mükemmel birinin benim gibi birini arzulaması neredeyse komikti, daha doğrusu çılgıncaydı. Yine de *erkek arkadaşım* ifadesinden çok daha fazlasıydı bir yerde. Bu ifade aramızdakiler için yetersiz kalıyordu.

"Kız arkadaşın, öyle mi?" Bay MacKinnon gülümseyerek sordu.

"Evet, Evie benim." Gözlerini asla benden ayırmamıştı. Kelimeleri beni ısıttı, arzulandığımı hissettim. Reed'in gözleri şunları söylerken yumuşadı: "Bugün neredeyse başkasının onunla buraya gelmesine izin veriyordu. Onu böyle görmeyi kaçıracağımı düşünmeden edemiyorum."

"Evet, bu gerçekten kötü olurdu. Ama bunu göremeseydin bile gene de portre olacak," diye Bay MacKinnon ona güvence verdi.

"Nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," dedi kamerasının arkasından. "Genevieve, başka bir şey denemek istiyorum, farklı bir poz. Sana Tanrıça Persephone'yi anlatmama izin ver, böylece ne düşündüğümü daha iyi anlayabilirsin."

Bana yaklaştı ve kamerasını uzakta tutarak konuştu. "Tanrıça Persephone'ymişsin gibi davran, yeraltının kraliçesi. Hades, yeraltının hükümdarı, seni evinden ve annen Demeter'den çaldı. Demeter'i gerçekten seviyorsun ve onu tekrar görmek istiyorsun. Hades yemen için sana bir nar verdi. Eğer narı yersen, sonsuza dek Hades'le beraber yeraltında kalman gerekeceğini biliyorsun. Ancak meyveyi yemezsen, yeraltından gitmen gerekecek. Asla ne Hades'e ne de yeraltına dönmene izin verilecek. Hem Demeter'i hem de Hades'i seviyorsun, bu yüzden hangisinin seni sonsuza dek seveceğini seçmen gerekiyor."

Bay MacKinnon öne adım atıp elimin içine bir nar yerleştirdi. Bir saniye için aptal aptal ona baktım ve sonra kelimelerini anladım. *Reed ya da Russell. Melek ya da ruh eşi.* Hangisinin hayatımın ve varoluşumun aşkı olacağını seçmem gerekiyordu. Kederin en saf hali, işkence dalgaları halinde üzerime yığıldı.

"Bu harika, Genevieve. Savaşın tam özünü yakaladın," dedi Bay MacKinnon fotoğrafımı farklı açılardan çekerken. Artık Reed'e bakamıyordum. Mücadelemi görmesini istemiyordum çünkü onu incitmek istemiyordum, aynı Russell'ı da incitmek istemediğim gibi. Bay MacKinnon konuşurken tatmin olmuş şekilde mırıldadı. "Mm, kesinlikle üzerinde çalışabileceğim çeşitliliği bana verdin. Sanırım ilk başta çektiğimiz şehvetli fotoğrafları diğerlerine tercih edeceğim ama zor bir karar olacak."

Bay MacKinnon'ı dinlemiyordum. Işıklardan kaçıp kendimi karanlık bir köşede saklamak istiyordum. Koltuktan kalktım ve elbiseyi çıkarmak için banyoya gittim ama tereddüt edip Bay MacKinnon'a döndüm ve sordum. "Persephone'nin seçimi neydi? Meyveyi yedi mi?"

"Evet, yedi ama yılın yarısı Hades'e dönmesine yetecek kadarını yalnızca. İlahi bir uzlaşma. Tanrılar arasında nadirdir."

Akşam yemeği için Reed'in evine giderken arabada sessizdim. Bay MacKinnon ile sanat stüdyosunda tecrübe ettiklerimden sonra gergin hissediyordum. Bugünü silmek ve tekrar başlamak istedim. Elde ettiğim tüm bilgi fazla gelmeye başlamıştı ve beynimin aşındığını hissediyordum.

Reed'in evine ulaştığımızda kapımı açtı ve evin içine kadar bana eşlik etti. Önceden Andre ya da belki Greta'yı aramış olmalıydı çünkü geniş, resmi yemek salonundaki

masa iki kişi için hazırlanmıştı bile. En kaliteli porselenler ve gümüş çatal bıçaklar masayı süslüyordu. Reed benim için masa başının hemen yanındaki sandalyeyi çekti ve sonra kendi de oturdu. Hayranlıkla mağara gibi odanın etrafını inceledim. Burası Saga değildi ve Jim dayıyla yediğim akşam yemeklerinden de çok farklıydı. Andre, Reed'in özel aşçısı, biz oturduktan kısa süre sonra yemek odasına iki yemek tabağıyla girdi.

"Harika kokuyor, Andre," dedim hoş kokuyu içime çekerek. "Teşekkürler."

"Misafir ağırlamak gerçekten harika. Umarım seversiniz," dedi Andre ve sonra dönüp yemek odasından ayrıldı.

Ağzımda eriyen bir lokma balık alarak, "Her akşam burada mı yiyorsun? Yani bu odada?" diye sordum Reed'e.

"Genellikle. Neden sordun?" Sanki sorumu değerlendiriyordu.

"Hiç... Sadece..." Reed'in bu büyük odada yalnız başına yemek yeme görüntüsü aklıma gelince sesim kesildi. Kimseyle bir şey paylaşamamak yalnız hissetmesine sebep oluyor olmalıydı. Ancak belki de sürekli insan gibi davranmanın yorgunluğunu atma şekli de olabilirdi.

"Sadece ne?" diye merakla sordu bana.

"Şey, çok resmî. Her an ebeveynlerin içeri girebilir ve kaliteli porselenleri kullandığımız için bizi azarlayabilirmiş gibi hissediyorum." Reed güldü. "Andre seni biliyor mu... Demek istediğim... Özel olduğunu... Biliyor mu?"

"Hayır, merak etmesine yetecek kadar çok şey gördüğünden eminim ama sırlarımı bildiğini sanmıyorum. Aynı personeli uzun süre tutmamaya çalışıyorum, çünkü insanlar bazı şeyleri yakalamaya başlıyor," dedi kuru kuru alay ederek. "İşten çıkarmak zorunda kaldığımda karşılığını cömertçe veriyorum," diye ekledi önümdeki cam kadehi doldururken.

Bir süre sessizce yemek yedik. Tuhaf ve gergin hissediyor, hangi gümüş çatalı kullanacağımı bilmiyordum, zira üç çatal vardı. Yemek enfes olsa da burada zevk alamıyordum.

"Hadi Reed, gidelim," dedim ve sandalyemden kalktım. Tabağımla şarap bardağımı aldım.

"Nereye gidiyoruz?" diye şaşkınlıkla sordu ama ben kalktığımda o da kalktı, büyük ihtimalle kibarlıktandı.

"Bir mutfağın var, değil mi?" Servis takımından bir çatal ve bıçak seçtim.

Şaşırmış bir ifadeyle, "Evet, burası mutfağı olan bir ev," diye yanıtladı.

"Eh, hadi o zaman. Mutfağa gidelim. Bana bir harita çizene dek, evin içinde seni takip edeceğim." Cesaretlendirerek gülümsedim. Aramızda daha az resmiyete ihtiyacımız vardı ve bunu yemek salonunda elde edemeyecektim. Reed'in yüzünden merak geçerken tabağını aldı ve beni yemek salonundan mutfağa doğru yönlendirmeye başladı.

Reed'in mutfağı gördüğüm en güzel mutfaktı. Mutfak gereçlerini saklayan, gösterişli, el işi ahşap mutfak dolapları öyle yerleştirilmişti ki, buzdolabının nerede olduğunu tahmin etmek zorundaydınız. Granit tezgâhlar yukarıdaki sabit ışıklardan dolayı ışıldıyordu ve parlatılmış ahşap masa taş şöminenin tam önüne konmuştu. Şömine yakılmamıştı ama ihtiyaç da yoktu. Ateş olmadan bile romantikti.

Reed sandalyemi benim için çekerken tabağımı onunkinin yanına yerleştirdim. "Daha iyi mi?" diye sordu oturduğumda.

"Oldukça, teşekkürler," deyip ona gülümsedim. Bu daha iyiydi. Samimi ve sıcak. Daha kişiseldi.

"Daha önce burada hiç yememiştim. Oldukça güzel,"

dedi, sonra manzarayı inceler gibi odanın etrafına baktı.

Şaşkınlık dolu bir ifadeyle konuştum. "Burada hiç yemedin mi? Reed beni şaşırtıyorsun. Burada ne yaptığını çözmeye uğraşıyorum."

"Sana burada ne yaptığımı söylemiştim." Tekrar çatalını alarak yemeğine devam etti.

"Vurma şeyinden bahsetmiyorum. Yoksa yok etmek miydi? Her neyse. Demek istediğim, Crestwood'da ne yapıyorsun? İblisler için pek ilgi çekici bir yer değilmiş gibi duruyor."

"Değil ve tam da bu yüzden buradayım. Dövüşmek için hazır olmadığımda onlarla karşılaşmaktan hoşlanmıyorum. Bu yüzden Crestwood'u seçtim. Ne demiştin? İblisler için ilgi çekici değil," dedi gülümseyerek. Ama devamında ciddileşti. "Hayır, Crestwood sürgünlerin ilginç bulduğu bir yer değil. Bu durum, burayı benim için bir sığınak yapıyor, Evie. Eğer onlara rastlamamak istiyorsan, hoşlanmadıkları yerleri bulmalısın. Onları avlamadığımda, onlarla karşılaşmak istemiyorum. Böylece sürekli tetikte olmam gerekmiyor."

"Neden kötü melekler Crestwood'a gelmiyor? Aslında sürgün meleklerin okullarda toplanacaklarını düşünürdüm," diye fikrimi belirttim.

"Sürgünler birçok okuldalar ama Crestwood farklı. Bu uyuyan şehirde pek gece hayatı yok ve öğrenciler ders çalışmak dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyorlar. Bu da pek günaha davet etmiyor. Açıkçası, burası oldukça sıkıcı." Gülümsedi.

Son birkaç günü düşündüm ve "Sıkıcı değil," dedim inanamayarak.

"Sen etraftayken sıkıcı değil," diye sırıtarak düzeltti.

"Ee, iblisleri ararken, bayağı kelime tercihimin kusuruna bakma lütfen, iblis avı için nereye gidiyorsun?" Yüksek

sesle söyleyince kulağa çok saçma bir soru gibi gelmişti.

"Sürgünler birkaç şehir ilerideki hapishaneye çekiliyorlar, Jackson'daki. Aşırı acıdan zevk alıyorlar," diye açıkladı Reed. "Eziyet içindeki bir ruhu izlemekten hoşlanıyorlar. Bazı tutsaklar kötülük karşısında zayıflık göstermişler bile."

Sorarken kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi? Hapishanedeki acı onları yem gibi çekiyor ve sen de onları geri cehenneme yolluyorsun. Şey, boşluk denilen yere. Bu mudur?"

"Bazıları Sheol'a gidiyor ve bazıları gitmiyor," dedi üstü kapalı halde.

"Bazıları gitmiyor derken neyi kastettin?"

"Demek istediğim, bazı sürgünler var olmayı bırakıyor. Meleklerin ruhları olmadığı için, günahlardan arınma gibi bir şansları yok. Sürgünler asla tekrardan cennete kabul edilmeyecek. Ama hayatta kalırlarsa, teorik olarak Sheol'a gidebilirler. Bunun olmasına izin vermemeye çalışıyorum."

"Bu sana olabilir mi?" diye korkuyla sordum. "Sürgünlerden biri seni öldürebilir mi?"

"Bu benim başıma gelmeyecek. Yaptığım şeyde oldukça iyiyim. Başarılı oluyorum çünkü kendimi ve düşmanımı tanıyorum."

"Ama bir olasılık var mı?"

"Genevieve, seninle tanıştıktan sonra her şeyin olası olduğuna inanıyorum ve bundan sonra avantajımı korumak için haklı sebeplerim var," dedi Reed nazikçe. Bir an Reed'i kaybetme düşüncesiyle sarsılmış hissettim. Onu bir daha göremeyeceğimi bildiğim bir sonsuzluk nasıl olurdu ki? Titredim. Korku yüzüme yansımış olacak ki, Reed sorarken kaşlarını çattı. "Sorun ne, Evie?"

"Artık asker olmanı istemiyorum. Başka bir şey olamaz mısın?" diye yumuşakça sordum ona.

Reed'in gözleri büyüdü. "Neden?"

"Çünkü Reed, yaptığın işte iyi olduğundan eminim ama dışarıda her zaman daha büyük ve daha kötü bir şeyler var gibi duruyor. Yapamam... Nasıl yapabilirim? Sonsuza dek nasıl yas tutarım bilmiyorum," dedim aşağı, tabağıma bakarak.

Reed'in gözleri yumuşadı. "Evie, onlardan biri tarafından alınmaya izin verecek kadar zayıf olduğumu söylediğin için aşırı derecede alınsam mı, yoksa benim için yas tutacağın için mutlu mu olsam bilemedim," diye gülümseyerek yanıtladı.

Yemeğimden kalanlarla oynarken kısık bir sesle, "Sonsuzluk sensiz sıkıcı olur gibi geliyor sadece. Ama bilirsin, belki de bana emretmeyi bu kadar seven biri olmayınca o kadar kötü olmaz," dedim ve somurtarak bitirdim. "Bahse varım gerçekten sinir bozucu olurdun."

"Ne yapmamı istersin?" diye sorarken gözleri neşeyle parlıyordu.

"Emekli ol, senin gibi biri için emeklilik planı yok mu? Demek istediğim, dağlardan daha yaşlısın. Her şeyi bırakıp golfe falan başlama vakti gelmiştir dostum," dedim heyecanla. "Hobilerin neler? Hadi sana yapacak başka bir şey bulabiliyor muyuz bakalım," diye ekledim kollarımı önümde çapraz yaparak.

"Bunu yapamam. Benim amacım bu. Bu işi yapmak için gönderildim ve yapacağım."

"O zaman ben de avcı olurum. Bana da asker olmayı öğretirsin ve sana yardım ederim." Eğer kendini tehlikeye atacaksa, o zaman ben de giderdim ve bana geri döneceğinden emin olurdum.

"Hayır," dedi kesinkes. Bunun konuşmanın sonu olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim.

"Neden olmasın?"

"Senin için çok riskli."

Kaşlarım kalktı. "Şimdi öyle ama ya değiştiğimde, evrim geçirdiğimde ya da artık her ne yaptığımda?"

"Hayır," dedi daha sertçe.

"Reed, eğer sen varlığının sonlanmasını göze alabiliyorsan, o zaman ben de alabilirim."

O anda ayağa kalktı. Sandalyeme uzanarak hâlâ üzerinde otururken masadan çekti. Birbirimizle yüzleşelim diye sandalyeyi döndürdü. Direkt olarak gözlerime bakmak için çömeldi.

"Benden yapmamı istediğin şeyi anlamak için çok gençsin. Düşmanı yenmek için gereken şiddetin dozunu henüz görmedin. O kadar masumsun ki... Ne olduğunu, sana neler olduğunu anlamanı sağlamak için anlatmak zorunda olduklarım yüzünden masumiyetini lekelemek bile benim için çok güç. Burada benimle kalman ve yaşaman için ısrar etmemek benim için gün geçtikçe zorlaşıyor ama bu da kendine özgü başka tehlikeleri sana getirir." Aramızdaki çekim düşünüldüğünde, tehdit olarak kendinden bahsettiğini anlayacak kadar zekiydim.

Reed devam etti. "Pozisyon üstünlüğü ihtiyacım, çekimimizin şartları altında değerlendirilmeli. Bu yüzden seni korumaya yardımcı olacak bazı kuralları konuşmamız gerekiyor."

"Kurallar mı?" Burnumu kırıştırdım. "Kulağa sıkıcı geliyor. Başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederim." Öne eğildim ve kollarımı boynuna doladım. Alnımı onunkine dayadım.

Acı içindeymiş gibi inledi. "Evie, bana ne yapıyorsun haberin bile yok."

Gözlerini kapatıp yavaşça kalktı, beni de sandalyeden çekti. Kollarım boynuna dolanmış halde kalırken bedenim

onunkine yaslanıyordu. Kulağımın arkasındaki hassas tene dudaklarını değdirmek için kafasını hafifçe eğdi. Beni memnun etti, demek kelimenin basitliği yüzünden komik kalırdı. Kolları belimin etrafında sıkılaşırken, parmakları yumuşakça tişörtümün kalktığı yerdeki tenimi okşadı. Daha fazla istiyordum, buna açtım ama Reed nazik ancak kesin olarak kucaklaşmamızdan çekilince, acıdan inleme sırası bendeydi.

Konuşurken kaşları kalktı. "Ne diyordum?"

"Bilmiyorum, şimdi bu konuda endişelenmeyelim." Geniş göğsüne baktım ve gömleğinin düğmelerinden biriyle oynadım.

"Evie," dedi kabaca.

"Reed." Nefes aldım.

"Bana yardım etmiyorsun," diyerek biraz azarladı.

"Biliyorum." Kafamı göğsüne yasladım.

"Kurallar," dedi sertçe.

"İyi," dedim ve ondan bir adım uzaklaştım. "Bana ne düşündüğünü söyleyebilirsin ancak hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Evie, bu senin güvenliğin için," dedi nazikçe.

"Göreceğiz. Aklında ne var?"

"Herhangi bir nedenle Crestwood'dan ayrılırsan, komşu kasabalardan birine bile gitsen bilmek istiyorum. Barlardan ve tavernalardan uzak dur. Bensiz 7-Eleven'a gitmek yok ve uzaktan yakından tehlikeli sayılabilecek bir şey yapmak da yok."

"Sonuncusu biraz belirsiz oldu."

"Genevieve..." Reed karşı çıkmama cevap olarak iç çekti.

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne? Belirsiz işte. Bir kural belirsizse, o zaman o kural yıkılmak istiyordur," dedim savımın arkasında durarak.

"Tekrar özetlememe izin ver: Eğer kasabadan ayrılmak istiyorsam, sana haber vermem gerekiyor. Barlara ve tek başıma 7-Eleven'a gitmek de yok," dedim parmaklarımla tek tek sayarak.

"Tehlikeli bir şey yapmak da yok," diye hatırlattı.

"Tamam, makasla koşmak yok," dedim ve başka bir parmak eklerken ona gülümsedim.

Reed'in gözleri kısıldı. "Genevieve, bunu ciddiye alman gerek."

"Deniyorum Reed. Ben kendi ayaklarım üzerinde duracak şekilde. Jim dayım bana tamamen güvenirdi. Bir şey yapmak için nadiren izne ihtiyacım olurdu ve çoğunlukla bana güvenmekte haklıydı."

"Uslu durmak için çabalamanı bekliyorum."

Kaşlarım kalktı. "Ya durmazsam?"

"Olumsuz yerine, olumlu pekiştirmeye inanırım," dedi seksi bir gülümsemeyle. Parmak ucuyla dudaklarımı izleyerek dokunduğu yerde tutuşan bir yol bıraktı.

"Çok duyarlısın," derken titredim. Bedenimden geçen hissin korkuyla hiç de alakası yoktu.

Reed parmağını dudağımdan isteksiz bir gülümsemeyle kaldırdı. "Artık gitmemiz gerek. İkimizin de idmanı var," diye iç çekti ama gözleri arzulu kalmıştı. Sanki bir çeşit olumlu pekiştirme planlıyordu. "Üstümü değiştirmem gerekiyor, sonra seni odana götürüp arkadaşlarınla tanışabilirim." Akşam yemeğimiz bittiği için üzgündüm, onunla daha çok zaman geçirmek istiyordum. "Hemen dönerim," dedi Reed ve sözünde durarak hemen gitti.

Hareket ettiğini zar zor gördüm. Gözlerim sadece bulanık bir iz yakalayabildi. Anında mutfakta yalnızdım. İrkilmiştim. Arkamdaki sandalyeye oturdum. Uzun süre beklemem gerekmedi, belki on saniye içinde tekrardan önümde belirdi.

Yüzündeki gülümseme, şaşkınlığım yüzünden ne kadar eğlendiğini gösteriyordu. İdman formasını giymişti ve eşyaları da yanındaydı. Üst katta olduğunu varsaydığım yatak odasını bırakın, sadece evin ön kapısına ulaşmam otuz saniyemi alırdı.

"Bu hızlıydı," dedim.

Reed'in gülümsemesi büyüleyiciydi. "Ne olduğumu ya da ne yapabildiğimi senden saklamamak çok hoş. Benden korkmadığını bilmem beni mutlu ediyor," dedi koltuğumdan kalkmam için elini uzatırken.

Gülümsemesini gördüğüm için kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Ben de bu kadar hızlı hareket edebilecek miyim?" diye sordum ön kapıya gitmek için mutfağı terk ettiğimizde.

"Büyük ihtimalle," dedi omuz silkerek.

"Hmmm." Bu tür bir yeteneğe sahip olmanın benim için bazı problemler yaratabileceğini düşünüyordum.

"Ne?"

İtiraf ederken alnım kırıştı. "Eh, dizimin incinmiş olması gerektiğinde topallarmış gibi yaparken bile zorlandım. Derse ya da bir şeye geç kaldığımda vın diye gitmemem gerektiğini unuttuğumu öngörebiliyorum."

Reed beni rahatlatmak için elimi tuttu. "Sadece çevren ve içinde var olan her şeyden haberdar olman gerekiyor. Bir süre sonra alışkanlık haline gelecek."

"Biraz zorlanacakmışım gibi duruyor, çünkü haberdar olduğum tek şey sensin." Böyle utanç verici bir gerçeği kabul ettiğim için kızardım.

"Bu ikimiz için de zor olacak," diye açıkça belirtti. "Yakınımda olduğunda ben de çevremin görüşünü kaybediyorum. Bu üstesinden gelmemiz gereken bir tehlike çünkü ikimizi de düşmanlara karşı savunmasız bırakıyor."

Ön kapıyı benim için açtı ve beraber arabasına yürü-

dük. Oturduğumda, arabada bıraktığım çantamdan bir bip duydum. İçinde telefonumu bulup cevapsız çağrılara baktım. Russell'dan bir tane vardı ve bir tane de Freddie'den. Sesli mesajları tuşladım, ilk mesaj Russell'dan olmalıydı ama dinlediğimde sadece tıklama sesi vardı. Korkudan sindim, bir sonraki konuşmamızın nasıl olacağını merak ediyordum. Şüphesiz ikimiz için de acı verici olacak.

Sonraki mesaj Freddie'dendi. Öğlen ve akşam yemeğinde beni göremeyince endişelenmişti. Russell'ı geri arayıp aramamayı düşündüm. Dalgın halde telefonumu ağzımda tutarak pencereden dışarı baktım. Crestwood kasabasının yanımdan geçişini izledim. Sonraki konuşmamız yüz yüze olmalıydı.

"Russell mı aramış?" diye sordu Reed.

"Evet."

"Ne demiş?"

"Hiçbir şey. Kapatmış."

"Anladım," dedi içtenlikle.

"Anlıyor musun?"

"Evet, üzgünüm," dedi sadece.

Üzülerek, "Ben de öyle," dedim.

"Ona ne diyeceksin?"

Dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Evie, henüz karar vermek zorunda değilsin. Ne istediğine karar vermek için vaktin var," dedi Reed tekrardan yumuşakça. Duygularım için olan endişesi ağlamak istememe neden olmuştu.

"Reed, bunu zaten düşündüm. Eğer senin söylediğin olursa, Russell'la ne tür bir yaşantım olabilir ki?" dedim üzülerek. "Eğer senin kadar güçlü olursam, senin şu an benimle olarak aldığın riskleri ben de onunla yaşarım. Yeryüzünde olduğun bin yıllar boyunca edindiğin kontrole de sahip olmayacağım ayrıca. Büyük ihtimalle istemeden Russell'ı ezeceğim."

"Evet," diye sakince katıldı ama Russell'a bunu yapmanın çok da kötü bir şey olmayacağını düşünüyor gibi gelmişti kulağa.

"Sonra Russell yaşlanırken benim aynı kalacağım gerçeği var. İnsanlar böyle genç bir kızla birlikte olduğu için yaşlı bir pislik olduğunu düşündüğünde ne olacak? Bir süre sonra bu onun için heyecanlı olmaktan çıkacaktır."

"Doğru," dedi sağduyuyla ama sanki Russell'ın yaşlanmasının komik bir fikir olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu.

"Ve sonra sen varsın. Russell'ı seçsem bile, yapabileceğimi sanmıyorum..." Sustum, açıklamak istemiyordum.

"Neyi yapabileceğini?" diye merakla sordu.

"Ona sadık kalabileceğimi," diye kızararak yanıtladım. "Sen etraftayken sanki başka hiç kimse yok." Reed bu söylediklerimden sonra uzanıp elimi tuttu. Dudaklarına götürerek öptü. "Bu yüzden ona ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim sessizce. Camdan dışarı bakmak için tekrar döndüm, geçen manzaralardan hiçbirini görmüyordum.

Reed tekrar konuştuğunda, o anlamadığım melek dilinde bir şeyler söylüyordu. Tatlı bir şekilde dalgalanan melodisiyle beni rahatlattı. Konuşmayı bitirdiğinde kendimi daha sakin hissediyordum.

"Ne dedin?" diye sordum.

"Öngöründen sonra arabada benimleyken söylediğim şeyin aynısını." Gözleri benimkilerle buluştu ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

Bir saniye düşündükten sonra hayal kırıklığıyla konuştum. "Ah, evet. Sinir bozucu bir yaratığım, anladım."

"Sana bunu dediğimi söylediğimde tam olarak dürüst değildim," dedi bana gülümseyerek.

"Reed, hile yapabiliyor musun? Bir melek olduğunu sanıyordum."

Yanıtladığında Reed'in ifadesi kederliydi. "Melek kavramını tekrardan tanımlamamız gerekiyor."

Kaşlarım kalkarak sordum. "O zaman arabada öngörüden sonra ne dedin?"

"Dedim ki, sen Tanrı'dan sonra, tanıdığım en mükemmel yaratıksın ve senin için hissettiğim sevgi, ne yeryüzünde ne de cennette ölçülemez. Bu kaba bir çeviri ama melek dilinde kulağa daha iyi geliyor," diye açıkladı yeşil gözleri benimkilere bakarken.

"Bunu mu söyledin?" Soludum, bana anlattığına tam olarak inanamıyordum.

"Evet," dedi gözleri yumuşarken. Yurdumun otoparkına girdik ve Reed park etti. Arabasını boşa aldı.

Usulca, "Benim için böyle hissettiğini ne zaman fark ettin?" diye sordum.

Gülerek, "Gölde beni şok tabancasıyla vurduğunda," diye yanıtladı.

Gözlerim büyüdü. "Ne?" diye şaşkınlıkla sordum.

"O kadar cesursun ki... Harikaydın."

"Korkudan ölüyordum."

"Evet, ama cesaret budur: Korku karşısında harekete geçmek," dedi Reed duygularımı haklı çıkararak. "O anda seni kucaklamamın, istediğim etkiyi yaratmayacağı konusunda kendimi ikna etmem gerekti. Büyük ihtimalle bu seni daha da korkuturdu."

"İyi düşünmüşsün," dedim. Eğer onu şokladıktan sonra beni kucaklamaya çalışsaydı, kalp krizi geçirebileceğimi düşündüm. "Göldeki karşılaşmamızdan sonra gene gitmemi istemiştin."

"Bir görevim var ve sana yardım edersem, o görevi direkt olarak ihlal etmiş olurum diye endişeliydim. Sana olan hislerimin bir iki milenyum içinde geçeceğini umdum. Aptalca, değil mi?"

"Oldukça." Güzel yüzü karşısında anlık olarak hayranlık içindeydim. Gözlerimi onunkilerden ayırıp konuştum. "İdmana geç kalacağız. Gidip üstümü değiştirsem iyi olur, böylece kızlarla buluşabilirim."

Parmaklarım kapı koluna uzanırken Reed sordu. "Bu akşam görüşüz?"

Hayal kırıklığı içimi doldurdu. "Maalesef Brownie ve Buns'a takılacağımıza dair söz verdim."

"Ya." Çenesini eğip gülümsedi. "Yarın o zaman?"

"Yarın." Nefesim kesilerek kabul ettim.

Arabadan ayrılmanın eşiğindeydim ki Reed sarhoş eden bir öpücükle beni yakaladı. Bir veda gibi hissettirmiyordu; bu maskeli bir baloydu. Bu öpücükte sanki 'merhaba' diyen bir rüzgâr nazikçe dudaklarımı okşuyordu, sanki sadece şu anda benim için var olmuştu. Yavaşça çekilince gözlerindeki fırtına yeşili alevlerde bilgelik gördüm. Parmak uçlarım dudaklarıma, onunkilerin biraz önce olduğu yere dokundu. Bu anı zihnime, daha sonra her anını hatırlamak için mühürlemek istedim.

Reed'e nefesim kesilmiş halde, "Hoşça kal." demeyi becerip arabasından indim.

"Hoşça kal, Evie." Ben kapıyı kapatmadan önce gülümsedi.

BÖLÜM 13

coldwater

Birkaç gün boyunca Russell'dan kaçtım. Ustalık istiyordu çünkü genelde birbirimizle yemek saatlerinde yemekhanede karşılaşıyorduk, bu yüzden kahvaltıya ya da öğle yemeğine gitmiyordum. Russell'dan kaçmamın her şeyi daha da berbat edeceğinin farkındaydım ama açıklanması neredeyse imkânsız olan şeyleri nasıl açıklayacağım hakkında bir fikrim yoktu. Çünkü bana olan şeylerin çoğu sadece saçma değil, ayrıca yasak bilgiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Buna Russell'a başarıyla yalan söyleyemediğimi de ekleyince, tüm bunların toplamı bir felaket ediyordu.

Derste olmadığım her ânı Reed'le geçiriyordum. Bana o kadar çok soru soruyordu ki, bebekken ettiğim ilk sözcükten mezuniyet balosunda kavalyemin kim olduğuna kadar her şeyi konuşmuştuk. Her akşam, mutfağında onunla akşam yemeği yiyordum ve evinde yürüyüşe çıkıyorduk. Ben de ona sorular soruyordum ama kendisi ya da geçmişiyle ilgili konuşmakta çekimserdi. Sanırım o kadar çok saklanmak zorunda kalmıştı ki, açıklamalar onun için kolay olmuyordu.

Reed'in medya odasında birkaç film izledik ama kız filmlerini sevmediğini söyleyebilirdim. Bir romantik komediyi anlamaya çalıştığını görmek çok komikti. Ne zaman erkek karakter zayıflık işareti gösterse öyle derin iç

çekiyordu ki, kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırıyordum. Ancak bugün istersem Reed'den kaçmak çok basitti çünkü derste değildi ve onu kampüsün hiçbir yerinde hissedemiyordum. *Nerede olabilir? Ne yapıyor?*

Kütüphanedeki özel çalışma masama Freddie'nin yaklaştığını görünce şaşırdım. Çantasını indirip yanımdaki sandalyeye oturdu. "Yaşıyorsun... Nerede olduğunu merak ediyordum ve bana inan, bunu merak eden bir tek ben değilim," dedi o sıcak, Freddie'ye has gülümsemesiyle.

"Freddie! Özür dilerim. Beni aramıştın ve ben seni geri aramayı tamamen unuttum. Seni gördüğüme çok mutlu oldum," dedim sevinçle.

Bugün iyi görünüyordu. Saçı uzamış, kaşlarının hemen altındaydı. *Freedie tatlı görünüyor. Facebook'ta etiketlenmeye uygun,* diye düşündüm. Sandalyede ileri geri sallandı. *Bu tatlılık ne zaman oldu?*

"Saklanıyor musun, Evie? Bu yeni sığınağın mı?"

"Saklanmak mı? Neden bahsediyorsun bilmiyorum. Derslerim gerçekten zor ve geride kalmak istemiyorum."

Freddie'nin kaşları kalktı. "Elbette. O zaman bunları da istemiyorsundur?" Çantasını açıp önümde sallamadan önce iki granola bar çıkardı.

"Freddie! Sana seni sevdiğimi hiç söyledim mi?" Granola barlardan birini elinden kaptım ve ambalajını yırttım.

"Elbette söyledin ama tekrar duymak hoş." Sırıttı ve bana ikincisini attı.

"Burada olduğun için mutluyum," dedim ağzım granolayla doluyken. "Yardımına ihtiyacım var Freddie. Bir görevim var. Var mısın, yok musun?"

"Varım. Aklındaki nedir?"

"Russell için bir güvenlik duvarı almam lazım ama şu anda ondan kaçıyorum biraz. Bu yüzden gitsem ve bir tane

alsam, benim için kurulumu halledebilir misin? Belki almak için benimle Coldwater'a da gelirsin. Cumartesi sabahı giderim diye düşünüyordum. Var mısın?"

"Russell'ın bugün bana iki kere seni görüp görmediğimi sorduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, bunu bilmiyordum." Utandığımı hissettim.

"Bu güvenlik duvarının ona karışık sinyaller göndereceğinden korkmuyor musun?" diye sorarak iyi bir noktaya parmak bastı. "Demek istediğim, bu yüzden kütüphanedeki en ıssız yerde oturmuyor musun zaten, Russell'la karşılaşmamak için?"

"O kadar açık demek?"

"GGO: gün gibi ortada."

"'Büyük ihtimalle başıma gelen en iyi şeysin ama seninle olamam?' diyen başka ne hediye verebilirim ki ona," diye sordum kederle. "Çünkü bunu diyen bir şey varsa bedeli ne olursa olsun gidip hemen alırım."

"Bilmiyorum Evie ama bunu güvenlik duvarıyla başarabileceğini sanmıyorum."

"Belki 'Sana istediğini veremem ama ihtiyacın olanı verebilirim,' der," dedim üzülerek.

"Güvenlik duvarı korunmak için. Onu neden koruyorsun?" diye sordu Freddie.

Ona şaşkınlıkla baktım. Beni okumak gibi acayip bir yeteneği vardı. Etrafında ne söylediğim konusunda dikkatli olmalıydım. Kendi sağlığını tehlikeye atacak kadar fazla sezgi gücü vardı. "İçinde bir doktor yattığını bilmiyordum, Freddie. Psikiyatri uzmanı falan mısın?"

"Öyleyim." Gülümsedi. "Nereden bildin?"

"Muayenehaneni açtığında benim için çok pahalı olacaksın," dedim gülümseyerek.

"Koltuğum sana her zaman açık," dedi kibarca. "Cu-

martesi saat dokuzda seni alırım o halde? Güvenlik duvarını almak için..." diye ekledi kafamın karıştığını görünce.

"Tamam, Freddie. Sağ ol."

Odama döndüğümde, pencereme konmuş bir not vardı. Açtım ve hızla okudum.

Sevgili Evie,

Şehri *hafta sonu* için terk *etmem gerekti. Bana ihtiyacın olursa cep telefonumdan irtibata geç. Beladan uzak kal ve kuralları hatırla. Elimden geldiği kadar çabuk döneceğim.*

Reed

Buruşturmadan önce Reed'in notunu birkaç kez okudum ve çöp kutusuna attım. Not en az beş dakika çöp kutusunda kaldıktan sonra çıkarıp buruşuk kâğıdı elimle ütüledim. Tekrar okuduktan sonra tekrar çöp kutusuna attım. Bu, aldığım en sinir bozucu mektuptu.

Tüm hafta sonu Reed'i göremeyeceğim yetmezmiş gibi nereye gittiğini ya da ne yaptığını da söylememişti. Hafta sonu bittiğinde kesinlikle dönüp dönmeyeceğini de yazmamıştı. Bana beladan uzak durmamı söylemişti, sanki bu yaşam tarzım yüzünden bana verilen bir seçenekmiş gibi. Ayrıca bana tadını çıkaracağım tatlı bir söz bile bırakmamıştı. "Sevgili Evie" bölümünü saymıyordum çünkü bu mektuba başlama şekliydi. Erkek arkadaşa bakın.

Sonra paranoyak tarafım harekete geçti ve benden kaçıyor mu diye merak etmeye başladım. *Eh, iyi şanslar çünkü bana bağlandın bir kere,* diye düşündüm. Bir süre yatağımda keyifsiz bir halde oturduktan sonra, *En azından bir not bırakmış,* diye kendi kendime itiraf ettim. *Gene de hoş değil.*

Buns ve Brownie odama apar topar gelerek geceyi yoğun depresyonda geçirmekten kurtardılar beni. Delt evin-

de onlarla partiye gitmem için ısrar ettiler. Brownie, "Partinin teması: Röntgenciler ve Çocuk Anneleri," diye beni bilgilendirdi ve dolabımı açıp içini didik didik etti.

Her şeye rağmen kahkaha attım. "Bu çok komik." Gülümsedim. "Kostüm giyecek misiniz?"

"Yaşlı ancak seksi anneler gibi görünmeye çalışacağız." Brownie omuz silkti. "Öyle gitmek istiyoruz çünkü savaş için alacağımız şeyi kontrol edeceğiz. Sanırım fotoğraf duvara vidalanmış, bu yüzden tornavidaya ihtiyacımız olacak."

Başımı sallayarak onayladım. "Şarjlı tornavidalardan biri en hızlı yol. Biraz gürültü çıkarabilir ama ev partisi düzenliyorlarsa duyacakları kadar değil. Delt'ler bir daha ne zaman toplanacak?"

"Çarşamba günü tatlım," dedi Buns. "Şarjlı tornavida alacağım."

"Evlerine gece geç vakitte girsek daha iyi olmaz mı?"

"Tatlım, orada erkekler yaşıyor. Geceleri hep birileri uyanık oluyor. Yemin ederim o çocuklar tüm gece boyunca oyun konsollarıyla oynuyorlar," dedi Buns, sesi sinirli geliyordu. "İnternetten aldığımız sevimli casus kıyafetlerini görmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Sende harika duracaklar ve yakalanırsan gerçekten yardımcı olacak çünkü işkence etmek için fazla tatlı olacaksın."

"Çift işlevli yani, harika. Yakalanmayı planlamıyorum gerçi."

Brownie kısa, siyah bir eteği göstererek, "Bu seksi anne mi, KA mı sizce?" diye sordu.

"KA ne demek?" diye Buns'a sordum.

Buns, "Ah, 'kaçacağım anne' demek," dedi yardımcı olarak.

Buns en sonunda kısa etek ve bluzda karar kıldı. Onları giydiğimde beni döndürdü ve popoma bir etiket yapıştır-

dı. Şöyle diyordu: "Crestwood'a başlayan Onur Öğrencisinin Gururlu Ebeveyni." Sanki minivan gibi bir şeymişim gibi.

"Bununla ne iyi gider biliyor musun? Elise'in bana verdiği altın halka bileklik," dedi Buns.

"Altın bileklik mi? Saçımızı süpürge eden anneler gibi görünmeye çalıştığımızı sanıyordum."

"Los Angeles anneleri gibi olacağız, botoks yaptıran ve hizmetçisi olan," dedi Brownie yılışık bir gülümsemeyle.

Buns bilekliklerle döndüğünde, onları taktım ve kabul etmem gerek ki, gerçekten güzeldiler. Bileklikler, bileğimi oynattığımda müzikal çınlama sesleri çıkarıyordu, sevimliydiler.

Birlikte Delt evine yürüdük ve yaklaştığımızda, JT verandanın parmaklıklarında dikilerek bağırdı. "Buns!"

"Tatlım!" Buns kendine yakışır bir şekilde geri bağırdı.

"Leydiler, Delt evine hoş geldiniz," dedi JT kollarını genişçe açarak. "Pete, bak burada kim var," diyerek Brownie'yi işaret etti. "Ve Evie! Pete çabuk bayılmadan önce ona bir bira getir." Boynundaki röntgenci dürbününü tutarak bana sırıttı. "Daha önce buraya gelmiş miydin, Evie?" diye sordu JT.

"Bir kere, kampüs turu için üniversiteyi ziyaret ettiğimde," dedim. Zihnimde verandaya ulaşmak için gereken adımların sayısını hesaplıyordum. JT bize Delt evinde rehberli bir tura çıkardı. En yeni resimlerin sıralandığı bilardo odasını gösterdiğinde özellikle dikkat ettim.

Turumuz evin diğer bölümlerine ilerlediğinde, banyoya gitme bahanesi uydurarak grubuma onları sonra yakalayacağımı söyledim. Aceleyle aşağıya, bilardo odasının yanındaki odalara gittim. Planladığımız gibi temizlik dolabı gibi bir şey arıyordum. Bilardo odasının yanındaki koridorda bir tane bulunca şansım yaver gitti. Aklımda olan şey için

mükemmeldi. Ufak bir kiler boyutundaydı. Sadece tuvalet ve temizlik malzemeleri için kullanılıyordu.

Anlık bir düşünceyle, temizlik dolabının yanındaki odayı kontrol ettim. Rahat, kahverengi deri koltuklar kitap okumak için mükemmeldi. Alçak, parlatılmış ahşap masaların bulunduğu bir çalışma odasıydı. Odayı çevreleyen koyu lambriye hayran kalmışken yalnız olmadığımı fark ettim. Gözlerim köşede öpüşen çifte kısa bir süreliğine kaydı. Hemen başka tarafa baktım, aralarındaki özel âna daldığım için utanmıştım.

Odadan çıkmaya başlarken bir tanışıklık hissi beni vurdu. Dikkatim kucaklaşan sevgililere tekrar kaydı. Russell kucağında sevimli bir sarışınla koltukta oturuyordu. Onun kelimeleriyle söylemek gerekirse, kendisine yardım ediyordu. Domates gibi kızardım ve saniyeler içinde buz gibi oldum. Donmuş şekilde dikilirken, sonunda kendimi toparladım ve odadan çıkmaya devam ettim.

Kapı kolunu nazikçe tuttum. Ses çıkarmamaya çalışıyordum fakat bileğimdeki halka bilezikler birbirine çarparak Russell'ı orada olduğum konusunda uyardı. Kısa bir anlığına, ben kaçamadan önce, Russell'ın kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Kapalı kapının ardından konuştuğunu duydum. "Ahh, kanet olsun. Kızıl, bekle!"

Koridorda telaş içinde saklanacak bir yer arıyordum. Hemen temizlik dolabına daldım ve kapıyı kapattım. Orada dikiliyor, karanlıkta hızla nefes alıp veriyordum. Yan odada ne gördüğümü mantığıma oturtmaya çalışıyordum. *Gerçekten biraz önce geçmiş birkaç, kaç tane olduğunu bilmiyorum bile, hayatımın aşkını yeni tanıştığı bir kızla yiyişirken mi yakaladım?* diye aptal gibi merak ettim. Acı ve ihanet hisleri içimde üstünlük için savaşıyordu.

Böyle hissetmem mantıklı değildi, Russell'la olamayacağım gerçeğini biliyordum. Bu şüphesiz onun için en iyisiydi ama şu anda, kederli dünyamda mantıklı düşüncenin

yeri yoktu. Dolabın dipteki duvarına değene kadar kapıdan uzaklaştım. Duvardan kayıp yedek sıvı el sabunları ve tuvalet kâğıdı rulolarıyla dolu olan rafların arasında oturdum. Russell'ı biriyle görmenin şoku geçtiğinde, tek yapmak istediğimin eve gidip ağlamak olduğunu fark ettim.

Dişlerimi ağlamamı tutmak için sıkarken gözlerimde sıcak gözyaşları birikti. Şimdi ağlayamam... Burada, tüm o insanların tanık olacağı bir yerde olmaz. Buradan gitmem gerek.

Dolabın kapı kolu döndüğünde hareket etmeye çalışmadım. Kapı açılmaya başladı. Koridorun ışığı yavaşça yüzüme düştü ve sonra Russell'ın rahatlayarak iç çektiğini duydum. Hızla dolaba girip kapıyı arkasından kapattı. Önümde oturmak için kapıdan aşağıya kayarak ışığın neredeyse tümünü engelledi ve yüzünü görmeyi zor hale getirdi. Dolabın ortasında buluştuğunda ayaklarımız dokundu ama bir süre ikimiz de konuşmadık. Ta ki Russell şunu sorana kadar: "Kızıl, neden bunun için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

"Gerekmiyor Russell ama acıtmadığını söylesem yalan söylemiş olurum," diye yumuşakça yanıtladım. Nasıl özür dilemek zorunda hissettiğini biliyordum. Birbirimize olan bağımız onun ve benim kalbimi küçük küçük parçalıyordu. Ama bunu ona ne anlatabilirdim ne de olmasını engelleyebilirdim.

"Eh, nasıl hissettiğini bildiğimi söyleyebilirim." Hayal kırıklığı içinde sordu. "Neler oluyor Kızıl? Beraber mükemmel olduğumuzu düşünen tek ben olamam. Bana baktığında gözlerinde görebiliyorum. Sadece bana neler olduğunu anlat. Reed gerçekten erkek arkadaşın mı?" Russell sanki düşünce ağzında kötü bir tat bırakmış gibi sordu. Konuşmadan önce yanıtımı beklemedi "Çünkü sana söylemem lazım Kızıl, seni onunla görüyorum ve bu içimi yiyor."

İşte buydu. Ne olduğumu ve daha da önemlisi ne olmadığımı fark ettiğimden beri bu andan ödüm kopuyordu. Russell için yeterince insan değildim ve olsaydım bile, bu kaçınılmaz sonuç olmayabilirdi. Eğer Reed ve ona karşı vazgeçilemez çekim olmasaydı, Russell'la mutlu olacağımı biliyordum. Russell'ı olduğum ve olacağım şey karşısında güvende tutmalıydım. Eğer etrafımda olursa daima tehlike altında olacaktı, özellikle diğer melekler var olduğumu keşfederse.

Boğazım sıkışarak konuşmamı imkânsız hale getirdi ama yavaşça sormayı başardım. "Russell, öptüğün kızın adı neydi?"

Russell sertçe yanıtladı. "Candace... Ama göründüğü gibi değil, belki de tam da göründüğü gibi. Ama beni terk ettin ve seni Reed'le gördüm. Birlikte misiniz..."

"Evet," diyerek onu susturdum. "Reed... Reed benim erkek arkadaşım. Onunlayım. Bu yüzden gitmeli ve Candace hâlâ uygun mu diye bakmalısın, çünkü ben değilim," diyerek bitirdim. Son iki kelimede neredeyse boğuluyordum.

Dolap karanlık olduğu için minnettardım çünkü kelimelerim vasıtasıyla Russell'da neden olduğum acı yüzünden hayatta kalabileceğimi sanmıyordum. Kelimelerimin benim içimde yarattığı acıdan bile zar zor hayatta kalmıştım. Ona söylediklerimi düşünürken Russell bir süre sessizdi. Onun düzenli nefes alıp verişini dinlerken kollarımı boynuna dolayıp onu rahatlatma dürtüsünü bastırıyordum.

Olduğum yerde kalmaya o kadar odaklanmıştım ki, konuştuğunda beni korkuttu. "Genevieve, sadece bilmeni istiyorum. Doğru kararı vermiş olsaydın, bu kadar acıtmazdı." Yerden kalkıp dolabı terk etti ve nazikçe kapıyı arkasından kapattı.

Kapıdan uzaklaştığını duyduğumda, *Belki de doğru karar olduğu için bu kadar acıtıyordur*, diye düşündüm kederle. Gittiğini biliyordum. Kasvetli dolabı terk ettim ve kızları bul-

maya gittim. Dikkatlice onlara fısıldadım, toplu resme dair bilgiye sahip olduğumu, unutmadan yazmam gerektiğini onlara söyledim. Odama gideceğimi açıkladığımda benimle gelmek istediler ancak kalmaları ve eğlenmeleri için onları ikna ettim. Yalnız kalmak istiyordum.

Odama geri yürüdüm. Toplu resim için hatırladıklarımı karaladım ve sonra pijamalarımı giyip yatağa gittim. Uyanık bir halde yatarken yastığa kalbimi gözyaşları halinde döktüm ve bunların Russell için döktüğüm son gözyaşları olduğuna yemin ettim.

Ertesi sabahı Reed için endişelenerek ve nerede, ne yaptığını merak ederek geçirdim. Freddie'nin beni beyaz Mercedes'i ile alması ve Coldwater yoluna düşmemiz de ruh halimi iyileştirmedi. Bir önceki akşam pek uyuyamadığım için huysuzdum.

"Freddie, bu araba şüphe uyandıracak derecede ithal gibi duruyor. Detroitli değil misin sen? Detroit'te yapılmış bir araba kullanıyor olman gerekmez mi?" diye sordum, hem şaka yapıyor hem de onu azarlıyordum.

Freddie işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şişşt, Evie. Kızım seni duyacak. Annemin ve babamın mezuniyet hediyesi." Direksiyonu okşarken sırıttı. "Senin neyin var? Geç vakte kadar partide mi kaldın?"

"Pek değil," dedikten sonra dün akşam Russell'la olan her şey kontrolden çıkmış duygular halinde ağzımdan hızla döküldü.

Freddie konuşmama izin verdi, olan her detayı ve ayrıntıyı eleştirirken araya girmeden sessizce dinledi. "Ve şimdi Coldwater'a, ona aptal bir güvenlik duvarı almak için gidiyorum," dedim dokunaklı bir halde.

Konuşurken Freddie'nin kaşları kalktı. "Haklı olduğuna bahse varım Evie. Eminim ki Russell senin güvenlik duvarını o kızınkine tercih eder ve yazılımını da. Eğer etmeseydi, dün akşam seni dolaba kadar takip etmezdi ama sen bunu zaten biliyorsun."

Yavaşça nefesimi verdim. Freddie dün akşamki olayların, daha önce verdiğim kararların bir sonucu olduğunu söylüyordu. Ama neden Russell'ı korumak için bunu yapmak zorunda olduğumu ya da Reed'e karşı neler hissettiğimi ona açıklayamazdım.

İç çektim. "Biliyorum Freddie ama sanki iki tarafım varmış gibi. Bir yanım Reed'i isterken, diğer yanım da Russell'ı istiyor. Sadece tekrar bir bütün olmak istiyorum."

"Olacaksın Evie. Bunları çözeceksin ve bu sırada da biz Russell'ın bilgisayarını halledeceğiz ki Candace ona e-posta gönderebilsin," dedi şaka yaparak. Yüzünde yılışık bir gülümsemeyle bana baktı. Şımarık kardeşimmiş gibi ona dilimi çıkardım.

Coldwater'a vardık ve güvenlik duvarı satan bir elektronikçi dükkânı bulduk. Seçmem çok vakit almadı çünkü sadece iki model vardı. Parayı ödedikten sonra Freddie'yle beraber dükkânı terk ettik. Ufak bir kahve dükkânına rast gelince içeri girdik ve iki tane kahve söyledik.

Lattelerimizle çıktıktan sonra Freddie'nin arabasına ilerledik. Bardağımın plastik kapağıyla beceriksizce uğraşırken kaldırıma düşürdüm. Almak için eğildiğimde, genç bir adamın dükkâna giderken yanımdan geçtiğine dikkat ettim. Terzi elinden çıkma, siyah deri ceketine hayran kaldıktan sonra bir titreme kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Adamda bir şeyler garipti. Ayağa kalkana kadar garipliğin üzerine parmak basamadım. Yerdeki gölgesine dikkat ettiğimde fark ettim ki uzaklaşmıyordu. Bana doğru dönmüş, öylece duruyordu.

Rengimin attığını hissettim. Kalbim küt küt atarken hızla nefes alıp veriyordum. Karanlık, kıpırdanan gölgeyi inceledim, ayrı bir varlık gibi hareket ediyordu. Kahve kapağı tekrar hissiz parmaklarımdan kaydı. Bacaklarımı hareket ettirebildiğimde birkaç saniye geçmişti. Aceleyle Freddie'nin

arabasına giderken bardağımın kenarından kahve döktüm. Freddie kapıların kilitlerini açtı ve motoru çalıştırdı.

Arabasına binip arka pencereden bakmadan önce kapıları kilitledim. Freddie otoparktan çıkarken, işlevsiz gölgesi olan adam kahve dükkânının önünde dikiliyor, arabamızın uzaklaşmasını izliyordu. Dehşet içinde titredim. *O şey ne,* diye merak ediyordum. Bizi takip ediyor mu görmek için yan aynadan izledim. *Beni fark etti ya da en azından gölgesi etti,* diye tekrar korku içinde titrerken düşündüm.

Freddie bir şeyin ters gittiğini fark etmişti. "Evie, iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Hı, evet Freddie. İyiyim. Sadece kahvem biraz acı. Biraz daha şeker eklemem gerekirdi." Elimden kahveyi silmek için peçeteyi kullandım.

Kahvemi döktüğümde parmağımı yakmıştım ama acıyı göz ardı ettim. Büyük ihtimalle Crestwood'a vardığımızda iyileşmiş olacaktı. Freddie yanığı görmesin diye elimi peçeteyle kapladım. *Bu kötü bir fikirdi,* diye düşündüm ve Coldwater'da bile olmamam gerekirken gördüğüm şeyi Reed'e nasıl açıklayacağımı merak ettim.

Ne yaptığımı ona söylediğimde saldırgan bir melek olacaktı. *Burada değildi ki sorayım,* diye düşündüm bahane olarak ama sonra cep telefonuma bakınca Reed'in onu aramayı bile denemediğim savı kulaklarımda çınladı. Freddie, Russell'ın odasına güvenlik duvarını benim için nasıl kuracağını tartışırken, Crestwood'a tüm dönüş yolu boyunca gölge adam yüzünden endişeliydim. Yurdumun otoparkına beni bırakmadan önce Freddie gergin olduğumu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Kapalı sahada yürüyen bando takımının çaldığı davul sesleri penceremin dışında yankılanıyordu. Russell'ın ilk maçı birazdan başlayacaktı. Ona destek olmak için gitmeyi planlamıştım ama şu an orada bulunmam onun için tam tersi etki yapardı. *Büyük ihtimalle yeryüzünde görmek istediği*

son insanım, diye düşündüm ve bu gerçek beni olduğumdan daha da üzgün hale getirdi.

Yatağımda yatarken gerçekten Reed'i özlediğimi fark ettim ki bu acınasıydı, çünkü sadece bir günden biraz daha uzun süredir yoktu. Kendimi tutamayıp onu aramam çok sürmedi ve cep telefonundan ona ulaşmaya çalıştım. Cevap vermediğinde hayal kırıklığına uğradım. Sesli mesajındaki seksi sesini dinlerken, onu kayıt edebilme imkânımın olmasını diledim, böylece saplantılı bir hayran gibi onu tekrar tekrar dinleyebilirdim.

Bir mesaj bırakmamı belirten bip sesini duyunca ne söyleyeceğimi bilemedim çünkü aramayı planlamamıştım bile. Konuşurken neredeyse sesim soluksuzdu. "Selam Reed. Ben Evie... Seni özledim... Eve çabuk dön." Telefonu kapatırken kendimden iğrendim ve biraz önce bıraktığım mesajı düşündüğümde yüzümü ellerimle kapattım. *Bu oyunda berbatsın.*

Erkenden yatağa gittim. Penceremden dışarı bakıp gece gökyüzünü izlerken, Reed'in ne yaptığını hayal etmeye çalıştım. Karanlıkta terleyerek uyandım. Gölge adamın beni bıçakladığı yeri, göğsümü tutuyordum. Nefesim kesilerek ağladım, acının yankısını silmeye çalışıyordum. *Tek parçayım,* diye kendimi ikna ettim. *Bıçaklanmadım... Coldwater çok ama çok kötü bir fikirdi,* diye düşündüm paniğin beni ele geçirdiğini hissederken.

Titreyen ellerle battaniyeyi daha da yukarı çektim ve Reed'in uyarısını ciddiye almadığımı fark ettim: İnkâr aşamasındaydım. Reed dışarıda beni ellerine geçirmekten başka hiçbir şey istemeyen varlıkların olduğunu söylemişti ama ben vahameti tamamen anlayamamıştım. Bir tanesiyle karşılaşınca artık kavramıştım. Eğer o şey gerçekten gece benim için gelirse, onu görebileceğimden şüpheliydim. Büyük ihtimalle zaten ölmüş olacaktım. Yatakta uzanırken yastığımı kucakladım. Güneşin doğmasını bekliyordum.

BÖLÜM 14

zıt kutupların çekimi

Sabah erken kalkıp Saga'ya kahvaltı etmeye gittim. Pazar sabahı, öğrenciler tüm gece parti yaptıkları için pek popüler bir saat değildi. Bir avuç öğrenci dışında yemekhane bomboştu. Freddie tepsimle ona yaklaşırken yalnızdı, neredeyse gülüyordum çünkü bana masaya sabah gazetesini yaymış ve bir bardak kahvenin soğumasını bekleyen bir babayı hatırlatmıştı.

"Günaydın," dedim.

Freddie onaylamak için çenesini kaldırdı. "Naber Evie? Duydun mu? Chargers dün kazandı," dedi neşeyle.

"Evet, duydum. Ne güzel, değil mi?"

"Kafa kafaya oldu ama: yirmi bire on yedi."

"Bu gerçekten harika. Güvenlik duvarıyla problem yaşadın mı?" diye sorarken yulaf ezmemi yavaşça çiğnedim.

"Hayır, çok kolaydı. Neredeyse kendi kendini kurdu," dedi bana bakmadan.

"Ne oldu?" Hareketlerinin garip olduğunu fark etmiştim.

"Hiç."

"Ne oldu, Freddie?"

Çantasına eğildi ve güvenlik duvarından kalanları çıkardı. Sanki biri paketi çekiçle parçalamış ya da arabayla

onun üzerinden geçmiş gibi görünüyordu. "Russell kurulumu kaldırdı denebilir," diye geveledi.

"Ah..." Ezilmiş kablo girişlerine ve makineyi artık tamamen kaplamayan yamuk kasaya baktım. "Atsan da olur çünkü geri alacaklarını sanmıyorum." *Ve Coldwater'a geri gitmiyorum,* diye hissizce düşündüm.

"Russell'ı savunmam gerekirse, benim çocuk dün akşam gerçekten sarhoştu," dedi Freddie, parçalanmış donanımı görmenin verdiği darbeyi yumuşatmaya çalışıyordu.

"Doğru, bu çok daha iyi. Teşekkürler Freddie," dedim alay ederek. Russell'ın öfkesini yamuk metalde gördüm.

"Üzgünüm," dedi sadece.

"Hayır, ben üzgünüm. Seni tüm bunların ortasına attığım için gerçekten özür dilerim. Artık yapmayacağım. Söz," dedim elimi elinin üstüne koyarken. "Bu Russell ve benim aramda, mesajı açık seçik aldım. Sanırım mesaj şu: Beni yalnız bırak."

"En azından Mason'ın önerdiği şeyi yapmadı."

"Ya öyle mi? Önerisi neydi peki?"

"Mason güvenlik duvarını senin pencerenden içeri fırlatmasını istedi."

"Eh, öyle arkadaşlar arasında iyi olmaması için bir sebep yok," dedim donuk bir şekilde. "Ee, bu gün neler yapıyorsun?" diye sordum, konuyu değiştirmeye çalışıyordum. Freddie'nin bana acıyarak güvenlik duvarını çantasına geri koyacağını ve kahvaltı boyunca ona bakmak zorunda kalmayacağımı umdum.

"Hiç. Sen?" Zihnimi okumuş gibi üniteyi masadan kaldırdı.

"Çamaşır," dedim rahatlayarak. "Bu öğleden sonra da ilk maçım var."

"Kiminle oynuyorsunuz?"

"Kappa'larla sanırım," diye yanıtladım ve portakal suyundan bir yudum aldım.

"Saat kaçta?"

"Dört."

"Orada olacağım," dedi gülümseyerek.

"Teşekkürler Freddie," dedim ama ne kadar çok denesem de gülümsemesine karşılık veremedim.

İlk maçımız beklediğimden daha büyük bir kalabalık çekmişti. Yeni formaların bununla bir alakası olabilirdi. Üst forma ve eteklerimiz kırmızıydı, iki tarafında da siyah şeritler vardı. Yakalı, kolsuz tişört ve etek bedenime yapışarak hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Kırımızı dize kadar gelen çoraplar kıyafeti tamamlıyor, dizliklerimi kaplıyorlardı. Kappa'lar lacivert eteklerle mavi üst ve açık mavi diz çorapları içindeydiler. Katolik okullarındaki kızların kıyafetinin yenilenmiş haline bürünmüş gibiydik hepimiz. Şahsen ben amacın tam da bu olduğunu düşünüyordum.

Yan sahada Freddie'nin bir iki çocukla dolandığını görünce ona el salladım. Tam oraya gidip Freddie'yle konuşmak üzereydim ki Russell'ın sahaya geldiğini gördüm. Yalnız değildi. Yanındakinin geçen gece yiyiştiği kız olduğunu fark edince yanaklarım kızardı. Adı neydi... Candace? Eğer kıskançlık yaşayan bir varlık olsaydı, onların el ele tutuşup samimiyetle konuştuklarını gördüğümde, cisimlenip yanı başımda takılırdı.

Neden burada onunla birlikte? diye merak ettim ancak Candace'ın mavi formayı giydiğini gördüm ve Russell'ın onu desteklemek için geldiği kafama dank etti. Öfkemi gizlemek için takım arkadaşlarımın ısındığı yere hızla gittim. Esneme hareketleri yaparken Russell'ın Candace'a iyi

şanslar öpücüğü verdiğini ve takımına katılmadan önce kalçasına masum olmaktan çok öte bir şaplak attığını görmezden geldim.

Etrafında olmam onun için çok tehlikeli. Kendime Russell için yanımda olmamasının daha iyi olduğunu hatırlattım tekrardan ama haset dalgaları içimi kavururken hatırlaması zordu.

Hakemler bozuk para fırlatılması için takım kaptanlarını çağırdığında Brownie gitti ve yazı turayı kazandı. Böylece ilk hamle bizim oldu. Sahaya, pozisyona girmek için merkez çizgisinin yakınına koştum. Birkaç saniye sonra, Candace hemen karşıma, beyaz çizginin yanına geçti.

Güzel olması berbat halde haksızlık gibi görünüyordu. Dudaklarında küçümsemeyle, "Hey çatlak! Erkek arkadaşımın odasından uzak durursan sevinirim," derken bile güzeldi.

Gözlerim büyüdü. "Efendim?"

Aşağılayan bir gülümsemeyle ekledi. "Dün yaptığın şey, Russell'ın bilgisayarıyla uğraşman büyük ihtimalle yasadışıydı." Öne eğilirken sopasını dizlerine koydu. "Odasına izinsiz girdiğin için herkes senin saplantılı, sapık bir birinci sınıf olduğunu düşünüyor," dedi yüzümü inceleyerek.

Utançtan ölüyordum. Yanaklarımdaki kızarıklık kırmızı üniformamla uyumluydu. Bir anlığına kramponumla boğazını ezdiğimi gördüm. İçim alevler içindeydi ama dilim ağzımda küle dönmüştü, bu yüzden herhangi bir cevap veremedim.

Düdüğünü öttürmeden önce hakem topu çizgiye yerleştirdi. Buns oyunu başlatmak için topu ele geçirdi. Direkt Brownie'ye vurdu. Brownie topu Weeza'ya gönderirken ikimiz de aynı anda oraya doğru koştuk. Kolayca Candace'ın etrafından sıyrılmıştım, aktif biçimde yoluma

çıkmaya çalışıyordu. Oyunu tahmin etmek ve pası almak için iyi bir pozisyonda olmaya çalıştım, kendi soluklarımın sesini duyabiliyordum. Hedefime odaklandığımda kalabalığın gürültüsü soldu. Pas için çok beklemek zorunda kalmadım, top Babs'tan sopama doğru eğimle geldi. Topu kontrol etmek için sopamı indirdim, D'ye tekrar yönlendirdim kolayca. Candace'a üstünlük sağlamıştım. Buns önümde kaleye yakın bir pozisyon alırken, ben de topu vuruş çemberine gönderdim.

Topu Buns'a attığımda pası almak için o da sopasını indirdi, sonra sopayı ayarlayıp topu hedefe doğru gönderdi. Top süzülürken Kappa'ların kalecisi beceriksizce atıldı. *Gol!* diye düşündüm kalabalık alkışlamaya başlarken. Sırıtarak Buns'ı kucakladım, grubumuza dönerken onu harika atışı için tebrik ettim. Artık Kappa'lar merkez çizgisinden itibaren topu ellerinde tutuyorlardı. Tekrardan sahanın ortasına gittim ve Candace karşıma geçti.

Candace çizginin ötesinden bana sahte bir gülümseme gönderdi. "Biliyor musun, dün akşam senin yurt odana gelmeyi konuştuk. Russell'ın bilgisayarına koyduğun o şeyi pencerenden tam içeri fırlatacaktık," dedi kendini beğenmiş şekilde.

"O şeye 'güvenlik duvarı' deniyor Candace," diye kısık sesle yanıtladım.

Burnunu kırıştırdı. "Her ne ise işte, inek," diye tersledi.

Düdük öttü ve Kappa'lardan bir hücum oyuncusu ilerideki topa hafifçe vurdu. Zayıf sopa hâkimiyetiyle benim yanımdan topu geçirmeye çalışıyordu. Kolayca topu ele geçirerek geri döndürdüm. Topu ileri, Babs'a ittirdim ve ona yardım edebilmek için vuruş çemberine doğru fırladım. Kappa'lar, Babs tekrar önüme sürmeden önce topa dokunamadılar bile.

Babs'la beraber tekrar D'ye girdim. Kappa'nın savunma-

sının kendi kalecisinin önüne geçtiğini gördüm. Kalecinin tüm o gel gitler yüzünden beni göremediğini bildiğim için hemen keleye doğru atış yapmadan önce bir açık aradım. Kaleci gol olmadan önce topa doğru neredeyse hiç hareket etmemişti. Yan çizgideki kalabalık gürültüyle alkışladı ama sevinmesi zordu, çünkü tekrardan merkez çizgisine gitmek ve Candace'ı dinlemek zorundaydım.

Takımıma doğru yürüyüp arkadaşlarımın kucaklamalı tebriklerini kabul ettim. Hakem merkez çizgisine topu yerleştirdi. Tekrardan dizildik. Candace mutlu görünmüyordu. "İyi atıştı çatlak," dedi yapay bir tatlılıkla. "Senin gibi bir kızın hedefe vurabileceği tek yer de bu saha zaten. Russell'ın senin hakkında söylediği şey doğru mu, hâlâ bakire misin?"

Gözlerim kısıldı. *Onu öldüreceğim,* diye düşünürken yüzümdeki tüm renk soldu. *Russell ona bunu söylemiş olmalı... Bir şey söylemiş.* O anda düdük öttü. Ne ben hareket ettim, ne de Candace. İkimizde birbirimize küçümseyerek bakarken göz göze dikildik.

Brownie neler döndüğünü gördü ve beni ayırmak için geri koştu. "Seni sinirlendirmesine izin verme, Evie," dedi Brownie, kolunu etrafıma doladı. "Seninle yer değiştireceğim. Öbür tarafta durabilirsin. Tekrar gol atabilmen için topu kapacağız onlardan. Bu sene gerçekten berbatlar."

Olanları üzerimden atmaya çalıştım. "Elbette, tamam," dedim ama tek yapmak istediğim odama gitmek ve bir süre saklanmaktı.

Brownie ile taraf değiştirdim ve top birkaç kez daha elime geçti. Her seferinde de gol attım. Ara verildiğinde her şey bitmişti. Kappa'lar on yediye sıfır yenildiği için kalabalık dağılmıştı. Hakemler kaptanlarla konuştu ve Kappa'lar ikinci yarıyı oynamamayı kabul ettiler.

Yan çizgiden yürüyüp kâğıt bir bardağa su doldurdum.

Kalabalıkta Freddie'yi aradım fakat onu bulamadım. Aradan önce gitmiş olmalıydı. Onu gerçekten suçlayamazdım çünkü izlemeyi bırak, oynaması bile berbat bir maçtı. Suyumu yudumlarken, Candace'ın Russell'a hakemler ve kötü idare hakkında şikâyet ettiğini duydum. İkinci yarıda kazanma ihtimalleri olduğunu düşünüyorsa, hayal kuruyordu. Russell maç hakkında bir şey demedi ama onu kollarına alıp kucaklayarak daha iyi hissetmesini sağladı. Onları beraber izlerken göğsümdeki acı büyüdü. Onun tarafından böyle tutulmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bir gün için bana yeterince işkence edildiğine karar vererek etrafta Brownie ve Buns'ı aradım. Ayrılmak için hazır olduğumu onlara söylemek istiyordum ama durdum ve ufak bir kıpırtı hissi beni gıdıkladığında elimi karnıma götürdüm. Kâğıt bardağımı bıraktım ve his düzenli hale gelirken etrafta Reed'den bir işaret aradım. Birkaç kalp atışı sonra, onu kapalı sahanın yakınındaki otoparktan sahaya yürürken gördüm.

Reed'i tekrar görmek beni tünel görüşüne sokmuştu. O hariç, etrafımdaki her şeyi unuttum. Yeni bir ilişkinin heyecanı ve gerginliğiyle yıkanmış halde, ona hareket ederken ayaklarım nemli çimde sümüklü böcekler gibi hareket ediyordu. Yürüyüşüm hızlanırken, son iki saatin tüm öfkesi ve utancı uçup gitti. Ona ulaşmak için son birkaç adımı koştum. Kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne bastırdım.

"Reed," diye hafifçe soludum. "Döndün... Seni özledim."

BÖLÜM 15

ışık ve gölge

Beni kucaklarken yavaş, seksi bir gülümseme Reed'in gözlerine kadar çıktı. Kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Ben de seni özledim." Sanki sadece ikimizin paylaştığı bir sırrı söylüyordu bana. Yanaklarım renkle dolarken kalbim daha hızlı attı. Sesindeki hayal kırıklığıyla, "Maçını kaçırdım mı?" diye sordu sahaya bakarken.

Hafifçe omuz silktim. "İkinci yarısına büyük ihtimalle yetişirdin ama Kappa'lar pes etmek zorunda kaldı. Maçı biz aldık." İkinci devre olmayacağı için minnettardım.

"O kadar kötü, ha?" dedi hızla kaşını kaldırarak. Onayladığımda, yeşil gözleri zevkle parladı. Örgümden kaçan bir parça saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Gol attın mı?" diye ilgiyle sordu.

"Evet, ama herkes en azından bir kere gol attı, yani o kadar büyük bir başarı değil," dedim dürüstçe, gülümsemesinin biraz daha genişlemesini izledim.

Yumuşak bir şekilde, "Şu an herhangi bir planın var mı, yoksa benimle gelebilir misin? Bir süreliğine evime gidebiliriz," dedi.

Heyecan içinde kafamla hemen onaylayınca ufak bir kahkaha attı. Döndük ve omzuma kolunu atmış halde arabasına doğru yürümeye başladık. Brownie ve Buns'ın, Reed'le gidişimi izlediklerini gözlemledim, bu yüzden

otoparka giderken onlara hoşça kal anlamında elimi salladım. Arabaya ulaştığımızda, yolcu kapısını açmadan önce nazikçe beni öptü. Nefesim kesilmiş ve sarhoş hissederek kollarımı boynuna doladım. Onu kendime, yakınıma çektim.

Kulağına doğru, "Döndüğüne sevindim," dedim nefesimi verirken.

"Ben de öyle," diye karşılık vererek fısıldadı.

Kapımı benim için açıp koltuğa oturmam için bekledi. Sürücü tarafına yürüdü ve o da içeri girdi. Elimi tutup nazikçe öptükten sonra arabayı vitese takmak için bıraktı.

Hafif bir kaş çatma gözlerinde dalgalanırken konuştu. "Bu hafta sonu seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Senin için endişelendim. Nasılsın?"

"Döndün ya, daha iyiyim," dedim kaçamak cevap verip. "Nereye gittin? Notunda yazmamışsın."

"Arkadaşım çözmek için yardıma ihtiyacı olduğu bir askeri sorun hakkında benimle iletişime geçti," dedi Reed ciddiyetle. "Gitmek, seni burada korumasız bırakmak istemedim ama gitmeseydim, arkadaşımın beni göreve gitmekten alıkoyan şeyin ne olduğu hakkında şüphelenmesi riskine girerdim." Anlamlı anlamlı baktı. "Mümkünse bunu yaşamamayı tercih ederim."

Kaşlarımı çatarak sordum. "Arkadaşının buraya gelmesini neden istemeyesin ki?"

Reed kısa süre yüzümü inceledikten sonra isteksizce yanıtladı. "Arkadaşım bir melek."

"Ah... Ve bu bir problem, çünkü?" Yanıtının korkunç olmayacağını umarak sustum.

Reed'in kaş çatışı derinleşti ve konuşurken dudakları inceldi. "Evie, bu konuda tamamen açık olmama izin ver. Sürgün bir melek olmaması senin için tehlike arz etmediği anlamına gelmiyor. Doğamızı, kutlama kartlarındaki

melek figürleriyle karıştırma. Bizler savaşçıyız. Ölümcül yırtıcılarız ve birçok nedenden ötürü, yeryüzündeki ge çirdiğimiz zaman bize kendimizi korumayı öğretti ve bazı olaylar da vurdumduymaz olmayı. Zephyr kesinlikle ne olduğunu fark edecekti. Açıkçası, elimden geldiğince onu öldürmemeyi tercih ederim."

"Şey, Zephry'in bana zarar vermeye çalışacağından emin misin?" diye üzülerek sordum. Eğer Reed arkadaşına benim yakınımda olacak, var olduğumu bilmesine izin verecek kadar güvenmiyorsa, o zaman tartışacak ciddi konularımız vardı.

"Bilmiyorum. Daha önce de dediğim gibi, bizler kıskanç yaratıklarız ve senin hakkında itiraz edebileceği birkaç şey var. Sen aşırı duyguya neden oluyorsun. Bunu bir tehdit olarak mı görür, yoksa başka bir şeye mi yorar bilemiyorum."

Bir saniyeliğine onu inceledim, bunun hakkında çok düşündüğünü söyleyebilirdim. "Başka nereye yorabilir ki?"

Yanıtladığında Reed'in sesi biraz sertti. "Belki o da sana çekilir."

Gözlerim büyüdü. "Ah, onun da içinde kelebekler hissedebileceğinden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Ve bu düşünce seni rahatsız ediyor?"

"Evet."

Sorarken derin bir iç çektim. "Reed, neden arkadaşın, yoldaşın yerine bana yardım etmeyi seçiyorsun?" Benim kahramanım olmasını nasıl sağladığımı hâlâ anlamıyordum. Ben biz melezdim ve o, eh mükemmel bir yaratıktı.

Sessizce konuşurken Reed'in kaş çatışı daha da derinleşti. "Artık benim sorumluluğum altındasın ve seni koruyacağım."

"Kulağa bir yükümlülükmüşüm gibi geliyor," diye fısıldarken biraz üzgündüm.

Şehirden geçerken bana bakıp, "Yalnız ve kırılgansın," diye mırıldandı.

"Yavru kediler kırılgandır. Ben bir kadınım... Şey, bir melek... gibi bir şey."

Reed, dudaklarının kenarlarında şekil alan gülümsemeyi konuşurken bastırmaya çalıştı. "Bizimle kıyaslanırsa sen daha çok kedi yavrususun, aynı yaşıtın her meleğin olacağı gibi. Bu yüzden, en azından güçlenene kadar seni saklamak istiyorum."

"Bu yüzden mi beni bütün hafta sonu boyunca aramadın. Böylece arkadaşın benimle konuşurken seni duymayacaktı?"

"Evet... Bana bıraktığın mesajı birkaç kez dinledim. Hoşuma gitti. Bir dahaki sefere daha uzun bir mesaj bırak ve bana gününden filan bahset, her şey olabilir. Sesini duymayı seviyorum."

"Peki," dedim gülümseyerek. "Ama sen de bana bir daha not bıraktığında, en azından bir sevgi sözcüğü olacağına söz vermelisin, çünkü 'Sevgili Evie'yi sevgi sözcüğü olarak saymıyorum."

"Notumu sevmedin mi?"

"Hayır, sevmedim. Yavandı," dedim biraz somurtarak.

"Yavan mıydı? Peki, ne söylemeliydim?" diye sordu neşeyle.

"Hmm, düşünmeme izin ver... Tutkuyla taptığım sevgili Evie, mümkün olduğunca çabuk dönmeye söz veriyorum çünkü uzak kalırsam seni çok özlerim. Aslında büyük ihtimalle sensiz ayrılamam, bu yüzden buraya geldiğinde görüşürüz," diye bitirdim. Sevinçle güldüm. Reed'in yeşil gözleri konuşmamı izlerken koyulaştı.

"Sana kısa bir not bıraktım çünkü seni zorlamak iste-

medim," dedi yumuşakça. "Russell için hislerin olduğunu biliyorum. Nasıl olmasın ki? O senin ruh eşin. Aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama sesli mesajını sevdim ve tekrar beni sahada karşıladığın gibi karşılarsan sorun etmem."

"Bana aramızdakinin ne olduğunu mu soruyorsun?" diye sordum güzelce şekillendirilmiş araba yolundan evine çıkarken.

"Sadece konuşmaya hazırsan," dedi nazikçe.

Düzenli nefes alışını bir anlığına dinledim. Böyle mükemmel bir varlığı oluşturan, etrafa saçılmış tüm parçaları toplamaya çalıştım, böylece ona benim için ne ifade ettiğini anlatmayı deneyebilirdim. Nefessiz kalmış bir sesle konuşmaya başladığımda yanaklarıma kızarıklık çöktü. "İstediğim sensin. Başka bir melek ya da adam asla gözümde, varlığımda ya da sevgimde senin üzerinde olmayacak."

Reed'in ona biraz önce söylediğim şey için hazır olduğunu sanmıyordum. Henüz evinin önündeki yola ulaşmamıştık. Frene bastı ve araba nazikçe durdu. Bana bakmıyordu. Daha çok ön camdan kararan havaya bakıyordu. "Ama sen ve Russell hakkında emindim... Olmalı... Sen ve o," diye başladı Reed ama onu böldüm.

"Hayır. Bu hafta sonu Russell'a istediğimin sen olduğunu söyledim." Ne düşündüğünü okumaya çalışıyordum.

Reed kızgınmış gibi gerildi, sertçe konuştu. "Evie, bunu yapmak zorunda değilsin. Kiminle birlikte olmayı tercih edersen et, seni koruyacağım. Koruyucun olarak beni kaybedeceğinden korkmana gerek yok, eğer Russell ve sen..."

Bana inanmadığını fark edince gözlerim büyüdü. "Reed," diye hızla açıkladım, "Russell'ı seviyorum ve sanırım hep de sevdim. Bundan sonra da sevmeye devam edeceğim. Ama artık nasıl hissettiğimin bir önemi yok çün-

kü sen her şeyi gölgede bırakıyorsun. Kendimi sadece seninle birlikte olmak isterken buluyorum."

Bir anda Reed arabasının motorunu kapatıp sürücü koltuğundan kayboldu. Yarım saniye sonra yerimden zıpladım. Kapım açıldığında korkmuştum.

Özür dileyen bir yüz ifadesiyle, "Üzgünüm," diyerek emniyet kemerimi açtı ve akıcı bir hareketle beni arabadan çıkardı.

Bir saniyeden az bir süre sonra evinin ön kapısındaydık. Ondan bir an sonra da henüz bulunmadığım bir odadaydık. İçerisi oldukça genişti. Görünüşe göre ana yatak odasıydı. Reed beni kapıda ayaklarımın üzerine bıraktı ve ben odasına doğru yavaşça yürüdüm. Heyecanla etrafıma bakındım. İlerdeki duvara ortalanmış devasa bir yatak vardı. Öbür duvarlardaysa yağlı boya tablolar asılıydı. Hepsi parlayan, pırıl pırıl raflarda sıra sıra deri ciltli kitaplar duruyordu, büyük ihtimalle bunlar da birer sanat eserleriydi.

"Senin odan mı?" diye sordum yatak odasının kapalı kapısına yaslanıp beni izlediği yere doğru dönerek.

"Evet. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Öyle mi?" Yatağın yanındaki komodine yürüdüm.

Gözlerim otuz santimden daha uzun olamayacak, ince detaylarla süslenmiş heykelin üzerinde yavaşça gezindi. Elime alıp inceledim. Parmak uçlarımın yumuşak, kül beyazı yüzeyinde gezinmesine izin verirken uzanma koltuğunda poz veren kıvrımlı kadının zarif hatlarına ve heykelin detaylarına hayran kaldım. Bir tanrıça gibi görünüyordu ve parçada tanıdık bir şey vardı, özellikle de kadının giydiği elbisede. Heykelin yüzüne odaklandım ve o zaman fark ettim. *Bu benim! Bu benim oyma heykelim.*

"Bu Bay MacKinnon'ın portresi için giydiğim elbise!"

"Beğendin mi?" Reed tam arkamdan sordu.

"Çok güzel. Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." "Bir sanatçı olduğunu bilmiyordum!" diye bağırdım heyecanla. Zarifçe oyulmuş figürü inceledim.

"Uzun süredir hiçbir şey yapmamıştım. Yakın zamanda ilham gelince..." dedi büyüleyici bir gülümsemeyle. Ellerim titrek bir hal almıştı.

Nazikçe heykeli yerine koydum. Masanın üzerindeki duruşuna bakmak bile beni memnun ediyordu. Yanında bir tane daha olduğunu fark edince elime almak için kendime engel olmadım. Bu da bana benziyordu ama bu sefer çim hokeyi forması içindeydi. Mermer benzerim saldırgan bir pozda donmuştu. Sopamla topa vurmak üzereydim. Benzerlik olağanüstüydü.

Bir anlığına elimdekini inceledikten sonra, "Kütüphanedeki o heykeller, daha önce buradayken kırdığın, onları da mı sen yapmıştın?" diye sordum.

"Evet." Dizimin sakatlandığı günü hatırladığını söyleyebilirdim.

"Kırdığın heykel dişi bir melekti. Arkadaşın mıydı?" diye sorarken omzumun üzerinden ona gülümsedim.

"Evie, bir şeyi kaçırmıyor musun?" Beni arkamdan kucaklayıp kollarını belime doladı.

Kollarında dönmeden önce, parlatılmış masaya eserini yavaşça bıraktım. Kulağımı göğsüne yasladım, kalp atışı kulağımda bir ritim tutturmuştu. "Hayır," dedim nefesim kesilerek.

Yumuşakça konuşurken Reed beni nazikçe kendisinden uzaklaştırdı, "Evie... Seni buraya bir şey göstermek için getirdim. İstediğini düşündüğün şeye dair karar vermeden önce görmen gereken bir şey var."

Benden birkaç adım uzaklaştığında, şaşkın bir yüz ifadesiyle, "Bana ne göstermek istiyorsun?" diye sordum.

Reed'in gözleri karanlık ve tetikteydi. Elleri buruşuk beyaz gömleğine gitti ve yavaşça bir düğmeyi açtı. Her düğ-

me daha da mükemmel göğsünü ve bedenini ortaya çıkarırken sıcaklık yanaklarıma hücum etti. Bütün düğmeleri açılıp gömleği iki yandan gevşekçe döküldüğünde tepkimi ölçmek için durdu. Ona yaklaştığımın farkında değildim, bu yüzden parmak uçlarım çıplak göğsüne hafifçe dokunduğunda şaşırmıştım. Teni yumuşak ve mükemmeldi, insanoğlunun kusurlarından yoksundu. Dokunduğum teninin her santiminde, yüreğim göğsümden çıkacak gibiydi. Ellerim gömleğinin altından yukarı doğru yükseldi. Omuzlarından giysiyi çıkardım. Kollarından kayarak yere düşmesine izin verdim.

İşte tam bu noktada cesaret beni terk etmeye başladı. Arkasından parçalanan ve çatırdayan kemik sesleri gelince Reed'in gözlerine endişe girdi. Gözlerim geniş omuzlarından yükselen kömür rengi tüy yığınını görünce büyüdü. Boynunu geçip kafasının yarısına kadar kıvrılmaya devam etti. Nefes alış verişimin rahatsız edici sesi kulaklarımda yankılanırken, kanatları dinlenme pozisyonuna çekildi. Onları tamamen açmamıştı, bu yüzden ne kadar genişleyebileceklerine dair bir fikrim yoktu.

Tırnaklarımın avuçlarıma battığından belli belirsiz haberdarken, sadece tek bir sözcük soludum. "Oo!"

Ondan birkaç adım uzaklaşıp yatağının kenarına geldim. Dizlerim büküldü ve yatağa doğru düşerken dirseklerime dayanarak kendimi yakaladım. Sanki zaman yavaşlamış ya da var olmayı bırakmıştı. Odaklanabildiğim tek şey önümdeki varlıktı. Reed'e bakarken, yetişkinliğe ve böyle şeylerin mümkün olduğu bir dünyaya adım atalı belki de çok uzun süre olmadı diye düşündüm, çünkü tekinsiz bir gerçekliğin peşinden fırlatılmak, olması gerektiği kadar korkutucu değildi. Yavaşça, sanki ânın büyüsünü bozmak istemez gibi yatağından kalktım. Nazikçe ilerlerken yırtıcı,

mükemmel gözlerinin ona doğru yaptığım en ufak hareketi bile izlediğini hissedebiliyordum.

Uzanıp sol omuzundaki köprücük kemiğini izledim elimle. Etrafında döndüm ve demir gibi sert, kuvvetli hatlarını parmaklarımın altında hissettim. Parmak uçlarım omzundan kömür rengindeki kanatlarına kaydı. Güçlü, tüylü uzantılarının ipeksi dokusunu hissettim. Kanatları neredeyse yere kadar uzanıyordu. Uçları aynı bir şahininki gibi sivriydi. Elimi kaldırıp öbür kanadının üzerine koyarak Reed'in yörüngesindeki bir uyduymuşum yavaşça etrafında döndüm. Tekrar önüne geldiğimde kollarım uzandı ve boynunun arkasında buluştu.

"Muhteşemsin," diye soluyarak saçına nazikçe dokundum. "Onları hareket ettirebilir misin?" Zarif uzuvların güçlerini göstermesini bekliyordum.

Reed onaylarken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Kanatlarını hızla genişletti, sanki bir çarşaf silkeleniyormuş gibi şakladılar. Kanatlarının kenarları genişçe yayılarak tüylerin tırtıklı keskin noktalara dönüşmesine neden oldu.

Sorarken gözlerim yumuşadı. "Çok güzeller. Benimkileri ne zaman alıyorum?"

Reed'in gözleri de yumuşadı. "Benden korkmuyor musun?"

Benekli, kömür karası kanatları tepemde dikilirken dürüstçe, "Biraz ama korkmaktan çok heyecanlanmak bu," dedim. "İçine nasıl sığıyorlar? Kocamanlar! Demek istediğim, onları toparlamak rahatsız ediyor mu? Çünkü nasıl içeri girip çıktıklarını anlayamıyorum. Acıyor mu? Uçmak nasıl hissettiriyor? Onları kullanmayı nasıl öğrendin? İçgüdüsel olarak biliyor muydun, yoksa uçuş okulu gibi bir şey mi var?" Reed kafasını eğip beni öptüğünde konuşmayı bıraktım.

Başladıktan kısa süre sonra öpücüğü sonlandırması benim için hayal kırıklığıydı. "Benden neden korkmuyorsun?" diye sordu.

"Bilmem, belki de gerçekten iyi öpüştüğün içindir." Parmak uçlarımda yükseldim ve öpücüğü bıraktığımız yerden tekrar başlatmaya çalıştım.

Reed yüzümü daha iyi görecek kadar geri çekildi. "Kanatlarımı gören her insan dehşete kapıldı. Çoğunun bana bağırmasını engellemek için, hiçbir şey görmediklerine dair onları ikna etmek zorunda kaldım."

Öpüşmeye devam etmeyi denemeden önce, "Ya. Belki de ne olduğunu bildiğim için pek şaşırmamışımdır. Zaten bu hafta sonu gördüğüm en korkunç şey sen değilsin," dedim.

"Pardon, ne dedin sen?" Kaşları çatılmıştı.

Alt dudağımı ısırdım. *Seni salak! Ânı ne güzel de mahvettin.* Az önceki gafıma katkıda bulunarak yüzümü ekşittim ve gözlerimi kapattım.

Reed sertçe, "Evie, bu hafta sonu ne gördün?" diye sordu. Omuzlarımı tutuyor ve bana kaşlarını çatıyordu.

"Sana anlatacaktım ama seni gördüğüm için çok mutlu olduğumdan unuttum..."

Reed kollarımdan birini bırakıp ağzımı eliyle kapatarak susturdu beni. Konuştuğunda sesi sinirliydi. "Bu hafta sonu gördüğün en korkunç şey..."

Konuşmayı bırakıp boşluğu doldurmam için ağzımı açtı. Reed'e hızla Coldwater'a gittiğimi ve kahve dükkânının otoparkında gördüğüm gölge adamı anlattım. Bitirdiğimde Reed'in kaş çatışı daha da şiddetlenmişti.

"Evie, o şey, *gölge adam*, insan bedenine girmiş, Sheol'dan gelen bir iblisten başkası değil," dedi Reed, kasvetli görünüyordu.

Sorarken sesim güçsüzdü. "Bir ne?"

"Sürgünler, bir insanın ruhuyla ödüllendirildiklerinde, onu Sheol'a götürürler, boşluğa. Ruh zamanla değişip mutasyona uğrar. Daha da yozlaşır ve yeterince kötü olursa, zayıf yönleri olan bir insan taşıyıcı bulup onu ele geçirsin diye salarlar. Çoğu normal insan, ele geçirilmiş kişiyi genellikle fark etmez. Gerçekte ne olduğunu asla görmez. İstisnalar var elbette ama çoğu zaman insanlar tarafından fark edilmeden dünyada hasara yol açarlar. Biz onları kolayca görürüz ve karşılaştığımızda yok ederiz." Yüzümü incelemek için durduktan sonra konuştu. "Seni hissetti ancak sana saldırmadı."

Sözlerinde gizli bir suçlama var gibiydi. Betim benzim attı. Kekeleyerek, "Kahve dükkânındaydık. Belki de henüz ilk kahvesini içmemişti... Demek istediğim, ben o ilk kahveyi içmeden nadiren çalışmaya başlıyorum," dedim.

Reed'in dudakları sertçe büküldü. "Hayır, Evie. Bu değil... Gölgenin sana bakıyormuş gibi göründüğünü mü söylemiştin?"

Onaylarken boğazımda bir yumrunun oluştuğunu hissettim. "Gölge onlardan biri olduğumu düşündüğü için mi saldırmadı yani? Dünyayı yok etmek için salınan şeytani bir yaratık olduğumu mu söylüyorsun?"

Reed'in kaşları kalktı. "Hayır, bunu söylemiyorum! Evie, demek istediğim ya senin ne olduğunu fark etmedi ve şaşırdı ya da yarı melek olduğun için senden ürktü."

"Kıçını tekmeleyebileceğimi düşündüğünü mü söylüyorsun?" Biraz rahatlamıştım.

"Evet, senden çok daha güçlü ama bunu bildiğinden emin değilim. Olay artık her neydiyse, iblis şaşkın ya da ürkmüşse, şanslıydın. O şey kahveni bile dökmeden bağırsaklarını sökebilirdi," dedi Reed yavaşça, durumun korkunçluğunu görmemi sağlamaya çalışıyordu."Coldwater'da

olmaman gerekiyordu," diye belirtirken kaşları tehlikeyle alçaldı.

Konuşurken yüzüm bembeyaz kesildi. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum!" Yorgun argın yatağına yürüyerek kenarına oturdum ve rahatlamak için yastıklardan birine sarıldım. Kahverengi ipek yastık konuşurken arada dümdüz oldu. "Uymam gereken kurallar hakkında konuştuğumuzu biliyorum, birçok şey hakkında konuştuk... Ve farklı olduğumu biliyorum. Dizimin kendini iyileştirdiğini gördüm ve senin de bir melek olduğunu anlıyorum. Korkunç canavarların varlığını da anlattın ama bu gerçekten de davranışlarımın getirebileceği tehlikeleri kafamda oturttum demek değil."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve parmaklarımla yastığın kenarıyla oynadım. "Sanki beynim dikkatli olmam gerektiği gerçeğinin üzerinde duramıyor çünkü günden güne o kadar çok olağanüstü şey oluyor ki her birine odaklanamıyorum. Gölge adamı görene kadar korkunç canavarlar hakkında inkâr içerisinde olduğumu söyleyebilirsin ama artık gördüğüm için, kesinlikle kurallara uyacağım. Sen 'Coldwater yok' dersen ben de 'Âmin' diyeceğim."

Kenarından hâlâ ayaklarım sallanırken kendimi yatağa fırlattım, yastığı yüzüme çektim. Yanıma oturduğunda yatak Reed'in ağırlığı yüzünden hareket etti. Sormak için yüzümdeki yastığı çekti. "Ne zaman?"

"Cumartesi, kuşluk vakti." Özür dilercesine bakıyordum.

"Seni takip etti mi?" Gerginlikle aşağıya, bana bakıyordu.

"Bilmiyorum. Arabayı Freddie sürüyordu. Takip ediyor mu görmek için yan aynaya baktım ama bir şey göremedim." Dirseklerime yaslandım.

"Freddie kim? Ona ne dedin?"

"Sadece bir öğrenci, arkadaşım. Ona bir şey demedim. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmiş gibi görünmüyordu."

"Hafta sonunun en başından başlasan daha iyi. Hiçbir şeyi atlamamayı dene." Reed iç çekip yanıma, kanatlarının üstüne uzandı. Gözlerini kapatmak için kolu uzandı, sanki şimdiden açıklamamdan yorgun düşmüştü.

Penceremde notu bulduğum noktadan başladım. Delt evindeki partiyi anlatırken kısa geçtim. Orda bulunma nedenim olarak, Buns ve Brownie'nin beni davet ettiğini söyledim. Toplu resmi çalma planını anlatmak istemiyordum çünkü planımızın "tehlikeli şeyler" kategorisine düşebileceğinden korkuyordum.

Russell'la yaptığım konuşma hakkında da pek açıklayıcı davranmadım. Reed'in bilmesini istemediğimden değildi, Russell ile aramda olanları bilmesi gerektiğine inanıyordum. Sadece yaşananlar daha çok yeniydi ve ona her şeyi anlatırken ağlamayacağıma dair kendime güvenim yoktu.

Bitirdiğimde nasıl tepki gösterdiğini görmek için Reed'in yüzünü inceledim. Başladığım andaki pozisyonuyla tamamen aynıydı. Kolu gözlerini benden gizliyordu, bu yüzden ne düşündüğünü göremiyordum. Devam eden sessizliğinde beynim yarışıyordu. Ne yaptığımı anlamaya başlamıştım. Panik, damarlarımda buz misali gezindi. Midem bulanıyordu.

Reed'e, "Ben öldüm... Değil mi?" diye sordum neredeyse fısıldayarak. "Elimde olan tek şey burada olduğumu kimsenin bilmemesiydi. Bu benim avantajımdı ve ben bunu kaybettim."

Reed'in kolu gözlerinden düştü ve kaşlarını çattı. "Hayır Evie," dedi nazikçe. "Her şey iyi olacak, başka avantajların da var."

Açıkça, "Başka ne var ki?" diye sordum, korkmuş ve endişeli hissediyordum.

"Sen varsın, ben varım... Kurnaz ve yüreklisin. Yakın-

da gölge adamınla yüzleşip onu yenebilecek kadar güçlü olacaksın. O zamana kadar senin için buradayım," demesi boğazımın dökülmemiş gözyaşlarıyla yanmasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedim kulak tırmalayan bir sesle. Suçlu ve berbat hissediyordum.

Reed'in eli çenemi kavramak için uzandı. Gözlerimi onunkilere kaldırarak, "Ben de özür dilerim... Seni asla yalnız bırakmamalıydım. Söylediklerimin önemini kavramanı sağlamalıydım. Eğer yanlış seçimi yapmasaydım, bensiz asla oraya gitmezdin," dedi. Sonraki cümlelerini eklerken çenesi sımsıkıydı. "Seninle yaşadığım sorun çok olağandışı oluşun, bir sonraki adımının ne olacağını tahmin etmek zor. Bu seni düşmanlarına karşı korumak için büyük bir avantaj, çünkü davranışlarında bir düzen bulmak zor ama tüm bunlar aynı zamanda seni korumamı zorlaştırıyor," dedi Reed, ifadesi kederliydi.

"Reed, ben böyle stratejik konularda tam bir kâbusum. Aynı anda iki yerde olamazsın. Bu olay tamamen benim yanlış karar vermemle ilgili, kendine yükleme suçu," dedim sertçe ve sanki kararımı tebrik eder gibi karnım gürültüyle guruldadı.

Reed'in gözleri şüpheyle kısıldı. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Kahvaltıda. Sanırım..." Ama o zaman da azıcık yediğimi, çünkü parçalanmış güvenlik duvarının iştahımı kaçırdığını ona söylemedim.

"Evie!" dedi Reed sertçe. "Yemen gerekiyor. Kendine daha iyi bakmalısın," Yataktan kalktı.

Yatağından aldığım yastığı geri koydum. Tekrar Reed'e bakınca ağzım bir karış açıldı çünkü kanatları artık görünmüyordu. "Nasıl yaptın?" diye sordum. Gözlerimi dikerek sırtına bakarken, aldığını hiç fark etmediğim yeni bir gömleği giydi.

Gülümsemesi kalp durdurucuydu, ne söylediğimi unutmamı sağladı. Ne yaptığımı hatırlamak için aşağıya baktığımda hâlâ pis hokey forması ve kramponların içinde olduğumu fark ettim. Kendi unutkanlığıma güldüm. "Umarım Andre buzdolabında kalan yemekleri saklamıştır çünkü kıyafetlerim yemek için uygun değil."

"Burada olmadığımdan hafta sonu için Andre'ye izin vermiştim. Dışarıda yemek daha cazip gelmiyorsa, mutfakta başımızın çaresine bakabileceğimizden eminim."

"Evde neyin varsa benim için uygun."

Reed geldiğimizden daha yavaş adımlarla beni hole yönlendirdi. Koridorda, merdivenlere giderken birkaç kapı geçtik. Kapıların ardında ne olduğunu görmek için her birine göz atmak istiyordum ama karnım tekrardan guruldadı. Böylece ben de ev turunu daha sonra istemeye mahkûm oldum. Mutfağa vardığımızda, Reed bana buzdolabının nerede olduğunu gösterdi çünkü şık kabin onu ustaca saklıyordu. Buzdolabını ve dondurucuyu güzel bir şey bulana kadar didik didik aradım.

"Reed! Donmuş peynirli makarna var!" Ona sırıtarak tanıdık siyah yazıları olan turuncu kutuyu dondurucudan çıkardım.

"Bu iyi mi?"

Kaşlarım kalktı. "Hiç yemedin mi?"

"Hayır, sanmıyorum... Andre'nin sevdiği bir şey olmalı." Şüpheyle kutuyu inceledi.

"Reed, hiç yaşamamışsın sen!" dedim heyecanla. "Mikrodalga nerede?" Pişirebileyim diye cihaz için etrafa bakındım.

Reed bana yerini işaret ettikten sonra makarnayı hazırlamaya koyuldum. Reed hareketlerimi izlerken kâseyi bulmama yardım etti. Bir çatal kullanarak kremsi, dumanı

tüten makarnayı karıştırdıktan sonra birazını aldım. Soğuması için üfledim ve dökülmemesi için çatalın altına elimi koydum.

Çatalı Reed'in ağzına götürürken, "Tadına bak!" dedim. Çatalımla onu makarnayla beslememe izin verirken Reed gözlerini benden hiç ayırmadı. "Ne düşünüyorsun... Güzel, değil mi?" Onu besleme hareketi o kadar erotikti ki tekrar yapmak istedim.

"Nefis," diye yanıtladı ihtiraslı bir tonda, bu neredeyse çatalı düşürmeme neden oluyordu. "Alabilir miyim?" diyerek çatalı elimden aldı. Biraz makarna alıp aynı benim yaptığım gibi üfledi. Çatalı ağzıma yaklaştırdı. Onun beni beslemesine izin verirken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Mmmm..." Gülümsedim. "Neredeyse Twinkies kadar iyi."

Çekmeceden bir tane daha çatal aldıktan sonra makarna kâsesinin yanına, tezgâha zıpladım. Beni takıp ederek yanıma oturdu ve kendisine bir lokma makarna almak için çatalını kullandı. Birlikte, samimi bir sessizlik içinde yemek yedik ancak ben ona kaçamak bakışlar atıp duruyordum.

"Sonraki hareketin ne olacak, Reed?" diye sordum makarnayı bitirirken.

"Bu akşam burada kalmanı istiyorum." Tepkimi görmek için beni izliyordu. "Uyuman için benimkinin yanındaki yatak odasını vereceğim."

Kuralları yıktığım için bana işkence etmek istiyor. Biraz kıvranmaya başlamıştım. Ona bu kadar yakın uyumayı hayal ettim, tüm gece boyunca kelebekleri hissedecek ve aramızdaki çekime karşı koymak zorunda kalacaktık.

Çatalımı boş kâseye bıraktım. "Bu iyi bir fikir mi?"

Reed onayladı. "Gölge adamın dışarılarda bir yerlerde

seni beklemediğinden emin olmam gerekiyor. Gidip bölgeyi ve odanı tarayacağım," dedi çatalını kâseye bırakıp ve tezgâhtan aşağıya atladı.

"Bekle!" diye bağırdım. "Gidemezsin! Ya oradaysa? Gerçekten ürkütücü bir yaratık. Yaralanabilirsin. Seninle geliyorum," diye bitirerek tezgâhtan atladım.

Sonraki saniye tekrar tezgâhtaydım, sanki hiç hareket etmemiş gibi oturuyordum. Reed'in elleri gevşekçe belimde dinleniyorken gözlerime öyle bir gülümsemeyle bakıyordu ki buzları eritebilirdi. "Hayır, burada kalacaksın," dedi kesin şekilde.

"Bu kadar hızlı hareket ediyor olabilmen tüyler ürpertici."

"Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. "Hız, gölge adamları avlarkenki avantajlarımızdan biri."

"Ama ya gerçekten dışarıda bir yerdeyse?"

"Gerçekten dışarıda bir yerde zaten. Onu gördün."

Fısıldarken soldum. "Öyle, onu gördüm."

"Ve seni takip ettiyse onu bulacağım," dedi bana yöneltmediğini bildiğim tehditkâr bir bakışla.

Panik onu burada tutma ihtiyacımı arttırdı, bu yüzden sordum. "Bu, kötü ruhu bedenden serbest bırakmayacak mı? Cehenneme dönebilir... Şey, Sheol, değil mi?" Eğer kötü ruh cehenneme geri giderse ve gördüğünü rapor ederse, bunun benim için ne demek olacağını düşünmeye çalıştım.

"Öyle ama başka seçeneğim yok. Seni izlemesine izin veremem," dedi kederle. Reed'in parmak uçları yanağımı okşadı. "Evie, her şey iyi olacak. Gölge adam bana zarar veremez. Neredeyse senin kadar zayıf." Bana güven vermeye çalışıyordu.

"Ya, teşekkürler Reed. Bu gerçekten de daha iyi hissetmemi sağladı," dedim ve o da aksi yüz ifademe güldü.

Ona kaş çatarken, Reed'in gülümsemesi tutkulu bir hale geldi. "O kadar güzelsin ki, görevimi unutmayı ve her isteğini yerine getirmeyi istiyorum." Yumuşakça konuşurken yanağı benimkine dokundu. "Ama gerçekten Evie, eğer etraftaysa, bir gölge adamı öldürmek hiç zor değil. Bu yüzden sana odanı göstereceğim. Ben gidip birkaç şeyi hallederken sen de rahatlayabilirsin."

Beni tezgâhtan indirirken Reed'le tartışmayı bir kenara bırakın, zar zor düşünebiliyordum. Sonra beni yukarı, kendi odasının yanındaki bir odaya götürdü. Kapıyı açınca derin bir iç çektim çünkü çok güzeldi. Yatağı dövme demir bir başlık süslüyordu, yatak kar beyaz nevresim takımıyla ve büyük, pahalı yastıklarla kaplanmıştı. Koyu parkeler kalın beyaz halılarla bezenmişti. Kitaplar ve sanat eserleriyle süslenmiş cam kapaklı raflar bir duvarda kütüphaneyi oluşturuyordu. Odaya bağlı kocaman banyo, süiti daha da harika yapıyordu. Bir banyo için üretilmiş her imkân mevcuttu: spa küvetiyle ayrı spa duşu, ısı lambaları, sıcak havlu rafı, kokulu sabunlarla güzel bir lavabo ve banyo tuzları.

Etrafa hayret içinde bakarken fısıldadım. "Bu içerisinde bulunduğum en güzel banyo."

"Beğendiğine sevindim," dedi Reed gözleri yumuşayarak. "Havlular burada ve ihtiyacın olursa burada da bornozlar var," dedi, çamaşır dolabının kapılarını açtı. Yatak odasına geri döndük ve Reed bana televizyonla mini barın içinde bulunduğu dolabı gösterdi.

Reed'in gitmesini geciktirmeye çalıştım. "Şimdi gitmen gerekmiyor. Biraz televizyon izleyebiliriz."

Reed gülümsedi ve beni kollarına çekti. Saçlarımı öperken, "İyi olacağım Evie, rahatla," dedi.

Güven verme çabası, içimde dolaşan paniği yatıştırmaya yaramadı. Parmak uçlarımda dikilirken kollarımı boynunun arkasına doladım. Dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. Aynı kav gibiydi, onu sahada gördüğüm andan beri geri tuttuğum tüm tutku yavaşça açığa çıktı ve tutuştu. Birbirimizin kollarında ne kadar süre kaldığımızı bilmiyordum ama Reed inledi ve sonra yavaşça benden uzaklaştı.

Gözlerimi açıp kulağına fısıldadım. "Artık dikkatli olmak için bir nedenin var."

"Hayır, artık onu daha çabuk öldürmek için bir nedenim var," diye geri fısıldadı. Derken rüzgâr saçlarımı uçurdu. Ayrıldığını göremeden gitmişti.

Rahatla... diye düşündüm güzel banyonun kocaman küvetinde yayılırken. Saçımın örgüsünü açtım ve küvette uzanmadan önce yıkadım. Bundan zevk alıyor olmam gerekirdi ama almıyordum. Reed için endişeleniyordum. Rahatlamayı boş verdim ve ayak parmağımı kullanarak gideri açmak için tıpayı kaldırdım. Kendimi dolapta bulduğum, büyük, ipek bornoza sarıp yatak odasına yürüdüm.

Oda, Hindistan'daki bir yaz günü gibi sıcacıktı. Yatağın yanındaki pencerenin ince beyaz perdelerini ittirip pencereyi açtım ve yumuşak esintinin tenimde dans etmesine izin verdim. Sonbahar ayına bakarken, Reed'in orada yalnız olduğunu düşündüm. HHHHHhhızlı, yırtıcı gölgesinin, kendisinden daha da karanlık bir gölgesi olan avının üzerine düştüğünü hayal edebiliyordum. Pencereye sırtımı dönerek dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradım, belki televizyon izlemek yardımcı olurdu. Uzaktan kumandayı buldum. Televizyonu açıp yatağa oturdum ama odaklanamıyordum. Reed'in döndüğünü işaret eden karnımdaki

kıpırtıları hissetmeyi bekliyordum. Yataktaki yastıklara doğru geri uzanıp gözlerimi onu hissetmeme yardımcı olacak mı görmek için kapattım.

Uykuya dalmış olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda uzun, beyaz perdelerin ardından şafak aydınlığının ilk işaretleri geliyordu. Büyük yatakta uyanırken karnımdaki kıpırtıları hissettim. Gözlerim Reed'i aradı. Kapının hemen içerisinde buldum onu. Duvara yaslanmış, yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. Uykulu halde ona gülümseyip yatakta oturdum. Gözlerimi ovduktan sonra elimi yüzümden çektiğimde, bakış açıma bir kırmızı sağanağı girmişti. Ne olduğunu görmek için şaşkınlıkla aşağı baktım ve gül yapraklarını keşfettim. En koyu kırmızı tonda yatağı örtüyorlardı.

Yarım bir gülümsemeyle oldukça romantik bir hareket olduğunu düşünerek Reed'e sordum. "Bunu sen mi yaptın?"

Tembel gülümsemem Reed kafasını hayır anlamında salladığında bocaladı. Ciddi ifadesini gördüğümde de tamamen yok oldu. Battaniyeyi ittirip yataktan çıkarken yaprakları bozmamayı denedim. Ödünç bornozumun kemerini sıkıp heykel kadar hareketsiz dikilen Reed'in yanına yürüdüm. Kapı eşiğinde dururken, güllerin gelişigüzel ayarlanmadığı anlaşılıyordu. Karışık bir desen şeklinde yayılmışlardı daha çok. Sonsuzluk işareti ve halkanın birleştiği şekli kolayca tanıdığımda sanki soğuk bir esinti tenime üflemişti.

Tekrar sorarken sesim gergindi. "Bunu sen yapmadın mı?" Yavaşça kafasını iki yana salladı, hâlâ yatağa bakıyordu. "Eğer sen yapmadıysan kim yaptı?" Bir cevabı olduğunu umuyordum. "Başka biri mi buradaydı? Başka bir melek?"

Reed ciddiyetle, "Evet," diye doğrulayınca kollarım-

daki tüyler diken diken oldu. "Büyük ihtimalle bir Ölüm meleği ya da bir Erdem meleği... Bu meleklerin görevi öldürmek değildir. Öldürmek Güç meleklerinin işi."

"Sen bir Güç meleği misin?"

"Öyleyim." Sonra ölümcül sakinlikte bir sesle, "Bana anlatmadığın şey nedir, Evie?" diye sordu.

Ağzım kurudu. "Şey, ne demek istiyorsun?"

"Senin hakkında bilmediğim şey ne?"

"Düşünmeme izin ver, olur mu?" Yukarı doğru baktım. "Hmm, sana kâbuslar gördüğümü söylemiştim, hatırladın mı?"

"Evet. Onları bir şekilde bu sembole bağlayabilir misin?"

"Az çok..." dediğimde çenesinin kasıldığını gördüm.

"Açıkla."

"Şey... Şöyle ki, rüyalarımda bir kolye var ve üzerinde bir sembol var: halka ve sonsuzluk işareti. Onu elimde tutmaya çalışıyorum."

"Bir kolye mi? Daha önce görmüş müydün? Senin mi?" diye hızla arka arkaya sordu.

"Evet, yakın zamanda gördüm," dedim mahcupça.

"Nerede?" Sorusunun yanıtını biliyormuşçasına kederli görünüyordu artık.

"Russell'da."

Tüm duygular yüzünden yok olurken Reed bembeyaz kesildi. Hızla Russell'ın, kolyesi hakkında bana ne söylediğini açıkladım, Russell paradoksunu ve nasıl ailesinin bir şaka olarak algıladığını.

Bitirdiğimde Reed gergin bir halde sordu. "Bunu bana neden daha önce anlatmadın?"

Tedirginlik sanki merdivenlerden yuvarlanan bir bozukluk gibi içimde çınladı. "Önemli olduğunu bilmiyordum. Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

Reed kaşlarını çattı ama sadece şunu dedi: "Giyinmelisin. Odandan birkaç kıyafetini getirdim." Elinin bir hareketiyle, yatak odasının kapısının hemen dışına bırakılmış bir çantayı gösterdi ve sonra gitti.

Koridordan kıyafetlerimi aldım ve Reed'in yatakta bırakılan güllere tepkisini düşündüm. Bu konuda benden daha üzgün görünüyordu. Belki de benim sembole daha çok alışık oluşumdandı, çünkü aylardır onu rüyalarımda görüyordum. Ama gözlerinde gördüğüm acı beni endişelendirmişti. Ne demek olduğunu biliyor olmalıydı ve anlamı hakkında çok heyecanlı değildi.

Üstümü değiştirdikten sonra saçımı düzelttim ve dişlerimi fırçaladım. Hokey formamı çantama geri koydum. Çöp kutusunu bulup yatağı yapmadan önce tüm yaprakları toplamayı başardım ve sonra meleğimi aramak için aşağıya indim. *Reed'i mutfakta buldum, masada oturmuş* beni bekliyordu. Kalkıp benim için bir sandalye çekti. Kendi de oturduktan sonra bana bir tepsi yumurtalı ekmek ittirdi. Bana bir bardak portakal suyu uzatırken ben de kendime servis yaptım. *Ruh hali hiç iyileşti mi diye görmek* için yüzünü inceledim. İyileşmemişti. Bana bakamıyordu bile. Bu kötüye işaretti.

Teorilere dümdüz dalmak istemediğimden ümitli bir tonda sordum. "Dün akşam nasıl gitti?"

Yanıtlarken bana bakmadı. "Kötü, onu bulamadım."

"Gölge adamı göremedin mi?" Anladığımı sandığım şeyi doğrulama ihtiyacı hissettim.

"Hiçbir iz yoktu. Yakınlarda bir yerde sinsice dolanmadığından emin olmak için kampüsü de kontrol ettim," dedi tabağındaki yemeğiyle oynayarak.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Elimi nazikçe elinin üstüne koydum.

Kendi portakal suyu bardağını tutmak için elini benim-

kinden çekti ama içmedi, kasılmış halde bardağı tuttu sadece. Kafamda alarm zili çalmaya başladı. *Gerçekten üzgün.*

İç çekerek sordum. "Tamam, ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

Bir süreliğine hareketsiz kaldığı için bana yanıt vermeyeceğini düşündüm ama sonra kısık bir tonda konuştu. "Senin Russell'la olman gerektiği anlamına geldiğini düşünüyorum."

"Ne!" Vardığı sonuç karşısında tamamen şok olmuştum. "Bunu gül yapraklarından nasıl çıkardın?"

Reed'in dudakları kederle aşağıya kıvrıldı. "Russell'ın bu sembolleri boynuna taktığını söyledin, halka ve sonsuzluk. Onun sembolleri. Güller de aşkın sembolü ve hepsi senin üzerine yayılmıştı." Neredeyse kırgındı. "Eğer başka yönden bakarsan, şöyle görülebilir: Halka Russell'ın paradoksunu ifade ediyor, kısır döngü. Peki ya Russell'ın paradoksu sensen... Sonsuza dek ki bu da ebediyet demek. Kolyesi aslında Russell ve Evie ebediyete dek diyor olabilir, ayrıca güllerden oluşan bir yatak da bu anlama gelebilir." Çenesi artık öyle kasılmıştı ki başka bir kelime söyleyebileceğinden şüpheliydim.

"Hatan var, öyle olduğunu biliyorum çünkü eğer onunla birlikte olmam gerekseydi, senin için böyle hissetmezdim. Sana hasretim. Senin için tutuşuyorum," dedim böyle bir duyguyu onunla paylaşmak utanç verici olmasına rağmen, mümkün olduğunca dürüst bir şekilde. Teorisinin bir şekilde hatalı olduğunu görmesini istiyordum.

Reed'in ifadesi karardı. "Bu hislerimiz büyük ihtimalle bir hayatta kalma taktiği. Melekler sana çekim hissedecekler, böylece seni yok etmeyeceğiz," diye iğrenerek yanıtladı.

"Bunu bilmiyorsun, çünkü başka bir melekle hiç karşılaşmadım. Bu hâlâ sana neden çekildiğimi açıklamıyor.

Sembol Russell hakkında olabilir, hakkın var ama gül olayı abartı." Ona mantıkla yaklaştım. Anlamadan yargıda bulunduğunu göreceğini umuyordum.

Gene bana bakmadan, "Kahvaltını bitir, Evie," dedi.

"Bitirdim." Umutsuzluğu sesimden uzak tutmaya çalışıyordum. Saçmalıyordu ama söylediğine inandığı belliydi.

Kampüse geri giderkenki araba yolculuğu sessiz ve gergindi, kederli bakışlarla doluydu. Yurduma vardığımızda, Reed arabayı arkaya park etti. Hoşça kal öpücüğü vermek için Reed'e döndüğümde dümdüz ileri bakıyordu ve bana dönmedi. Ön camdan dışarı baktım. Parkı çevreleyen güzel, sık akçaağaçlar yeşilden canlı turuncu ve kırmızılara dönmeye başlamıştı.

"Bunu yapma Reed. Hata ediyorsun. Bunu hissedebiliyorum." Sesim her ikimize de yalvarır gibiydi.

Konuşurken Reed'in sesi duygusuzdu. "Seni koruyacağım, bu asla değişmeyecek ama yapmamalıyız... Yapamayız... Senin sevgilin olamam." Benim Russell'ın kaderi olduğuma inanıyordu ve alnıma yazılana uyacaktı.

"Ciddi olamazsın," dedim fısıltıdan biraz yüksek sesle. "Sensiz bunun üstesinden gelemem. Seni seviyorum."

"Beni sevme. Senin kaderin değilim." Gergin bir şekilde direksiyonu kavradı.

"Çok geç. Zaten sana âşığım ve bunu durduramam." Kederli gözyaşları gözlerimi doldurmuştu.

Konuşurken Reed hâlâ bana bakmıyordu. "İkimiz de iyileşeceğiz. Bir süreliğine birbirimizin arkadaşlığından uzak durmalıyız. Eğer bir sürgün gelirse, eğer bana ihtiyacın olursa, her zaman yakında olacağım. Aramızdaki çekimi göz önünde bulundurursak, bir süreliğine birbirimizle konuşmasak en iyisiydi. Bu, durumu atlatmamıza yardım eder."

"Seni atlatmak istemiyorum."

"Başka seçeneğin yok. Seni sevemem," dedi Reed şiddetle.

"Ama Russell'la birlikte olmam. Kimseyle olamam çünkü seni istiyorum. Sana ihtiyacım var." Elimi yanağına koydum. Bana bakmasını sağlamaya çalışıyordum.

Reed ona dokunamadan beni durdurup elimi nazikçe ittirdi. Kendimi onun üzerine atma yoluna gittiğimi fark ettiğimde yanaklarıma renk hücum etti. Kırılmış ve paramparça hissediyordum.

"Anlıyorum," dedim. Gitmemi istediğini biliyordum artık. "Korumam olmak için zahmet etmene gerek yok. Yardımın için teşekkürler. Sanırım buradan sonra başımın çaresine bakabilirim."

Arabasından çıktım. Dünyam yerle bir olurken, yaş dolu gözlerle odama doğru sendeledim. Parçalara ayrılmadan önce görüş mesafesinden çıkmak istiyordum. Odama varana kadar gözyaşlarımı tutmayı becerdim. Bu, çok uzun bir zaman içinde bulunacağım ıstırap boyunca kazandığım tek zaferdi.

BÖLÜM 16

davet

Sonraki birkaç gün boyunca odamdan nadiren dışarı çıktım, yani tüm derslerimi kaçırdım. Buns ve Brownie onlarla konuşmam için kapımın menteşelerini sökeceklerdi neredeyse. Çökmüş halimin sebeplerini, neden yataktan çıkamadığımı onlara açıklamayı denedim ama onlardan neredeyse her şeyi saklamak zorunda olduğum için daha da kötü hale geldiğini fark ettim. Onlara gölge adamı, melekleri ya da normal bir insan olmadığımı anlatamazdım. Onlara bir insandan çok daha öte olduğumu ya da eve gitmeye korktuğumu anlatamazdım, çünkü ürkütücü, insan dışı bir şeyi eve çekebilirdim. Russell'ın ruh eşim olduğunu, Reed'in bir melek olduğunu ya da hayatımın kocaman bir soru işaretinden ibaret olduğunu bilmiyorlardı.

Bir kutu peçete ve anlamsız, yarım sözcüklerden sonra, onlara anlatmayı düşünebildiğim tek şey, erkek arkadaşımın beni terk etmiş olduğuna dair aptal klişeydi. Tüm sebepleri bilmeseler de, gerçekten acı çektiğimi bir şekilde anlayarak bana yardım etmek istediler. Kızlar Delt evi hırsızlığını erteleddiler, bu şartlar altında planı gerçekleştiremeyeceğimi biliyorlardı. Tüm boş zamanlarını bana banyo yapmak, yemek yemek ve derslere gitmek gibi temel şeyleri yaptırmaya çalışarak geçiriyorlardı. Birkaç gün sonra çaresizliğimin üstesinden geldim ve tekrardan kendime

bakmaya başladım. Biraz makine gibi davransam da en azından derslerime gidiyordum.

Ancak hokey idmanı en kötüsüydü, çünkü her akşam sahaya gitmek ve Reed'in bu kadar yakın olduğu gerçeğini göz ardı etmek zorundaydım. Yoğun kelebekler içimde kargaşaya neden oluyordu ama onunla konuşamıyordum. Denediğimde zavallı, köşeye atılmış eski bir kız arkadaşmışım gibi beni başından savıyordu. Eğer bir şey söylememe fırsat verirse de söylediğim şeye zar zor cevap veriyordu ancak çoğunlukla bir şey söylemeden basıp gidiyordu.

Bu durumu kabul etmem gerektiğini çabucak fark ettim çünkü ne kadar çok istesem de onu takip edip duramazdım. Onu kaybettiğim gerçeğini her geçen gün kabul etmeye çalışıyordum. Benim sevgilim olamayacağını söylerken dürüst davranıyordu. Olmayacaktı.

Etrafta olduğunu biliyordum, hâlâ beni koruyordu ama uzaktan. Arada sırada yakında olduğunu hissediyordum, özellikle geceleri. Bazen yatakta yatarken karnımda kıpırtılar hissediyordum ve beni kontrol ettiğini biliyordum. Belki benim için endişeliydi çünkü kalbimin artık şarkı söylemediğini düşünüyordum.

Freddie beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyordu. Bazı derslerimden sonra dışarıda buluşuyor ve kütüphanemizdeki özel yerimizde ders çalışıyorduk. Ona da aynı hikâyeyi, Reed'in beni terk ettiğini anlattım ve beni bu konuda soru yağmuruna tutmadı. Anlatacak çok şey olduğunu bir şekilde bildiğini söyleyebilirdim. Yemek için her zamanki masamızda oturuyorduk hâlâ ve asla etrafta birileri var mı yok mu diye dikkat etmiyordum.

Freddie'nin yanında oturmuş, olması gerektiğinden daha sulu olan yulaf ezmesini süzerken, yanımdaki sandalye çekilip gerçekten iri biri tarafından işgal edildiğinde kafamı kaldırdım. Russell kaşığımı gözlüyor, yulaf ezme-

sinin bir çorba gibi kaşıktan damlayışını seyrediyordu.

"Bunu yemeyeceksin değil mi Kızıl?" diye sordu burnunu buruşturarak. Sandalyemde kasıldım. İstediğim en son şey, terk edilme nedenimin gelmesi ve yanıma oturmasıydı. "Cehennemden kaçmış gibi görünüyorsun. İyi misin?" diye sordu alçak bir tonda. Kahverengi gözlerindeki endişeyi görünce şaşkınlık ve öfke hissettim.

"Duymadın mı? Gerçekten de cehennemden kaçmışım, en azından yarım kaçmış," diye mırıldandım duygusuz bir şekilde. Russell'ın Freddie'ye attığı bakışı yakaladım. Yine o erkekler arası zihin okuma olayı. "Harikayım Russell, teşekkürler," diye tersledim bana karşı hissettiği yükümlülüğü sona erdireceğini ve böylece gidebileceğini umarak.

"Harika görünmüyorsun," diye gözlemledi Russell. "Haftalardır uyumamış gibi görünüyorsun ve son hokey maçını izledim. Berbattın Kızıl."

"Gene de kazandık," dedim sıkkınca.

"Fark ettiğine şaşırdım. Umurunda değilmiş gibi görünmüştü bana. Sen böyle bir insan değildin."

Omuz silktim. "Russell, ben iyiyim ve benimle kahvaltı etmekten daha iyi işlerin olduğuna eminim. Bak, Mason orada. Belki ikiniz gidip yamultacak bilgisayar donanımı bulabilirsiniz," dedim bizi izleyen Mason'ın oturduğu masayı göstererek. "Sonra görüşürüz Freddie," diyerek masadan kalktım.

Dışarıdaki koridorda Russell beni yakaladı ve durup onunla yüzleşene kadar benimle beraber yürüdü. "Ne var?" diye havladım.

"İşte bu, Kızıl. Öfkelen. İşte tanıdığım kız bu. Etrafta hayalet gibi dolaşan kızı tanımıyorum," dedi kızarak. "Sadece erkek arkadaşı onu terk etti diye önem verdiği her şeyi köşeye fırlatan kızı tanımıyorum."

Öfkeyle, "Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye karşılık verdim. "Ve konuşana bakın. Delt evindeki geceden beri benimle konuşmadın bile. Ya da bu senin övünme şeklin mi? O zaman başla bakalım Russell, keyfine bak!"

O da bağırarak, "Hayır, bu övünme şeklim değil. Bu *'özür dilerim'* deme şeklim!" dedi.

"Ne için özür diliyorsun?" diye bağırırken dikkatleri üzerime çekmeyi umursamıyordum.

Gergin bir şekilde, "Arkadaşın olmadığım için özür dilerim. Bana aldığın güvenlik duvarını parçaladığım için özür dilerim. Ve kalbin kırıldığı için üzgünüm," diye yanıtladı. Ağlayacak gibi görünmüş olmalıyım çünkü saniyeler içinde yüzüm göğsüne yaslanmıştı, Russell'ın eli ensemdeydi.

"Ahh Kızıl, ağlama," dedi sakinleştirici bir tonda. Ben de kavgamıza tanık olan bunca insanın önünde gerçekten ağlamamaya çalışıyordum.

Russell beni kalabalık koridorun dışına götürdü. Kolu bana sahip çıkıyormuşçasına omzuma sarılmıştı. Birkaç saniye sonra dışarıdaydık ve binanın kenarındaki duvarın arkasında saklanmıştık. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Russell'ın kolları ben ağlarken etrafıma dolandı.

Russell kulağıma, "O gördüğüm en aptal insan," diye fısıldadı. Bu daha da çok ağlamama neden olmuştu.

Kendimi en sonunda toparlamayı başardığımda Russell'dan uzaklaştım. Yüzümü ve burnumu silmek için tişörtümün kolunu kullandım. Bugün hava daha da soğumuş, sonbahar havası varlığını hissettirmeye başlamıştı, bu yüzden rüzgâr estiğinde ve saçımı geri uçurduğunda titredim.

"Ben de özür dilerim," dedim sadece, çünkü tekrardan bebek gibi ağlamak istemiyordum. "Bu tekrardan arkadaş olabiliriz mi demek?"

"Evet, Kızıl tekrardan arkadaş olabiliriz ama duş alman gerek çünkü korkunç görünüyorsun." Bana yılışık bir gülümseme attı. Beni alnımdan öpüp kısa süreliğine kucakladı.

"Teşekkürler Russell," dedim titreyerek. Boğazım ağladığım için hâlâ acıyordu. "Arkadaşlığımızın Candace'la beraber yürüyeceğinden emin misin? Benden pek hoşlanmadığı hissine kapıldım."

"Üstesinden gelir."

"Üstesinden başarıyla geleceğini sanmıyorum." Candace'ın hışmına uğrayacağımı biliyordum.

"Bu konuda endişelenme Kızıl. Candace'ı ben hallederim," diyerek gülümsedi.

"Birinin gerçekten de 'Candace'ı halledebileceğini' pek sanmıyorum Russell," diye ısrar ettim. Bana sabırla gülümsedi. "Derse gitmem gerek. Başarılı olmak istiyorsam, daha fazla ders kaçıramam. Görüşürüz."

"Öğlen yemeği? Öğlen yemeğinde görüşürüz, tamam mı?".

"Tamam," dedim sesim titrerken.

Freddie, Russell ve ben yemeklerimizi beraber yemeye başlamıştık tekrar ama tam olarak eskisi gibi değildi. Artık Russell ve Freddie ne yediğim hakkında sırayla başımın etini yemeye başlamışlardı, daha doğrusu ne yemediğim hakkında. Ayrıca beni sırayla güldürmeye de çalışıyorlardı. Bu denemeler başarıyla da sonuçlanabiliyordu, başarısızlıkla da.

Beklediğim gibi Candace, Russell'ın benimle arkadaşlığı yüzünden fena halde sarsıldı. Koridorda beraber yürüdüğümüzü gördüğünde kitaplarını Russell'a fırlattı. *Candace'ı halletmesi* için oradan ayrıldım elbette. Güvenilir

bir kaynaktan duyduğuma göre *halletmesi* biraz zaman almış. Kulüp evinde yediği için Candace'ın benimle uğraşmak için pek fırsatı olmuyordu. Ama onu ne zaman merkezde ya da koridorda dersine giderken görsem, bana her zaman *sapık* kelimesini dudaklarını oynatarak söylüyordu. Russell'a anlatmadım. Zaten ne anlamı olurdu ki?

İyiyim rolü yapmakta daha da iyi hale geliyordum. İnsan içine çıkacak şekilde görünüyor, tüm derslerimi dinliyordum ve istemsizce Lakros sahasına kaymadan hokey idmanını yapabiliyordum. Jim dayım okula dönüş toplantısı şerefine oynanan futbol maçına geldiğinde, arabasından çıktığı an neredeyse kollarına yığılıp ağlayacaktım. Ondan hislerimi saklamak zorunda kalmamıştım hiç. Her şey iyiymiş ve üniversite hayatına uyum sağlamışım gibi davranmak benim için zordu. Onu futbol maçına götürdüm ve ikimiz de maçta neler döndüğünü anlamaya çalıştık. Sonrasında kampüsten geçip merkezdeki, yemek şirketinin hazırladığı toplantıya birlikte yürüdük.

Şölen çadırına gittiğimizde, göldekinden daha da enfes olduğunu gördüm. Çadır sadece harika yemekler için ayarlanmamıştı, ayrıca çadırda bir müzik grubu ve dans alanı da vardı. Dayım ve ben insan akınının içinden geçtik ve yemekler bitmeden önce varmayı başardık. Başka ailelerin oturduğu bir masada yer buldum. Birlikte oturduğumuz insanlarla havadan sudan konuştuk.

Zarif çadırın loş ışığı altında, yanımda oturan dayıma baktım ve haftalardır ilk defa göğsümdeki acı azaldı. Onu çok özlemiştim. Eve gitmeye korktuğum için ziyarete gitmemiştim. Eve farkında olmadan çekebileceğim korkunç şeylerden korkuyordum. *Şimdi bunu düşünme...*

Masamdaki konuşmadan yakındaki masadan gelen tanıdık kahkaha yüzünden koptum. Omzumun üzerinden

Russell'ın birisine kocaman gülümsediğini gördüm. Anlaşılan, okula dönüş maçından sonra kısa bir duş almıştı ve şimdi de Candace'ın masasında oturmuş, ilgi odağı olmanın keyfini çıkarıyorlardı beraberce.

Dayım, "O kim?" diye kulağıma fısıldadı bakışlarımı Russell'a kadar takip ederek.

"Ah, o benim arkadaşım Russell. Sanırım sana onun hakkında bir iki kez e-posta attım." Dayımın sıcak gözlerine baktım, benimkileri inceliyordu. "Bilgisayarını tamir ettin, hatırladın mı?"

Dayım yavaşça onaylarken öbür masadaki Russell'ı inceliyordu. "Bu kadar üzgün olmanın sebebi o mu, Eaves?"

Sahte gülümsemem biraz bocaladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Burada olduğun için heyecandan ölüyorum ve Russell sadece iyi bir *arkadaşım*."

"Hmm, öyle diyorsan öyledir dostum," dedi ama yemediğini söyleyebilirdim. "Bazen oğlanlar iyi bir şey gördüklerinde bunu fark edemiyorlar. Sadece özel olduğunu hatırla. Bu okuldaki en harika kişi olduğunu düşünüyorum." İşte o zaman gözlerim yaşlarla doldu, çünkü ne kadar özel olduğumu bilmiyordu ama ben bunu biliyordum. Her şeye rağmen onun sevgisine güvenebilirdim. Gözyaşlarımı görünce beni omzuna sıkıca yasladı. "Her şey iyi olacak," dedi güven vererek. Her şeyin tekrar nasıl iyi olacağını göremememe rağmen sözlerini başımla onayladım.

Geç olmaya başlamıştı ve Jim dayımın birkaç saatlik yolu olduğu için yurduma geri yürümenin vakti geldiğine kadar verdik. Çadırın önüne yürürken elini tuttum ve yolun yarısındayken karnımda kelebeklerin uçuştuğunu hissettim. Genellikle kalbimin yakınlarında dar, boğucu bir acıyla beraber geliyordu artık. Reed'in yokmuşum gibi beni göz ardı eden güzel yüzünü görmemek için kafamı aşağıda tuttum. Dayımın ardında yürüyor, acının yakında

geçmesini diliyordum çünkü nefes almak zorlaşıyordu.

"Genevieve." Reed'in sesi ileriden geldi.

Yukarı baktım. Gözlerim şaşkınlıkla büyümüştü, Haftalar boyunca süren tepkisizlikten sonra Reed'in benimle konuştuğunu duymuştum. Çadırın girişinin yakınında dikiliyordu, sadece biraz uzaktaydı. Yüzünü okumak mümkün değildi, bu yüzden beni burada gördüğü için ne hissettiğini söyleyemiyordum. Eğer geçen haftalar bir ipucuysa, sadece yürüyüp gitsem Reed'in umursayacağını sanmıyordum. Ama dayım Reed'in adımı söylediğini fark etti, bu yüzden kibarca Reed'in önünde durdu. Bana onunla konuşma fırsatı tanıyordu.

Kalan gururumdan bir parça çağırarak omuzlarımı dikleştirdim ve dayıma gülümsemeye çalıştım. Önündeki genç adamla tanıştırılmak için bekliyordu. "Merhaba Reed," dedim yumuşakça. Sesim kırılmadığı ya da çatlamadığı için kendimle biraz gurur duydum. "Nasılsın?" diye sordum. Mümkün olduğunca normal davranmaya çalışıyordum.

"İyiyim, ya sen?" Beden dilimin verdiği her işareti okuduğunu söyleyebilirdim.

Bu tür sinyallere odaklanmıştı, bu yüzden onu hiç kandıramıyordum büyük ihtimalle ama yalanları gerçeklere tercih edeceğinden adım gibi emindim. Bu yüzden şöyle yanıtladım: "İyiyim. Seni dayımla tanıştırmama izin ver lütfen, Jim Claremont." Dayıma dönüp devam ettim. "Jim dayı, bu Reed Wellington, benim..." Beynim dondu.

Neyim? Sevgilim? Arkadaşım? Meleğim? diye kederle düşündüm. Uygun bir unvan bulup söylemeden önce kızardığımı hissettim. "Fizik dersimde öğretmen asistanı." Bu değersiz unvanın acısı tekrardan kalbimi sıkıştırdı ama acımı saklamak için yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"Sizinle tanışmak bir zevk, efendim," dedi Reed elini dayıma uzatarak.

Dayım da sıcak bir şekilde, "Aynı şekilde," dedi Reed onu merakla incelerken.

Acaba Reed, dayımla benim aramda hiç benzerlik görüyor mu? diye düşündüm onlar Crestwood hakkında biraz konuşurken. Reed okul için resmi bir şeyler yapıyor olmalıydı çünkü dolabımdaki kıyafetlerin toplamından muhtemelen daha pahalı olan siyah bir takım giyiyordu.

"Fizik demek?" dedi Jim dayım bana bakarken. "Nasıl gidiyor Eaves?" Gururla gülümsüyordu.

"Eh, bildiğin gibi... Reed'in bana yardım edebildiği birkaç sorunla karşılaştım ama artık anladığımı sanıyorum, bu yüzden herkes rahatlayabilir. Çözeceğim," dediğimde Reed'in yüzünün karardığını gördüm.

Dayım görmeden önce Reed ifadesini sakladı ve yumuşak bir şekilde konuştu. "Eğer geri *düşme* tehlikesinde olursan, kapımın her zaman açık olduğunu biliyorsun. Sorunu çözmene yardım edebilirim."

"Ah, peki. Çok naziksin Reed. Aynı bir *meleksin*, sen etrafta olmasan ne yaparım hiç bilmiyorum," dedim zorla.

"O matematik *paradokslarından* birini çözmeyi deneyebilirsin mesela," dedi çenesi kasılmadan önce.

"Hayır, gönlüm pek oralarda değil. *Kâbuslarımdan* birine onu da eklemek istemiyorum," dedim kederle. "Seni görmek güzeldi. Eğer bize izin verirsen, dayımla gidiyorduk. Gecenin tadını çıkar."

Sanırım Reed'in sinirini bozmuştum çünkü gözleri benimle tartışırken, başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama birkaç saniye sonra konuşurken başıyla onayladı. "Elbette. İyi geceler Genevieve."

Dayımla çadırdan ayrıldık, birlikte yurduma olan kısa mesafeyi yürüdük. Kederimi içimde kilitlemeye ça-

baladım, böylece omzunda ağlamayacaktım. Beni sıkıca kucaklarken dayım beni sevdiğini söyledi. Arabasıyla uzaklaşmasını izlerken, çaresizce onunla gitmeyi istedim, Crestwood'dan kaçmayı ve hepsinin kötü bir rüya olduğunu varsaymayı... Hayatımın uyanabileceğim bir şey olduğunu varsaymayı. Ama onunla gidemeyeceğimi biliyordum. Ben buradayken dayım güvendeydi. Olduğum şeyden onu koruyabilmemin tek yolu mümkün olduğunca ondan uzak kalmaktı.

Odama vardığımda yorgunluktan ölüyordum. Topuklu ayakkabılarımı dolabıma fırlattım, kıyafetlerimi çıkardım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra, lambayı kapatmaya tenezzül bile etmeden yatağa girdim. Sonra, bir süredir yaptığım şeyi yaptım. Uyuyana kadar ağladım.

Bay MacKinnon'a, ya da Buns gibi Sam mi demeliydim ona, birkaç kez daha poz vermem gerekiyordu. Israr ettiği için Buns'ı refakatçi olarak yanımda götürdüm. Yunan elbisesini çıkarıp dolaba geri astığımda Buns konuştu. "Tatlım, portreyi bitirdiğinde Sam kıyafetin sende kalmasına izin vermeyi planlıyor!" Buns heyecanla gülümsedi. "Harika, değil mi?"

Kaşlarım kalktı. "Neden? Böyle bir elbiseyle ne yapacağım?"

"Delt evinde resmi bir davet var. Geçen partide JT, hakkında konuşuyordu."

"Elbiseyi ödünç mü almak istiyorsun?" Elbiseyi Buns'ın üzerinde hayal edebiliyordum. Çarpıcı görünecekti.

"Hayır, eğer birlikte gitmek isteyeceğin biri varsa davette senin giyeceğini düşündüm. JT'yle seni biriyle tanıştırabileceğimizi düşündük." Yüzümü ekşitmiş olmalıyım ki

hemen ekledi. "Ya da sen birini seçebilirsin. Harika olacak. Sensiz aynı olmayacağını biliyorsun."

"Nerede yapılıyor?" Gitmeye hiç niyetim yoktu.

"Buradan çok uzakta değil. Ann Arbor'ın içinde. Bir otelin balo salonunda." Saçımı okşadı. Bunu anaç hissettiğinde yapıyordu.

"Peki. Belki... Bakalım," dedim, gitmemek için bir bahane düşünüyordum. Gitmemek için Ann Arbor'da bulunan büyük, korkutucu canavarlar gibi Buns'a açıklamayacağım ve yine de geçerli olan birkaç nedenim vardı.

"Tatlım, her şeyi bana bırakabilirsin," dedi, ona verdiğim güçle sarhoş olmuştu neredeyse.

Kendisinden beklediğim gibi, Buns işleri ayarlamakta hiç vakit kaybetmedi. Owen adında, üçüncü sınıfa giden bir hukuk öğrencisini ayarladı bana. Ayrıca portre elbisesiyle dans etmenin kuyruk yüzünden çok zor olacağına karar verdi, bu yüzden de Brownie'yle beraber kendilerine alırken bana da bir elbise sipariş etti.

Şimdi bir karara varmam gerekiyordu. İyi sonuçlanmasını umarak davete gidebilir ve Reed'e söylemeyebilirdim ya da Reed'e anlatabilir ve ne dediğine bakabilirdim. Bir iki gün üzerinde düşündüm ama en sonunda Reed'e söyleme taraftarı oldum. Gölge adamın anıları, şehri koruma olmadan terk etme tehlikesini göz ardı etmek için hâlâ çok canlıydı.

Hokey idmanından sonra, kızlara fizik ödevinin ne olduğunu öğrenmem gerektiğini söyledim. Sonra, idman bittiğinde Reed arabasına yürürken onu yakalamak için koştum. Bir anlığına beni tamamen boş verecek diye düşündüm çünkü ona seslendiğimde yürümeyi kesmedi. Arabasına vardığında isteksizce dönüp beni bekledi. Ondan biraz uzakta durdum çünkü aramızda mesafe varken daha az rahatsız edici oluyordu.

"Refakatçiye ihtiyacım var Reed," dedim mükemmel

yüzü dikkatimi dağıtmasın diye yan tarafına doğru bakarak.

Katı bir biçimde, "Neden?" diye sordu.

"Delt davetine çağırıldım ve Ann Arbor'da," dedim, hırladığını duyduğumda çenemi biraz kaldırdım.

"Hayır." Sırtını bana sanki konuşma bitmiş gibi dönüp arabasının kapısını açtı.

Somurtarak, "Neden hayır?" diye sordum.

Tekrardan yüzünü bana döndü yavaşça. "Çünkü sen bir avuç sarhoş serseriyle oynaşırken sana bakıcılık yapmak istemiyorum."

Kızarırken yüzüme kan hücum etti. "İyi," diye mırıldanıp uzaklaşmak için döndüm.

Korkunç hissediyordum, sanki göğsümün içine uzanmış ve yüreğimi son bir damla kan kalıncaya dek sıkmıştı. Sopamı da beraberimde sürüyor, birkaç adımda bir sallıyordum. Çim hokeyi sopamın çıkardığı ses gittikçe yükseldi, sanki mağaradaki derin inleme sesleri gibi geliyordu kulağa.

Durup kafam karışmış halde etrafa bakındım çünkü can yakıcı bir netlikle kulağıma gelen başka bir ses daha vardı. Birkaç ev uzaktaki garaj yolunda sektirilen basketbol topu kulağa sanki yankılanan bir yıkı güllesi gibi geliyordu. Kendimi korumak için içgüdüyle o taraftan uzaklaştım.

Derken testereninkine benzer korkunç bir çığlıkla kafamın yanından bir şey geçerken hemen kafamı eğdim. Çılgınca etrafa bakıyordum. Vahşi bir canavarın değil de bir yusufçuğun o sesi çıkardığını fark etmem bir saniyemi aldı.

Sonraki an, birine selam veren bir kadın sesi, kulağıma sanki hoparlör dayanmış gibi geldi. Etrafıma bakındım ve yüz metre ileride bir kadının cep telefonuyla konuştuğunu gördüm. Hızla bir bebek arabasını bana doğru iterken sesi

dayanılmaz hale geldi. Döndüm ve koştum. Kulak zarımı patlatmadan önce buradan kaçmam gerekiyordu.

Kafam eğik olduğu için kollarına koşana kadar önümde birinin olduğunu fark etmedim. Beni dik tutmak için kendisine yaslarken kafam hızla kalktı. *Reed!* diye düşünürken kulaklarımı kapatmaya devam ettim ama tek istediğim beni karmaşadan koruması için kollarımı etrafına dolamaktı.

"Ben..." diye konuşmaya başladım ama irkildim çünkü sesimin yüksekliği canımı yakıyordu.

Reed konuşmadı ama parmağını dudaklarına koydu. Kafamla onaylayıp onu arabasına kadar takip ettim. Çakıl taşlarında ilerleyen ayaklarımızın çatırdayışı canımı acıtırken akıntıdan sallanan bir geminin güvertesindeymişim gibi midem bulanıyordu.

Arabasına vardığımızda Reed kapıyı açıp torpido gözüne uzandı ve kulak tıkacı içeren bir kutu çıkardı. Tıkacı bana verdi ve ben de kulaklarıma takar takmaz kendimi daha iyi hissettim. Duruşumu düzeltirken o âna dek kambur durduğumu fark ettim.

"İyisin Evie. Bu normal çünkü işitme duyun gelişiyor. Şu anda her şey son ses açılmış, detone bir radyo gibi gelecek kulağına. Oturması birkaç gün sürüyor. Sonra canını yakmayacak. Bir süre sonra kontrol edebileceksin. Duymak istediğin bir şeye odaklanabilecek ve arka plandaki gürültüyü kulak arkası edebileceksin. Çoğu zaman kulak tıkaçlarını tak ama sessiz olduğunda çıkar ki arka plandaki sesleri göz ardı etmeyi öğrenebilesin," dedi. Sanırım yüzünde şefkat görüyordum ama yanımda hâlâ sert davrandığı için emin değildim.

"Teşekkürler," dedim minnettar olarak. Bir şekilde rahatlamıştım, en azından kafamdaki ağrı gitmişti. Sadece kalbim ölü gibi hissediyordu.

"Gelecek birkaç gün içinde soruların olursa bana e-posta atabilirsin," derken benden uzaklaşmayı istediğini söyleyebilirdim.

Ne kadar da doktorvari davranıyor, sanki hastalarından biriyim. Kafamla onayladım çünkü sesime güvenmiyordum. Gitmek için döndüm ama beni durdurdu.

"Davet ne zaman?" diye sordu.

"Bu hafta sonu."

"Peki, gidebilirsin. Ayarlayacağım," dedi sertçe.

Ricaya boyun eğdiği için hiç mutlu değildi. Onu zorlamadım, sadece kafamla onayladım ve bu bana, odama geri yürürken düşünecek çok şey vermişti.

Delt davetinin olduğu gün, Buns bana internetten aldığı elbiseyi gösterdi. Kolsuz, metalik gümüş renkli elbise her kıvrımıma yapışıp bedenimi sarıyordu. Portrede giydiğim elbiseye çok benziyordu, çünkü sırtımı açık bırakıyordu ama bu elbise daha kısaydı. Baldırımın ortasına geliyordu, bu yüzden oturduğumda çok ilginç olacaktı.

Buns'a, "Üşüyeceğim," diye şikâyet ettim aynadaki yansımama bakarken.

"Hayır tatlım. Seksi olacaksın," diye düzeltti. "Sana bir şal alacağım."

Brownie makyajımı yaptı. Oldukça çok siyah eyeliner ve gölge kullanıyordu ama etkisi ilgi çekiciydi. Gri gözlerimin daha da açık görünmesini sağlıyordu. Elbiseyle aynı renkteki küpeleri taktım ve sonra gümüş, bantlı topuklukları giymek için yatağa oturdum.

Buns ve Brownie'nin de metalik elbiseleri vardı. Buns'ınki açık altın bir elbiseyken Brownie'ninki parlayan bakırdı. İki elbise de benimki gibi akan, özel tasarım, baldır ortasında duran modellerdeydi. Beraberce dikildiğimizde,

etki şaşırtıcı derecede şıktı. Buns bana el çantası ve siyah bir şal uzattı. Kulak tıkaçlarımı gizlice el çantama koydum. Bu akşam onlara ihtiyacım olacak mı bilmiyordum, işitme duyum bu hafta düzenmiş görünüyordu ama pişman olmaktansa tedbirli olmak iyiydi.

Arka plandaki sesleri göz ardı etme alıştırmaları yapıyordum. İlk başta çok zordu çünkü dışarıda öten çekirgelerden tutun da yurdun bodrumunda hızla dolaşan fareyi bile duyabiliyordum ama idare etmeyi öğrenmiştim. Sanki dış dünyanın uyaranlarına alışmak ve düzgün işleyebilmek için beynim genişlemiş, etrafıma karşı olan farkındalığımı arttırmıştı. *Tuhaf.*

"Tatlım, Owen seni gördüğünde küçük dilini yutacak," dedi Buns. Beni kibirle sırıtarak incelemesi, bana bir kavalyem olacağını hatırlatmıştı.

Merdivenlerden indiğimizde Delts'ler, Yeats'in resmi lobisinde bekliyorlardı. Owen, bu akşamki kavalyem, kendi çapında yakışıklıydı. Neredeyse Reed kadar uzundu ve sıcak kahverengi gözlerine, üçümüzün odaya girişini izlerken şaşkınlık yerleşti. Siyah takımı sanki onun için yapılmış gibiydi. Fransız manşet, beyaz frak gömlek, gümüş kol düğmeleri ve gümüş kravatla birleşince uyumlu bir çift olmuştuk. Bir anlığına acaba Buns bunu da ayarladı mı diye merak ettim.

JT beni Owen'la tanıştırdıktan sonra Buns'a, bana ve Brownie'ye dönerek, "Bayanlar, günaha davet etmek için giyinmişsiniz Bu akşam nasıl bir cehennem yaratabileceğiz bakalım!"

Buns kahkaha atıp JT'nin koluna girerken Owen da bana kolunu uzattı. Dışarıda bekleyen limuzine kadar bana eşlik etti. Ann Arbor'a gitmek bir saatten az sürdü ve JT, Pete ve Owen yolda bize komik hikâyeler anlattı. Owen oldukça ilginç bir kavalyeydi, geçen sene Delt savaşlarında ilk defa

Buns ve Brownie'yle nasıl tanıştığını anlattı. Crestwood ve Ann Arbor arasında bir yerde Owen ile benim aramdaki buzlar eridi ve yanında daha az rahatsız hissetmeye başladım. Belki de gerçekten fikirlerimle ilgilendiği içindi ya da belki de kıvrak zekâlı olduğu ve JT'nin tüm dikkatimizi çekmesine izin vermediği içindi. Vardığımızda, burada Owen'la olduğum için rahattım.

Owen limuzinden çıkmama yardım etmek için elimi tuttu ve lobiye beraber yürürken kolumu sıkıca koluna koydu. Tam girecekken, Reed radarım sinyal vererek bana onun zaten içeride olduğunu söyledi. Bu akşam gelme niyetinde olduğunu biliyordum. Haftanın başında bana e-posta göndermiş, katılabileyim diye düzenlemeler yaptığını söylemişti. Ama Buns bana Reed'in bir kızla geleceğini söylemişti. Owen girdiğimiz geniş kapıyı benim için açık tutarken, Reed ve yanındaki kızı dikilirken gördüm.

Girdiğimde Reed arkasını dönmedi ve buna minnettardım çünkü getirdiği kızı dikkatle incelerken yüzümdeki ifade onu taşa döndürebilirdi. Hafta içinde Buns biraz keşif yapmış, Reed'in randevusu hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmişti. Böylece hiçbir sürprizle karşılaşmayacaktım. Adı Caroline'dı ve Kappa evinde üçüncü sınıf öğrencisiydi. Özelliklerini değerlendirerek, *Benim tamamen zıttım,* diye düşündüm keyifsizce. Caroline ufaktı. Belki bir elli beş boyundaydı ve narin görünüyordu. Sanki biri ona dokunsa parçalanacak gibiydi. Uzun sarı saçları ve açık pembe, hatlarını belli etmeyen elbisesiyle sadece *sevimli* kelimesini çağrıştırıyordu.

Şükürler olsun ki Caroline'ı daha fazla incelemekten arkamdan gelen ve tüm dikkatimi çalan yüksek bir ses sayesinde kurtarıldım. "Aman Tanrım Kızıl! Elbisenin geri kalanı nerede?" diye sordu Russell, yarı yarıya şaka yapıyordu. Ona bakmak için döndüm.

Russell'ın da bu akşam davet edildiğini biliyordum. Hafta içinde, öğlen yemeğinde konuşmuştuk. Chargers takımın öğleden sonra kendi sahalarında bir maçı olduğu için yetişebilmişti yalnızca. Delt'ler gelecek dönem takımdaki olası bir pozisyon için Russell'la ilgileniyorlardı, bu yüzden de onu davete çağırmışlardı.

Bir gülümseme dudaklarımı yumuşattı çünkü Russell koyu takımı, beyaz yakalı frak gömleği ve siyah kravatı içinde gerçekten yakışıklı görünüyordu. Geniş omuzları ve ince beli, takım elbisesinin ceketinin, buradaki özel tasarım giyen bazı oğlanlarınkinden daha iyi görünmesini sağlıyordu. Ceket sadece göze hoş gelen bir vücut üstünde olduğu için güzel duruyordu, pahalı ya da iyi yapıldığı için değil.

Russell'ın yanında dikilen Candace, beni baştan aşağıya incelerken Ann Arbor'a gelirken tüm yol boyunca limon yemiş gibi görünüyordu. Giydiği mütevazı, açık mavi elbise neredeyse yere değiyordu. Gerçekten güzeldi. Saçı kafasının tepesinde toplanmıştı ve kulaklarındaki elmas küpeler ışıldayarak parlıyordu. Yüzündeki nazik gülümsemeden bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyebilirdim.

Russell'a, "Elbisemin gerisi senetli. Gelecek sene tamamını alabileceğim," dedim kuru kuru. "Beğenmedin mi?" Gülümsemeye çalışıyordum.

Gözlerinde ateşle, "Ben öyle bir şey demedim..." diye cevap vermesi üzerine içimde bir şeyler karşılık verince çok sinir oldum.

Candace da Russell'ın bana attığı bakışı görmüştü. Elleri yumruk oldu, bu yüzden Owen'a döndüm ve "Russell ve Candace, bu Owen Matthew," dedim.

"Onu zaten tanıyorum, değil mi Owen?" diye kabaca karşılık verdi Candace.

Owen üzerinde durmadı. "Öyle, uzun zamandır tanıyoruz birbirimizi. Geçen sene bir iki dersimiz vardı. Yerlerimizi bulmaya hazır mısın Evie?" İçten pazarlıklı bir gülümsemeyle Owen bana sordu. Onayladım, Candace'dan uzaklaşmak için her bahaneye minnettardım.

Özel bir yemek salonuna girdik, çoğu çiftin hemen oturduğu belliydi. Karmaşa içinde Buns ve Brownie, Owen ve benden başka bir masaya götürülmüştü. Owen su akan cam kaplı duvara bakan bir sandalyeyi benim için çekerken, hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Reed'in nerede oturduğunu görmek için etrafa bakınma şansını kendime tanımadım çünkü yakın olduğunu biliyordum, karnımın verdiği tepkiye bakarsak çok yakındı.

Owen oturduktan sonra samimiyetle gülümsedi ve beni oda arkadaşıyla tanıştırdı, Scott, Chloe adlı bir ikinci sınıfla çıkıyordu. Scott bana ve Owen'a neredeyse buraya neden gelemeyeceklerine dair komik bir hikâye atlatmaya başladı. Ama hikâyesinin yarısında dinlemeyi bıraktım.

Reed sandalyemin arkasında duruyordu. Parmak uçları tenimi sıyırarak sırtımda uzun, ılık ve erotik bir okşayış bıraktı. Samimi temastan dolayı yanaklarımı kızardı ve nefesim boğazımda kaldı. Kısa bir anlığına gözlerimi kapatıp dokunuşunun çıplak tenimde bıraktığı hissin tadını çıkardım. Sanki bedenimdeki her molekül bir anda canlanmıştı. Gözlerimi açtığımda, sağ yanımdaki sandalye hareket etti ve Reed yanıma oturdu. Hemen soluma, Owen'a baktım. Scott'la menüdeki bira seçeneklerini tartışıyorlardı.

O an için Owen'ın meşgul olduğuna dair kendime güvence verdikten sonra Reed'e fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey karşılıksız değildir, Evie," dedi Reed aynı derecede kısık bir ses tonuyla.

Kafam karışmış halde kaşlarım kalktı. "Ne demek isti-

yorsun?" Kimse konuştuğumuzu görmesin diye menüyü kaldırdım.

Reed de hareketimi taklit ederken menüsünü açtı. "Eğer bana işkence etmeyi planlıyorsan, o zaman tek kurban ben olmayacağım," dedi yumuşakça.

İnanamayarak, "Sana işkence etmeye çalışmakla mı suçluyorsun beni?" diye sordum.

Reed'in gözleri karardı. "Lütfen, saf davranma, o elbisenin içinde olmaz."

"Sadece bir elbise. Senin sorunun ne?" diye mırıldanıp kafamı salladım. "İlişkimize sırtını dönen ben değilim. O sendin. Burada uyguladığım tek strateji eğlenmeye çalışmak ve sadece normal bir kız olmak."

"Senin hiçbir şeyin normal değil ve kavalyene gelirsek, onunla zamanını boşa harcıyorsun."

Owen o anda bana dönerek sordu. "Canım, ne içmek istersin?"

Göz ucuyla baktığımda Reed'in gerildiğini gördüm. *Bu iyi değil.*

"Şimdilik su yeterli, teşekkürler," dedim ona gülümsemeye çalışarak. Garsona içki siparişimizi vermeden önce Owen gülümsememe sıcak bir şekilde karşılık verdi.

Reed, "Neden sana canım dedi?" diye sordu tehdit dolu, kısık bir sesle.

Tekrar menümü kaldırıp okuyormuşum gibi yaptım böylece onunla konuşabilecektim. "Bilmem. Onunla yeni tanıştım. Belki de benden hoşlanıyordur." Reed'in eli masanın altından bacağımı hafifçe okşadığında tamamen sustum. Temastan doğan sıcaklık sanki orman yangını gibi içimde ateşlendi.

Menüyü indirdim ve Reed'e kafa karışıklığı içinde baktım ama Russell dikkatimi dağıtmıştı. Hemen karşımızda oturmak için Candace'a bir sandalye çekiyordu. Candace

mendilini aldı, bana nazikçe gülümserken kucağına koymak için açtı. Russell yanına oturdu, eşit hoşnutsuzlukla karşısındaki Reed'e kaşlarını çattı.

Russell takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. "Reed, seni burada gördüğüme şaşırdım. Delt olduğunu bilmiyordum," dedi düşmanca, gözleri Reed'in sandalyesiyle benimkisi arasındaki mesafeyi ölçüyordu.

"Merhaba Russell," dedi Reed bıkkın bir tonda. "Delt değilim. Bir arkadaşım benden rica ettiği için geldim," dedi özellikle bana bakarak.

Gelişigüzel bir biçimde tekrar menüsünü aldı ve okumaya başladı, sanki haftanın her günü bizimle beraber akşam yemeği yiyordu. Ona dik dik baktığımı fark edene kadar bir süre yüzünü inceledim. Sonra hemen menümü kaldırıp okumaya çalıştım. Garson hâlâ siparişleri topluyordu. Russell'a yaklaştığını duyduğumda, Candace'ın huysuz bir tonda, "Russell, içkiye ihtiyacım var. Bana buzlu Stoli Raspberry al, diyet Seven-up olsun, normal Seven-up değil ve içine misket limonu istiyorum ama yoksa o zaman normal limon istiyorum," dediğini duydum.

Bıyık altından, "Kız tam bir kâbus," diye mırıldandığımda Reed yanımda sessizce güldü. Bu akşam Russell'ın da kendi problemleri olduğu için eğleniyordu. Reed'e bakma dürtüme tekrar direndim çünkü bir parçam onun gülümsemesini görmek için gözü karaydı.

Owen, "Neler güzel görünüyor?" diye sordu bana gülümseyerek.

Düşünmeden, sessizce, "Peynirli makarna," diye yanıtladım ve kafamı kaldırıp Reed'e baktığımda yeşil gözlerinin bana odaklandığını gördüm.

Owen, "Menüde var mı ki?" derken güldü. Menüde makarnayı arıyor gibi görünüyordu.

"Büyük ihtimalle hayır. Somon güzel gözüküyor," dedim kızararak. "Ne alacaksın Owen?" Suyumu yudumlarken zar zor nefes alabildiğim gerçeğini saklamaya ve masanın geri kalanıyla göz göze gelmekten kaçınmaya çalışıyordum.

Soğukkanlılığımı tekrar kazanmayı becerdim. Masanın karşısından Russell'ın beni izlediğini gördüğümde, kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, soğukkanlılığımı neredeyse tekrardan kaybediyordum. Yüzünde gördüğüm endişenin azalması için gülümsemeye çalıştım. Candace, Russell'ın bakışlarının yönünü fark etti, bu yüzden bana yalandan bir gülümseme atarak sordu. "Evie, o elbiseyi nereden aldın? Tam senlik."

"Buns benim için internetten sipariş verdi. Tam benlik, değil mi?" Gizlenmiş, ince hakaretini kabullenmek istemiyordum.

"Kavalyen gerçekten elbisenin zevkini çıkarıyor," dedi Reed alçak sesle, bu yüzden onu sadece ben duydum ama göz ardı ettim.

Owen beni takdir ederek inceledi. "Mükemmel bence."

"Gördün mü?" dedi Reed tehditle.

Owen'a geri gülümsemeyi denedim ama iki hırlama duydum, biri Russell'dan ve diğeri de Reed'den. "Teşekkürler Owen," yanıtladım ama tetikteydim. Bana atılacak sonraki okun yaydan çıkmasını bekliyordum.

Candace masanın karşısından, "Caroline, elbisen çok güzel. Sen de öyle düşünmüyor musun Reed?" diye sordu ama gözleri hâlâ bendeydi.

Reed kibarca, "Ever, Caroline bu akşam çok hoş," diye katıldı. Bu arada kolunu gelişigüzel bir biçimde sandalyemin arkasına koymuştu. Eli sırtıma çok yakındı ve yakınlık kıpırdanmama neden oluyordu.

"Pembe sana çok yakışıyor Caroline," dedim ama kula-

ğa biraz gergin geliyordu çünkü tedbirli bir şekilde Reed'in kolunu sandalyemden kaldırmaya çalışıyordum. İşe yaramadı, bunun için çok güçlüydü.

"Teşekkür ederim," dedi Caroline sıkılmış tonda, sonra da bana *eski kız arkadaşı olduğunu* biliyorum sırıtışını fırlattı.

Yemeklerimizi sipariş ettik ve ben Owen, Scott ve Chloe ile sohbet ederek masanın geri kalanını görmezden geldim ama Candace beni sohbete geri sokmakta kararlıydı. "Evie, Owen'la ne kadar süredir çıktığınızı merak ediyorduk. İkinizi hiç beraber görmedim." Soruyu sorarken Candace'ın gözleri benim üzerimdeydi ama kısa süreliğine Caroline'a kaydılar.

"Bu ilk randevumuz," diye yanıtladım, kısa tutmaya ve detay vermemeye çalışıyordum. Bir sorgudaymışım gibi davranıyordum çünkü aynen öyleydi.

Candace, "Ah, ne kadar da tatlı, değil mi Russell?" derken Russell'a dişlerini göstererek güldü. "Bence bu harika Owen. Tekrardan birisiyle çıktığını görmek çok güzel."

"Teşekkürler," dedi Owen, rahatsız olarak bana baktı. Bir şeyler dönüyordu ve benim haricimde herkes bunu biliyormuş gibi görünüyordu. Russell'a baktığımda, bir nedenden kızgındı çünkü Candace'a bakıyordu ama sevgilisi ona aldırmıyor ve kayıtsız davranıyordu.

"Hayır, gerçekten," dedi Candace, Stoli'sinden bir yudum aldı, "hep beraber masada oturabilmemiz ve hiç rahatsız olmamamız gerçekten çok güzel."

Neredeyse gülümsedim, çünkü masanın etrafına baktığımda, Reed dışındaki herkes rahatsız hissediyor görünüyordu. O gayet sakin ve olanlara karşı tepkisizdi.

Candace sırıtarak konuştu. "Caroline'la çıktı, ne kadardı... Neredeyse bir yıl, değil mi? Ayrıldığınızda gerçekten zor olmalı ama artık sen Evie ile devam ediyorsun ve Caroline da Reed'le." Devam etmeden önce Reed'e bakmak

için durdu ve sonra da bana. "Caroline ve Reed birlikte çok da sevimli görünüyorlar..." Candace Russell'a bakıp onun kendisine attığı ölüm saçan bakışı görünce sustu.

"Candace, bu kadar yeter," dedi Russell yumuşakça. Onun yanında oturuyor olmaktan utanıyor gibi görünüyordu.

Tabağıma bakarken beynim çalışıyordu. *Candace haklı mı? Reed Caroline ile mi çıkıyor?* Merak ederken içimden acı bıçak gibi geçti ama sonraki nefeste Candace'ın haklı olmayacağını biliyordum. Reed ölümsüzken Caroline insandı ve çok ama çok kırılgandı. Aralarında her ne oluyorsa olsun, ona sırlarını anlatmayacaktı. Bunu yapmaya izni yoktu. Ne olduğunu bana anlattığı gibi asla anlatamayacaktı ona. Asla bir melek olduğunu bilmeyecekti ama tüm bu mantıklı düşüncelerim, Reed'le geçirdiği her ânı kıskanmamı durdurmuyordu.

Owen gelişigüzel şekilde kolunu omuzlarıma koydu. "Haklısın, hiç rahatsız edici değil," diye kolayca yalan söyledi. "Bu akşam Evie'nin kavalyesi olduğum için çok şanslıyım. Bu akşamdan sonra, onunla olmayı alışkanlık haline getirmeyi planlıyorum."

Beynim hâlâ yarışırken Owen'ın yüzüne bakıp gülümsedim. *Yani Owen ve Caroline çıktılar. Belki de Reed bunu biliyordu ve Caroline'ı davet etmesi bir tür stratejiydi. Amacı ne,* diye merak ederken gözlerim kısıldı, çünkü bu gerçekten de bir strateji gibi görünüyordu.

Masamızdaki olaylardan beni haberdar ettikten sonra, Candace'ın cephanesinde pek bir şey kalmadığı için minnettarım. Owen'dan ya da benden istediği tepkiyi alamamıştı ve bu yüzden hayal kırıklığı yaşıyordu. Diğer taraftan, yemek ilerledikçe Reed ve Russell gittikçe daha da huysuz hale geliyorlardı. Yemek bittiğinde, Candace,

Caroline ve Chloe lavaboya gitmek için izin istediklerinde, benden çok kimse rahatlamamıştır.

Sonra Owen koltuğundan kalktı. "Bara gitmek ve içecek bir şey almak ister misin? Scott'la beraber maçın sonucuna bakmak istiyorum."

"Şey, sahte kimliğim yok," dedim ve çekinerek gülümsedim. "Ama sen git. Seni burada beklerim."

Gülümseyerek, "Emin misin? Sana bir şey getirebilirim," dedi.

"Eminim ve suyum var," dedim bardağımı göstererek.

"Peki. Hemen dönerim." Scott'la beraber masadan ayrılmadan önce nazikçe omzumu sıktı.

Etrafa bakınca Reed ve Russell'la yalnız olduğumu fark ettim. Buns ve Brownie'nin masasına kaçmak istiyordum ama Reed ve Russell'ı yalnız başlarına bırakırsam olacaklardan korkuyordum, bu yüzden kaldım. Yakında arkadaşları onlara eşlik etmek için geleceklerdi, o zaman kızları bulabilirdim.

"Russell, sana futbol hakkında bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Reed, kolu gelişigüzel şekilde tekrar sandalyemin arkasına giderken sandalyesine yaslandı.

Russell şüpheyle onu inceledi. "Evet, elbette."

"Bu öğlen maç yaptığınız takımla ilgili. Dördüncü çeyrekte takımımız topu düşürdüğünde neden diğer takımın oyuncularının almadığını merak ediyordum?" diye sordu, bu arada eline dökülen bir parça saçımla oynuyordu.

Russell bir dakika Reed'in sorusunu düşündü, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Hangi maçı izliyordun çünkü ben öyle bir..." Russell sustuktan sonra bana baktı ve derken tekrar Reed'e. Russell kaşlarını çatarak yanıtladı. "Ah o düşürme... Eh, görüyorsun ya, top çizgiden dışarı yuvarlandı... Bu yüzden savunma öylece kapıp kaçamadı. Bir de topu görmeliydin, sanki biri paramparça etmiş gibi görünüyordu."

Reed'in yüzünden tuhaf bir ifade geçti ve kısaca yanıtladı. "Diğer takımın topu saklayıp tamir edeceğini düşünüyordum, su taşıyan çocuğa oynaması için vereceğini değil."

Russell'ın gözleri kısıldı. "Tamir etmeye çalıştılar, vakit alıyor," dedi kısaca. "Bir planları var ve işleme konuldu. Sorun yok çünkü dördüncü düşüştü ve top onu düşüren takıma geri gitmeyecek," dedi Russell tutkuyla.

Reed, "Hmm, futbol ilginç bir oyun. Sonraki saniye neler olacağını asla bilemezsin," derken başparmağı yumuşakça omzuma dokundu ve beni titretti.

"Kız arkadaşın masaya gelmek üzere," dedi Russell sessizce, Reed'in bana olan yakınlığını dikkatle inceliyordu. "Evie'nin saçıyla oynamayı bırakmak istersin belki."

Reed derince iç çekip saçımı bıraktı.

Buns'ın müzikal sesi masadaki derin sessizliğin yerini aldı. "Vay, buradaki partiyi bozmak istemem tatlım ama balo salonunu yakmaya gidiyoruz," dedi masayı değerlendirirken. "Burası bir dişçi randevusu kadar eğlenceli görünüyor," diye devam etti, ciddiyetle yüzlerimizi inceliyordu. "Brownie ve Pete zaten oradalar. JT biz konuşurken diğer çocukları maçtan alıyor. Ancak burada kalmak istersen..." Yerimden kalkarken Buns sustu, beni arkada bırakma şansını ona vermedim.

"Hayır, hayır... Bekle, seninle geliyorum. Sizlerle sonra görüşürüz. İyi eğlenceler," dedim onlara ve Buns'ın koluna girdim.

"Harika, hadi zıplayalım," dedi Buns ve sonra Reed ile Russell'a döndü. "Beyler, kız arkadaşlarınızla gecenin geri kalanının tadını çıkarın!"

Balo salonu hemen ana hotel lobisinin dışındaydı. Restorandan dışarı Buns ile birlikte yürüdüm ve oraya ulaşmak için etkileyici bir avludan geçtik. Zarif avizelerden gelen yumuşak ışık balo salonunu umduğumdan daha da

lüks gösteriyordu. Brownie ve Pete'i anında bulduk. Brownie beni gördüğünde hemen kucakladı ve ayrıldığımız için üzgün olduğunu söyledi. Müzik başladı, bu yüzden de Brownie ve Buns beni dans pistine çektiler.

Birkaç şarkı sonra JT, Pete ve Owen bize katıldı. Russell'ı Candace ile beraber gördüm. Russell... Eh... Russell seksiydi. Doğal bir zarafeti vardı. Zorlanmadan bedenini hareket ettirebiliyordu. Serbestçe dans etmesini izlemek harikaydı. Müzik yavaşladığında biraz su almak için hepimiz dans pistinden ayrıldık. Owen içkilerimizle beraber bardan dönerken Reed ona çarptı. Reed Owen'a duymaya çalıştığım bir şey söyledi ama kolonlardan çıkan sesler yüzünden duymayı beceremedim. Reed elinden su bardaklarını alırken, Owen'ın kafası karışmış gözüküyordu.

Reed uzaklaşırken Owen yanımdan geçerek Caroline'ın Candace ve Russell'la oturduğu yere gitti. Owen, Caroline'ın kulağına fısıldamak için eğildikten sonra, kızın kafasıyla onayladığını gördüm. Yavaş, zafer kazanmış bir gülümseme Caroline'ın yüzüne kavalyem onu dans pistine götürürken yayıldı ve sevgiliymişler gibi dans etmeye başladılar.

Kaşlarımı çatarak Caroline'ın kollarını Owen'ın boynuna sıkıca dolamasını izledim, sanki bir süredir bu anı bekliyordu. Sonra ne olduğunu anladım. Reed, Owen'ı Caroline'la dans etmesi için ikna etmişti. *Piyonlar, kullanılmak ve oynanmak için... Hepimiz bu muyuz? Ben bu muyum?* Reed balo salonunu çoktan terk etmişti, bu yüzden onu dışarı kadar takip ettim. Onu vestiyerin yakınlarında yakaladım, kontrol görevlisine biletini vermişti.

"Çiziyi aştın... Bu senin için önemli mi?" diye sessizce sordum, ona bakmadım ama görevli rafları ararken çenemi biraz daha yukarı kaldırdım.

"Beni sen zorladın." Nefesi boynumu gıdıkladı. Bedenim yakınlığa tepki gösterdi ama beynim öfkeyle doluydu. "Owen'la ne yapıyorsun?"

"Ne istersem onu. Bir kukla değilim, Reed. Kimi seveceğimi ya da kiminle olacağımı ben seçeceğim, sen değil." Bunu sakince söylemek istedim ama sinir sesime akmıştı.

"Owen'ı sevmiyorsun."

"Hayır. Seni seviyorum," dedim yumuşak bir tonda. "Ben askeri bir tatbikat değilim Reed. Bu ne ise... Her ne başarmaya çalışıyorsan, sadece bırak."

Ayrılmak üzereydim ama kolumu tutup konuştu. "Russell'la olman gerekiyor."

Konuşurken kaşlarım kalktı. "Ah, anladım. Aşk meleği rolünü üstlendin... Çok ironik. Bu ne o zaman? Russell'ı mı, yoksa beni mi teşvik etmeye çalışıyorsun? Eh, sana haberim var: Russell'la birlikte olamam, anlamıyor musun? Sana âşığım. Eğer Russell'la olmayı denersem, onun daha çok canını yakacağım sadece. Onu tüm kalbiyle sevebilecek birini hak ediyor."

"O kadar inatçısın ki Genevieve," dedi Reed hüsran içinde. "Nedensiz yere kendi kendini üzüyorsun."

"Hayır Reed. Sen beni üzüyorsun," dedim ve sanki onu yakmışım gibi kolumu bıraktı.

Balo salonuna geri yürüdüm, girişte durdum. Owen ve Caroline'ın hâlâ dans pistinde beraber olduklarını gördüm. Caroline Owen'ın boynunu öpüyordu. *Harika*! diye düşündüm, lobiye tam da Reed'in dış kapılardan çıkışı sırasında döndüm. *Balo salonuna geri dönmeyeceğim. Gecenin geri kalanını tuvalette saklanarak geçirsem daha iyi çünkü Candace bunun hakkında böbürlenmek isteyecek.*

Bayanlar tuvaletinde saklanma çözümü bulduktan sonra bağlantılı hotelin yanındaki avluya doğru yürümeye başladığımda arkamdan bir ses geldi. "Melek."

Döndüğümde soluk gri bir ipek takım elbise içinde güzel, genç bir adam gördüm. Kravat takmıyordu ve beyaz, yakalı gömleğinin düğmeleri gelişigüzel şekilde açılmıştı. Sarı saçlarının öndeki bir tutamı, sanki güneş öpmüş gibi

açık renkti ve gözleri derin bir havuz gibi koyu maviydi. Yüzünü bir sakal gölgesi şereflendirmekteydi ama güçlü çene çizgisini saklamıyor, zenginleştiriyordu. Yaşı yirmiden daha yaşlı olamazdı ama onu okuldan tanımıyordum.

"Üzgünüm, benimle konuştuğunuzu düşündüm," dedim onu tanımadığımı fark ettiğimde. Banyonun yönüne doğru bir adım attım ama dirseğimi gevşekçe tutarak yakaladı.

Sorarken gözleri baştan çıkarıcı bir halde kapandı. "Adın ne küçüğüm?" Uzanıp neredeyse saygıyla saçıma dokundu.

Gerilerek, "Şey, neden?" diye sordum, yüzündeki heyecan ifadesi ve bana dokunduğu gerçeğinden dolayı hareketlerini garipsemiştim. Avluyu seslenebileceğim biri var mı diye inceledim ama o an için yalnızdık.

Sanki etrafta öylece dururken bulduğu harika bir mücevhermişim gibi gülümseyip konuştu. "Çünkü önümde duran, özellikle nadide bu yaratık için bir ada sahip olmalıyım. *Melek* olamaz, çünkü sen melekten daha ötesin. Değil mi?"

"Şey... Adım Genevieve." Tehlikeyi kesinlikle sezmiştim, kalbimin atış hızı artıyordu.

Kafasını yan tarafa yatırıp bir saniyeliğine ben inceledi. "Kalbin o kadar hızlı atıyor ki Genevieve. Benden korkuyor musun?"

Sanki beni karnımdan yumruklamış gibi bir nefes verdim. *Vay canına! Bir melek! Korkma, sanki ilgileniyormuşsun gibi adını sor. Zaman kazan,* diye düşündüm.

"Adın ne, melek?" dedim mümkün olduğunca kendime güvenerek, blöf yeteneğimin geliştiğini umuyordum.

Sırıtarak, "Sebastian," diye sorumu yanıtlamıştı hemen. "Eşsizsin," diye devam etti ve o kadar hızlı hareket etti ki bir kilometre ötede olsam gene de ondan kaçamazdım. Beni kollarında sanki açmayı planladığı bir hediyeymişim

gibi tuttu. Bedenimin her bir parçasını hafızasına kazımak istiyormuş gibi beni inceledi.

"Bir ruhun var," diye solurken bu kadar korkutucu olmasaydı seksi olabilirdi.

"Evet ve olduğu yerde kalmasını planlıyorum, yani enteresan fikirlere kapılma," dedim ciddi ciddi, başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sebastian neşeyle itirazıma güldü, sonra konuştu. "Nasıl bir paradokssun! Her şeyi değiştiriyorsun Genevieve. Bunu biliyor muydun?"

"Daha önce duymuştum ama değişim iyi bir şey, değil mi?" Karşılık olarak gülümsemeyi denedim ama gülümsemeden çok irkilme gibi göründüğünden emindim.

Sebastian beni kollarında kaldırdı ve dış kapılara doğru gitti. Sanırım benim yüzümden o kadar dikkati dağılmıştı ki insan hızıyla gitmeyi unutuyordu, çünkü oda olması gerektiğinden daha hızlı geçiyordu. Karşıdaki lobideydik ve sonra saniyeler içinde kapıdaydık.

Göğsünü ittirerek özgür kalmaya çalıştım. "Lütfen beni indir! Beni nereye götürüyorsun?" Artık gerçekten korkuyordum.

Karşıdaki lobiden, balo salonunun girişinden Russell bağırdı. "HEY, KIZIMI NEREYE GÖTÜRÜYORSUN?"

Sebastian Russell'la uğraşmak için durmadı, bunun yerine otoparka ilerledi. Sebastian, "İnsanlarla beraber misin?" diye sordu ve iğrenerek kaşlarını çattı. "Biliyor musun, biz bunları ayaktakımından sayarız. Geç olmadan seni bulmam çok iyi oldu. Bu tür çöplerle ilişki kurup uzun süre hayatta kalmayı umamazsın."

Korku nefes almayı zorlaştırıyordu. "Sebastian, burada biriyleyim ve öylece gidemem..." demeye başladım ama Sebastian durduğunda lafım kesildi. İleri baktığımda Reed'in yolumuzu engellediğini gördüm. "Reed!" diye bağırdım, daha fazla konuşamıyordum.

Sebastian tehditkâr, kısık bir sesle Reed'e hırladı. Hayatım boyunca duyduğum en korkunç ses olmalıydı. Reed tehdide tepki vermedi, Sebastian'ın saldırısı karşısında sıkılmış görünüyordu. "Onu istiyorum," dedi Sebastian kulak tırmalayan bir sesle, kulağa ürkütücü bir hayvanınki gibi geliyordu. Beni kendine yakın tuttuğunda, tüm bedenim tiksintiyle titredi.

"O zaman sıraya girmen gerek ve sıra benim arkamdan başlıyor," dedi Reed. Ceketini ve kravatını çıkarıp yakındaki arabanın üzerine koydu. Gömleğinin düğmelerini açtı. Sebastian Reed'i izlerken, sonraki adımının ne olacağını düşündüğünü fark ettim. Beni rahatsız edecek kadar sıkmaya devam etti, sanki beni bırakmak istiyordu ama kendisini zorlayamıyordu.

Russell arkamızdan, "HEY UCUBE! ONUNLA HİÇBİR YERE GİTMİYORSUN!" diye bağırdı ve Reed gerçekten gülümsedi.

Sebastian kaşlarını çattı. "Gerçekten mi küçüğüm? Gerçekten tuhaf arkadaşların var," diye fısıldadı boynuma sokulurken. "Gelecekte bunu düzeltmemiz gerek. Israr ediyorum."

"Sebastian... Lütfen. Onlara zarar verme," diye yalvardım. Dokunuşunun tiksintisi bana dalgalar halinde vururken nefesim boğazımda kaldı. Kendine has bir karanlığı vardı. Koklayabiliyordum, hissedebiliyordum ama ne olduğuna bir ad koyacak kadar tecrübem yoktu.

Reed ceketinin cebini karıştırıp anahtarlarını çıkardı. "Onu indirdiğinde..." dedi Reed, anahtarları Russell'a attı, "ki onu indirecek ya da ben kollarını koparacağım..." dedi tehdit ederek, Sebastian'a bakıyordu, "arabamı al ve Evie'yi buradan götür. Oraya park ettim," diye arkasını işaret etti.

Sebastian tekrar öfke ve hayal kırıklığıyla hırlayıp nazikçe beni yere indirdi. Ayağım betona değdiği an, gözleri Reed'de kilitlenmiş olsa da eliyle Russell'ı gösterdi. "Senin

peşinden gelmeye beni zorlama oğlum. Onu alacağım." Tehditkâr tonu dizlerimin titremesine neden olmuştu. Reed'i değerlendirmeye ara vererek benimle konuştu. "Bir dakikaya oradayım küçüğüm." Ve sonra dudaklarını benimkilere bastırıp beni sertçe öptü.

Bu Reed'den tepki aldı. Hareket ettiğini bile görmemiştim. Sebastian'a o kadar sertçe vurdu ki, onu on beş, yirmi metre uzaktaki, otoparkta park halindeki kibar görünümlü bir minivana fırlattı. Sebastian aracın ön camından direkt içeri girerek koltukların arasına düştü. Minivanın tiz alarmı ötmeye başladı. Russell'la beni, birkaç saniye önce olan şeyin şoku dondurdu, birkaç saniye minivanı izledik. Böyle fırlatılan birinin o çarpışmadan hayatta kalamayacağından emindim, bu yüzden minivanın petrol mavisi kapısı menteşelerinden uçup yanındaki arabaya çarptığında dehşet içinde ciğerlerimden bir çığlık koptu.

Sebastian yavaşça aracın içinden çıktı. Tamamen dışarıya adım attığında ipek, gri ceketini çıkardı ve güneşin öptüğü saçından kırık cam parçalarını sallayarak döktü. Kötü şeylerin geleceğini haber vererek gülümsedi ve bana seslendi. "Korkma Genevieve. Zarar görmedim. Daha yeni başlıyoruz."

Elimle ağzımı kapattım böylece tekrar çığlık atmayacaktım. Sebastian uzanıp minivanın yan tarafındaki krom kaplama basamağı kopardı. Onunla ne yapmayı planladığını çözemeden, kısa bir an önce Reed'in dikildiği arabanın yan tarafına saplanmıştı.

"Russell, artık Evie'yi buradan götürmenin zamanı geldi," dedi Reed bize bakmadan, tamamen Sebastian'a odaklanmıştı.

Reed'e hiçbir yere gitmediğimi söylemek için döndüğümde yok oldu. Sonraki saniyede Reed hâlâ on beş metre ileride olan Sebastian'a atlamıştı. İkisi fena bir çarpışmada kilitlenmişti, her ikisi de diğerini parçalamaya çalışıyordu.

Reed'e yardım etme şansı elde edemedim çünkü Russell beni kaldırdı ve omzunun üzerine attı.

Russell, Reed'in arabasının park ettiğini gösterdiği yöne benimle beraber koştu. Anahtarları çıkarmış, kilit düğmesine basıyor, onu araca yönlendirecek ışıkları ve dıt dıt sesini arıyordu. Bir saniye araba sırasına baktı. Arkamızdaki metal gıcırtıları daha da yükselmişti, bu yüzden ne olduğuna bakmak için boynumu kaldırdım.

Russell da sese aynı anda döndü, bu yüzden ne olduğunu göremedim ama o anda Russell, "AHH, LANET OLSUN!" diye bağırdı.

Yandaki araba sırasına doğru atladı. Sebastian'ın ezdiği ve birkaç kez oradan orada fırlattığı petrol mavisi minivan yanımızdan geçerken biz de yere sertçe indik. Yamulmuş metal öbeği susmadan önce kısa bir korna çaldı. Russell bir saniyeliğine inanamayarak bana baktı, gördüğü şeyin gerçekten olduğuna dair kanıt arıyordu. Ona kafamı sallarken benim gözlerim de onunkiler kadar büyümüştü. Bunun gerçek olduğunu bilmesine izin verdim, rüya görmüyordu. Russell ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. Titanlar arasındaki savaş devam ederken arkadan hırlama sesleri duydum. Reed'e yardım etmek için geri gitmeyi istiyordum. Russell'ın bileğimdeki tutuşunu çektim, beni bırakmasını sağlamaya çalışıyordum.

Beni araba sıraları arasında çekiştirirken, "Geri gitmemiz gerek Russell," diye yalvardım.

Otopark boyunca korkunç bir ses duyuldu ve tekrar durmamıza neden oldu. Kalbim göğsümde küt küt atarken, yerinde kalın beton kolon tarafından tutulan kocaman otopark lambalarından biri Reed ile Sebastian'ı son gördüğümüz yere çarptı. Önümdeki arabalar yüzünden iyice göremiyordum. İrkildim çünkü korkunç bir sesti. Lamba kırıldı ve alana karanlık çöktü.

Tekrardan çaresizce Russell'ın mantığına hitap etmeye çalıştım. "Reed'e yardım etmemiz gerek!"

"Hayatta olmaz Kızıl!" dedi Russell dişlerinin arasında, tekrar beni kaldırdı ve ben omzundayken koşmaya başladı.

Araba sıralarından hızla aşağıya koştu, aradığı yanıp sönen ışıkları buldu. Arabayı bulduğunda sürücü tarafının yanındaki kapıyı açıp beni içeri ittirdi. Sürücü koltuğuna binmeden önce, arabaya girmemi sağladı. Etrafı karıştırıp otomatik koltuk ayarını bulmaya çalışıyordu böylece uzun bacaklarına göre ayarlayabilecekti.

"Russell geri gitmemiz gerek. Reed Sebastian'la tek başına," dedim, onları görebilecek miyim diye pencereden karanlığa baktım.

"Ona yardım edemeyiz Kızıl. Arkadaşın Sebastian biraz önce bize bir minivan fırlattı. Bir minivan, Kızıl! Kaçmak tek çaremiz çünkü o şey bizi yakalarsa onun olacaksın," dedi Russell sertçe.

Arabayı geri vitese takarken koltuğunda dönüp arka pencereden baktı. Park yerinden ayrılırken arabayı birinci vitese aldı. Otoparktan fırlarken yerde lastik izledi bırakmıştı.

"Russell, lütfen geri dön. Ona arabayla falan vurabiliriz," diye yalvardım. Çılgınca arka pencereden bakıyordum. Onları göremiyordum bile, belki de uçmuşlardı. Açılır cam tavandan onları görebiliyor muyum diye bakmayı denedim.

"Minivan fırlatacak kadar güçlü, Kızıl! Ufak bir arabayı da durdurabilir isterse. O adam kim ki ve seninle işi ne?" Russell kızarak sordu, yanıtlar için beni inceliyordu. Şehir içinde çok hızlı sürüyor, otoban tabelasını ararken kırmızı ışıklarda geçiyordu. Hızla nefes alıp veriyordu ve otoparktan kaçmak için verdiği mücadeleden değil de adrenalinden olduğundan şüpheleniyordum.

"Adı Sebastian ve... beni istiyordu sanırım," dedim gönülsüzce, otoban tabelasını gördüğünde Russell köşeden dönerken lastikler çığlık attı ve ben de koltuğa tutundum.

"Seni neden istiyor? Sanki seni bırakırken zorlanıyor gibiydi." Derken baştan aşağıya bana bakıp ekledi. "Bu elbiseyi bir daha asla giyemezsin Kızıl."

Ona gözlerimi devirdim. "Ciddi misin?" diyerek dudaklarımı bükerken kıyafetimle değil de tamamen olduğum şeyle alakası olduğunu düşündüm.

"Kahrolsun! Evet, ciddiyim! O adam da neydi öyle? Ve sanki bilmiyormuşsun gibi davranma, bir süre önce onlardan biriyle çıkıyordun," dedi Russell gerilerek.

"Russell yapma..." diye başladım ama susturuldum.

"Neyi yapmayayım Kızıl? Korkmayayım mı? Soru sormayayım mı? Senin için endişelenmeyeyim mi?" Otomatik silah gibi soruları hızla ateşlemişti.

"EVET!" diye bağırdım. Sonra mümkün olan mantıklı bir tonda ekledim. "Şöyle düşün Russell, gerçekten de bilmek istemezsin."

Önümüzde kırmızı ışık vardı ve Russell frenlere önceki arabaya vurmamak için asıldı. Reed'in arabası yoldan çıktı ama Russell çığlık atarak durdurmadan önce arabayı tekrardan şeride sokmayı başardı.

Russell sinirli görünüyordu. "HAYIR KIZIL, GERÇEKTEN AMA GERÇEKTEN BİLMEK İSTİYORUM!" diye bana geri bağırdı.

"Sana anlatamam Russell," dedim sessizce.

"AHH, LANET OLSUN! Seninle tanıştığımdan beri yaptığımız konuşmanın aynısı bu," diye bağırmaya devam etti, ışığın tekrardan yeşile dönmesini bekliyordu.

"Eh, o zaman buna alışsan iyi olur, çünkü sana gerçekten anlatamam," dedim inatla. "Ama döner ve beni geri götürürsen, kendi kendine çözebilirsin."

"Ve o şeyin seni tekrar ele geçirmesi riskini mi alayım?"

Işık yeşile dönünce gazı kökledi. Russell otoban turnikesini buldu ve hız göstergesine iğneyi gömdü.

"Russell... Lütfen!" diye yalvardım.

"Kapa çeneni Genevieve. Ne dersen de seni oraya geri götürmüyorum," dedi sanki kafayı yemişim gibi. "O adamı duydun mu? Sana 'küçüğüm' dedi, sanki evcil hayvanıymışsın gibi. Eğer seni tekrar ele geçirirse, sana ne yapacağını düşünüyorsun?" Acımasızca sordu. "Seni ondan koruyabilmemin tek yolu bu ve hoşuna gitmese bile yapacağım."

Telefonu çalınca Russell takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı. Selamlama niyetine, "Evet?" diye bağırdı ve telefondan da bağırma sesleri geldiğinde kulağından uzaklaştırdı. Sonra bağırma kesildiğinde Russell, "Evie iyi hissetmiyordu, bu yüzden onu eve götürüyorum," dedi. Bağırma biraz daha devam ederken telefonu gene kulağından uzaklaştırdı. "Peki, hoşça kal," dedi Russell. Konuşmayı sonlandırdı, suratsız görünüyordu.

"Candace mı?" diye yumuşakça sordum.

Çenesi kasıldı. "Evet."

"Sinirli mi?" Russell'ın tekrardan her şeyi bırakıp yardımıma koştuğunu fark ettim.

"Sinir yakınından bile geçemez," dedi ekşi bir yüz ifadesiyle.

"Ama seni affedecek, değil mi?" dedim ama yandan bana "Sence?" bakışı fırlatınca sustum.

"Üzgünüm Russell," dedim gerçekten üzülmeye çabalayarak.

Russell derin bir nefes verdi, sakinleşmeye çalışıyordu. "Kızıl, lobiye girdiğim ve seni o elbisenin içinde gördüğüm an Candace ile her şey bitmişti. O da biliyordu. Ona söylemem gerekmedi." Bana bakmıyordu.

"Sadece bir elbise bu, hepiniz delirdiniz mi?" diye sinirle sordum. Aşağıya bakınca elbisemin bacağımda tehlikeli

derecede yukarı çıktığını gördüm ve belli etmeden aşağı çekmeyi denedim.

Russell derin bir iç çekti, sanki birine karmaşık bir kavramı açıklama yolunu çözmeye çalışıyordu. "Elbise değil," dedi bana bakıyorken. "Kızıl, erkekler hakkında pek çok şey bilmediğini biliyorum ama seni öyle gördüğümde anladım. Tanrı'ya dünyada böyle bir güzellik olduğu ve onu görecek kadar şanslı olduğum için teşekkür ettim."

"Lütfen..." Kızarırken sözlerini inkâr etmeye çalışıyordum.

"Ciddiyim. İnsan böyle bir güzellik için yapmayacağı hiçbir şeyin olmadığını düşünüyor."

"Delirmişsin Russell ve bir daha böyle bir şey olduğunda, senden öbür tarafa kaçmanı istiyorum. Hayır, bekliyorum," diye uyardım onu şiddetle.

"Bir daha böyle bir şey olduğunda derken ne demek istiyorsun? Bu tür şeylerinden etrafta daha çok olmasını mı bekliyoruz?" diye öfkeyle sordu. Ben onaylayınca Russell bir süre sessiz kaldı. Yolcu koltuğunda hareket etmeden oturdum, Reed için hissettiğim korku yüzünden bomboştum.

"Biliyor musun, her zaman güçlü olduğum için kibirli hissederdim. Yaşayan en güçlü adam olduğumu söylemiyorum ama çoğundan daha güçlüyüm. Seninle karşılaşana dek güçsüz hissetmenin ne demek olduğunu hiç bilmemiştim. O Sebastian'ın çizgi romandan gelen kötü bir adam gibi hareket etmesini izledim ve sonra Reed'in onu futbol topu gibi fırlattığını gördüm..." Sustu, düşünüyordu. "Reed, Sebastian'ın orada olmasına şaşırmamıştı, değil mi? Sanki işin bir parçası gibi sakindi. Ofiste başka bir gün daha, o ucubenin seni öpmesi dışında," dedi. Bana bakıyor, söylediklerine karşı tepkimi değerlendiriyordu.

Ona bakmadım. Parçaları birleştirmeye başlıyordu ve gerçeği öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. *Ve öğrendiğinde ne yapacak?*

Russell'ın telefonu tekrar çaldı. Ekrana bakıp telefonu bana verdi, "Senin için."

Telefonu sanki cankurtaran halatı gibi tuttum ve endişeyle yanıtladım. "Alo?"

"Evie," dedi Reed, çünkü sesimi her yerde tanırdı, aynı benim onunkini tanıyacağım gibi.

"Reed..." Nefesim kesildi. *Hayatta... Teşekkürler Tanrım,* diye dua ederek koltukta eridim.

"Her şey iyi," dedi Reed sadece ve ben Sebastian öldü demek istediğini anladım.

Yavaşça nefesimi verdim, sakinleşmeye çalışıyordum. Elim titriyordu ve telefonu kulağımda tutmak zordu. "Kötü müydü?" diye sordum, çünkü Reed'in biraz önce beni kurtarmak için ilahi bir meleği öldürüp öldürmediğini bilmiyordum. Aynı anda Russell da bizi dinliyordu.

"Bir sürgündü," dedi Reed, ne sorduğumu anlamıştı.

"Çok çok özür dilerim Reed, ben..." Ağlıyordum ama engel olamıyordum.

Konuşurken Reed'in seni yumuşak ve tatlıydı. "Ştt, her şey iyi olacak Evie. Her şey iyi olacak."

"Hayır olmayacak... Hiçbir zaman olmayacak," diye fısıldadım telefona.

"Evet, olacak. Güven bana, olacak."

"Ne zaman geri geliyorsun?" Onu görmeye ihtiyacım vardı, ona dokunmaya, iyi olduğuna kendimi inandırmaya.

"Seni görecek miyim?" diye sordum ama sorumu yanıtlamadı.

Soruma cevap vermek yerine, "Russell'la konuşmama izin ver," dediğinde aramızdaki hiçbir şeyin değişmediğini o zaman anladım. Hâlâ benim koruyucumdu, daha fazlası değil.

Russell'a telefonu uzatırken kesin yenilgiyi hissettim. Russell sadece Reed'in ona söylediğini dinledi ve sonra bana baktı. Tek yanıtı, "Onu eve götüreceğim. Onunla ilgileneceğim," oldu.

BÖLÜM 17

Delt savaşları

Her şey Delt davetinden önceki haline döndü ama artık Russell beni daha yakından izliyordu ve eğer bu mümkünse Reed daha da uzakta kalıyordu. Davette olanlar hakkında Reed'le konuşmayı denedim, özellikle Sebastian hakkında ama tekrardan ilişkimizi sonlandırdı. Sorularıma yanıtlar arıyordum. Sebastian nasıl aniden ne olduğumu anlamıştı? Bir tür sinyal mi yayıyordum? Böyle bir şeyin tekrar olmaması için, değişmek için en yapabilirdim?

Yüreğimin derinliklerinde yapılacak hiçbir şeyin olmadığını zaten biliyordum. Olduğum şey buydu ve değiştiremezdim. Dürüst olmak gerekirse, Reed'in elimi tutmasını ve o melek lisanıyla benimle konuşmasını gerçekten istiyordum. Böylece beni alt etmekle tehdit eden korku, beni daha çok ezemeyecekti. Ama Reed benimle hiçbir lisanda konuşmuyordu, ben de iyiymişim gibi davranmak zorundaydım.

Russell, olduğundan daha ilgili olamazdı. Benim için endişeleniyordu ve her gün son dersimin kapısından geçmek için nedenler buluyordu, böylece beni yurduma götürebiliyordu. Deplasman maçına çıkmak için şehirden her uzaklaştığında endişeleniyordu. Freddie ile beraber bir şey ayarlamış olmalıydı, çünkü ne zaman ayrılsa, Freddie sanki bebek bakıcısı gibi beni izlemek için etraftaydı.

Freddie ve Russell'a beni yalnız bırakmaları için bir şey

yapmam gerektiğini biliyordum çünkü kâbusum her geçen gün daha da güçleniyordu. Russell'a etrafımda olmasının güvenli olmadığını söyledim ama ona veremeyeceğim detayları ve bilgileri istiyordu benden. Ben edemeyeceğini bilsem bile, bana yardım etmekte kararlıydı.

Yaptığından haberdar olmadığımı düşündüğünde Russell'ın beni incelediğini fark ettim. Neredeyse gülünçtü çünkü her geçen gün etrafımdan daha da haberdar oluyordum. Çevremdeki her şeyin yeni bir berraklığı vardı. Her şey daha canlı ve odaklıydı. Diğer farklılıklar da açık hale geliyordu; özellikle algı boyutunda. Derste öğretilen bilgiyi anlamak için o kadar çok yoğunlaşmam gerekmiyordu, yarım kulakla dinleyip anlayabiliyordum. Sadece bu da değildi. Eğer sonra sorsalar, kelimesi kelimesine her bilgiyi hatırlayabiliyordum. Eğer bir şeyden artık zevk alabilseydim, vizelerim neredeyse eğlenceli hale gelebilirdi.

Okula odaklanmam gerekmediği için, diğer problemlerime kafa yormak için daha çok zamanım kalıyordu. Sık sık odamda yürüyor, enerjimi odaklayacak bir şey arıyordum. Böylece *ya şöyle olsaydı* tarzı senaryolarla beynim bana işkence edemeyecekti. Farkına varmadan önce koridordaydım, Buns ile Brownie'nin kapısını çalıyordum.

Buns kapıya geldiğinde, "Tatlım, sorun ne?" diye sordu.

"Başlıyoruz," dedim sadece. "Çarşamba gidiyoruz."

"Tatlım! Emin misin?" dedi heyecanla, bana neye başladığımızı sormasına gerek yoktu. Toplu resim hırsızlığından bahsettiğimi ve Delt'lerle kendi savaşımızı başlattığımızı içgüdüsel olarak biliyordu.

Ben, "Evet, eminim. Hazır olabilir misiniz?" diye sorarken Brownie de kapıya geldi.

"Ah, biz hazırız tatlım. Brownie, başlıyoruz!" dedi Buns hevesle Brownie'ye.

"Evet!" Brownie sırıtırken Buns'ın elini tuttu ve çığlık

atıp yukarı aşağı zıpladılar, ateş başındaki bansheeler gibiydiler.

"Savaşı nasıl bitirebileceğimize dair bir fikrim var," dedim. "Delt'lerin bu hafta sonu kostüm partisi verdiklerini biliyor musunuz?"

"Evet, ne giyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk," dedi Brownie.

"Ben her şeyi düşündüm. Bana bırakın."

Kendimizi savaşı planlamaya verdik. Derste olmadığımız her an, çarşamba gününün hazırlıklarına adanıyordu. Reed'i düşünmeme engel olan her dikkat dağıtıcı şey için minnettardım. Çarşamba akşamı çabuk geldi. Biz de hazırdık. Buns'a kargoyla gelen siyah kıyafetler her açıdan profesyoneldi. Buns bizi Delt evinden bir blok uzaklıktaki noktaya sürdü.

"Tamam Buns, seninle McIntyre yurdunun orada buluşacağız. Ayrılmamız gerekirse, Brownie McIntyre'a gidecek ve ben de Merkez Bina'daki saat kulesine gideceğim," dedim, planı gözden geçiriyordum. "Hazır mısın Brownie?" Üniversiteli ikinci sınıf öğrencisinden çok uluslararası bir kiralık katil gibi görünüyordu.

"Hadi. Soğukkanlı ol," dedi Brownie. Arabadan çıktı ve içinde iş için gerekli olan şeyler olan proje tüpünü taşıyordu.

Gölgelerde saklanarak Delt evine koştuk. Bilardo odasının penceresinin altındaki yeşil çalıların arkasına çömeldik ve camı kaldırmaya başladık. Bugün erken saatlerde Buns JT'yi ziyaret etmiş ve bizim için pencerenin kilidini açmıştı. Hemen içeri göz atıp bodrumda toplantının devam ettiğini duydum, sanki bodrum kapısına kulağım dayalıymış gibi duyuyordum.

Ellerimi basamak gibi birleştirerek Brownie'yi pencereye kaldırdım. Ona silindir proje tüpünü verdim ve sonra

içeri girmeme yardım etmek için aşağı uzandı. Çantadan ufak el fenerini ve şarjlı tornavidayı çıkardı. Brownie ışığı tutarken ben de resmi çerçevesinden çıkardım. Tüpe uzanıp yanımızda getirdiğimiz, gerçek fotoğrafın yerine koyacağımız posteri çıkardım. Çerçeveye koyduk ve tekrar duvara astık.

Her bir Delt'in oylandığı yapışkanlı not kâğıtlarını çıkarıp resme yerleştirdik. Brownie oylamaların olduğu görselin birkaç dijital resmini çekmek için kamerayı kullandı. Kamerayı tekrar çantaya koyduktan sonra bir tane daha poster çıkardım. Resmin nerede olduğunu çözmek için ipuçlarından biriydi.

Birkaç hafta önce Russell'dan kaçmak için kullandığım temizlik dolabına doğru koridorda parmak uçlarımda ilerledim, içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım. Arka duvara posteri iki tarafı yapışkanlı bantla astım. Bitirirken, bodrumda toplantının bittiğini işaret eden bir tokmak vuruldu. *Tüh,* diye düşündüm. Dolabın kapısını açtım ve koridorda hızla ilerledim.

"Hey!" Kızgın bir erkek sesi bodrum merdiveninden bağırdı.

Bilardo odasının kapısını açıp arkamdan hızla kapadım ve konuştum. "Gitme vakti!" Brownie zaten beni pencerenin yanında bekliyordu. Atladı ve ben de pencereden atlamadan önce çantanın kemerini sırtımda sabitlemek için kullandım. "Ayrılalım. Ben binaya gideceğim, sen de Mac'e git," diye fısıldadım ve Brownie onayladı.

Zıt yönlere doğru ikimiz de koşmaya başladık. Bilardo odası öfkeli Delt'lerle doluyordu ve çerçevede bıraktığımız postere verdikleri tepkileri duyabiliyordum. O sarı, gülümseyen yüzlerden biri vardı posterde. Başlığında "İyi Günler Dileriz" yazıyordu ancak bizim gülen yüzümüz onlara orta parmağını kaldırmıştı.

Karanlık gecede koşarken, içimin derinliklerinden gelen kıkırdamaları tutamıyordum. Övünmem pek uzun sürmedi, arkamdan takibin başladığını fark ettim. Delt otoparkında iki araba çalıştırıldı ve kapıları kapandı. Direksiyonlar döndü. Merkez Bina'ya kaçacağım güzergâh yolun yanındaydı, bir arabanın takip etmesi için mükemmeldi. Arabalar bana yetişmeden önce yaya olarak oraya varamayacağım sonucuna hızla vardım. Ya beni geçene kadar saklanacaktım ya da bir kestirme bulacaktım. Olası saklanma yeri olabilecek evleri inceledim telaşla.

Endişeyle omzumdan arkaya baktım. Kulübün erkek üyelerini içeren bir araba yavaşça bana doğru geliyordu. Arabanın iki yanından el lambaları ışık tünelleri fırlatıyor, sokağın iki yanındaki evlerin çalılıklarını ve çitlerini aydınlatıyordu. Beni kaçırmamak için alanı dikkatlice arıyorlardı.

Arkamdaki arabadan biri, "İşte orada!" diye bağırdı.

Kalbimin her atışıyla, korku içimde şimşek gibi çakıyordu. Kafam eğik halde birkaç adım daha attım, birkaç saniye sonra bir şeyin farklı olduğunu fark ettim. Hava gibi hafif hissediyordum. Sanki yer çekimi, kuvvetini saniyeler önce olduğu kadar güçlü kullanamıyordu. Adımlarım daha uzundu, kat kat daha uzun ve ayaklarım o kadar hızlıydı ki neredeyse bulanıktılar. Kemiklerimse sanki daha az yoğunlardı. Sanki içinde bulunduğum beden hapishanesinin demirleri parçalanmıştı ve onlardan geçebiliyordum. Özgürdüm.

Nefes alarak yukarı baktım. Etrafımdaki manzara o kadar hızlı ilerliyordu ki panikledim, yolda hemen durdum. Nefes nefeseydim ama çabadan değildi, daha çok içimde serbest kalan güçten doğan telaş yüzündendi. Kendimi sakinleştirmek için yavaş yavaş soluk verdim. Tüm bedenim kinetik enerjiyle titriyordu ve ben de ilerlememi isteyen

gücü dizginlemekte zorlanıyordum. Arkamdaki farlar yakınlaştı. Beni ileri iten, taşan gücü kontrol etmeye çalıştım. Daha yavaş, insan hızında kalmayı denedim ama saniyeler içinde hızım gittikçe daha da çok artıyordu.

Dış görüşümdeki manzara korkunç bir hızla geçerken ön görüşüm ilerideki her nesneyi ve ayrıntıyı algılıyor, aynı zamanda değerlendiriyordu. Bana birkaç adım gibi gelen sürede birkaç sokağı daha geçmiştim. Her arabanın nerede park edildiğini, her sokak tabelasının, kaldırımdaki her düzensiz kırığın yerini biliyor ve yoklar gibi hareket edebiliyordum. Görüşüm kesinlikle temizdi. Kusursuz daha iyi bir kelimeydi. Artık gündüzmüş gibi görebiliyordum ancak renkler arasındaki farklar boğuktu.

Gece görüşüm var! diye düşündüm. Nefes nefeseydim ve gece göğüne bakıyordum. Yıldızlar çok yakın görünüyordu ve her şey ışıksız parlıyordu, görüş alanımdaki nesneler bir tür ısı işareti yayıyordu sanki.

Arkamdaki arabaya baktığımda kızgın Delt'lerin yüzlerini görüyordum. Saniyeler önce önlerinde benim görüntümü yakaladıkları için heyecanlanmışlardı ve artık farlarının görüş açısında değildim. Hızlanmaya devam ettiler, gene beni arıyorlardı. Bedenim aşırı bir hızla ileri giderken dudaklarıma ufak bir gülümseme dokundu Rüzgârın beni yakalayamayacağı her adımda daha da açık hale geliyordu. Delt'lerin ne gördüklerini düşündüklerini ve gözlerinin önünde görünüp yok olduğumu mantıklarına nasıl oturttuklarını ancak hayal edebilirdim.

Kahkaha attım, korku eriyip giderken kendimi daha da hızlanmaya zorladım. Ne kadar uzağa ne kadar hızlı gidebileceğimi merak ediyordum, nefesim zorlanmamıştı bile. Tuzladaki sessiz bir roket gibi koştum şehirde. Yanımda ıslık çalan rüzgâr beni mest ediyordu. Kaldırımda yü-

rüyen herkesten, etraflarında geniş kıvrımlı yollar alarak kaçıyordum ama peşimde bir rüzgâr kuyruğu taşıdığımı fark ettim, her döndüğünde insanlara vurarak onları korkutuyordu.

Göle koştum ve sonra etrafında döndüm. Tüm yaratıklar gece karanlığında onları geçmemi izliyordu. Ebediyete dek devam etmek istiyordum. Sadece koşmak ve asla geriye bakmamak istiyordum. Merkez Bina'da Buns'ın ve Brownie'nin beni arayacağını hatırladım ve istemeyerek kampüse doğru döndüm. Göle yaptığım küçük gezinti de on dakikadan biraz fazla sürmüştü. Tüm yol boyunca aynı hızda devam ettim, yoluma çıkan her şeyden kolaylıkla uzakta kaldım.

Merkez Bina'ya vardığımda sevinçten uçuyordum. Eski, tuğla saat kulesi birkaç kat boyunca sarmaşıkla kaplanmıştı, bana sanki gün ışığındaymış gibi detaylı görünüyordu. Önceki verandanın merdivenlerini çıktım. Burası artık iyi bir saklanma noktası gibi görünmemeye başlamıştı çünkü her şeyi açıkça görebiliyordum. Bu noktayı özellikle kaçış alanı olarak seçmiştik çünkü eski bina geceleri çok karanlıktı. Kendime kimsenin beni göremeyeceğini söylüyordum çünkü kimsenin benimki gibi bir görüşü yoktu.

Karanlıkta verandada oturarak tırabzan parmaklıklarının geniş, beyaz aralıklarından baktım. Gecenin karanlığında gezinen bir kedi nasıl hissediyorsa öyle hissediyordum. Altın Kaz'ın otoparka çekilmesini bekliyordum böylece oraya gidip onlarla buluşabilirdim.

Derin bir erkek sesi, "Ne arıyorsun?" diye sordu yanımda.

Sese doğru dönerken korku dolu bir nefes kaçtı. Avluda, yanımda genç bir adam gördüm. Bir saniye önce orada oturan birini görmemiştim ancak artık oradaydı, sanki o da şaşırmış gibi bana gülümsüyordu. "Aman Tanrım!" dedim korkuyla, hemen aceleyle ondan uzaklaştım.

Onda kesinlikle yanlış olan bir şey vardı. Solgundu ve kıyafetleri sanki on dokuzuncu yüzyıl dönemine ait bir tiyatro oyunundaymış gibiydi. Ayağa kalkarak eğer bana doğru bir hareket yaparsa onu engellemek için kollarımı kaldırdım. "Sen! Orada kal!" diye emredip geri geri merdivenlerden indim. Kaldırıma vardığım an kaçma niyetindeydim.

Adam hareket etmedi ama gidişimi izledi. Sadece kendisinin bildiği bir şaka onu eğlendiriyormuş gibi tüm zaman boyunca gülümsedi. Kaçma şansı elde edemedim çünkü en alttaki basamağa ulaştığımda, dikildiğim yerde beni hareketsiz tutan bir sarılmayla kilitlenmiştim.

"Eğleniyor musun?" Reed öyle bir tonda sordu ki, onun hiç eğlenmediğini öğrenmemi sağladı.

"Reed! Beni korkuttun. Bunu yapma!" dedim öfkeyle. Aklımı neredeyse başımdan aldığı için ona vurmak istiyordum. "Oradaki adamla beraber olduğunu düşündüm bir an," derken geç de olsa karnımda uçuşan kelebekleri fark ettim.

"Will'i görebiliyor musun?" Kollarımdaki tutuşunu daralttı. Kaş çatmayı bir an bıraktığında kulağa heyecanlanmış gibi gelmişti.

"Will mi? Tabii ki de onu görebiliyorum, yanımda oturuyordu. Yanıma baktığımda orada belirdi sanki. Beni korkudan öldürdü!" dedim tedbirle, sonra Will avluda ne yapıyor görmek için döndüm ama gitmişti. "Biraz önce oradaydı! Onu gördüm! Bana ne aradığımı sordu," diye Reed'e açıklamaya çalıştım. "Sarı saçları vardı. Uzun, sanki sörfçü gibi. Bir de uzun favorileri olan bir sakalı vardı."

"O Will. Burada kalıyor," dedi Reed, Merkez Bina'ya doğru kafasıyla onayladı. Sesinin tonunda kesinlikle heyecan vardı.

Alnım kırıştı. "Burada kalıyor derken ne demek istiyorsun? Kimse burada yaşamıyor. Burası yönetim binası."

Reed ellerinin üzerimden düşmesine izin verdi. "Eğer Will'i görebiliyorsan, bu görüşünün geliştiği anlamına gelir."

Alnımı ovdum. "Avludaki adamla görüşümün ne alakası var ki?" diye rahatsız olarak sordum ve sonra Merkez Bina'nın otoparkına doğru farların yaklaştığını gördüm. Saklandım, Reed'i de binanın yanındaki çalılara çektim gömleğinden tutup. Beni takip etti ama saklanmak ya da görünmemek için hiçbir şekilde çaba sarf etmiyordu.

Reed'in gözleri kısıldı. "Gece gece burada yalnız başına ne yapıyorsun Evie?" Kuşkusuz ki sesinde tekrardan öfke vardı.

Kaşlarım kalktı. "Hiç. Güzel bir geceydi, yürüyüşe çıkayım diye düşündüm," diye yanıtladım. Yalanımı daha ikna edici kılmak için omzumu silkmeyi denedim.

"Siyah bir kıyafet ve sırtında çantayla gece yürümeye çıktın?"

"Avludaki garip adamı tanıdığını söyledin. O kim?" dedim sorusundan kaçarak. Başka farların geçtiğini gördüğümde binaya daha da yaklaştım.

"Will bir ruh," dedi tipik Reed âdetiyle. Mümkün olduğunca az kelime kullandı. Beni izliyor ve benimle hareket ediyordu. Kaşlarını çattı.

"Bir şey biliyorsan, kelimelerinde çok cimrisin. Bunun üzerine düşmen gerek çünkü gerçekten beni sinirlendirmeye başlıyor," dedim, dediklerini mantığıma oturtmaya çalışıyordum. Aynı zamanda da, bir araba dolusu öfkeli Delt tarafından keşfedilmemeye çalışıyordum.

"Peki, senin için açıklamama izin ver o zaman. Will ölü. Will uzun zaman önce öldü. Will'in fiziksel bir bedeni yok, o bir ruh," dedi biraz sinirle.

"Will hayalet mi?" Dikilirken saklanmayı unutmuştum artık. Bana şaka yapıyor olabilir diye Reed'in yüzünü taradım. Tümüyle ciddi görünüyordu, bu yüzden hayatım daha da ürkütücü olabilir mi diye merak ettim.

"Evet. Sanırım çoğu ruh olarak çağırılmayı tercih ediyor ama hayalet de şimdilik iş görür."

"Elbette. Şimdi kimseye hakaret etmemeye özen gösterme zamanı," dedim titrerken. "Burada ne yapıyor?"

Reed tekrar avluya döndü. "Will savaşta hayatta kaldıktan sonra eve dönüp düğününden önce koleradan öldüğü için Tanrı'ya biraz öfkeli."

"Hangi savaş?" Merkez Bina'nın pencerelerinde Will'i gezinirken yakalayabilir miyim diye görmeye çalıştım.

"İç Savaş."

"Elbette... İç Savaş, ne düşünüyordum ki?" diye kekeledim alay ederek, yeni yeteneğimin karanlık yönü üzerine şoka girmemeye çalışıyordum. "Bana oldukça mantıklı geldi. Eğer Will olsaydım ben de biraz sinirlenirdim. Yani diyorsun ki Will cennete gidemiyor çünkü tanrıya öfkeli?" Bunun sert bir ceza olduğunu düşünüyordum.

"Hayır, Will cennete ne zaman gitmek isterse, orada hoş karşılanacak. O sadece gitmemeyi tercih etti," dedi huysuz bir çocukmuşum gibi.

"Hmm, yani inatçı davranıyor?" Yanlış sonuca atladığım için biraz suçlu hissettim.

"Buradaki insanların çoğu gibi."

"Bundan sonra daha fazla hayalet, yani ruh görecek miyim?"

"Evet."

Gözlerim kısıldı. "Ve ben bir tanesiyle karşılaşmadan önce bu bilgiyi öğrenmem gerektiğini düşünmedin mi?" diye kızarak sordum.

"Evie, aynı normal insanlar gibiler." Reed açıklamaya çalıştı ama savunmasını kestim.

"Hayır Reed, normal insanlar gibi değiller. Tanıdığım çoğu insan ölü değil. Nabızları var... Nefes alıyorlar ve diğer insanlar onları görebiliyor."

"Bu akşam buraya seninle ruhları tartışmaya gelmedim," dedi iç çekerek, savunmamı saptırdı.

"O zaman neden buradasın peki?" diye merak ettim. Anında tüm öfkemi kenara ittim, davetten beri ilk defa Reed ile sohbet edebildiğimi fark etmiştim ve bunu boşa harcıyordum.

"Seni kontrol ediyordum. Bu akşam kulağa farklı geldin," dedi nazik bir tonda. Elini alnına koyup ovarken onu izledim.

"Öyleydim... Sen gene kalbimi mi dinliyordun?" Kaşlarını çattığında ona gülümsedim.

"Bir noktada gerçekten korkmuştun ama sonra sen..."

"Ne yaptım?" diye sessizce sordum, ipuçları için yüzünü izliyordum.

"Kalbin... Kalbin şarkı söylemeye başladı," dedi, gözleri yumuşamıştı.

"Öyle mi? Ahhh! Reed, bunu görmen lazım. Bak," dedim onu Merkez Bina'nın arkasına çekerken. "Burada kal. Hareket etme."

Koşucuların başlama pozisyonuna girmek için döndüm. "Bunu izle!" diye omzumun üzerinden seslendim ve çömeldiğim pozisyondan karanlık gökte uzanan sarı şimşek kadar hızla kalktım. Kütüphanenin yanında koştum ve sonra dönüp geri koştum. Manzara olağanüstü hızda yuvarlanırken rüzgârın saçımdan aktığını hissettim. Turun tamamı sadece birkaç saniye aldı. Reed'e yaklaşırken yavaşladım ve onun üzerine atladım. Beni yakalayacağını umuyordum.

Yakaladığında kollarımı boynuna doladım. "Buna ne diyorsun?"

Yumuşak bir şekilde, "Dilindeki kelimeler yeterli değil," dedikten sonra geçen haftalar boyunca hasret olduğum tüm tutku ve yoğunlukla beni öptü.

Onu geri öperken tüm bedenim onunkine eridi. Sanki kontrolünü kaybetmiş gibi beni sertçe tutuyordu, bu yüzden ben de fırsattan mümkün mertebe yararlandım. "Seni çok özledim Reed," diye fısıldadım dudaklarına. "Senden vazgeçemeyeceğim. Yapamam."

"İşler böyle yürümüyor." Kafasını çevirdiğinde boynunu öpmeye başladım. "Bazen istediğimiz, hasretini çektiğimiz şeyi elde edemeyiz. Bazen istediğimiz şeyi kurban etmemiz istenir bizden," dedi kederle, beni sıkıca kollarında tuttu.

Onu öpmeyi durdurup doğruldum. Fırtınalı yeşil gözlerini araştırdım tekrar. "Ama bu acımasızca," diye fısıldadım üzülerek.

Reed keyifsizce güldü. "Will'e sor bakalım düğününden hemen önce ölmek acımasızca mı? Aşkının, en iyi arkadaşıyla evlenmesini izlemekten ne kadar zevk aldığını sor ona. Belki o zaman söylediğimin ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlarsın," diye açıklayıp beni önünde, ayaklarımın üzerine bıraktı.

Konuşurken gözlerim onunkilere yalvardı. "Hatan var ve sana bunu kanıtlayacağım. Ne kadar zor olursa olsun. *Sen* benimsin."

"Kimse hatalı olduğunun kanıtlanmasını benim kadar arzulayamaz." Yorgundu. "Seninle ilgili her şey beni çağırıyor. Tenin dokunmam için yalvarıyor ve dokunduğumda sanki ilaç gibi beni yakıyor. Daha fazla istiyorum. Asla iyileşmeyen bir kesik gibisin. Sürekli kanıyorum," dedi kollarımdan kendini ayırırken. Beni nazikçe binanın ön tarafına

doğru ittirdi. "Acele etsen iyi olur. Otoparkta arkadaşların seni bekliyor ve Remy'nin arabasını duyabiliyorum. İçi kızgın adamlarla dolu, sokağın aşağısından geliyorlar."

"Umurumda değil," dedim ama Reed lafımı kesti.

"Gitmem gerek Evie. Bu akşam buraya gelmemem gerekirdi. Kalbini duyduğumda uzak kalamadım." Bana sırtını döndü, bir an sonra gitmişti.

"Reed!" diye bağırdım ama geri gelmedi. "Beni seviyorsun..."

Arabaya gitmek için kendimi yeterince topladığımda Buns ve Brownie otoparktaydı. Arka koltuğa atlayınca mırıldadım. "Remy yakında, gitsek iyi olur."

Buns görünmeden hızla uzaklaşırken normal kıyafetlerimi tekrar giydim. Planladığımız gibi kütüphaneye gidip fidye resimlerini Delt evine sahte bir kullanıcı adıyla e-posta attık. Kendi yurdumuza geri döndük ve kızlara iyi geceler diledim. Bir süre uyanık kaldım. Bir olumsuzluğun yanlışlığını kanıtlama yolunu bulmayı deniyordum. Reed'e, Russell'la birlikte olmamızın imkânsız olduğunu, sadece onunla benim birbirimiz için yaratıldığını görmesini nasıl sağlayacaktım?

Brownie, "Ne kadar ağlak, ana kuzusu çocuklar bunlar!" diye söylendi ertesi gün derslerden sonra buluştuğumuzda. "Gerçekten yönetimi bu işe karıştırmayacaklarını düşünmüştüm, çünkü bunu bize her lanet sene yapıyorlar!"

"Tatlım, Remy'ye dört vermememiz gerektiğini sana söylemiştim. Başkan o ve onu tamamen rezil ettik, "dedi Buns, her saniyenin tadını çıkarıyordu. Brownie ile beraber erkek öğrencilerin dekanı tarafından sorgulanmak için

çağırılmışlardı çünkü Delt'ler resim hırsızlığını bildirip adl larını da şüpheli olarak vermişti.

Buns, Dekan Andrews ile olan görüşmeyi en ufak ayrıntısına kadar anlattı. Onlara hiçbir şeyi itiraf ettirememiş, bu yüzden onları bir uyarıyla salmış. Buns, "Her neyse, karmanın intikam zamanı geldi sayılır. Tüm ev hazır," diye duyurdu Brownie ve bana.

"Tamam o zaman, hazırlanın. Çıkıyoruz," Brownie otomatik paintball silahının, bacağına taktığı kılıfını sıkılaştırırken konuştu. Bu gün için özel olarak satın aldığımız, üzerine oturmuş kargo pantolon ve tişört harika görünüyordu. Bana verdiği sarı camlı ateş gözlükleriyle ekipmanım tamamlandı. Paintball silahımdaki güvenliği kontrol ederken Altın Kaz'a ilerledik ve Arden Gölü'ne doğru yola koyulduk. Vardığımızda, siperler çoktan kumlu sahilde kazılmıştı, cephaneler aralarındaki boşluklardaydı. Buns ve Brownie, erkeklerin yaptığı oylama hakkında cesaret verici bir konuşma yaptı, bu da kızları gaza getirdi. Sırt çantamın paintball cephanesiyle dolu olduğundan emin oldum ve Buns ile Brownie'nin arasındaki siperde pozisyona girdim.

Delt'ler hilekâr rakiplerdi, birkaç araba dolusu genç adamın sahile gelişini izlerken bunu fark ettik. Bize karşı giriştikleri savaşta yardım için bulabildikleri her birinci sınıfa giden çocuğu toplamışlardı. Birinci sınıfları piyade olarak kullanmaları, kendileri savaşa girmeden önce cephanemizi bitirmek için onları üzerimize ilk olarak göndermeleri acımasızcaydı.

"Korkaklar!" Brownie onlarla dalga geçti, önündeki birkaç birinci sınıfı hakladı. "Siperlerden çıkmamız gerek yoksa tek vuracağımız birinci sınıflar olacak," diye Buns'a ve bana bağırdıktan sonra diğer kızlara döndü ve sahile gitme emrini verdi.

Siperlerden çıktık ve Delt'lere doğru sahile gittik, görünüşe göre onlar da kendi paintball silahlarıyla hazırlıklı gelmişlerdi. Sahil anında savaş alanına döndü. Gelişmiş görüşüm herkese karşı büyük bir avantaj sağlıyordu. Remy'yi birkaç kez göğsünden ve tetiği çektiği elinden vurmayı başardım. Silahını bırakmasını ve otoparka saklanmak için kaçmasını sağladım.

Ne yazık ki Remy'nin silahını kimin aldığını da gördüm. Russell silahla beni hedef aldı ve yüzünde şeytani bir sırıtmayla ilk posta kurşun, düğünde atılan pirinçler gibi yağdı üzerime. Geri çekilmem gerekmeden önce bir iki defa ateş etmeyi becerdim. Silahımın tekrardan doldurulması gerekiyordu ama bu fırsatı elde edemeden Russell uzun adımlarıyla saniyeler içinde beni yakaladı. Keşke hızımı ondan kaçmak için kullanabilseydim ama kendimi ifşa edemezdim, bu yüzden hapı yutmuştum.

Neredeyse sahilden kapalı piknik alanına varmıştım ki arkadan yakalandım ve kuma yumuşakça indim. Canım acımamıştı. Russell'ın kolları, bacaklarımın etrafındaki tutuşunu gevşetirken gülerek yattım. Beni sırtüstü çevirip silahımı benden aldıktan sonra kumda uzağa fırlattı. Aşağı, bana bakarken yüzünden zafer sevinci geçiyordu. Baştan aşağı boya lekeleriyle kaplıydım.

"Teslim ol," dedi yoğun güneyli aksanıyla.

"Asla!" diye kıkırdadım, onu buraya kimin getirdiğini merak ediyordum.

"Demek öyle. O zaman işkenceyi tercih ediyorsun, öyle mi?" diye sordu müsamaha göstermeden beni gıdıklarken.

"Acı bana!" dedim, gülüyordum. "İstediğini yaparım, sadece dur!"

"Her şeyi? Öyleyse Kızıl, bunu sen istedin," dedi ve ben daha karşı çıkamadan, Russell eğildi ve yoğunluğuyla beni

şaşırtan derin, tutkulu bir öpücükle dudaklarını benimkilere bastırdı.

Bir süre tutkulu öpücüğe karşılık verdim çünkü evde olmak gibiydi... Güvenli... Bunun ilk defa olmasına rağmen, sanki tüm hayatım boyunca onu öpmüştüm. Ama bundan daha da fazlasıydı, sanki tüm hayatım boyunca, hatta belki de bundan çok çok daha uzun bir süre onu sevmiştim. Ruhum yükselip devam etmem için beni zorlarken, melek tarafım öfkeliydi ve Russell'ı etkin bir şekilde uzaklaştırmak istiyordu. Reed benim için ne hissederse hissetsin bu tarafım onun dışında kimseyle tatmin olmayacaktı.

Reed'le beraberken beni vuran o yoğun sıcaklık ve fiziksel uyarılma Russell'la birlikteyken yoktu. Melek ve insan çekimi mi, yoksa Reed'e karşı hissettiğim ilkel bir şey miydi bilmiyordum ama ona açtım ve tümünü istiyordum, daha azını değil. Russell ısrarım üzerine geri çekildi, yakan gözlerle aşağıya, bana bakıyordu, çünkü öpücüğüne ilk tepkimi hissetmişti.

"Yani her şeye rağmen hâlâ umut var, Kızıl," dedi Russell, yanımdaki kuma otururken neredeyse kendi kendine konuşuyordu. "Beni sevdiğini biliyordum."

"Russell, yapamam..." dedim dirseklerimde yükselerek.

Lafımı kesti, ciddi bir tonda konuştu. "Biliyor musun, gölde beraber olduğumuz o ilk gece hakkında çok düşündüm." Bana değil, sakin suya bakıyordu. "Seni Reed kendini göstermeden önce öpseydim ne olacaktı diye hep merak ediyorum. Eğer seni öpseydim, ona daha az kapılmış mı olurdun?" diye öylesine sordu ellerini kumral saçlarından geçirip. Bana sıcak kahverengi gözleriyle baktı ve devam etti. "Bunun cevabını bilmediğini biliyorum ama olan her şeyin arasında bu bana işkence ediyor."

"Üzgünüm Russell..." Ağlamak istiyordum.

"Şttt..." Elimi alıp üzerini öptü. "Hadi. Üzerinde çok çalıştığınız güzel bir savaşı mahvetmeme izin verme." Gülümsedi. Beni ayağa kaldırarak sanki çocukmuşum gibi üzerimdeki kumu temizledi. "Kızıl, oldukça iyi bir nişancısın. Cephanen bitene kadar beni hakladığını düşünmüştüm."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, hâlâ beni iki yönden vuran suçlulukta boğuluyordum. Reed'e ihanet ettiğim için ve Russell'ı tekrar incittiğim için suçlu hissediyordum. *Bu hiç bitmeyecek mi?*

Russell'ın silahımı fırlattığı yerden alıp kafam eğik halde yürüdüm. Böylece Russell'ın gözlerine bakamayacaktım. Sahilin ana bölümüne geldiğimizde savaş bitmişti. Buns ve Brownie, Remy ve Delt'ten birkaç kişiyle şartları konuşuyorlardı. Delt'lerin yarın resim için son ipucunu kostüm partisinde alacakları kararlaştırıldı.

Kızlara yaklaşırken Russell elimi sıktı. "Mason'ı bulup onunla yurda dönmem gerek. Yarın kahvaltıda görüşürüz, tamam mı?" diye sordu endişe gözlerini doldururken. Kafamla onaylayıp gülümsemeye çalıştım ama yetersizdi. "Endişelenme Kızıl, her şey yoluna girecek. Bana güven," diye kulağıma fısıldadı. Geri çekilirken yanağı yanağıma değdi. Bana sevimlice gülümsedikten sonra Mason'ı yakalamak için o doğal zarafetiyle koşarak uzaklaştı.

Buns, Brownie ve ben Altın Kaz'a geri yürürken JT siyah bir Range Rover'ı yanımıza çekti. "Hey, Buns!" JT arabanın açılır tavanında dikildi. Durduk ve JT'ye baktık ya da diplomatik bir araç gibi karartılmış camlardan onun görebildiğimiz kadarına. Onu duymak da ayrı bir sorundu çünkü arabanın teybi ayaklarımızın altındaki asfaltı bile titretiyor, geri kalan her şeyi bastırıyordu.

JT kafasını tekrar arabaya sokarak teybin sesini kıstı, artık derin bir bas vermiyordu. "Bir yolculuğa çıkmak ister

misiniz kızlar?" diye sordu tekrar çıktığında JT. "Pete'le beraber 7-Eleven'a gidiyoruz, slupee almaya, etrafta dolaşmaya, çılgınca müzik çalmaya." SUV'un yolcu koltuğunun penceresi aşağıya indi ve Pete sürücü koltuğunda görünür oldu.

Buns, "Bu harika olurdu, ne düşünüyorsunuz?" diye heyecanla sordu.

"Elbette, neden olmasın?" Brownie omuz silkti, silahının güvenliğini ayarladı ve derken tüm gözler üzerimdeydi.

Reddetmek ve onlara sonra görüşürüz demek üzereydim. Reed onsuz 7-Eleven'a gitmeyeceğime dair bana söz verdirmişti. *Reed*, diye düşündüm ve felç geçirdim adeta. Derinlerde tuttuğum yoğun acı zehir gibi hızla üzerime geldi. Sonra Russell'ın öpücüğünün hatırası duyularıma hücum etti. Beni ben yapan melek ve ruh azılı düşmanlar gibi birbirini yerken yakan, derin bir acı yüreğimi parçaladı.

Sadece bitmesini istiyorum, acının durmasını, diye kederle düşündüm. O kadar yorgundum ki... Fiziksel olarak değil ama hiçbir uykunun ya da dinlenmenin yardım edemeyeceği şekilde bitaptım. Aniden 7-Eleven'a gitmek için sabırsızlandım. Kaderimi hızlandırmak istiyordum. Bitmesini istiyordum.

"Hadi gidelim," deyip SUV'un arka kapsını açtım ve içeri tırmandım.

"Harika!" dedi JT yolcu koltuğundan. Diğer kapıya doğru kaydım ve Brownie ve Buns için yer açtım. Pete tekrardan teybi açtı ama eskisi kadar yüksek değildi. Yola koyulduk.

Penceremi indirip gözlerimi kapadım ve rüzgârın yüzüme vuruşunu hissettim. Her ne olacaksa, yüreğimdeki durmak bilmeyen acıya tercih edilebilir görünüyordu.

7-Eleven'a vardığımızda ilk çıkan bendim. Kasayı ve üniforması kırmızı bir gömlek olan kasiyeri geçerken enstrümantal müzik hafifçe çalıyordu. Marketin arka koridoruna doğru döndüm, beni yere seren ışığın altına doğru hızla gittim ve hemen altına kendimi yerleştirdim.

Bir şeyin, herhangi bir şeyin olması için orada dikilerek bekledim, çünkü bunun sadece bitmesini istiyordum. Işık bir kere titredi. Sistemimi adrenalin çarptı. Biraz irkilirken kalbimin küt küt atmasına neden oldu. Deliliğin ön gösterimi olan, kulakları sağır eden ses patlamasını bekliyordum. Kafamı kaldırıp ışığa baktım, bir kerecik olsun bakışlarımla onu yenmeyi ve arzuma boyun eğmesini sağlamayı deniyordum.

Buns bana marketin önündeki Slurpee makinesinin oradan seslendi. "Hey tatlım! Vişneli mi istiyorsun, yoksa mavi ahududulu mu?"

Yıkan hayal kırıklığı işte tam o anda bana vurdu. Hiçbir şey olmuyordu. *Ne olmasını istiyorum?* Yere baktım. Burada ne yaptığımı düşündüğümde yüzümden tüm renk gitti. *Gerçekten öngörümün olmasını mı istiyorum? Bu, dükkândaki herkes için yıkım ve katliam demek,* diye değerlendirdim ve panikledim. Buns'dan Brownie'ye baktım.

Arkadaşlarımı hemen buradan çıkarma niyetiyle birkaç adım atmıştım ki bir kırmızılık parçası beni durdurdu. Ayağımın önündeki fayansı bir damla koyu kırmızı lekeliyordu, sonra birkaç damla daha yukardan yere düştü. *Kan* mı? Kafam karışarak merak ettim.

Kararsızlık içinde dondum. Tavandaki ışıktan parlak bir şey düştü. Bir dizimin üzerine çökerek yerden aldım. Elimdeki kana bulanmış gümüş kolye ucunu çevirirken elim titredi. Çember uç metal sonsuzluk sembolünün üzerinde kaydığında hafif bir ses çıkardı. Russell'ın kolyesi...

Beynim yarışıyordu. Eski deri parçasını avucumda sıkıca kavradım. *Işıktan geçerek geldi; kanlı.*

Aniden marketin önüne doğru ilerlemeye başladım. Arkadaşlarımı buradan çıkarmalıydım. "Vişneli istiyorum Buns." Yanına geçtim ve kavisli plastik kapağı bardağın üstüne koymasına yardım ettim. Dirseğinden tutup onu beraberimde çekerken Pete, JT ve Brownie'nin zaten para ödediklerini görünce rahatlama hissettim. Slurpees için kasiyere onluk verdiğimde üstünü vermesinin gerektiğinden çok sürdüğünü düşündüm.

"Tatlım, sorun ne?" diye sordu Buns. Marketi terk edip Range Rover'a girdiğimizde, "Terliyorsun," diye gözlemde bulundu.

"Pekiyi hissetmiyorum," diye mırıldandım. "Beni yurda bırakabilir misiniz?" Elimin tersiyle alnımdan teri sildim.

JT, "Elbette Evie, zaten arabayı geri götürmemiz gerek," diye yanıtladı ve teybi tekrar açtı.

Yurda gittiğimde, Brownie ve Buns'a iyi akşamlar diledikten sonra odama gittim. İçeri adımımı attığım saniye telefonda Russell'ın numarasını tuşluyordum. Elim o kadar kötü titriyordu ki telefonu kulağımda zar zor tutabiliyordum. Russell ikinci çalışta açtı. "Selam hayatım," dedi ağır ve seksi bir tonda.

"Russell," dedim nefes nefese, rahatlama tüm bedenimi doldurmuştu. Yere, dizlerimin üzerinde çöktüm. İyi misin diye sormak istiyordum ama bu beni sapık gibi gösterirdi, bu yüzden onun yerine, gergin bir tonda "Ah, selam Russell. Merak ediyordum da, acaba kolyeni kaybettin mi?" diye sordum.

"Vay canına. Evet, kayıp olduğunu birkaç dakika önce fark ettim. Sen mi buldun?"

Düşünürken gözlerimi kapattım. *Bulduğumu söyleyebilirim ya da bir şeyin onu bana verdiğini.*

"Evet, buldum," diye mırıldadım kasılmış bir tonda.

Russell "Gölde miydi?" diye sorarken sesi kafası karışmış gibi geliyordu.

Hemen, "Hı hı. Kapatmam gerek Russell. Yarın kahvaltıya gelirken yanımda getiririm," diye cevapladım. Ona ne diyeceğimi ya da ne diyemeyeceğimi bilmiyordum ama her ne kadar öbür türlü olmasını dilesem de artık Russell'ın bunun içinde olduğu açıktı.

Onu korumam gerek ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Tamamen çaresiz hissediyordum. Tümüyle emin olduğum tek şey, kelimenin tam anlamıyla saf olduğumdu: Russell'ı bu işten kurtarabileceğimi düşünmüştüm.

"Elbette Kızıl. İyi misin? Demek istediğim göl ve... Öpücük yüzünden? Seni zorlamak istemedim, sadece o anda çok mutlu görünüyordun ve..."

"İyiyim Russell," diye nazik bir tonda yanıtladım. "O konuda endişelenme. Yarın görüşürüz. İyi geceler."

"Ah, tamam. Yarın görüşürüz. İyi geceler Kızıl," dedi, sesindeki bir şey okşama gibiydi. Nefesimin kesilmesine neden oldu.

Çağrıyı sonlandırdım ve yerde oturdum. Yumruğumda Russell'ın kolyesini tutuyordum. En sonunda kalkıp banyo malzemelerimi topladım ve koridorda banyoya doğru yürüdüm. Akan suyun altında dikilir ve sessizce ağlarken su damlalarının beni dövmesine izin verdim. *O iyi, o iyi, o iyi,* diye mantra halinde düşündüm, korkunun siyahlığının ruhumu serbest bırakması için çabalıyordum. Kolyeden tüm kanı temizledim, böylece sahibine verirken herhangi bir şey açıklamam gerekmeyecekti.

Odama dönüp saçlarımı havluyla kuruladım ve taradım. Beyaz tişört ve iç çamaşırı giydim. O kadar gergindim ki aklımdaki korkunç düşüncelerden kendimi uzaklaştırmak için bir şey bulmaya ihtiyacım vardı. Bilgisayarıma oturdum ve Jim dayıya e-posta yazdım.

İğrenç, mutlu yalanlarla dolu e-postayı tam bitiriyordum ki karnımda kelebeklerin ilk kıpırtılarını hissettim. Reed yakınlarda olduğunu zaman hep yaptığı gibi kalbim bir anlığına durdu. Sonra kalbim tekrar durdu çünkü yakında olsa da bir şey fark etmeyeceğini geçen haftalardan biliyordum, konu ben olunca fikrini değiştirmeyecekti. Bu yüzden her geçen an kıpırtılar yoğunluğunu arttırdığı için yaptığım işe odaklanmam daha da güçleşiyordu.

Arkamdaki pencere açılmadan sadece saniyeler önce e-postamı göndermek için fareye tıkladım. Dönmedim, endişe içimi yerken sakin kalmaya çalıştım. *Neden burada?* Kendi kendime merak ettim. Karnım acı vererek bururken, *Umutlanmaya kalkma. Olmak istediği için burada değil,* dedim kendi kendime.

Reed yangın merdiveninden, "Genevieve! Konuşmamız gerek. Şimdi!" diye bağırdı. Sandalyemde zıpladım. "Benimle otoparkta buluş," diye hırladı. "Range Rover'ımda olacağım."

"Hayır." Sandalyemden kalkıp pencereye yürüdüm. "İyi geceler Reed," deyip sertçe kapadım.

Yüzündeki tamamen şaşkın ifadeyi gördüm. Aşağıya, kendime baktığımda sadece tişört ve iç çamaşırımı giydiğimi fark ettim. *Umurumda değil. Burası benim odam.* Pencereye sırtımı döndüm.

Pencere tekrar açıldı ve ben dönemeden önce Reed odamdaydı. "Bu konuda konuşacağız," dedi penceremin hemen içerisinde, kısık bir tonda.

Kolları çıplak göğsünde çapraz yapılmıştı ve kemerli, kömür rengi kanatları meydandaydı. Her santimiyle bir intikam meleğiydi, ayrıca gördüğüm en harika yaratık olduğu da inkâr edilemezdi. Ellerim yumruk oldu ve her isteğine boyun eğmeyeyim diye dişlerimi gıcırdattım. Eğer o aptal ve mantıksız olabiliyorsa, ben de olabilirdim.

"Konuşacak hiçbir şey yok, Reed," dedim, tuzağa düş-

müş ve acemi hissediyordum. *Her şeyi kaybedeceğim. Reed'i kaybettim ve şimdi de Russell'ı kaybetmek üzereyim çünkü onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.*

Reed'in gözleri yırtıcı bir şekilde kısıldı. "Bu akşamki 7-Eleven gezini tartışabiliriz."

"Tartışabilirdim ama anlatacak pek bir şey yok," diye yalan söyledim. Çenemi biraz kaldırdım ama berbat bir yalancı olduğum için her şeyi yüzümden okumuş olmalıydı. Kanatları kıpırdadı ve gözleri sanki fiziksel olarak yara almadığıma dair kendisine güven verir gibi beni inceledi. "İyiyim Reed," diye iç çektim.

Konuşurken Reed'in çenesi kasılmıştı. "Bana hemen, ben kendimi kaybetmeden önce ne olduğunu anlat."

Gözlerim büyüdü. "İyi misin?" diye sordum çünkü daha önce onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

Kanatları tekrar kıpırdadı. "Hayır, iyi değilim."

Patlamadan önce ona anlatmam gerektiğine karar verdim, tüm hikâyeyi özetledim. Ona Russell'ın kolye ucunu gösterdiğimde, *bir şeyi parçalamam gerek* yüzü kendini gösterdi.

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüp sertleşti. "Tekrar oraya gitmiyorsun." Haşin bir tonda *son sözüm bu,* diyordu.

Sorarken gözlerim yumuşadı. "Gerçekten benim için ortada bir seçenek olduğuna inanıyor musun? İstesem de istemesem de, orada bir randevum olduğunu bilecek kadar akıllıyım. Ayrıca beni uyaran şey her ne ise, sonucu değiştirme şansım varmış gibi, gelecek şey için hazırlıklı olmamı istiyor sanki. Bunu da anlayabilecek kadar aklım var."

"Evie, bir daha asla 7-Eleven'a gidemezsin," dedi Reed ama bu sefer ikna edici sesini kullandı. Kaçınamadığım, sinir bozan bir kaşıntı gibi kulaklarımda tıslayıp yankılandı.

Reed'den bir adım uzaklaştım, kaşlarımı ona çattım çün-

kü sesinin üzerimde etkisi olmadığını biliyordu. "Reed..." Kulaklarımı tutarak çınlamanın durmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Uzaklaşacağız Evie. Sadece sen ve ben... İstediğin her yere gidebiliriz," dedi ama bu sefer sinir bozan sesini kullanmadı. Seksi sesini kullandı ki bu daha ikna ediciydi. "Avrupa'da birkaç evim var ve bazıları da Asya'da ya da Güney Amerika'ya gidebiliriz. Bu akşam ayrılırız."

Ben, "Reed..." diye gevelerken o sanki hızlandırılmış filmdeki biri gibi hareket ediyor, dolabımdan aldığı bir çantaya kıyafetlerimi yerleştiriyordu. Yatağımın yanındaki komodinde duran kolyeyi alarak oturdum, ona baktım. Eğer gidersem, Russell'ın hiçbir şansı kalmayacaktı. Omuzlarım düşerken mırıldadım. "Reed, seninle gelemem."

Reed odamı inceledi ve dikkati dağılmış halde konuştu. "Evet, gelebilirsin. Pasaportun var mı? Sorun değil, ihtiyaç olursa sana bir tane alana kadar Vermont'taki evimde kalabiliriz."

"Reed." Bana bakmasını istiyordum.

"Evie." Hemen önümdeydi, gözlerime bakabilmek için diz çökmüştü. "Seni bırakamam... Yapabileceğimi düşünmüştüm ama yapamam. Sadece bekleyebileceğimi düşündüm. Russell sonsuza dek yaşayamaz ve öldüğünde benim olurdun. Demek istediğim, ne kadar süre hayatta kalabilir ki? Seksen yıl mı? Bekleyebilirdim... Acı çekerdim ama eğer gerekiyorsa, senin için beklerim. Ama şu anki durumda seni kaybetme olasılığım var."

Alnındaki saçlarını düzelttim ve gözlerine bakıp konuştum. "Her şey iyi olacak. Sonrasında istediğimiz tüm zaman bizim..."

Bitirme şansını elde edemedim çünkü kalkmış, etrafta tekrar dolanıyordu. "Hayır, bu akşam gidiyoruz," derken eşyalarımı topluyordu.

"Bu seçim hayatımın geri kalanı boyunca beni takip edecek ve artık sonsuz olacağına göre..." dedim, mantığına hitap etmeye çalışıyordum. Yanına gidince diş fırçamı çantaya koyduğunu gördüm.

"Seni gitmeye zorlayabilirim. O zaman benim kararım olur, senin değil," dedi, unuttuğu bir şey var mı diye odayı inceliyordu.

"Yapamam... Yapamam. Lütfen Reed... Lütfen." Önüne geçip bir kolumu boynuna doladım ve diğerini de yüzüne koydum. Tekrar bana bakmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Gidiyoruz," dedi tekrardan ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, kederle kafamı salladım. Aniden kollarındaydım. "Benden ne istediğini bilmiyorsun," dedi, boynumla saçım arasındaki ufak boşlukta konuşuyordu.

"Senden Russell'ı kurtarmama yardım etmeni istiyorum." Haftalardır yapmayı düşlediğim gibi kafamı omzuna koydum ama his acı tatlıydı. Tekrardan onu kollarıma alabildiğim için mutlu olmaya engel olamıyordum ama aramızdaki çekime boyun eğmesini gerektiren durumlar mutluluğumu lekeliyordu.

"Hayır, benden bunu istemiyorsun. Onun hayatını kurtarmak için seninkini riske atmamı istiyorsun. Bu çok farklı."

"Yapmam istenilen bu," dedim sessizce. "Bunun şüphesiz Russell hakkında olduğunu düşünüyorum... Russell'ı kurtarmakla ilgili. O benim ruh eşim. Ona bunu borçluyum."

"Evie, eğer onun yüzünden sana bir şey olursa, onu öldürmemek için kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum," dedi şiddetle.

"Ştt. Reed, her şey iyi olacak." Yavaşça elimle saçını okşadım. "Ona anlatabilir miyim? Kolyeyi ve önceden gördüklerimi?"

Reed bir süre sessiz kaldı. Bana ne söyleyeceği hakkında

mücadele ettiğinin farkındaydım. En sonunda uzun bir nefes verip yavaşça konuştu. "Bunu düşündüm. Eğer ona ne olacağını anlatırsan, bu onun kaderi olacak. Sabit bir sonuç ortaya çıkacak. Eğer olayı önceden bilirse, sonucu değiştirmenin bir yolu olmayabilir."

"Yani ona her şeyi anlatırsam, kaderini mühürlemiş mi olurum?" Bu akşam her şeyi Russell'a öylece anlatabileceğimi düşündüğüm için titredim.

"Evet," dedi istemeyerek, sanki o mühürlenmiş sonucu tercih ediyordu.

Reed'in bakış açısından baktığımda ona daha da sıkı sarıldım. Eğer Russell hayatta kalmazsa, o zaman kiminle olacağıma dair bir belirsizlik olmayacak, Reed beni isteyen tek kişi olacaktı. Bana yardım ederek, beni Russell'a kaybetme riskini göze alıyordu.

"Neden bana Russell'ı kurtarmak için yardım ediyorsun?"

"Onu kaybetmenin ruhuna ne yapacağını bilmiyorum. Bu akşam seni öptüğünde oldukça mutlu görünüyordu." Bedenini bana daha da yaklaştırdı.

Utanarak ve kederle kızardım. Gözlerimi kapadım ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Çok özür dilerim." Tıkandım. "Olması niyetinde değildim, lütfen seni istediğimi söylediğimde bana inan."

Nefes alırken Reed'in sesi nazikti. "Biliyorum. Onu uzaklaştırmanı ve ruhunun isteğini reddetmeni izledim. Neden yaptın bunu?"

"Çünkü sensizliğin acısını dindiremez," dedim açıkça, ellerimi göğsünden indirdim. "Bana neden bağırmıyorsun?" Mahcuptum.

Reed'in yanağı hafifçe benimkine dokunurken omuzları sahiplenici bir biçimde bana doğru eğildi. "Ruhundan gelen bu tür çekime direnebilmen beni ne kadar istediğini fark etmemi sağladı. Benden vazgeçmemeye kararlı olma şeklin

gurur okşayıcı. O kadar inatçısın ki Genevieve, seninle ne yapacağım ben?" diye sordu alnını benimkine dayayarak.

"İnatçı değilim ama haklısın, kararlıyım. Ve benimle yapmak istediğin şey nedir?" Yeşil gözlerine gülümsedim, sahildeki öpücük için beni affedeceğini umuyordum.

Reed'in gözleri karardı. "Buradan gitmeni ve asla arkana bakmamanı istiyorum," diye açıkça belirtirken henüz tam olarak o plandan vazgeçmediğini söyleyebilirdim.

"Russell tehlikeyi atlattığı an istediğin her yere gidebiliriz. Söz veririm. Sadece sen ve ben oluruz," diye endişeyle yanıtladım.

Reed'in kolları etrafımda sıkılaştı. Konuştuğunda sesi de bir o kadar gergindi. Herhangi bir belirsizlik olmaksınız, "Ne olursa olsun, 7-Eleven'a bensiz gidemezsin tekrar. Asla. Anlıyor musun?" diye sordu.

"Anlıyorum," dedim hemen.

Saçımı yüzümden çekerken, "Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Beni parmağında öyle oynatıyorsun ki, kendi kararlarıma zar zor güvenebiliyorum," dedi.

"Gece benimle kalabilirsin. Gitmeni istemiyorum." Gözlerini aradım. Tekrar gitmediğinden ve benden vazgeçmek için düşünmeye vakti olmadığından emin olmak istiyordum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi gülümsedi ve kafasını salladı. "Endişelenme, bundan sonra sana yakın olmayı planlıyorum. Ne istediğini tekrar düşünmek zorunda kalabilirsin."

Umutlu bir gülümseme dudaklarıma dokundu. "Reed, her daim yanımda olmandan başka hiçbir şey istemiyorum."

Ancak kısa süre içinde Reed yanımda, yatağımdayken uyumaktan başka bir şey yapmamanın kontrol ve güç gerektirdiğini fark ettim. Russell'ın "cehennemin en güzel yerlerini tecrübe etmek" sözünü artık anlıyordum. Kafamı

göğsüne yaslamış, kalbinin güçlü vuruşlarını dinlerken de rin derin iç çektiğini hesaba katarsak, sanırım Reed de ya kınlığımızdan etkilenmişti.

Bir noktada Reed'e sordum. "Uyumaya ihtiyacın var mı?"

"Evet, uyuyorum." Sesinde gülümsemesini duyabiliyordum. Saçımı okşuyordu. "Bir insanın ihtiyacı olduğu kadar değil ama. Her gece sadece birkaç saat uyuyorum."

"Vergi zamanı, tüm malvarlığın için hesap yapman gerektiğinde işe yaramıştır bu durum," dedim. Güldüğünü duymaktan mutluydum. "Zaman geçtikçe ben de daha az uyuyacak mıyım merak ediyorum."

"Bilmiyorum, umarım uyumazsın," dedi ciddi ciddi. Bu beni şaşırtmıştı.

"Neden?"

"Çünkü bu güzel," dedi ve sesi öyle seksiydi ki, ona kıvrılırken tembel hissediyordum.

Düşünmeden, "Tanrı, senin gibi böyle mükemmel yaratıkları varken, insanları yaratmakla neden uğraşmış ki?" diye sordum çünkü bende ne görmüş olabileceğini anlamakta zorlanıyordum.

"Melekler mükemmel değil, Evie. Uzun zamandır insanların arasındayım ve onların neden bu kadar çekici geldiğini yeni anlamaya başlıyorum. İnsanlar çok kırılgan olmalarına rağmen sanki onlar için başka bir şey yokmuş gibi hayata ve birbirlerine tüm kuvvetleriyle tutunuyorlar. Eskiden buna şaşırırdım, cennette yaşadığım için onları neyin beklediğini biliyorum. Ama artık başka birine bu kadar çok ihtiyacın olmasının ne demek olduğunu anlamaya başladım. Onun yanında olmak için her şeyi yaparsın, ona dokunmak, onu sevmek için." Saçımı hipnoz edermiş gibi okşuyordu.

"Ya melezler?" diye fısıldadım.

Ve o konuşurken gülümsedim. "Ah, özellikle melezler. Melezlere çok düşkünümdür."

BÖLÜM 18

doğum günü dilekleri

"Selam," diye fısıldadım. Kafamı göğsünden kaldırırken uykulu uykulu ona gülümsedim. Ona baktım, tüm gece yatağımdaymış gibi görünmemesi benim için hayret vericiydi. Mükemmel görünüyordu.

Reed de gülümsedi. "Günaydın."

"Tüm bunlar, hayatım olmak için fazla mükemmel," diye mırıldadım. Kafamı geri koyup Reed'in yanına daha da sıkıca kıvrıldım.

Saçımı okşarken ufak bir kahkaha attı. "Bu daha iyi. Sana uyurken sarılmayı, yangın merdiveninde..."

Alnım kırıştı. "Ne?" diye kafam karışarak sordum. Dirseğimin üzerinde doğrulunca suçlu ifadesini yakaladım. "Yangın merdiveninde ne?"

Reed iç çekti. "Yangın merdiveninde oturmaktan daha çok sevdim," diye istemeyerek yanıtladı.

Gözlerim büyüdü. "Penceremin dışında mı oturuyordun?" Yavaşça onayladı. "Neden?"

"Kâbus gördüğünde merdivende oturuyorum ve o zaman kalbin eskisi kadar hızlı atmıyor." Tepkimi izliyordu.

"Reed, her gece kâbuslar görüyorum."

Reed kaşlarını çattı. "Biliyorum. Sana ne kadar yakınsam o kadar iyi uyuyorsun. Belki de birbirimize olan çekim yüzündendir. Ama kâbuslar olmasa da büyük ihtimalle

gene yapardım çünkü... uzun süre senden ayrı kalamıyormuşum gibi görünüyor."

Kaşlarım kalktı. "Benden uzak kalamıyor musun?" Söylediğini tam olarak anlayamıyordum çünkü son birkaç haftadır benden uzak kalma işinde oldukça başarılıydı.

Reed'in dudakları acımasız bir çizgi haline geldi. "Gün içinde, orada olduğumu anlamayacağın şekilde uzak kalıyordum senden ama geceleri, uyuduğunda yaklaşabilirdim," diye kabul etti.

Kaşlarımı çattım. "Ya..." diye soludum, konuşamadım.

Reed'in kaşları büküldü. "Ya?"

Kalbim daha hızlı atarken, "Benden habersiz beni mi koruyordun?" diye sordum.

"Benim en önemli görevim oldun, Evie. Yapmak istediğim tek şey seni korumak. Geri kalan her şey bunun karşısında önemsiz," diye mırıldadı, sanki itiraf ediyordu.

"Şey. Peki," diye soludum.

"Peki?" Sesi umutluydu. "Seni korumamı sorun etmiyor musun?"

Kafam karışık halde, "Beni korumana *izin* verdim Reed," diye yanıtladım.

Kaş çatmamaya çalışıyordu. "Hayır, artık koruman olamayacağımı söylemiştin."

"Davete ne diyorsun?"

"Sadece refakatçin olmamı istemiştin."

"Sebastian'a yaptığının refakatçi olmaktan biraz farklı olduğunu söylerdim," dedim titreyerek. "Yani orada olduğunu bana belli etmeden beni izliyordun?" Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

"Evet... Senin gibi birini korumasız bir şekilde, öylece tehlikede bırakamazdım. Gelmeni uzun zamandır bekliyordum."

Kalbim şiddetle atarken, "Benim gibi biri?" diye sordum.

"Beni canlandıran bir ışık... Tutmayı arzuladığım bir el..."

Tamamen mutlu hissederek, "Ya," dedim.

"Ya?"

Utanarak, "Yani... Eski işini geri istiyorsun?" diye sordum.

"Beni kovmana hiç izin vermedim," dedi seksi gülümsemesiyle. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Ah, dersim var. Kıramam da çünkü bunu yeterince yaptım. Ya sen?"

Gözleri yumuşadı ve neredeyse parladı. "Senin için bir sürprizim var ama henüz hazır değil, bu yüzden bu akşama kadar beklemen gerekecek. Kostüm partisine gitmeyi planlıyorsun, değil mi?"

İç çekerken gözlerim biraz kısıldı. "Evet, Brownie ve Buns'la gitmem gerekiyor. Delt'lere resmi bulmaları için son ipucunu göstermemiz gerek."

"Seninle bu akşam partide buluşacağım."

"Seni akşama kadar görmeyecek miyim?"

Reed'in eli yanağımı tutmak için kalktı ve sonra yavaşça dudaklarını benimkilere dokundurdu. Gözlerime bakmak için çekildiğinde, "Buna değecek, söz veriyorum. Sürprizini seveceksin," deyip gülümsedi.

Öpücüğünden büyülenmiş halde, "Nedir?" diye sordum.

"Sürpriz olduğunu söyledim ya, hatırlamıyor musun?" diye sordu eğlenerek.

"Peki." Ben de gülümsedim. "Ama iyi bir sürpriz olduğundan emin ol, çünkü seninle olacağım tam bir günü feda ediyorum."

"Değecek. Söz veriyorum," diye mırıldadı dudaklarıma doğru, sonra tekrar nazikçe beni öptü.

Yanımdan kalktı. Reed tekrardan gün için planlarımı

anlatmamı istedi. Biraz gergin görünüyordu, sanki beni tekrar göremeden tehlikeli ya da pervasız bir şey yapacaktım. Ona sadece derslerime girmeyi, sonra da Delt evindeki kostüm partisine gitmeyi planladığıma dair güvence verdim.

Eğilip bana hoşça kal öpücüğü verdi. "Seni bu akşam göreceğim," dedi seksi bir gülümsemeyle. Dikildi. Siyah kanatları sırtından çıkarak bir örtü gibi etrafına yayıldı.

"Bu akşam," diye nefes nefese kabul ettim, sonra Reed pencereye gitti ve görüşümden kayboldu.

Ardından hızla ders için hazırlandım, kaybetmemek için Russell'ın kolyesini taktım. Kahvaltı için Saga'ya gidip Freddie'yi masamızda buldum.

Gözlerinden heyecanlı olduğu okunuyordu, bu yüzden kaşımı kaldırarak, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Mutlu yıllar Evie!" dedi Freddie sırıtarak. "En sonunda bir yetişkin sayılmak nasıl bir duygu? Artık oy kullanabilirsin." Gözlerinin içi gülüyordu. Meyve suyundan bir yudum aldı.

İnanamayarak, "Bugün on üçü mü? Ekimin on üçü?" diye sordum.

"Hı hı... Bugünün doğum günün olduğunu bilmiyor muydun?" Kaşlarını çattı.

Alnımı ovdum. "Aklımdan çıkmış olmalı. Sen doğum günüm olduğunu nereden bildin?"

Freddie iç çekti. "Birinci sınıf rehberinde bulunan biyografinde yazıyordu. Dostum, daha önce kimsenin kendi doğum gününü unuttuğunu duymamıştım, özellikle de bir kızın. Gerçekten sorunlusun Evie."

"Teşekkürler Freddie. Doğum günümde bana hep istediğim şeyi aldığın için çok tatlısın; hakaret ve huzursuzluk."

"Sana şeytanın gecesinde doğmanın ne kadar uğursuz olduğunu söyleyecektim ama artık seni yeterince huzursuz

ettiğim için sadece hediyeni vereceğim. Al bakalım," dedi Freddie, önüme güzelce kaplanmış bir kutu koydu.

Gözlerim büyüdü. "Freddie... Kibarlığınla beni şaşırtmayı hiç kesmiyorsun," dedim dürüstçe, pakete baktım. "Bunu neden yaptın?"

Freddie'nin alnı kırıştı. "Çünkü arkadaşımsın. Aç Evie," dedi, gülümsüyordu.

Kurdeleyi ve paket kâğıdını, yusufçuklarla kaplanmış cilalı ahşap kutudan ayırdım. "Ah, Freddie. Bu çok güzel. Nereden aldın?"

"Antika dükkânından, bu yer bu gibi kutularla dolup taşıyor. Ama bu sadece kutu Evie. Açman gerek," dedi heyecanla. Ne yapacağımı bilemiyordum çünkü hediye oldukça pahalı görünüyordu.

Konuşurken gözlerim mavi gözleriyle buluştu. "Freddie... Bunu yapman gerekmezdi..."

Gözlerini yuvarladı. "Açsana artık şunu. İyi bir fiyata aldım, pazarlıkta oldukça tecrübeliyimdir." Göz kırptı.

Kutuyu açmadan önce, "Tamam..." dedim.

Kutunun içinde, kapağında yusufçuk kabartması olan yuvarlak, gümüş bir pudralık vardı. Üç ayrı opal taşı yusufçuğun bedenini oluşturuyordu. Böceğin kanatları pudralığın gümüş kapağına işlenmişti. Soğuk yüzeyinde parmak uçlarımı gezdirdim, kanatların işlenmiş olduğu narin hatlarını izledim. Pudralığın kapağını açmadan önce yukarı bakıp Freddie'ye gülümsedim. İçinde küçük bir ayna vardı.

"Freddie." İsmini saygıyla soludum. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı. Teşekkürler." Pudralığı ses çıkartarak kapattım ve parmaklarımı hafifçe gümüş yüzeyde gezdirdim tekrar. Parmak uçlarımda her bir opalin soğukluğunu hissettim.

"Aldığın en güzel hediyenin benimkisi olması gerçekten yazık," dedi Freddie kendi kendine ama artık daha iyi işittiğim için her kelimeyi duydum.

"Hey, ne kaçırdım?" diye sordu Russell, derken yemek tepsisiyle öbür yanıma oturdu.

"Evie'ye doğum günü hediyesini verdim," dedi Freddie ve Russell'ın görmesi için pudralığı kaldırdım.

"Oldukça güzel," dedi Russell bana gülümseyerek. Şaşırmamıştı, yani o da doğum günüm olduğunu biliyordu.

"Mutlu yıllar Kızıl," dedi Russell. Çantasından ufak, kaplanmamış karton bir kutu çıkarıp masaya, önüme bıraktı. "Hayatımı kurtarmak için olsa bile kaplayamıyorum, üzgünüm," diye ekledi mahcup halde.

Kaşlarımı çatarken bakışlarım Freddie'yle Russell arasında gidip geldi. "Russell... Hediyeye ihtiyacım yok."

"Evet, var. Kızsın, yani genlerinde filan var," dedi Russell sırıtarak, kutuyu bana doğru ittirdi.

İsteksizce kutuyu açtım. İnce kâğıdın altında, metal bir uç takılı gümüş bir bileklik buldum. Ucu inceledim, Aziz Jude Thaddeus'un gümüş nişanıydı.

Russell'a kaşımı kaldırınca, bana gülümsedi. "Aziz Jude. Çaresiz durumların koruyucu azizi. İşe yarayabileceğini düşündüm."

Gülümsemesi sıcaktı ama Russell'ın gözlerinde başka bir şey gördüm: korku. *Benim için korkuyor.*

Bilekliği alması için uzatıp sordum. "Takar mısın?"

Bilekliği alırken parmakları avcuma değdi. Bileğimi ona yakın tuttum, kopçasını taktı. Uç üstte olsun diye bileğimi salladım.

Mırıldarken görüşüm bulanıklaştı. "Teşekkürler Russell."

"İhtiyacın olmamasını içtenlikle umuyorum Kızıl," dedi Russell sessizce ama ikimiz de büyük ihtimal ihtiyacımın olacağını biliyorduk.

Doğum günü hediyemi seçerken Russell'ın Sebastian

ve minivanı düşündüğünü hayal ettim. Şu anki hayatımın, son doğum günüme pek de benzemediği aklıma düştü. Bu şartlar altında düşündüğümde, önceki hayatım bana neredeyse tanınmaz geliyordu. *Hep böyle mi olacak? Bir bileklik ucu sonraki doğum günümü görmem için yeterli korumayı sağlayacak mı? Russell seneye benimle birlikte olacak mı?*

Russell'a bakınca yüzüne endişenin kazındığını gördüm. Güven vererek ona gülümsedim. "Kolyen bende, Russell," deyip boynumdan çıkarmak için uzandım. Ona verdim, taktı. Kolye ucunun kanla kaplı olduğunu hatırlayınca titredim.

"Teşekkürler," dedi Russell, kopçasını zarar var mı diye inceledi. "Nasıl kaybettiğimi merak ediyorum. İyi görünüyor... Bir şekilde açılmış olmalı. Üşüyor musun?" Titrememi yok etmek için kollarımı ovarken beni görünce endişelenerek sordu.

"Ben iyiyim. Bu akşam ne yapıyorsunuz? Hâlâ Delt kostüm partisine mi gidiyorsunuz?" Gideceklerini umuyordum. Bu andan itibaren Russell'a mümkün mertebe yakın kalmalıydım.

"Evet, partiye davet edildim. Delt'ler gelecek sene üye olmam için benimle ilgileniyor gibiler. Freddie benimle geleceğini söyledi." Freddie ile Russell'ın birbirlerine attığı bakışı gördüm. Bana bakıcılık yapmaya geliyorlardı ve ben de Russell'a bakıcılık yapacaktım.

"Öyle mi? Harika bir çift olacaksınız," dedim, bu doğum günü partisine biraz neşe getirmeye çalışıyordum. Freddie top yaptığı peçetesini bana atarken Russell sadece güldü.

"Kaçmam gerek. Akşam görüşürüz. Hediye için teşekkürler, Freddie," dedim, eğildim ve yanağını öptüm. "Ve hediye için teşekkürler, Russell," dedim ama onu yanağın-

dan öpecekken, Russell kafasını hızla son saniyede döndürdü, bu yüzden onu dudaklarından öptüm.

"Çok rica ederim," dedi Russell yumuşak bir şekilde, gamzelerini göstererek gülümsedi.

"Russell!" dedim bıkkınlıkla ve uzaklaşırken güldüğünü duydum.

Soğuk içime işlerken, *Ölü insanlar*! diye düşündüm. Delt evine yürürken kesinlikle Buns'a çok fazla yaklaşmıştım. En sonunda birkaç adımda bir ona çarpmamı engellemek için koluma girdi.

"Tatlım, iyi misin?" diye sordu Buns yolumdaki başka bir hayaletin yanından geçerken. Ölü, orta yaşlı, hastane kıyafeti içinde bir adamdı. Acilen kıyafetin daha sıkı bağlanması gerekiyordu çünkü sonsuzluk için gerçekten de kötü bir ilk intiba yaratıyordu. Ancak sonraki ruh daha da kötüydü. Kıyafetine bakarsak, yakınlarda ölmüş genç bir adamdı. Yüzünün yarısının kazınmış olduğunu hesaba katarsak, motosikletinin hemen yanına gömüldüğünü tahmin ettim.

Buns, "Kanatların benimkilere karışıyor. Kıpırdama, onları ayıracağım," diye inledi.

Kendi kanadını benimkinden ayırırken endişeyle yanında bekledim. Brownie hemen önümüzdeki kaldırımdaydı, solgun yaşlı bir kadın ve en az onun kadar ölü kedisinin yanında. Kedi Brownie'nin melek kostümünün menekşe renkli kanatlarıyla ilgilenmeye başlamıştı, sanki onlara saldırmaktan daha iyi hiçbir şeyi yokmuş gibi tüylerine bakıyordu.

Buns, Brownie ve ben, tüm kız birliği eviyle beraber melekler olarak adlandırılan iç çamaşırı gösterisindeki şu podyum mankenleri gibi giyinmiştik. Dantelli, destekli

sütyenin üzerine beyaz, kısa bir gecelik giyiyordum. Aşırı derecede kısa bir etek ve pembe melek kanatlarıyla beraber kıyafetim olduğum şey hakkında dalga geçme biçimimdi. Sadece Reed'in anlayacak olması gerçekten üzücüydü. Bu parti için Reed burada olacağı için oldukça heyecanlıydım ama ölü insanlar bunu mahvediyordu. Kelimenin tam manasıyla her yerdeydiler. Sanki mezarlık açıktı ve hayaletler tatil yapıyordu.

Buns, "Sanırım kanatlarımızı ayırdım. İşte tatlım, bu daha iyi," diye ekledi, kaşımın üzerinden bir tutam kaçak saçı aldı.

Kendisinin ve Brownie'nin doğum günüm için bana verdiği kelebek tokayı kullanarak saçımı arkaya tutturdu. Hediye ettikleri dört altın tokayı bu akşam yurttan ayrılmadan önce ustaca saçıma yerleştirmişti. "Seksi görünüyorsun tatlım," dedikten sonra bana gülümsedi.

"Teşekkürler, sen de öyle. Ve kelebekler için tekrar teşekkürler. O kadar güzeller ki. Bana Altın Kaz'ı hatırlatıyorlar," diye ekledim, çünkü arabasıyla aynı renkteydiler.

"Tekrar rica ederim tatlım. Alışverişe gittiğimizde Brownie onları gördü ve ikimiz de bunları sana almamız gerektiğini biliyorduk." Gülümsedi. İğrenç derecede ölü birinin içinden yürüyüp geçmemeye çalışırken beni Delt partisine doğru tekrar yönlendirdi.

Delt evine vardığımızda, ev azıcık giyinmiş kulüp melekleriyle dolup taşmıştı. Evin ahşap girişine çıkarken JT ve Pete bizi fark etti. JT işkenceci filmindeki o gerçekten korkunç adam gibi giyinmişti. Bir maske takmıştı ve gerçek mekanik ses çıkaran sahte elektrikli testere taşıyordu. Ona yaklaşırken, JT zincirli testereyi tehditkâr bir biçimde salladı, testerenin o titreyen sesi havayı doldurdu. Aniden sırtımı keskin bir acı kapladı ve adrenalin bedenime işlerken seğirme hissi takip etti. Endişeyle omzumdan baktım,

bir şeyin kostümüme takıldığını düşündüm ama garip bir şey göremedim.

JT maskesini çıkartıp bize sırıttı. "Resmi bulduk!" diye bizi haberdar etti. "Temizlik dolabındaki iç çamaşırlı melek posterinin diğer tarafına asmak kimin fikriydi?" diye sordu, karşılığında hepimize baktı.

"O Evie'nin fikriydi," diye yanıtladı Brownie. "Resmi direkt görüş alanında saklamanın başka bir yere götürüp saklamayı denemekten daha kolay olacağını söyledi. Bu yolla evden resmi çalmak yerine, sadece hareket ettirdiğimiz için suç hiç işlenmemiş oldu. Dekana resmi almadığımızı söylerken dürüst olabildik ve iç çamaşırı içindeki meleklerin posterini de asla indirmeyeceğinizi biliyorduk," dedi Brownie, bana bakarak ışıldadı.

"Bu korkunç Evie. Harikasın," dedi JT takdir ederek, bira şişesiyle beni selamladı.

Tekrar sırtımın seğirdiğini hissettim, dikkatim dağınık halde yanıtladım, "JT, sanırım Nietzsche şöyle demişti: 'Boşluğa bakarsan, boşluk da sana bakmaya başlar.'"

JT kahkaha atarak gürledi ve Pete'in yorumumdan zevk aldığını düşündüm ama pek de emin olamıyordum çünkü eski bir hokey kaleci maskesi giyiyordu, yani yüzünü göremiyordum.

"Hadi Evie, sana bir içki alalım," dedi JT, bizi kapıya götürürken hâlâ gülüyordu.

Bilardo odasına yerleştirilmiş birkaç soğutucu bulduk ve içeri girdiğimizde, bir oda dolusu erkek kulübü üyesinden alkış aldık. Biz reverans yaptıktan sonra her birimize soğutucudan birer bira verildi. Kızlar Remy'yle konuşurken etrafa baktım ve odanın köşesinde Will'i gördüm, beni izliyordu. Nefesimi tuttum, bana yaklaşırken dondum. Hayalet görüntüsü kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti.

Solduğumu hissederken Will'e, "Ne istiyorsun?" diye

fısıldadıktan sonra duvardaki resme baktım, böylece kimse kendi kendime konuştuğumu görmeyecekti.

"Reed bana senden bahsetti. Kampüsün oralarda görürsem sana göz kulak olmamı istedi. Onu arıyordum, uyarmak için geldim. *Halkım* arasında bahsin geçiyor. Ölüler bir insanın onları görebildiğini biliyor, bu yüzden hizmetinizi istemek için geldiler hanımefendi," dedi ciddiyetle. Konuşurken bana bakmıyordu, biri bizi gözlüyor mu diye sürekli etrafı inceliyordu sanki.

Korkuyla sindim. "Sadece yarı insanım," diye onu yumuşakça düzelttim.

Konuşurken yamuk bir gülümseme hayalet dudaklarına dokundu. "Evet, hanımefendi, öyle olduğunuzu düşünüyorum ama onlardan hiçbiri henüz bunu fark etmedi."

Elim tuttuğum şişeyi sıkmaya başladı. "Bütün bu ölü insanların buraya beni görmek için geldiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, güzel sanatlar binasındaki kocakarı verandada bana verdiğin tepkiyi görmüş ve herkese kampüste gören birinin olduğunu bildiğini anlatmış. Kocasının onu öldürmüş olmasına şaşmamak gerek," diye iğrenerek mırıldadı. "Bir saniye bile çenesini kapatamıyor. Ruhların çoğu, hâlâ sevenleri olanlar, kendileri için sevdikleriyle bağlantıya geçmeni istiyor..."

Çenem korkuyla kasılırken gözlerim onunkilerine doğru yükseldi. "Bunu yapamam, Will. Gerçekten göze batmamaya çalışıyorum."

"Evet, bunu da düşündüm. Reed bana anlattı. Bizi göremiyormuşsun gibi davranman gerek. Diğer ruhlar kim olduğundan habersiz, sadece sana rastlamayı umuyorlar," diye bilgece yanıtladı. "Onlar seni aramaktan vazgeçene dek gidip saklanmalısın. Bu dikkat çekecek. İstemediğin

türde bir dikkat," dedi ve söylediklerinin anlaşıldığından emin olmak için gözlerinin kısa süre üzerimde kalmasına izin verdi. Bacaklarımın korkuyla hissizleştiğini hesaba katarsak, durumu algıladığımı söyleyebilirdim.

"Uyardığın için teşekkürler, Will. En kısa sürede ayrılacağım." Will onayladı ve erkek birliğinin evinin dış duvarından geçerek gözden kayboldu.

Ayrılma niyetiyle Brownie ve Buns'ın yanından gizlice geçtim. Ölüler benimle iletişime geçmek istediği için partiden ayrılmam gerektiğini onlara yeterli bir biçimde nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Güvende olduktan sonra onlara anlatacak bir şey düşünmek zorundaydım.

Bilardo odasından çıktım. Ön kapıya gitmek için köşeyi döndüm ama giriş eşiğinin hemen ilerisinde iki genç adam görünce durdum. İkisi de kostüm giymiyordu ama beni durduran bu değildi. Beni durduran şey ikisinde de artık bana tanıdık gelmeye başlayan ışıltıların olmasıydı. Işıltıdan kastım inanılmaz güzellikti, insanların nadiren sahip olduğu, sadece meleklerin yüzlerinde gördüğüm güzellik biçimi.

Beni görmediler, en azından henüz görmemişlerdi ve ben biri müziği açtığı için minnettardım çünkü basın atışı kalbimin beni ele vermek için yaptığı her ne ise büyük ihtimalle onu gizlemesine yardım ediyordu. Koridorda gizlice aşağıya yürüdüm, meleklerle arama insanları alarak eğildim. Koridorun sonuna doğru kalabalık azaldığı için dikildim, melekler benim olduğum tarafa bakarsa diye "normal insan" gibi görünerek yürümeye çalışıyordum.

Koridorun sonuna vardığımda nabzım kulaklarımda atıyordu ve düzgün nefes alıp vermekte sorun yaşıyordum. Yoğun korku üzerime çöktü. Bedenimdeki her hücre geri bakmam ve meleklerin bana yakınlığını kontrol etmem için çığlık atıyordu ama ben direndim.

Aceleyle köşeyi dönüp kafası tahminen beysbol sopasıyla dağıtılmış bir ruhun içinden geçtim. Çenesi yamukça sallandı, dilinin çoğunu kaybetmişti. Sol gözü yuvasından dışarı sarkıyordu ama hâlâ bağlıydı. Tiksinç görünüyordu. İçinden geçmenin verdiği histen doğan iç çekmeyi engelleyemedim. Dondurucudaymışım ve statik elektrik tarafından çarpılıyormuşum gibi hissetmiştim. Can yakmıyordu, sadece korkutucuydu.

Tepkimi fark edince arkasını dönüp, "Hey! Seni arıyordum!" dedi ama sesi pek düzgün çıkmıyordu çünkü sadece dilinin bir kısmı olduğu için peltekçe konuşuyordu.

Onu duymamış gibi davranıp arka çıkışın merdivenlerine doğru aceleyle gittim. Uzaklaşma telaşı içinde doğaüstü hızla hareket ettim ve beni görecek kimsenin olmamasını umdum. Çıkıştan geçmeyi ve arkadaki otoparka gitmeyi başardım.

"Kızıl! Tam da bulmayı istediğim kız ve eşsiz görünüyor demek haksızlık olur. Freedie biraz önce sana bakmak için içeri gitti." Russell projektörün sarımsı yumuşak ışığı altında bana sırıttı.

Russell beyaz bir toga giymişti ve kırmızı, abartılı pelerin, saçındaki yeşil yapraklı defne ve deri sandaletlerle tam manasıyla bir Yunan senatörü gibi görünüyordu ancak oyun vakti benim için sona ermişti. Ruhları çeken yaratığı aramak için evi izleyen savaşçılardan kaçmam gerekiyordu. Beni burada bulmaları niyetinde değildim.

Hayalet gibi solgun hissederek konuştum. "Russell, dikkatle beni dinle ve lafımı kesme. Bana bugün verdiğin doğum günü hediyesini kullanma fırsatı elde etmek üzereyim. İçeride iki Sebastian var ve beni aradıklarını düşünüyorum. Gitmem gerek. Reed'i arayıp evine gittiğimi söyle. Anladın mı?" Sesim korkuyla titremişti.

Onaylamadan ve yüzündeki sırıtışın tüm izleri silinmeden önce Russell bir an bana baktı. Bana doğru ilerleyip kollarıyla beni yakaladı ve sıkıca sarıldı. "Seni götürebilirim, bir araba bulmama izin ver," dedi ama kafamı salladım.

"İyi olacağım. Onlar beni bulmadan gitmem gerek," diye fısıldadım kulağına. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? En iyi arkadaşımsın."

Bana daha da sıkı sarıldı, beni tekrar ayaklarımın üzerine bırakmadan önce kısa bir saniye yüzünü boynuma gömdü. "Biliyorum," diye yanıtladı. "Git," dedi gözlerinde korkuyla. Gözünün önünden aniden yok olup ardımda sadece parti için giydiğim sahte pembe kanatları bıraktığımda Russell'ın ne düşündüğünü sadece hayal edebilirdim.

Sessizce kasabada ilerledim. Yere hafifçe vururken ayaklarım neredeyse hiç ses çıkarmıyor, baş döndüren bir hızla neredeyse çabasız bir şekilde beni ileri itiyordu. Takip ediliyor muyum diye sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. Reed'in evinin uzun araba yolunda koştum, sadece giriş kapısını açmak için yavaşladım ve Andre'nin etrafta olabileceği ihtimalinden haberdar olduğum için normal bir hızda girdim. Bir anlığına kapıyı çalmayı düşündüm ama kibarlığı bir kenara atacak kadar çok korkmuştum, bu yüzden direkt giriş salonuna daldım.

"Reed," diye yüksek sesle bağırdım. Evde olsa, ismini fısıldasam bile beni duyabileceğini adım gibi biliyordum. Evde olmadığını hemen fark ettim, çünkü karnımda uçuşan kelebekler yoktu. *Lanet olsun, neredesin?*

Koridorun aşağısından gelen yumuşak kumaş hışırtısı birinin burada olduğuna ve kütüphanedeki sandalyeden kalktığına karşı beni uyardı. İleri yürüdüm ve Andre ile

konuşmayı umdum. Olduğum yerde donmadan önce sadece merdivenin önüne kadar gidebildim. Kütüphanede duyduğum Andre değildi. İnsan bile değildi.

Karşımdaki meleğin mükemmel endamını inceledim. Yirmi yaşında gibi görünüyordu. Sıradan bir kot ve tişört giymiş, basit kıyafeti bile seksi yapmayı becermişti. Uzundu. Düzgün bir vücut yapısı ve yoğun kahverengi saçlarla buz mavisi gözleri vardı. Gözleri öyle harika bir maviydi ki, bir kere gördüğünüzde asla unutamazdınız. Beni incelerken kaşlarını çatması bir şekilde tüm paketin güzelliğini bozmuştu. Bende mükemmellikten gelen bu tepki yerine, haftanın her günü çirkinliği tercih edeceğim izlenimini bırakmıştı. Melek lisanında konuştu. Emreden bir ton kullanmıştı. Elbette tek kelimesini bile anlamadım ama her ne söylüyorsa çok güzeldi.

Tereddüt içinde benden bir tepki beklediğini gördüm, bu yüzden silkmek için omuzlarımı kaldırdım. Koyu kahverengi kaşları, tehditkâr halde buz mavisi gözlerine yaklaştı yavaşça. Sonra ciddi kaşlarına eşlik eden ilkel, alçak hırlama korkumu ikiye katladı.

Boğazımdaki kasılmayı iterek hemen konuşmayı denedim. "Özür dilerim." Sesim titredi. "Dilini anlamıyorum. İngilizce konuşman gerek."

Bir kaşı azıcık kalkarken gözleri büyüdü. Kaşlarının tekrar çatılması bir an sürdü. Halimin umutsuz olduğunu fark edince ön girişe göz ucuyla bakıp mesafeyi hesapladım. Kaçmam için çok uzaktı. Omzumdan geriye bakınca ikinci kata çıkan merdiveni gördüm. Düşünmeden merdivene geri adımlarla gitmeye başladım. Yukarı kaçmayı denemeye karar vermiştim. Denemenin bir anlamının olmadığını zaten fark etmiş olsam da, en azından kaçmayı denemem gerekiyordu. Karşımdaki melek tehlikeli bir ka-

tildi, büyük ihtimalle hiçbir şansım yoktu. *Tanrım, lütfen... Dikkatinin dağılmasına ihtiyacım var.*

Meleğin cebindeki telefon çalmaya başlayınca sesinden dolayı irkildim. Gözlerini benden hiç ayırmadan telefonu cebinden çıkarıp yanıtladı. Arayanla konuşmadı ama karşı tarafın söylediklerini dinledi.

Merdivene doğru yavaş yavaş ilerlerken kalbim göğsümde acıyordu. İlk basamağa ayağımı koydum ve diğer ayağımı da ikinci basamağa. Geri geri merdivenlerden çıktım, hâlâ karşımdaki yırtıcıyla yüz yüzeydim. Meleğin mavi gözleri beni takip etti. Yaptığım her şeyi değerlendirse de, henüz bana doğru bir hareket yapmamıştı.

Konuştuğunda meleğin yumuşak, ölümcül tonu yüzünden korktum. "Hayır, sanırım kalacağım. Az önce içeri çok ilginç bir şey girdi."

Arayan bir şeyler söylüyor olmalıydı çünkü melek tekrardan sadece dinledi. Ayağımı üçüncü basamağa koydum ve diğerini de dördüncüye. Melek beni terleten bir yoğunlukla izlerken merdivenlerden yukarı çıkıyordum. Sırtımın seğirdiğini hissettim, yabancı acıyı göz ardı ederek karşımdaki tehlikeye odaklanmaya devam ettim.

Meleğin ifadesi kararadı. "Bunu neden kendin halletmedin?" diye sordu iğrenerek.

Ayağımı beşinci basamağa koydum ve diğerini de altıncıya. Melek bana hırladı. Oldukça korkutucu bir sesti, kalbimin göğüs duvarlarına çarpmasına neden oldu. Dikildiğim altıncı basamakta dondum.

Telefonuna doğru hırlarken meleğin sesi gürledi. "Bu ihtimali göze almaya hazır mısın?"

Öfkesi yüzünden kasıldım, bacaklarım titremeye başladı. Melek o anda bana, sonra da kapıya doğru bakınca ayağımı yedinci basamağa koydum ve diğerini de sekize.

Sinirle bana dik dik baktı. Basamaklarda dondum, bakmadığında hareket etmemişim gibi davranıyordum.

Çenesi kasıldı. "Kurtarılabilir, tekrar boşluğa gönderirsem değil..." Melek dokunaklı bir tonda konuştu.

Ayağımı dokuzuncu basamağa koydum ve diğerini de onuncuya, sonra sırtımda bir yırtılma acısı hissettim. Derin, nefes nefese solumama neden oldu. Acıyı göz ardı etmeye çalıştım çünkü sadece birkaç basamak aşağımda olan kızgın meleğin tehdidi karşısında önemsizdi. Elimi tırabzanda yukarı kaydırdım, sinsi sinsi yukarı çıkmaya çalışıyordum hâlâ.

Melek telefona doğru, "Belki de bu konuda bakış açını kaybettin," dedi tekrardan. Gözlerini benden ayırarak öfkeyle etrafa bakındı.

Ayağımı on birinci basamağa koydum ve neredeyse diğerini de on ikiye koyacakken kesici bir acı beni durdurdu. Sonraki nefesimde ciğerlerimdeki tüm hava bedenimden zorla boşaltıldı. Aşağıdaki meleğe baktım, bana olan şeye tepkisini çaresizce ölçmeye çalışıyordum. Tamamen donmuş, soğuk mavi gözleriyle beni izliyordu. Başka bir yumruk beni salladı ve tekrar nefes almak için mücadele ettim. Kulağa rüzgârda salınan paraşüt gibi gelen bir şey sırtımdan zorla geçmeye çalışıyordu. Tişörtüm ve sütyenim düşerken tam olarak aynı anda parçalanma, yırtılma sesleri çınladı. Merdivende yarı çıplak kaldım

Ellerimi göğüslerime kaldırarak onları karşımdaki yabancıdan gizledim. Şok zihnimdeki kafa karışıklığını delip geçerken, kanat çıkardığımı fark ettim. Aşağıda, girişteki meleğe bir kez daha baktım, güzel gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şeyle beni değerlendiriyordu. Bunun kaçmak için tek şansım olduğunu fark edince fırsatı kullanmaya karar verdim.

Hızla döndüm. Kanatlarım açılıp kendi kafalarına göre

hareket ederken kalan basamakları hızla çıktım. Reed'in odasına vardığımda kapıdan içeri daldım. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Kapıdan geri geri uzaklaşırken melek diğer taraftan tekmelediğinde kıl payı uzaklaşmayı becerdim. *Lanet olası güçlü melek!*

Kollarım bedenimin önünde çapraz halde geri yürümeye devam ettim. Beni odaya girerek takip etti. Keskin, yırtıcı gözleri beni izledi ve bir anlığına buzlu derinliklerinde kendi yansımamı görebildiğimi hissettim. İçine bana karşı acıma ya da merhamet olmadığını görebiliyordum. *Beni Reed'in odasında öldürecek. Ya bitirmeden önce Reed içeri girerse? Reed'i de öldürür mü?*

"Telefondaki Reed miydi?" diye sordum. Yanıt vermedi ama bir anlığına peşimden gelmeyi bıraktı. "Buraya geliyor, değil mi?" Tekrar panikledim. Sorum sessizlikle buluştu. "Beni öldüreceksin, değil mi?" Cevabı tahmin etsem de sordum, niyetini biliyordum. "Acele etmen gerek. Sen hallederken Reed'in içeri girmesini istemiyorum. Beni savunmayı deneyecek ve yaralanmasını istemiyorum. Bu yüzden hızlı ol... Lütfen." Geri çekilirken korunmak için girdiğim çömelme pozisyonundan çıktım.

Kollarımı yanıma indiremiyordum, bu yüzden göğüslerimin üzerine bastırdım ve gözlerimi kapattım. Nefesim kısa, zorlukla alınan soluklar halinde geliyordu ve kalbim sinekkuşunun kanatları gibi vuruyordu. Evdeki saatlerin aynı anda tik tak attığını duyuyordum. Reed bunu nasıl becermişti bilmiyordum ama saatler mükemmel bir senkronizasyonda çalışıyordu. Ayrıca odada Reed'in kokusunu duyabiliyordum ve bu beni rahatlatıyordu.

Zaman geçerken vakit için endişelenmeye başladım. Saatler ilerliyordu. Zaman tükeniyordu. Reed her an gelebilirdi. Korku beni boğarken yüzümün yanından ter damlaları aktı ve titreyen elimin arkasıyla onları sildim.

Küçümser bir tonda, "Neden korkuyorsun? Bana günahlarının bağışlanacağı söylendi," dedi melek karşımdan.

Konuşmak için dudaklarımı ıslattım çünkü ağzım kurumuştu. "Belki insan tarafım ölümden korkuyordur," dedim neredeyse fısıldayarak, gözlerimi açmadım. "Hatırladığım tek şey bu ömür. Bildiğim tek şey bu ve günahlarımın bağışlanacağından emin değilim. Reed öyle düşünüyor ama kötü olabilme olasılığım var, bu durumda beni Sheol'a gönderiyor olacaksın. Oranın pek de eğlenceli olmadığını işittim, bu yüzden Reed'in haklı olacağını umuyorum ama hangisinin olacağını sanırım bulmak üzereyim. Seni cennette görürsem ne âlâ. Görmezsem, eh, o zaman iyi iş çıkardın. İki şekilde de Reed gelmeden bunu yaparsan, seni affediyorum."

"Yılan gibi dilin var. Beni neden affedesin?" Artık öfkeliydi ya da sinirleri bozulmuştu.

Ona cevap verirken tereddüt etmedim. "Çünkü düşünebildiğim en kötü şey Reed'in herhangi bir yerde var olmaması. Yok edilmesi dışında her şeyi affedebilirim. Lütfen, şimdi yap. Dönmeden önce," diye yalvardım. Endişe yüzünden midem bulanıyordu. Titreme beni esiri ederken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum.

Melek inanamayarak, "Biraz önce seni öldürmem için bana yalvardın mı?" diye sordu. Hâlâ o kadar yakındı ki nefesini saçımda hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda karşımda dikildiğini gördüm, buz mavisi gözleri içime işliyordu. "Şey, biraz. Sanırım. İstersen daha iyi bir iş çıkarabilirim." Dizlerimin üstüne çöktüm ve alnımı altımdaki halıya dayadım. "Lütfen acele et, böylece Reed'e zarar vermene gerek kalmaz," dedim yumuşakça.

"Bir Serafimsin ve bana boyun mu eğiyorsun?"

Yerdeki pozisyonumdan kafamı kaldırarak ona baktım.

Önümde dizlerine çöktüğünde gözlerim büyüdü. "Özür dilerim... Serafimin ne olduğunu bilmiyorum." Dizlerimin üzerine yükseldim ve kollarımı tekrar göğüslerimin üzerinde çapraz yaptım.

Şok içinde, "Serafimin ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım, tepkisi için bekliyordum. "Serafim meleklerin en yüksek rütbesidir. Onlar Tanrı'nın korumalarıdır."

Tereddüt içinde, "Serafim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum. Azalma belirtisi göstermeyen, titreten korkuyu bastırmaya çalışıyordum.

Uzandı. Kanadıma dokunurken kaçmamaya çalıştım. Dokunuşuyla beraber kanatlarım titremişti. "Kanatların ateş kırmızısı."

"Öyleler mi?" diye sordum, çünkü henüz onları görmemiştim. Bu yırtıcıya o kadar odaklanmıştım ki onları değerlendirme fırsatım olmamıştı. Arkama doğru bakınca gerçekten de koyu kırmızı olduklarını gördüm. *Çok da küçükler, sadece belime erişiyorlar. Reed'in güçlü kanatları gibi değiller,* diye düşündüm hayal kırıklığıyla.

Sesimde hayal kırıklığıyla, "Neden bu kadar küçükler?" diye sordum.

Melek bana yarım bir gülümseme atarak beni şaşırttı. "Bu akşamdan önce kanatlarını daha önce hiç görmemiş miydin?" Kafamı salladım. "Kaç yaşındasın?"

"Yeni on sekiz oldum," dedim titreyerek, bedenim korkunun getirdiği yorgunluk yüzünden çökmeye başlamıştı. Zihnimin derinlerine bir düşünce girdi ve bilincimde köklendi. Kendimi durduramadan önce meleğe, "Lucifer'in rütbesi nedir?" diye sordum.

Buz mavisi gözleriyle yüzümü taradı. "Lucifer bir Serafim."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken nefesim kesil-

di. Nefes alırken iki damla gözyaşı düştü. Boğazımı yakan hıçkırığı tutmaya çalışıyordum. Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Duygularıma acımasız bir güçle egemen oldum ve kontrolü ele aldım. Yumruğumun arkasını kullanarak gözyaşlarımı sildikten sonra tekrar kollarımı önümde çapraz yaptım. Kafamla onaylayarak bana biraz önce söylediğini kabul ettim.

"Eğer senin için hepsi aynıysa, daha fazla öğrenmek istemiyorum. Hadi şunu yapalım, tamam mı?" Yenilmiş hissediyordum.

"Neyi yapalım?"

"Vurmak... Ya da cezalandırmak mıydı? Ne diyorsan işte. Reed gelmeden önce, unuttun?" Yoğun duygularımı engellemeye çalışıyordum.

"Sürgünlerin burada olmandan sorumlu olup olmadığını bilmiyor musun?" diye sordu sorumu göz ardı ederek.

Kafamı salladım. "Babamla hiç tanışmadım. Yakın zamana dek bir melek olduğunu bilmiyordum."

İfadesi düşünceli hale geldi. "Geldiğimiz yerde birçok Serafim var. Tanrı'nın seni yaratmak için onlardan birini seçmesi mantıklı olurdu," diye fikir yürüttü.

Bitkin halde, "İyi hissetmemi sağlamaya mı çalışıyorsun?" diye sordum ona hafifçe gülümseyerek. Başım ağrıyordu. Görüşümde siyah noktalar yüzünce tekrar sallandım. "Reed'in rütbesi ne peki?" Kendimi yakaladım ve topuklarımın üzerinde dengemi korumayı denedim.

"Benimkiyle aynı, Güç meleği. Sürgünlerin dünyayı ele geçirmesini engellemek ve kâinattaki dengeyi korumak için yaratıldık," dedi otoriter bir şekilde.

Dudaklarım büküldü. "Ve ben de tam tersini yapmak için yaratılmışım gibi görünüyor. Sadece varlığımla her şeyin dengesini bozuyorum," diye duygusuzda açıkladım.

Kaşlarından biri kurnazca kalktı. "Belki... Ya da belki

de sen mükemmel dengesindir: insan ve melek," dedi, sanki bu bilmecenin tüm açılarını inceliyordu.

Garaj yolunun hemen ilerisindeki asfaltta lastikler çığlık attı ve gözlerim daha da büyüdü. Melekle yapmak istediğim pazarlık için zaman dolmuştu. Yoldaki çakıl taşları, arabanın tekerlekleri onları arkaya doğru fırlatırken çatırdadı. Frene kulağa son anda gibi gelen bir anda bastı. Bu ses ve Reed'in sesinin girişten gelmesi arasında zar zor bir nefes vardı.

"Evie!" dedi ama ona cevap veremedim. Buraya gelmesini istemiyordum. Güvende olmasını istiyordum. Gözlerim yalvararak karşımdaki meleğe döndü çünkü bunu gerçekleştirebilecek güce tek o sahipti.

Melek, "Burada," diye seslendi. Oturdu ve beni izlemeye devam etti. Saniyeler içinde Reed odadaydı, beni kollarıyla sardı. Kafamı göğsüne bastırırken bizimle beraber odada birinin olduğu gerçeğini göz ardı etti. "Ona zarar vermedim," dedi melek Reed'e kendini savunan bir tonda konuşarak.

Hâlâ bir bütün olduğumdan emin olurken Reed alnını benimkine dayadı ve sonra gitmeme izin verdi. Odadaki diğer meleğe hızla döndü. Reed'in gömleği hemen yırtıldı ve bedeninden düşerken koyu gri kanatları tehditkâr bir şekilde, kavisle yükseldi. Diğer meleğe doğru uçup onu kapıdan çıkardı ve koridora götürdü.

"Reed yapma! Bana zarar vermedi! Lütfen dur!" Tekrar çarpışarak, birbirlerine yapışmış halde kapıdan geri girdiklerinde yalvardım.

Diğer melek kendi açık kahverengi kanatlarını çıkararak mobilyaları devirdi ve raflardan sanat eserlerini düşürdü. O ve Reed sanki arenadaki gladyatörler gibi odanın merkezinde öne arkaya gidip geldiler. Diğer melek onu savurmadan önce Reed birkaç acımasız yumruk indirdi.

Reed onu izlemeye devam etti, savunmasını delecek başka bir açı arıyordu.

"Zephyr!" Reed karanlık bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bir parçası insan. Kalbinin hızla attığını duyamıyor musun? Korkudan bayılmadığına şaşırdım." Dişlerini gıcırdattı. Menteşelerinden tehlikeli bir açıda sallandığını gördüğünde, "Kapıma ne yaptın?" diye sordu.

Zephyr savunma halini korudu, konuşurken omuzlarını kapıya doğru silkti. "Kapıyı kilitlemişti. Buraya varmadan önce onu tutmam gerekirdi ama kendisi hızlı çıktı. Benden hızlı koşabilmesine şaşırdım." Takdir ederek bana gülünce dilimi ona çıkarma dürtüsüyle savaştım.

Dikkatlerini çekerek, "Beni öldüreceğini düşündüm," dedim sessizce. Bunu devam ettirmeye çalıştım, birbirlerini öldürmelerine engel olmayı umuyordum.

"Seni öldürme niyetindeydim." Sesi ipek gibi olsa da ağzından çıkan her kelimeyi kastettiğini biliyordum. "Reed'in telefonda senin hakkında konuşma şeklinden sonra sana baktım. Sana yardım etmesi için onu ikna ettiğini düşündüm."

"O zaman beni neden öldürmedin?" Reed'in gittikçe daha da gerildiğini görüyordum.

Zephyr, "Beni yapmamaya ikna ettin," diye yanıtladı. Reed'e baktı ve şiddet peşinde olmadığını gördü, konuşmamızı dinliyordu.

"Bunu nasıl yaptım?"

"Hayatın için korkmadın ya da pazarlığa girişmedin ama Reed'inkini kurtarmak için kendi hayatını teklif ettin." Reed, Zephyr'in kelimelerine tepki olarak hırladı. "Ama yapacağım için beni affetmen elimi kolumu bağladı. Yüreklisin..."

"Zephyr, tekrardan Evie'ye böyle bir şey yaparsan ölmek için dua eder hale getiririm seni," dedi Reed.

Zephyr homurdandı. Birbirlerini şüpheyle, o gün gelirse diye rakibi ölçüp biçerek gözlüyorlardı. Zephyr'in ciddi tondaki yanıtı, bu akşam başımdan geçen her şeyden daha fazla şok etti beni. "Ona zarar vermek isteyen her şeyi öldürürüm."

Ayaklarımı odadaki banyoya sürürken uyuşuk ve ağır hissediyorlardı. Vardığımda arkamdan kapıyı kapattım. Yorgun halde ahşaba yaslandım. Kilitlemek istiyordum ama ikisinden biri içeri girmek isterse fark etmeyeceği ilk elden gösterilmişti. Burada paramparça olma dürtüsüyle mücadele ettim. Boğazım dökülmemiş yaşlarla yanıyordu ama ağlamaya başlarsam durmayacağımı biliyorum, bu yüzden onları tuttum. *Zephyr gidene kadar banyoda kalacağım.*

İşimi gördükten sonra lavaboya elimi yıkamaya gittim. Kendi yansımamı aynada gördüğünde şok o sırada hissettiğim en baskın duyguydu. Gerçekten kanat çıkarmıştım; başka türlü tarif edemezdim ve sadece kırmızı değil, kıpkırmızıydılar. Reed'in kömür rengi kanatları ve Zephyr'in açık kahverengi kanatlarının yanında ufak, neredeyse narindiler. Benim kanatlarım sadece belime ulaşıyorken Reed'inki daha uzundu, neredeyse tüm bedenini baştan aşağı katediyordu.

İstersem onları hareket ettirebilir miyim? Onları kaldırmaya odaklandım ama çok az başarı sağladım. *Belki de yorgun olduğun için.* Kendime aynada baktım. Güçten düşmüş görünüyordum. *Hareket ettiremiyorsam, onları nasıl içeri koyacağım ki? Üstümü bile giyinemiyorum!* İğrendiğimi hissederek aynadan döndüm ve açık kapıda Reed'in dikildiğini gördüm. Nefesim kesildi, ellerimi tekrar göğüslerimi kapatmak için kaldırdım.

Reed endişe gösteren bir hareketle elini kaldırdı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim. Sana giyecek bir şey

getirmiştim," dedi beni rahatlatarak. Banyoya girdi. Elinde kaşmirden yapılma gibi görünen, uzun kollu, siyah bir giysi vardı. Benim kötü kız kırmızısı, ufak ve cılız kanatlarıma tepkisini görmek istemiyordum.

"Önceden sana bunlardan birkaç tane almıştım, ihtiyacın olacağını tahmin ettim. Bak bu üst önden geçiyor ve arkadan bağlanıyor. Kollara kollarını sokuyorsun ve ensendeki kurdele sırtını sabitliyor. Siyah giysinin sırtı yarıya kadar neredeyse yok ve korse gibi iki taraftan başka kurdele geçiyor, böylece kanatların dışarıda kalabilir ya da onları geri çekebilirsin. Sadece kurdeleyi sıkıca çekmen ve belinin şurasında bağlaman gerek. Kanatlarını özgürce hareket ettirmeni sağlarken kumaş bedeninde, yerinde kalıyor."

Onayladım, yukarı bakmadan giysiyi elinden aldım. Ona sırtımı dönüp giydim. Ensemdeki kurdeleyi bağlamayı denedim ama ellerim titriyordu, bu yüzden beceriksizce onunla uğraştım. Reed nazikçe elimi ittirdi ve kurdeleyi benim için bağladı. Sonra belimdeki kurdeleyi de hemen halletti. Beni kendisine çevirerek sıkıca kucakladı. Neredeyse ağlayacaktım ama dayanmayı başardım.

Reed, "Çok sessizsin Evie. Ne düşündüğünü bana söylemen gerek," diye zorladı.

"Bunun bir üst olarak çok zekice bir tasarım olduğunu düşünüyorum. Kumaş çok yumuşak ve sıcak. Teşekkürler," dedim. "Minik kanatlarımı nasıl geri çekeceğimi öğrenene kadar etrafta çıplak dolaşacağım için endişeleniyordum." Son bölümde yeni uzuvlarım için bir derece küçümseme vardı.

"Kanatlarını sevmedin mi?" Sesi şaşkındı.

Göğsünün ortasına bakarak, "Pek değil... Neden bu kadar ufaklar ve neden onları oynatamıyorum?" diye sordum.

Renkleri hakkında bile konuşmak istemiyorum.

"Evie, kanatların mükemmel," dedi Reed ve kaşları-

mı çattığımda gözleriyle buluşmam için çenemi kaldırdı. "Gerçekten, kanatların mükemmel. Genç olduğun için şimdilik ufaklar. Zamanla büyüyecekler ama şu anki hallerinden daha güzel olamazlar. Yakında onları kontrol edebileceksin. Biraz zaman alacak ama öğreneceksin," derken yavaşça kanadımı okşadı.

"Onları sevdin mi?" diye şaşkınlıkla sordum. "Kanatlarımda bir sorun olduğunu zannetmiştim."

"Evie, onları ne kadar sevdiğime dair bir fikrin yok," dedi kederle. "Sen gördüğüm en güzel yaratıksın."

"Bu nasıl mümkün olur ki? Kırmızılar!" diye nazikçe açıkladım. "Neden beyaz ya da seninki gibi gri değiller?"

"Bir Serafim olduğun için kırmızılar. Eğer Başmelek olsaydın beyaz olurlardı ya da benim gibi Güç meleği olsaydın birçok başka renk olabilirlerdi. Yalnız Serafim bu renk kanatlara sahip ve bu da Başmelekler, Tahtlar, Erdemler, Kerubiler ve Güçlerden daha kıdemlisin demek ama bunun seni etkilemesine izin verme çünkü buradayken hâlâ beni dinlemek zorundasın," diye açıkladı gülümseyerek.

"Komikleşme. Nasıl birisinden kıdemli olabilirim ki? Mutantım ve dikkat etmediysen, çoğu melek ruhumu içimden çekmekten büyük zevk alırdı," dedim aptalca. "O gün kayıtta mahvolduğumuzu söylerken haklıydın. Ben mahvoldum değil mi? Hayatta kalamayacağım."

"Biraz önce tüm olumsuzluklara rağmen hayatta kalmayı başardın. Sürgünleri öldürmeye gelince Zephyr bir makine ve sen onun karşısında hayatta kalmayı başardın," dedi ciddiyetle. "Sadece bu da değil, seni korumak için savaşacağına da bahse girerim. Onu kazandın ve o güçlü bir dost. Ayrıca davetteki sürgünden de hayatta kaldın ve benden de hayatta kalmayı başardın. Üzerimizde bir çeşit gücün var. Her durumda bizi kendi tarafına döndürecek

zayıflığımızı buluyorsun gibi görünüyor. Sürgün bile büyülenmişti."

"Sebastian'dan sen orada olduğun için kurtuldum ve sana gelince, elimde kelebekler vardı," diye yumuşakça yanıtladım. "Zephyr konusunda emin değilim. Beni ölesiye korkutuyor."

Konuşurken Reed'in yüzü asıldı. "Bu akşam burada olmadığım için özür dilerim. Sana ne olacağını düşündüğümde... Eğer sana zarar verseydi, ne yapardım bilemiyorum," dedi gergin halde. "Doğum günü hediyeni almak için Chicago'ya gitmiştim. Sana partide verecektim ama şehre geri dönüş yolundayken Russell aradı. Buraya geldiğini ve nedenini söyledi. Zaten Zephyr'den bir çağrı almıştım, hayaletler kasabanın etrafında olduğu için burada olduğunu söylüyordu. Onları neyin hareketlendirdiğini hiç bilmiyorum..." dedi kötü zamanlamaya sinirlenerek.

"Zephyr şehirdeki tek melek değil Reed. Delt evinde iki tane daha melek gördüm. Russell'dan seni aramasını istedim. *Russell!* Russell'ı aramam ve iyi olduğumu söylemem lazım. Onu partide bıraktım ve telaşlıydım. Neden gitmem gerektiğini biliyordu. Çok endişelenmiş olmalı... Ve ona kimse göz kulak olmuyor!" Nefesim kesildi. Reed'in elini telaşla tuttum ve şehirde neden hayaletlerin olduğunu bildiğim gerçeğini kenara attım. "Lütfen, telefonunu kullanmama izin ver."

Reed bana telefonunu verdi ama tuşlamadan önce durdum. Dışarıdaki garaj yolunda lastiklerin taşı ezdiğini duymuştum. Bu yeni bir ziyaretçinin geldiğini duyurdu ve kendisi çok hızlıydı. Araba evin kapısının önünde çabucak durdu. Sonra birisi arabadan dışarı fırlayıp arabanın kapısını kapatmakla bile uğraşmadı.

Russell bağırırken ön kapı çarparak açıldı. "Kızıl!"

Telaş içinde Reed'e, "Lanet olsun! Russell! Ne yapmalı-

yım? Beni böyle göremez! Bu şeyleri nasıl içeri sokarım?" diye sordum aynaya geri dönerek. Onları tekrar oynatmayı denedim ama kıpırdamıyorlardı.

"Endişelenme, onu gitmesi için ikna edeceğim," diyordu ben onun kolunu tutana kadar.

"Hayır, bunu yapamazsın! Russell'a göz kulak olmam gerekiyordu, hatırlıyor musun? Kalmasını sağlamalısın ve kanatlarımı yok etmeme yardım etmen gerek!"

"Ama kanatlarını seviyorum," dedi, onları tekrar okşarken sevimlice gülümsedi.

Yemin ederim, bunu yapmaya devam ederse kedi gibi mırlayacağım. Şimdi bunu düşünme, sadece odaklan!

"Lütfen!" dedim sıktığım düşlerimin arasından. Gözlerimi kapattım ve ellerimi yumruk haline getirdim.

Saniyeler içinde banyodan çıkmıştı ama nereye gittiğini pek merak edemedim çünkü neredeyse hemen döndü. Şüpheli bir şekilde konyak gibi kokan, dolu bir bardak getirip bana verdi. "Bunu iç. Rahatlamana yardım edecek. Sonra onları geri çekmeyi umut edebilirsin. Paniklersen geri gitmeyeceklerdir. Ben gidip Russell'la konuşacağım ve sonra geri döneceğim."

Bir saniye sonra Reed tekrar gitmişti ve aşağıdaki girişte Russell'la konuştuğunu duyabiliyordum. Bundan kısa süre sonra Russell'ı kütüphaneye doğru götürdü. Konyağımın tadını çıkaracak zamanım olmadığından koca bir yudum almak için kafaya diktim. Neredeyse ölüyordum. Öksürdüm, hırıldadım ve iki dakika boyunca sadece kesik kesik nefesler alıp verebildim.

Banyoya tekrar girerken Reed gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Evie, senin etrafındayken asla sıkılmayacağım. Tüm bardağı mı içtin?" Sırıtıyordu.

"Evet, şimdi bana kanatlarımı nasıl içeri sokacağımı

göster." Duyguyla hiçbir alakası olmayan ama konyakla tamamen ilişkili yaşlarımı gözlerimden sildim.

Reed kulağıma eğilirken, "Gevşemen lazım, rahatla," diye fısıldadı, nefesiyle kulağımı gıdıkladı.

"Nasıl rahatlayabilirim ki? Russell birkaç dakika önce beni öldürecek olan bir melekle aşağıda ve ben de burada bir çift parlak kırmızı kanat sırtımdan çıkmış vaziyette tıkılı kaldım. Sen de bana yardım etmiyorsun!" dedim sinirle, kanatlarımı bedenime geri sokmayı deniyordum. Reed'in yönüne bakınca onu sırıtışını bastırırken gördüm. "Bir de gülüyor musun? Bu sana komik mi geliyor?"

"Zephyr ile tanıştırdığımda Russell'ın yüz ifadesini görmeliydin asıl. Burada bizimle yalnız olduğun için morali bozulmuş görünüyordu," dedi Reed, gülüyordu. "Zephyr de Russell'la tanıştığı için pek memnun değildi. Neden acaba..."

"Reed! Aşağıya git ve Zephyr'in Russell'ı öldürmediğinden emin ol."

"Zephyr Russell'a zarar vermez. Eğer Russell aptalca bir şey demezse tabii." Tasasız bir şekilde lavabo tezgâhına yaslandı.

"Reed! Yardım et!"

"Yardımımı mı istiyorsun?" Kafamla onaylayıp ona baktım. "Peki, yardım edeceğim."

Lavabo tezgâhından ayrılarak yavaşça bana yaklaştı, gözlerini benden hiç ayırmadı. Hızla ayaklarımı yerden kesip sertçe beni tezgâha oturttu. Ne yapacağını beklerken içimden heyecan verici bir beklenti geçti.

Bacaklarımın arasında dikildi ve saçımdaki kelebek tokalarını teker teker çekip çıkararak tezgâha bıraktı. Gözlerim bu sırada meleksi yüzünün tatlı hatlarını yiyip bitiriyordu. Saçım sırtımda serbestçe sallanırken eli enseme, saçlarının altına kaydı. Elini yumruk yaparak sıkıca avuçladı. Kafamı geri çekti, böylece yüzüm yukarı bakacaktı.

Dudaklarını çıldırtan bir ağırlıkta benimkilere yaklaştırdı. Dudaklarımız en sonunda buluştuğunda, öpüşü beni konyaktan daha fazla yakarak sarhoş etmiş, yüzümün kızarmasına ve soluklarımın çaresizleşmesine neden olmuştu. Kollarının üstünü ellerimle tuttum, onu kendime çekmeye çalışırken tırnaklarım hafifçe koluna battı.

Reed dudaklarıma doğru, "İşte bu Evie, beni kendine çekmeyi dene," diye fısıldadı. Bacaklarımı beline doladım. Sadece dakikalar önce bir daha asla onunla paylaşamayacağımı düşündüğüm umutsuz bir tutkuyla öptüm. Sonra Reed benden uzaklaştı.

Gözlerimi açarken yoğun hüsran beni ele geçirdi. "Neden duruyorsun?" Nefes nefese haldeyken bir cevap istedim. Yüzü bana kalırsa biraz fazla kibirli görünüyordu.

"Başardın," diye gülümsedi. Kafam karışmış görünmeliydim çünkü "Kanatların..." diye açıklayarak arkamdaki aynayı gösterdi.

Omzumun arkasından baktım, artık aynada kanatlarımı göremiyordum. Tekrar insan gibi görünüyordum ama biraz hayal kırıklığı hissetmeme engel olamadım çünkü uzun sürmemişti ve onları geri çekme yöntemi çok ama çok tatmin edici olmuştu.

"Ah," dedim boş boş, parmak uçarımla şiş dudaklarıma dokudum. "Rahatlamam gerektiğini söylediğini sanıyordum. Rahatlamış hissetmiyorum." *Ateş beni yakıyormuş gibi hissediyorum.*

"Bunu yapmanın başka bir yolu," diye yanıtladı yakan gözlerle. "Beni kendine çekmeye o kadar odaklanmıştın ki bunu kanatlarına yapmayı başardın."

"Ah," dedim tekrar. "Teşekkürler."

"Hayır, ben teşekkür ederim," dedi yumuşakça. Öne eğildi ve dudaklarıyla boynumu okşadı. Sonra fısıldadı. "Şimdi aşağıya inmeyi istiyor musun?"

"Aşağıya?" Kekeledim.

"Russell... Kütüphane..." Hâlâ boynumu hafifçe öpüyordu.

"Şey... Hı hı, evet," diye inleyerek kendimi ondan uzaklaştırdım. "Russell beni aramaya başlamadan önce aşağıya insem iyi olur. Odana ne olduğunu açıklamayı denemek istemiyorum." Tezgâhtan aşağıya atladım. Kafaya diktiğim alkol beni "rahatlattığı" için kendimi tezgâha tutunarak düzelttim. "Bu ilginç olacak," diye mırıldanıp omuzlarımı dikleştirdim. "Zephyr hâlâ aşağıda mı?" Tereddüt içindeydim çünkü onu bir daha asla görmek istemiyordum.

"Evet. Hâlâ burada. Seninle biraz daha konuşmak istiyor. İlgi çekicisin... Sen sorularına cevap verene kadar kendi isteğiyle onu gönderebileceğimi sanmıyorum," dedi beni banyodan dışarı çıkarırken.

"Ya sorularına yanlış cevap verirsem?" diye sorarken korku tekrar içime işledi. İçimde kanatlarımın huzursuzlukla kıpırdanmasına neden oldu. Rahatlamam gerekiyordu, yoksa tekrar dışarı fırlayacaklardı. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım.

Reed, "Yanlış cevap vermeyeceksin," diye bana güvence verdi. Benimle kütüphaneye kadar el ele yürüdü.

Zephyr ne yapacak diye endişelenemedim çünkü beni görünce Russell hemen koltuğundan kalktı. Ben tek kelime edemeden beni havaya kaldırdı. Bedenimden soluğumu çalarak kocaman sarıldı. Odadaki meleklerden gelen alçak hırlamalara rağmen, garip bir şekilde rahatlamış hissediyordum.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı geldin Russell?" Meleklerden biri, Russell'ın bana yeterince sarıldığına karar vermeden önce beni ayaklarımın üzerine bırakacağını umuyordum. Meleklerin sabırsız nefes alıp verişlerine bakarsak, bu pek de uzun sürmeyecekti.

"Freddie'ye yurdumuzda bir şey unuttuğumu söyle

dim, bu yüzden bana arabasının anahtarlarını ödünç verdi. Hâlâ arabasında kıyafetlerim vardı, üstümü de yolda değiştirdim," dedi Russell ciddi ciddi, onu giyerken bıraktığım toga yerine giydiği kot ve tişörtü gösterdi. Beni ayaklarımın üzerine bıraktı ama elimi elinde tuttu. "Ama buraya benden önce vardın..." sustu.

Solduğumu hissederken mırıldadım, "Öyle, senden önce vardım."

Konuşurken gözleri kısıldı. "Freddie'nin anahtarlarını almak için içeri gittiğimde bahsettiğin adamları gördüm, Sebastian'ları. Hepinizi tanımayı öğrenmeye başladım," derken Reed'e döndü. "Odadaki süper çekici insanları, parlıyor gibi görünenleri ve tenimi karıncalandıranları arasam yeter," dedi Russell ekşi bir tonda. Titreyerek ekledi. "Kesinlikle bir şey arıyorlardı ve duvarlarla konuşuyorlardı. Ürkütücüydü."

Zephyr'e kaçamak bir bakış attım. Russell'ın anlattıkları karşısındaki tepkisini ölçmeye çalışıyordum. Ne olduklarını Russell'ın çözmeye başladığını fark ederse Zephyr ne yapacaktı? Zephyr sandalyesine yaslanıp elindeki bardağıyla oynadı. Gözleri Russell'ın üzerinde değildi. Onun yerine beni inceliyordu.

Russell'ı kanepeye doğru çektim. Ortaya oturup Russell'ı da yanıma oturttum. "Onları izlediğini fark ettiler mi?"

"Sanmıyorum." Koltuktan kalkıp köşedeki bara gittim. Kehribar sıvı her neyse, ondan bir bardak doldurup geri yürüdüm ve Russell'a verdim. Elimden alıp ben yanına tekrar otururken yudumladı. Reed de koltuğun diğer tarafına, yanıma oturdu. Russell, "Onlardan biri misin Kızıl?" diye sordu Zephyr'i ve sonra Reed'i elindeki bardakla işaret ederek. Bir saniye sessizce oturdum. Yalan söyleyip söylemediğimi her zaman anladığı için sorusuna bir yanıt

hazırlamayı deniyordum. Ama ben konuşamadan önce devam etti. "Bu akşamdan önce sendeki o parıltıyı hiç fark etmemiştim... Ama orada, sanki içerden ışıldıyormuşsun gibi. Tenin onlarınki gibi biraz parlıyor." Tekrar Reed ve Zephyr'i gösterdi.

Zayıfça, "Öyle mi?" diye sordum, kendi kolum değil de yabancı birinin koluymuş gibi aşağıya baktım. Tenimde parıltı vardı, daha önce dikkat etmediğim hafif bir aydınlık. Kanatlarımın çıkmasının bir sonucu mu diye merak ettim. Tekrar Russell'a baktığımda üzüntüyle onayladı. Odaklanmak için kaşlarımı çattım. "Sana ne anlatabilirim bilmiyorum Russell ama sana şunu demem sorun olmaz: Onlardan biri değilim..." Kelimelerimin üzerine Russell'ın rahatlayarak nefesini verdiğini izledim. Neredeyse burada bırakmaya karar veriyordum ama ona bir tür açıklama borçluydum, bu yüzden devam ettim. "Ama sizden biri de değilim... Ben, şey, ikisinden de birazım."

Konuşmadı. Yüzünde acı ve şok karışımıyla bana baktı sadece. Biraz daha açıklamaya ihtiyacı vardı, bu sebeple devam ettim. "Sana ebeveynlerimin olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Bu doğru. Annem beni doğururken öldü ama kimse babamın kim olduğunu bilmiyor. Ama artık Reed gibi olduğuna dair şüphe olduğunu sanmıyorum." Bunun gözlerindeki acıya sebep olduğum son sefer olması için dua ediyordum.

Neden bunu ona yapıp duruyorum? Canını yakıp duruyorum, diye düşündüm kederle.

Russell bana manalı manalı, "Bunu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu, elini benimkinden çekerken bakışları beni yerime çiviliyordu.

"Candace ile çıkmaya başlamadan hemen önce çözdüm," diye fısıldadım. "Özür dilerim ama sana anlatamazdım. Kurallar var ve..."

Acısı hızla öfkeye dönerken, "Hangi kurallar?" diye sordu iğrenerek.

Çaresizce, *Bunu iyi idare edemiyorum! Anlamıyor. Bir şey yapmam gerek ama ne?* diye düşündüm.

Russell yanıtı bilerek, "Ah... Daha fazla sır, elbette. Neden şaşırdım ki? Onlar biliyorlar, değil mi?" diye sordu Reed'e ve Zephyr'e bakarak. Çaresizce onayladım, bu da onu daha fazla öfkelendirmiş gibi görünüyordu. "Yani yarı insan ve yarı..." Sustu, boşluğu doldurmamı bekliyordu. Her birimize sıra sıra baktı ve sorusuna hepimiz suskun kalınca, "Hepiniz ürkütücüsünüz. Gitmem gerek," dedi.

"Russell, gitme..." dedim kanepeden kalkarken.

Alay ederek, "Neden? Bana burada neler döndüğünü açıklayacak mısın?" diye sordu. "Çünkü sana demem gerek Kızıl, burada hepiniz benimle oynuyormuşsunuz gibi hissediyorum ve ben oyunun adını ya da nasıl oynayacağımı bilmiyorum."

"Güven bana Russell, bu oyun değil."

"O zaman anlat bana, Evie." Russell dişlerini gıcırdattı, kumral saçlarından elini geçirdi.

Kaderini mühürleyecek şeyi bilme inadı karşısında, "Yapamam," dedim hüsran içinde.

"Hoşça kal," dedi Russell ve kütüphanenin kapısına doğru yürüdü. Kanepenin etrafında döndüm, dizlerimi yastığa bastırdım.

"Russell, davetten döndüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Ben sana geri gitmen için yalvarıyordun, böylece Reed Sebastian'la savaşırken yardım edebilecektik?" Russell kelimelerim yüzünden durdu. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Bana çenemi kapamamı söyledin, beni oraya geri götürmeyecektin. Beni korumanın tek yolunun geri gitmemek olduğunu söyledin ve bundan hoşlanmasam bile beni koruyacağını. Seni koruyabilmemin tek yolu şimdi bilmek

istediğin her şeyi sana anlatmamak ve hoşuna gitmese bile çenemi kapalı tutacağım."

"Evet, hatırlıyorum Kızıl. Gene de gitmem gerek. Sonra görüşürüz." Arkasını dönmeden kütüphaneden dışarı yürüdü. Onu takip ederdim ama Reed beni bileğimden tuttu, böylece koltuktan kalkamadım.

"Gitmesine izin ver, Evie. Kendi kendine çözmek zorunda. Daha fazla konuşarak ona yardım etmiş olmayacaksın." Ben kurtulmaya çalışırken Reed mantığıma hitap ediyordu.

Arkamı dönüp kanepeye çöktüm. "Onu kendimden tamamen uzaklaştırarak nasıl koruyacağım ki? Ürkütücü olduğumu düşünüyor..." dedim kederle.

"Ürkütücü değilsin," dedi Reed yatıştırır bir şekilde. Elimi tuttu.

"Ürkütücü kavramını pek anlamıyorsun Reed, sen benden daha ürkütücüsün," dedim çekinerek. Yorumuma güldüğünü duyduğumda Zephyr'e baktım. "Ben olsam çok fazla gülmezdim sevgili arkadaşım, çünkü aramızda en ürkütücü sensin." Bu, ikisini de kahkahalara boğdu. Ben eğlenmiyordum çünkü sonuna kadar ciddiydim.

Zephry bana gülümsedi. "Evie, tam da güneşin altında yeni bir şey olmadığı konusunda umutsuzluğa düşmüşken sen geldin ve beni sıkıntıdan kurtardın."

"Beni eğlenceli bulduğun için çok mutluyum ama kaba olmayı göze alarak sormam lazım: Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Zephyr, "Bana ne kadar ihtiyacın olursa," diye nazik bir tonda yanıtladı. Sonra sözlerini Reed'e yöneltti. "Nereye taşınacaksın? Eğer ihtiyacın varsa birkaç fikrim var. Güçlendiğinde kendisini savunması için onu eğitmemiz gerek. Daha fazla yardım almayı planlıyor musun? Bunun için de yardım edebilirim."

"Nüfusu daha az yerleri düşünüyordum, Grönland ya da İzlanda gibi ama Evie Danca ya da İzlandaca konuşmuyor. Falkland Adaları da bir seçenek. İngilizce konuşuyorlar, çoğu bölgesinde en azından."

"Bir yere gitmiyorum," derken odada dolaşmak için kanepeden kalktım. *Reed bir yere gidemeyeceğimi biliyor, o zaman neden tartışıyorlar?*

"Daha iyi bir önerim var. Özel bir ada," dedi Zephyr, Crestwood'dan çıkış planını anlatırken beni göz ardı etti.

Sırtımda tekrar keskin, acılı bir hareket hissettiğimde sakin kalmam gerektiğini biliyordum. Yavaşça barın oraya gittim, güzel cam şişe içindeki kehribar sıvıdan kendime bir bardak doldurdum. Adının ne olduğunu bilmiyordum ama kocaman bir yudum aldığımda konyaktan daha da çok yaktığı için ona sıvı ateş dedim.

Reed bir an içinde yanımdaydı. Bardağı elimden aldı. Bana biraz su koydu ve elime bastırdı. Yavaş yavaş içtim. Tekrar nefes alıp vermeyi deniyordum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, Reed. Gidemeyeceğimi sen de biliyorsun," diye fısıldadım.

Zephyr konuşmak için araya girdi. "Ne diyorsun Evie? Tabii ki de buradan gitmen gerek. Kasabayı tavaf eden ruhlar var. Bir fener gibi, karşılaşmaya hazır olmadığın her şeyi çekiyorlar."

"Russell'ı bırakamam. Bana ihtiyacı var, bu yüzden kalıyorum."

"Biraz önce sana ürkütücü diyen çocuktan mı bahsediyorsun? Ruh eşin, değil mi?" Zephyr dikkatle sordu, insanı delip geçen mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Kanatlarım içimde tekrar hareket etti. *Lanet olsun.*

"Beni yeryüzündeki en iğrenç yaratık olarak görse de umurumda değil. Ona yardım etmem gerek, yani gitmiyorum. Ve Will beni ruhlar konusunda uyardı. Bana güzel

sanatlar binasındaki ruhun beni onunla konuşurken gördüğünü söyledi ve tüm ruhlara bildiklerini anlattı. Hepsi beni arıyor. Will onları görmemiş gibi davranırsam elbet gideceklerini söyledi," dedim mümkün olduğunda ilgisiz halde, sonra tekrar koltuğa oturdum. "Onlar gidene kadar sadece saklanacağım."

Zephyr şaşkın bir ifadeyle, "Will kim?" diye sordu.

Reed kaşlarını çatarak yanıtladı. "Will bir ruh." Bana, "Will'le tekrar konuşma fırsatını ne zaman yakaladın?" diye sordu.

Ona resim çalma hikâyesini açıkladım, sahildeki savaşı ve bu akşam Delt partisinde Will'in uyarısını. Reed'in ifadesi kararırken bir ebeveyn gibi kolları önünde çapraz oldu. Zephyr'in kaşları kalktı ve soru sorarmış gibi Reed'e baktı.

Reed Zephyr'e dönerek konuştu. "Daha yeni on sekiz oldu. On sekizken bu kadar sorumsuz olduğumu hiç hatırlamıyorum ama on sekiz olduğumu da pek hatırladığım söylenemez. Ayrıca şüpheli arkadaşlar edindi."

Zephyr şiddetle, "Sahile, suyun yakınına siper kazmak kimin fikriydi?" diye sordu ama konuşmaya devam etmeden önce yanıtımı beklemedi. "Kumlu alanda olman iyi çünkü yangın bölgesi değil ama geçiş bölgesi. Yani düşmanın seni yakamaz ama sana gelebilir. Deniz taşıtı almakta başarısız olduğun için kuvvetlerinin yalıtılmasına izin verdin ve henüz uçamıyorsun. Yani bu seçimlerin dâhilinde değildi. Tuzak bölgesindeydin ve çabuk terk etmen gerekirdi. Düşman beklenmedik yandaşlarla geldiğinde pozisyonun tehlike bölgesi oldu. Bu da yoğun olarak savaşmaya hazır olman ve hayatta kalmayı istemen gerek demekti çünkü savaşmamak demek ölmek demekti. Generallerin kimlerdi?"

"Zephyr onlar insan çocukları. Paintball silahları vardı. Oyundu."

Zephyr biraz huysuz göründü. "Anlıyorum. Ama gene

de Evie, düşmanlarına karşı tahmin edilemez olmayı öğrenmen gerek, böylece düşmanlarını gidecek hiçbir yerleri olmayacak pozisyonlara sokabilirsin." Zephyr savaş hakkındaki bilgisizliğim yüzünden gerçekten endişelenmiş görünüyordu. Bu durum, açıklanamaz şekilde ona karşı yumuşamamı sağladı. Ona gülümsedim ve o da bana geri gülümsedi.

Reed konuştuğunda gülmeyi bıraktım. "Evie, şu anda gerçekten Crestwood'dan ayrılmamız gerek. Bu yer meraklı meleklerle dolup taşacak."

"Hayır." Kollarımı önümde katlayarak en ciddi ifademi takındım. "Eğer istersen evinde kalıp beklerim ama Crestwood'da kalıyorum."

Zephyr koltuğuna tekrar yaslandı ve sordu. "Eğer stratejin sıra dışı olmak değilse, bir şeyleri mi kaçırıyorum?" Reed onu 7-Eleven'daki öngörüm ve ışıktan gelen kolye hakkında bilgilendirdi. Zephyr, Reed ona olan biten her şeyi anlatmayı bitirdiğinde homurdandı. "Ama bu senin için çok ama çok tehlikeli. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Baş edebilirim. Kaçamam, bundan olmaz. Eğer şimdi kaçarsam Russell kaybeder. Bunu kabul edemem. Bu yüzden Russell güvende olana dek kalabileceğimiz bir plan bulun. Ben de harfi harfine uyacağım. Söz," dedim, Reed'in yüzündeki ifadeyi okudum. Zephyr'e dönüp devam ettim. "Zephyr, bu senin alanın gibi duruyor. Bunu nasıl kazanabiliriz?" Onları benim düşünme şeklime sokmayı deniyordum.

"Evie," dedi Reed nazik bir tonda. Yavaşça bana doğru geldi. Yüzündeki ifadeyi biliyordum: Bu senin iyiliğin için yüzü.

"Hayır Reed," dedim öfkeyle, kanatlarım sırtımdan fırladığında gene nefesim kesildi. *En azından bu sefer tişörtüm kaldı,* diye hemen düşünürken hava ciğerlerimden söküldü. Tekrar düzgün nefes almaya çalışıyordum. Aklım

tekrar başıma geldiğinde kaşlarımı çattım. "Harika! Gördün mü? Artık yolculuk yapamam. Üzüldüğümde bunlar sırtımdan çıkarken olmaz ve beni ayrılmaya zorlarsanız gerçekten ama gerçekten üzgün olacağım. Bundan emin olabilirsiniz."

"Zephyr, hiç şansın yoktu. Değil mi?" Koltukta yanıma oturmak için gelirken omzunun üzerinden yumuşakça sordu Reed.

Zephyr, "Hiç yoktu. Ya senin?" derken akvaryumdaki nadir tropik bir balıkmışım gibi beni izledi.

"O zaman kanatları yoktu ama hayır, hiç olmadı," diye keyifsizce yanıtladı Reed. Elimi eline alarak bana, "Haklısın Evie, artık yolculuk yapamazsın. Kanatlarına alışana kadar kalmak zorundayız. Bu yüzden bundan sonra burada, evimde kalacaksın."

"Teşekkürler!" deyip kollarımı etrafına sardım ve heyecanla onu kucakladım. "Pişman olmayacaksın. Gerçekten dikkat çekmeyeceğim. Tüm kurallara uyacağım."

"Ah, bir sürü kural olacak. Evi esir kampı gibi düşün. Bundan sonra buraya gelip giderken yanında koruma bulunacak," dedi gönülsüzce. "Zephyr kalıyor musun?"

"Sormana gerek var mı? Savunulması gereken iki hedef var. İş birliği yetenek ister ve bu bana iş üzerindeyken Evie'ye stratejik olmayı öğretmek için harika bir fırsat verecek."

"Teşekkür ederim Zephyr. Eğer bana Russell'ı kurtarmamda yardım edersen, beni kanat çıkaracak kadar korkuttuğun için seni tamamen affedeceğim," dedim, artık ona sırıtıyordum.

"Ve ben de yaptığıma kesinlikle üzüleceğim ama beni affedeceksen, o zaman yardım etmem gerek," diyerek bana geri sırıttı.

Reed ve Zephyr stratejileri tartışırken uzun gün en so-

nunda üzerime çöktü. Kafamı Reed'in omzuna koyunca gözlerim düştü. Koltukta uyuyakalmış olmalıydım, çünkü sonra hatırladığım ilk şey, en son burada kaldığımda yattığım yatağa indirilmemdi.

"Reed... Saat kaç?" diye sordum oturmaya çalışırken.

"Şttt, geç oldu. Biraz uyu Evie, yorgunluktan ölüyorsun," dedi yumuşakça.

"Nereye gidiyorsun? Kalman gerek. Bugün seninle pek vakit geçirmedim, yani bir şey hakkında tartışmadığımız çok zaman geçirmedim. Bana Chicago'yu anlatmadın." Gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum ancak sadece kısa süre başarabiliyordum.

Uyanık kalmak için sergilediğim inatçı kararlılığa gülümseyerek, "Sana yarın anlatırım," dedi.

"Eğer benimle kalırsan daha çabuk uyurum." Yanıma yatabilmesi için kaydım.

Pes edip yatakta yanıma geldiğinde onu sıkıca kendime sardım. "Hayatımdaki bir anı saklayabilseydim, kesinlikle bu anı saklardım. Seninle yeterince vakit geçiremiyorum hiç." Hayal kurarak fısıldadım, kollarını etrafımda hissettim.

"Benimle kaç ve sonsuzluğa sahip ol," dedi ama ses tonu endişeyle gerilmişti.

Parmak uçlarımla yanağını okşadım. "Şimdi gidersem, Russell hep aramızda yatan pişmanlık olacak, bir hastalık gibi. Asla aramıza bir şeyin girmesini istemiyorum. Sadece sen ve ben olalım istiyorum."

Konuşurken Reed'in yüzü yastıkta benimkine yaklaştı. "Sana bir şeyi açıklamama izin ver, Evie. Burada bulunduğum tüm zaman boyunca sanki uyuyordum. Hep olmadığım bir şeymişim gibi davranmak zorundaydım, insan gibi. İnsan taklidi yapmadığımda kötülüğü avlıyordum, başka bir şey istemeyen saldırgan melekler..." Sesi kesildi ve sesinde varlığının yalnızlığını yansıtan açlık vardı.

"Artık uyandım. Varlığım boyunca ilk kez, sadece uyanık da değilim ama bana yakınlaştığında alevleri hissediyorum. Benim için her şeyi değiştirdin. Yanındayken farklı davranmama gerek yok. Bu saatten sonra sensiz yaşamam gerekirse... Artık neyi kaçırdığımı biliyorken..." Sesindeki ihtiyaç yüzünden ona her şeyi vaat etmek, sesindeki boşluğu doldurmak, her şeyi vermek istedim. "Tekrar uykuya dönemem Evie. Sen yaşamak istememi sağlayan tek şeysin. Eğer burayı terk edersen, cennete yükselirsen, boşluğa atılırsan ya da sürgün tarafından kaçırılırsan... Nereye gidersen git seni takip etmek zorundayım. Seni karanlığa dahi takip etmem gerekse bile... Varlığın son bulursa o zaman benimki de bulur. Benim günahım ve kurtuluşumsun."

"Reed, böyle konuşma. Senin için asla böyle bir şeyi dilemem." Sıkıca sarıldım.

"O zaman işin hayatta kalmak. Yaşamak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair bana söz ver."

"Şişşt Reed," dedim hemen, onu yatıştırmaya çalıştım.

"Ciddiyim Evie. Zephyr ile konuştum ve bana ne yaptığını anlattı, ne söylediğini. Hayatını benimki için feda ettiğini. *Bunu* kabul edemem."

"Reed, daha önce hiç âşık olmadım ve sevilmeye gelince... Hiç böyle sevilmedim. Senin için yapacaklarıma sınır koyamam," diye fısıldadım, benim için ne kadar değerli olduğunu görmesini sağlamaya çalışıyordum. "Her şeyin daha çoğunu istememi sağlıyorsun: daha fazla zaman, daha çok sevgi, daha çok sen... Ve sana söz veriyorum, bir daha asla ama asla sıkılmadığından emin olacağım."

"Evie, eğer seninle olursam asla sıkılmayacağımı biliyorum." Gülümsedi ve kollarında uyuyana kadar bana sarıldı.

BÖLÜM 19

resim sergisi

Sabah Reed'in misafir odasının penceresinden güneşin ışıldamasına uyandım. Gözlerimi açtığımda Reed yanımdaydı.

"Bu senin için," deyip kapkara bir kutu uzattı bana. Aldım. Oturup yastıklara yaslandım.

"Nedir bu?"

"Doğum günü hediyen. Açsana."

Kutunun kapağını kaldırdım. Siyah ipek zeminde olağanüstü bir kolye duruyordu. Mücevherler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama platin çerçevenin merkezindeki taş gördüğüm en güzel mücevherdi. Bombeliydi ve kan kırmızısıydı.

Hayranlık içinde, "Nedir bu?" diye sordum. Güzel mücevhere dokunurken parmaklarım biraz titriyordu.

"Bir taş. Uzun zaman önce buldum."

Gözlerim büyürken, "Elmas mı?" diye sordum.

"Teknik olarak kırmızı elmas," dedi kutudan alırken. Saçımı topladım ve takmasına izin verdim. "Taşın yüzeyini kesip şekillendirdim ama düzgün yerleştirilmesini istediğim için Chicago'daki bir arkadaşıma götürdüm."

Takmayı bitirdiğinde, konuşurken bakmak için mücevheri kaldırdım. "Ve bu elması sen mi buldun?" diye sordum inanamayarak. "Öylece orada duruyordu?"

"Öyle. Bana seni hatırlatıyor... O da senin gibi gizli bir

ateşle dolu." Sesi sevgiyle yumuşamıştı. "Sevdin mi?"

"Mükemmel," diye solurken kollarımı boynuna dolayarak sıkıca ona sarıldım. "Ne zaman buldun?"

"Birkaç yüzyıl önce, Afrika'da."

"Elbette öyle," dedim şaşkınlığımı gizlemek için. "Bana anlatmalısın."

Son birkaç haftayı Reed'in evinde, farkında olmadan kaldırdığım tozun yatışmasını bekleyerek geçirdim. Derslerime gidemedim ama Reed bunu benim için halletti. Tüm ödevlerimi aldı ve geri kalmayayım diye bana ders verdi. Russell güvende olur olmaz, Crestwood'u terk etmemizi planladığı için vaktimi boşa harcadığımı düşündüğünü söyleyebilirdim ancak bana bunu demeyecek kadar kibardı. Her şey normale dönene kadar kalabileceğimi umuyordum. Eh, normal değil belki de, çünkü normal abartmak olurdu ama önceden olduğu haline dönene kadar. Böylece kalmak için yeterince güvenli olurdu. Crestwood'dan ayrılmak istemiyordum. Brownie, Buns, Freddie... Ve Russell'ı özlerdim.

Brownie ve Buns, Reed'le özel aşk yuvamızda yaşadığımı düşünüyordu. Böyle düşünmelerine izin verdim çünkü gece gündüz burada olmam için daha iyi bir bahane bulamadım. Reed'le aynı evde uyumanın tam bir işkence olduğunu bir bilselerdi. Sadece varlığı kanımı alevlendiriyordu ama şu anda tamamen kırılgandım. Sözde hareketli aşk hayatım, beni her gün kontrol etmek için gelmelerini engellemediği için minnettardım. Çim hokeyi bu sezonluk bittiğinden idmana gitmemek için bahaneler üretmem gerekmiyordu. Ama tekrar Reed'e çok bağlandığım için endişeleniyorlardı.

"Tatlım, yurda geri gelsen iyi olur. Seni özlüyoruz,"

dedi Buns Reed'in medya odasında oturup film izlediğimiz bir gece. Zephyr de buradaydı. Buns ve Brownie geldiğinde pek uzak kalamıyordu.

"Odama geri gitmem gerektiğini biliyorum Buns ama burası çok daha iyi. İkiniz de gelmek ve takılmak isterseniz hiç çekinmeyin. Ayrıca bu şekilde Zee de bizimle vakit geçirebilir." Buns ve Brownie'nin arasında oturan Zephyr'e baktım, mutlu görünüyordu.

İçten içe kızların da Zephyr yüzünden buraya gelmekten hoşlandıklarını düşündüm ama söylemedim. Böylece her şey az çok rutine oturdu. Kızlar dersten sonra her gün beni ziyarete geliyorlardı ve ben de Russell'ı ikna etmeye çalışıyordum. Ancak Freddie'yi özlüyordum. Onunla her gün telefonda konuşuyordum ama beni görmeye Reed'in evine gelmemesi sinirimi bozuyordu.

Reed, ailesinin iş yüzünden Avrupa'da olacağı ve bu sebeple yalnız kalacağı bahanesiyle dayımı Şükran Günü için Crestwood'daki evine davet etti. Bu günü genelde hindi etiyle sandviç yaparak kutladığımız için, dayım tatili kutlamak için Crestwood'a gelmeyi kabul etti. Tekrar birbirlerini gördüklerinde dayım Reed'den hoşlanmış gibi göründü. Hoşlanmayacak ne vardı ki zaten?

Zephyr'i, Reed'in şehre son anda gelen kuzeni olarak tanıttık. Çok abarttığımız söylenemezdi. Birbirlerine oldukça benziyorlardı. Ancak onlarla konuşanların, göründükleri kadar genç olmalarının mümkün olmadığını görmemesi çok garipti. İkisi de sokak dilini pek kıvıramıyordu.

Tattığım en iyi Şükran Günü yemeğinden sonra ki hepsi Andre'nin mutfaktaki yeteneğinden dolayıydı, Reed, dayıma oyun odasını gösterdi. Jim dayı özellikle Reed'in ileri teknoloji, sıvı soğutmalı Alienware marka bilgisayarıyla ilgilendi. Reed'in dayımla kafa kafaya verip oyun stratejilerini tartışması ve çıkacak teknolojiler hakkında fikir yürüt-

mesini izlemek eğlenceliydi. Onlarla bir gün geçirmekten zevk aldım ama zihnimin derinliklerinde, ailesinin yanına giden Russell için endişeleniyordum.

Doğum günümden beri Russell benimle konuşmamıştı. Tatilden sonra okul tekrar başladığında, onunla konuşabilmek için Russell'ı Reed'in evine getirmek için düşünebildiğim her şeyi denedim ama beni görmezden geldi. Onu aradım ama telefonunu açmadı. Mesaj attım, e-posta gönderdim ve pes edip mektup bile yazdım. Reed gidip Russell'la konuşmayı denemek için yalvardığımda kesinlikle kabul etmedi.

Zephyr varlığına duacı olduğum şeylerden biri oldu çünkü ben hareket edemediğim için Russell'a göz kulak olmayı kabul etti. Bu konuda şikâyet de etmiyordu, en azından bugüne kadar etmemişti. Kapıdan girdiğinde, bir içki doldurmak için doğrudan bara gitti. Onu odaya kadar takip ettim. Konuşmaya çalıştım ama bana elini kaldırdı, sanki berbat bir baş ağrısı varmış gibi alnını ovdu.

İçkisinden birkaç yudum aldıktan sonra bana döndü. "Bana suratsız sarışın kızı açıkla."

"Özür dilerim, suratsız sarışın kız?" diye sorarken kütüphaneyi geçip yanına gittim.

"Evet, o konuşmayı hiç bırakmayan ama anlatacak önemli hiçbir şeyi olmayan. Bana bir şey öldürmeyi isteten," dedi ve bardağından başka bir yudum daha aldı.

Uzun bir nefes alarak iç çekme sesi çıkardım. "Candace!" Elindeki bardağı alarak kendi büyük yudumumu içtim. "Ne yapıyor? Tekrar birlikteler mi?" Bana kaşlarını çatıp bardağı elimden aldıktan sonra bir bardak suyla değiştirdi. Derken hızla konuşmaya başladım: "Eğer kendini onunla birlikte olarak yavaşça öldürmeye karar verdiyse, neden kendimi yoruyorum ki? Biliyor musun, o kız san-

ki zehir içmek gibi. Ama o yavaş alınan bir zehir, seni bir seferde öldürmüyor. Adım adım, her gün birazcık öldürüyor."

"Dediğini anladım. İlk başta bu birlikteliğin rahatlamak için olduğunu düşündüm ama daha sonra, ondan kurtulmadığı gerçeğinden hareketle, kızın sürekli konuşmasının başka bir şeyi ya da birini düşünmesini imkânsız kıldığı sonucuna vardım," dedi önemle. Ondan tekrar çalacakken bardağını benim uzanma mesafemden uzağa çekti. "Suyunu iç," dedi ciddi bir tonda.

"Sanırım çok konuşan kızlardan hoşlanıyor. Bana bir keresinde kız kardeşlerinin çok konuştuğunu söylemişti. Belki Candace onun tipidir," dedim, umursamaz davranmaya çalışıyordum.

Kaşını kaldırarak, "O kız sana hiç benzemiyorken ve sen onun ruh eşiyken bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu.

"Aramalarıma cevap vermiyor ve mesajlarımı okumadan sildiğini düşünüyorum. Bir canavar olduğumu düşünüyor... Belki de öyleyim," dedim ümitsizce. "Bir şey yapmam gerek."

"Neden ki? Kızın ona hiçbir zararı yok. Pardon, adı neydi? Tekrar eder misin?"

"Candace," dedim burnumu kırıştırarak. "Eğer tekrar onunlaysa, bu acı çekiyor demektir ve acı çekiyorsa, bu benim yüzümden."

"Bazı acılardan kaçamazsın," diye yanıt verdi Zephyr.

"Zee, bu akşam onu takip ettiğinde beni yanında götürmen gerek. Onu kendim görmeliyim. İyi olduğundan emin olmalıyım. Öylece burada kalamam. Eğer onunla konuşmazsam beni asla affetmeyecek."

"Seni affetmesini mi istiyorsun? Ne için?" Bir şey demedim ama olayı anladı. "Olduğun şey için affedilmeyi istiyorsun çünkü tam manasıyla insan değilsin?" Başımla

onayladım. Gözlerimi düşürdüm çünkü bakışı beni biraz huzursuz etmişti. "O seni bunun için affedemez. Belki sen de kontrolünde olmayan bir şey için affedilme arayışından vazgeçmelisin."

"Onu görmeme izin vermelisin. Lütfen?" diye yalvardım. "Reed yapmıyor. Fazla koruyucu davranıyor. Amacının sadece dikkatli olmak olduğunu biliyorum ama ikiniz de ruhların hepsinin gittiğini söylediniz. Günlerdir başka melek görmediniz, özellikle kampüsün etrafında dolaşan sürgünleri hallettikten sonra. Mesajı almışlar gibi görünüyor: Buraya gelirseniz, hepinizi öldürürüz."

"Evet," dedi yavaşça gülümseyerek. "Seni korumak oldukça tatmin edici oldu. Doğaüstü şeyler için yem gibisin, hepimizi kendine çekiyorsun. Belki de seni ortaya çıkarmamız gerek. Hâlâ bir şeyler öldürmek istiyorum."

Zephyr şaka olarak söylese de, lafları üzerine zıpladım. "O zaman bu akşam olmalı. Reed'in bu akşam fon sağlamak amacıyla verilen bir toplantıya katılması gerek."

"Onsuz dışarı çıktığına sevinmeyecek," diye tahmin yürüttü. Sözlerine tepkimi ölçüyordu. "Ve kurallara harfi harfine uyacağına söz verdin," diye hatırlattı.

"Burada, kampüs güvenli oluncaya dek kalacağımı söyledim. Ve bir refakatçiyle gidiyorum. Daha güvenli ne olabilir ki?"

Gözlerini kıstı. Ben de kendi gözlerimi büyüttüm, masum görünmeye çalışıyordum. "Eğer Reed'in kabul etmesini sağlarsan, o zaman seni yanımda götürürüm. Ama altını çiziyorum, Reed kabul etmek zorunda. Oyunlarının ortasında kalmayacağım. Bana Reed'in ne dediğini söylersin. Hayır, boşuna uğraşma. Ayrılmadan önce kendim sorarım." Başka bir yudum alırken beni bardağının kenarından izledi.

"Tamam Zee!" dedim sinirle ve sonra ekledim. "Tam olarak kaç yaşındasın sen? Hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermiyorsun."

"Yaş değil, tecrübe ve beni buradaki diğer herkes gibi küçük parmağında oynatamazsın." Gülümsedi. "Gerçekten sevimlisin ama. Rakibinin zayıflıklarına saldırma yeteneğini geliştirmemiz gerek."

"Zayıflıkların neler?" dedim iğneli bir biçimde.

"Hiç yok," dedi düz bir yüzle, bu da beni kahkahaya boğdu.

"Elbette öyledir. Zayıflıklarını bulacağım... Güven bana." Sırıttım.

Russell'ın yurdunun dışındaki Range Rover'ın içinde, yolcu koltuğunda titredim. Mevsim kesinlikle sonbahardan kışa dönmüştü. Reed'e arabayı çalıştırmasını söylemeyi istiyordum, böylece sıcak havayı direkt olarak donmuş parmaklarıma verebilirdim ama zaten bunu ona yaptırdığım için yeterince suçlu hissediyor, oldukça sorunsuz olmaya çalışıyordum.

Reed hafifçe, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Hayır," diyerek kafamı salladım. "İyiyim."

"Titriyorsun."

"İyiyim," diye ısrar ettim.

Bıkkınlıkla, "Evie," dedi.

"Peki, donuyorum. Lütfen havalandırmayı aç."

Reed hemen arabayı çalıştırdı. Kaloriferi sonuna dek açtı, havalandırmayı bana doğrulttu. Kaşlarını çatarak, "Neden söylemedin?" diye sordu.

Havalandırmanın yakınına eğilip iç çektim. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Reed'in kaşları kalktı. "Ve donmak beni rahatsız etmekten daha mı iyi?"

"Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Sadece daha az sorun yaratmaya çalışıyordum. Zee ile gelebilirdim."

Mükemmel dudakları düz bir çizgi oldu. "Burada olmaya karşı çıkmıyorum. Sadece evde, güvende olman gerektiğini düşünüyorum."

"Russell orada benimle konuşmayacak," diye mırıldandım. Russell'ın yurdunun önünü ondan bir işaret için izliyordum.

"Onu sana getirebilirdim," dedi Reed ufak, görkemli bir gülümsemeyle.

"Bu pek yardımcı olmazdı," dedim kaş çatarak, Reed'in Russell'ı zorlayıp beni görmeye getirdiğini hayal ettim.

"Neden şu an onunla konuşman gerekiyor? Zephyr onu koruyordu. Onu güvende tutabileceğimiz kadar güvende. Planladığımız gibi sadece Zee'nin gelmesine izin vermeliydik."

"Neden şimdi onunla konuşmam gerektiğini bilmiyorum, sadece gerekiyor."

"Onu seviyorsun," dedi Reed ve gözlerinde gördüğüm incinmişlik korkunç hissetmeme sebep oldu.

Uzandım ve konuşurken Reed'in elini elime aldım. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen canımı yakıyor. Benimle konuşmadığında nefes alamıyormuşum gibi hissettim, sanki sensiz yavaş yavaş boğuluyordum. Seninle olmam gerektiğini biliyorum. Ama ayrıca bir parçam Russell'ı seviyor, o en iyi arkadaşım. Her ne geliyorsa, ondan sağ kurtulmasını sağlamam gerek, yoksa bir parçam sonsuza dek acı çekecek. Hata yapmayı göze alamam. Bunu tekrarlama fırsatım yok. Russell'ın ya da senin mantıklı davranmanızı sağlamak için yeterince zamanım yok. Vaktimiz neredeyse dolmuş gibi hissediyorum. Ne söylediğimi anlıyor mu-

sun?" Kederliydim. "Lütfen çaresizliğimi seni sevmediğime yorma."

Elimi kaldırıp nazikçe öptü. "Biliyor musun, on sekiz yaşında olduğunu unutmak çok kolay. Yeryüzünde, bambaşka ömürlerde sayısız sefer bulunduğundan eminim. Cenneti hatırlamadığını biliyorum ama oradan geldiğine de eminim."

Kötü olmadığıma emin oluşu içimdeki çiğ bir acıyı dindirdi. "Ruhlar neden geri geliyor? Yani hayat oldukça zor. Neden birden çok kez yaşamamız gerekiyor?"

"Bir ruhun başka bir ömür için dönmesinin birçok farklı nedeni var ama senin durumunda, bir çeşit as olduğun için derdim."

"Bir as mı?"

Reed, "Kart destesindeki bir as. Kart oyunu *Savaş*'ı hiç oynadın mı?" diye sorunca kafamla onayladım. Büyük ihtimalle bildiğim tek kart oyunuydu. "As en değerli ve iki de en değersiz kart. Oyunun amacı tüm kartları birbiriyle karşılaştırarak hepsini toplamak. As her zaman onu kullandığında daha fazla kart kazanır. Cennete götürmek için her seferinde daha fazla ruh kazandığından şüpheleniyorum. Tanrı asları seviyor gibi görünüyor. Oynayabildiğince çok aslarla oynuyor."

"Gerçekten ruhumun bir as olduğunu mu düşünüyorsun?" Ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. "Ama bundan emin değilsin... Yani, başka bir takım için de as olabilirim? Ruhumun iyi ya da kötü olduğunu söyleyemezsin, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Kötü değilsin."

İç çektim. "Olmadığımı düşündüğünü biliyorum ama kesinlikle emin olamazsın."

"Eminim," diye yanıtladı hemen.

Eliyle elimin üstünü okşarken Reed'in yanında sessizce oturdum. "Vaktin neredeyse dolduğunu düşünüyorsun... Öngöründekiler için?" dedi Reed, aldatacı sakin bir ses tonuyla.

Kalbim onaylarken sertçe attı. "Hı hı."

Sonun verdiği rahatlamayla, "O zaman, zaman doldu... Bu akşam ayrılıyoruz," dedi.

"Reed, yapamam..." diye başladım.

"Evie, benim için anlamını büyük ihtimalle hayal bile edemezsin. Senin için hissettiğim aşkı anlatmak için daha iyi bir dilimiz var ama çevrilmesi mümkün değil. Eğer sana bir şey olacaksa," çenesi kasıldı, "yıkım seni altına gömmeden önce bundan kaçman gerek. Hayatını daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Seni asla bırakmayacağım," diye fısıldayarak güçlü kollarına gittim. "Bırakmayacağıma söz veririm."

"Zee Russell'ı koruyabilir," dedi Reed, beni hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Sadece Russell'la konuşmama izin ver," diye yalvardım, isteğine boyun eğmekten kaçmayı deniyordum.

Reed derin bir iç çekti. "Bu akşam senin. Eğer onu bulamazsan, ona bir kart gönderebilirsin. Sabaha ayrılmamız için gerekli düzenlemeleri yapıyorum." Gözlerime bakmak için benden uzaklaştı.

Reed'den gözlerimi kaçırdım. Kalmamı ve pes etmesini sağlayacak bir yol arıyordum. Derken sırt çantası kitaplarla dolu olarak Russell'ın yurttan çıktığını fark ettim ve kalbim göğsümde hızlandı. Ders çalışmak için kütüphaneye gidiyor gibi görünüyordu. Finaller gelecek haftaydı, bunlar için çalışmaya başlaması mantıklıydı. Reed'e döndüm, konuşurken gergindim. "İşte burada. Bana şans dile."

Reed hafifçe kaş çatarak mırıldandı. "İyi şanslar."

"Teşekkürler." Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Ka-

pıyı kapatırken, Reed'in bana verdiği kolyeyi dikkatlice bluzumun altına sakladım. Sonra Russell'ı kitapçının oradaki otoparkta yakaladım. "Russell. Dur lütfen... Seninle konuşmam gerek."

"Git, Evie," dedi Russell, beni arkasında gördü. Yüzündeki ekşi ifade gerçekten bunu dediğini açıkça gösteriyordu.

"Russell, lütfen. Ürkütücü olduğumu düşündüğünü biliyorum ama benimle konuşman gerek," diye ona yalvardım.

Bana dönerek öfkeyle konuştu, "Neden? Neden seninle konuşmam gerekiyor? Neden beni yalnız bırakamıyorsun?" Soluğu kıvrıldı ve ağzından uçup gitti.

"Çünkü senin için endişeliyim. Çünkü iyi olduğundan emin olana dek huzur bulamam ve sen iyi değilsin. Bu yüzden buradayım, arkadaşın olmaya çalışıyorum."

"Arkadaşım olamazsın," dedi üzerine düşünmeden.

"Neden?"

"Çünkü normal değilsin, bir ucubesin!"

Konuşurken kalbime bastıran acıya aldırmamaya çalıştım, "Evet, sanırım bir ucubeyim ama ayrıca okulun ilk günü tanıştığın kişiyle aynıyım. Pek bir fark yok, sadece o zamandan beri biraz geliştim ama özde aynıyım."

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun? Benden ne istiyorsun?" Sesindeki acı beni neredeyse parçalamıştı.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum. Lütfen Russell."

"Bana yardım etmek mi istiyorsun? Eh, o zamana kafamdan çık. Rüyalarımdan çık. Beni aramayı ve bana yazmayı da bırak. Git ve bir daha asla gelme. Bir daha yüzünü asla görmek istemiyorum. Seni korkunç melez şey!" dedi Russell dişleri kasılarak. Bana vuracağını düşündüğüm için geriledim ve ellerimi önümde kaldırdım.

"Russell, her şey yoluna girecek... Söz veririm, yakın-

da gideceğim. Sana söz veriyorum. Yakında bir daha beni görmek zorunda kalmayacaksın. Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum ve sonra gideceğim. Özür dilerim Russell, çok üzgünüm," diye fısıldadım sıcak yaşlar gözlerimden akarken.

O anda Russell ağır adımlarla yürüdü, çaresiz görünüyordu. Bir eliyle çenemi tutarak beni gözlerine bakmaya zorladı. "Sadece benden uzak kal, anlıyor musun? Sadece uzak kal."

"Russell, çok özür dilerim..." Sustum çünkü yüzümü daha da sıktı, irkilmeme neden oldu. Beni bırakıp geri geri uzaklaştı. Döndü ve bıraktığı sırt çantasını alarak kütüphaneye doğru yürüdü. Geriye hiç bakmadı. Park edilmiş bir arabaya eğilip ağlamayı kesmeye çalıştım. Russell'ı seven parça içimde kırılıyor ve acı içinde kıvranıyordu.

Ruhum olmadan var olabilir miyim, diye merak ettim. Sanki öğrenmek üzereymişim gibi hissettim çünkü bir parçam ölüyormuş gibiydi.

Yavaşça arabaya doğru yürüdüm. Görüşüne girdiğimde, Reed hemen yanıma gelmişti. Morarmış çenemi gördüğünde hırladı. "Çenesini kıracağım," dedi soğuk bir öfkeyle, "sonra onun *canını gerçekten yakacağım.*"

"Hayır!" diye bağırıp elini kavradım. "Russell biraz korkuyor. Bu bir şey değil," dedim çenemi göstererek. "Bundan sonra bazı şeyleri gizli tutmalıyım yalnızca, benim gibi bir ucubeyle işinin olmasını istemediği artık çok açık. Gizli olmamız gerek sadece, onu izlediğimizi bilmemeli." Fısıldadım, çünkü sesimi düzgün tutmakta zorlanıyordum.

"Artık burada kalmamız gerekmiyor. Onu öldüreceğim ve sonra gideceğiz."

Kalbim panik içinde hızla attı. "Russell'ı öldürmeye-

ceksin. On dakika ya da daha kısa sürede tamamen iyileşmiş olacağım."

Tehditkâr şekilde Reed'in kaşları birbirine yaklaştı. "Canını yaktı!"

"Gölde seni şok tabancasıyla vurdum, hatırladın mı?"

Bana sertçe kaşlarını çattı. "O farklıydı. Korkmuştun ve canım bile yanmamıştı."

"Russell da korkuyor. Tepkisini aynı görüyorum ve bununla baş edebilirim," derken araba kapısını açıp yolcu tarafına girdim. "Aynı önceden söylediğin gibi, diğerlerinde güçlü duygular uyandırma yeteneğim var. Artık bunu görebiliyorum." Arabaya girmesini ve motoru çalıştırmasını izledim. "Mutantın güçlerine dikkat et."

Reed kaşlarını çattı. "Mutant değilsin. Mutantları gördüm ve sana hiç benzemiyorlar."

"Mutantları mı gördün? Nasıl görünüyorlar?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Reed. Motoru çalıştırdı ve kaldırım kenarından ayrıldı. Tekrar arabada olduğum için minnettardım. Bütün havalandırma ızgaralarını kendime çevirdim ve en yükseğe ayarladım. "Haftalardır Zee'ye ruh eşini takip etmesi için yardım ettim. Ve geçen hafta açıldığından beri her gün buraya gelmesini izledim. Sana yerini göstereceğim," dedi ve Sage Center'a arabayı çekti.

Arabadan çıktık. Reed beni resim sergisinin tüm yoğunluğuyla devam ettiği binaya götürdü. Birinci katın lobisinde bir bar vardı. Zarifçe giyinmiş kadınlar ve erkekler etrafta dolanıyordu, sanatı ve sergilenen sanatçıları tartışıyorlardı. Beni geniş bir merdivenden çıkardı; binanın ikinci katına, Sam MacKinnon Resim Sergisi'nin duvarları süslediği yere. Sergi bu akşam büyük, iyi giyimli bir kalabalığı çekmişti ve ben kotum içinde uygunsuz hissediyordum.

Reed'in bana verdiği, seksi ipek üstlerden birini giydiğim için minnettardım, kotumu süslemeye yardım ediyordu. Montumu omuzlarımı silkerek çıkardım, galeriye yaklaşırken de eldivenlerimi.

Reed beni birkaç güzel portrenin yanından geçirip tek başına gösterilen bir portreye hızla götürdü, sanki diğerine göre ayrı bir değere sahipti. Tablonun özel ışıklandırması ve yanında oturma yeri vardı. Olağanüstü fırça darbelerine baktığımda, bu portreye poz verdiğim için hayranlık içindeydim. Sanki yüzyıllar önce yapılmış gibi duruyordu, Rembrandt ya da Vermeer tarzındaydı.

Reed bana hemen önündeki bankı göstererek, "Buraya geldiğinde Russell'ın oturduğu yer bu," dedi. Gösterdiği banka sessizce oturarak porteyi dikkatlice inceledim. Sam, Reed'i o gün izlerken takındığım erotik pozu seçmişti. Birkaç kişi alenen hayran hayran izliyordu.

Reed bir saniye yok oldu ve sonra serginin broşürüyle döndü. Portrem broşürün kapağındaydı. "Buraya her geldiğinde Russell bunlardan bir tane alıyor. Sanki kendine engel olamıyor," dedi bankta yanıma oturup.

Sadece, "Teşekkür ederim," dedim gözlerimde yaşlar birikirken.

Uzun süre beraber oturduk, ikimiz de kalabalık azalana dek konuşmadık. Reed'in gerildiğini hissettim. Açık değildi, sadece kasları gerilmişti ama kafamın içinde uyarı sinyalleri çaldı. Ona baktım, onu neyin gerdiğini görmeye çalışıyordum.

"Evie," dedi Reed sakince, "sana gitmeni söylediğimde, koşabildiğin son hızda evime git ve Zee'yi bul. Tereddüt etme ve bana yardım etmeyi deneme. Anlıyor musun?" Öyle kısık bir tonda konuştu ki, sadece ben onu duyabiliyordum.

Kalbim can yakacak kadar hızla atarken, "Ne oldu?" diye sordum.

"En az üç tane sürgün alana yayılmış," diye kısa ve öz biçimde yanıtladı. "Kaçmana yardım edeceğim, endişelenme. Sadece hazır ol."

"Seni bırakmıyorum..." diye başladım ama Reed lafımı kesti.

"Emirlerime uyacaksın," dedi sertçe. Reed'in gözleri odada hızla gezindi, çevremizi değerlendiriyordu. Çenesi kasıldı. "Bundan daha çok sürgün olabilir. Seni buradan çıkarmam gerek. Zephyr'e git, ben gelene dek seni güvende tutacaktır."

Aniden, ufak bir kutuda, hareket edecek alan olmaksızın tuzağa düşmüşüz gibi hissettim. "Ama ya sen..." demeye başladım.

Reed'in kaşları birleşti. "Ben senin gibi kırılgan değilim," diye aceleyle açıkladı. Yüzüme baktığında şüphe ettiğimi görünce hırladı. "Artık beni dinlemelisin, Evie."

Kalbim kulaklarımda küt küt atarken, yanımızdaki acil çıkış merdivenlerinden güzel bir meleğin girdiğini gördüm. Neredeyse beline uzanan siyah saçları ve topaz rengi gözleriyle çarpıcıydı. Resim sergisinin ortamına karışmak için giyinmiş olmasaydı, geçmişten gelen bir Aztek savaşçısı olabilirdi. Sanki burada olacağımı biliyormuş gibi gözleri bana odaklandı. Anında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kanatlarım sırtımda hareket etti. Çıkmak istiyorlardı ve bunu engelleyebileceğimi sanmıyordum.

Omzumdan bakınca arkamızdaki iki meleğin daha görüntüsünü yakaladım. Biri oldukça uzundu ve beyaz sarı saçları vardı. Boyu posu Vikinglere benziyordu. Diğeri daha normaldi, kahverengi saçları vardı ancak kuşkusuz güzeldi. *Bizi nasıl buldular?*

Reed kör eden bir hızla banktan kalkarak daha ufak bir

portreyi gösteren şövaleyi ters çevirdi. Hızlı bir hareketle, bir çift tahta bacağı koparıp mızrak gibi tuttu. Kolunu geri çekti, görebileceğimden daha hızlıca fırlattı. Kahverengi saçlı sürgün meleğin ayaklarının yerden kesildiğini ve geriye uçtuğunu gördüğümde mızrağın nereye gittiğini fark ettim. Tahta arkamızdaki duvara saplanarak sürgün meleği oraya kazıkladı. Hareketsizce çökünce, Reed'in onu kesinlikle öldürdüğünü düşündüm ama sonra kafası hareket etti ve bize hınzırca geri baktı. Ayağa kalkıp acımasızca kendisini çivileyen sopayı çekmeye çalıştı. Reed diğer tahtayı da fırlatarak kafatasını ezince o da çabalamayı kesti.

İç parçalayan bir çığlık, kaçamadan boğazıma saplandı. Bakışlarımı önümdeki Aztek meleğe çevirdim. Kanatlarını şimdiden çıkarmıştı. Akbabanınkiler gibi beyaz uçlu, kara ve kalındılar. Reed hiç tereddüt etmedi. Gömleği yırtıldı ve bir *foş* sesiyle kanatlarını ortaya çıkardı. Benimkinin yanındaki bankı kaldırıp önümde bir kalkan gibi tuttu. Bir şey bankın önüne çarpıp tahtanın içinden geçerek delikler açtı. Ateş durunca Reed bankı Aztek meleğe fırlattı ve bu hareketi onu merdivene geri sürüklerken elindeki silahı düşürmesini sağladı. Bunların hepsi bir saniyeden kısa sürede olmuştu. İnsanlar meleklerin yanlarında bulunduğunu fark etmemişti. Susturucu yüzünden silah seslerini duymuyorlardı. Hepsi melekler etraflarında savaşırken heykel gibi yerlerinde durmuştu. Ama sonra gerçekten donmadıklarını fark ettim. Melekler onlardan o kadar hızlıydılar ki sanki biz aynı varoluş düzleminde değildik.

Reed eğildi, pantolonun bacağının altındaki bacak kılıfından kısa kabzalı bir bıçak ve küçük, metal bir top çıkardı. Akışkan bir hareketle bıçağı attı. Islık çalarak dönerken arkamızdaki meleğe uçtu. Hedefini buldu. Bıçak Viking meleğin gözüne saplanmıştı. Ondan başımı çevirirken

mide bulantısı beni boğuyordu. Bıçak yarası onu durdurdu mu göremedim çünkü aniden Reed beni kaldırarak kollarında bir çocuk gibi tuttu. Metal top çatlayarak odayı puslu, beyaz dumana boğdu. Duman ölü melekleri bulutu içinde saklıyordu. Reed yangın alarmını göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede çektikten sonra balkonun tırabzanındaydık. Milisaniyeler içinde lobiye bakıyorduk.

Reed kulağıma fısıldadı. "Yere ulaştığında koş. Zee'ye varana dek hiçbir şey için durma."

Lobi katına doğru düşerken "Pardon?" demeye vaktim olmadı. Ayaklarımın üzerine indikten sonra tek dizimin üzerine çömeldim, avuçlarımla zemine hafifçe dokundum. İyiyim. Balkondan fırlatılmanın şokundan çabuk çıkmıştım. Dizimin üzerinden kalkarak çıkışa doğru koştum. Her yer karmakarışıktı. İnsanlar ön kapılardan çıkmak için acele ediyorlar, dumandan ve yangın alarmından gelen sağır edici sesten kaçmaya çalışıyorlardı.

Neredeyse çıkışa vardığımda, birinin yük treni gibi bana yaklaştığını gördüm gözümün ucuyla. Ben daha tepki veremeden direkt olarak bana çarptı ve Sage Center'in önündeki pencerelerin içinden geçmeme sebep oldu. Camlar kırılmıştı. Toplantı salonunun ön bahçesinde, cam yığınının içinde yatıyordum. Cam parçaları etimi keserken kafamı temizlemeye çalışıyordum. Etrafa baktığımda yerde yanımda yatan meleğin keskin yüz hatlarını gördüm. Yüzünü bana çevirip vahşice hırladı ama bana zarar veremeden Reed üzerine atlayarak yumruğunu meleğin çenesine vurdu ve yüzünün yarısını ezdi. Oturup izlerken kan üzerime sıçradı. Donmuştum.

Reed, "Kaç Evie!" diye hırladı. Başka bir melek daha Reed'i geçip bana gelmeye çalışıyordu. Reed dönüp onu boynundan yakaladığında sürgün havada asılı kaldı. Reed kafasını boynundan koparamadan yerde düşüp mücadele

etmeye başladılar. Sage Center'ın kırık penceresinden birkaç melek daha girerken arkamızdan hırlama sesleri geldi.

Reed'in gözleri benimkilerle buluştu. "Kaç!" diye bağırdı bana.

Ayaklarımın üzerine kalktım. Meleğin uzanan elinden kıl payı kaçtım. Otoparka koşarken düşünmeye zamanım olmadı. Park edilmiş arabaların yanındaki ufak insan topluluklarından kaçarak geçtim, beyaz Mercedes'in yanına çarparken ellerimi uzattım.

Freddie, "Evie, hey! Naber?" diye sorarken bana arabasının içinden güldü.

"Freddie!" deyip arabasının kapısını açtım ve yolcu koltuğuna atladım. "Bas gaza, bas!" diye bağırıp pencereyi kaldırdım ve kapıyı kilitledim. Freddie bana heyecanla gülümserken araba sümüklü böcek hızında ilerliyordu.

"Evie, seni gördüğüme çok sevindim. Seni özledim! Korkunç görünüyorsun!" derken sürücü koltuğundan bana gülüyordu.

"Freddie, daha hızlı gitmen gerek. Reed'in evine gitmeliyim. Dışarıda kötü adamlar var ve bana zarar vermeye çalışıyorlar. Daha hızlı git!" diye panikle onu teşvik ettim. "Zee'yi bulmam gerek!"

Arkamdaki meleğin nereye gittiğini arabasının arka camından bakarak anlamaya çalıştım. *Orada bir yerde olmalı. Büyük ihtimalle bu arabadan daha hızlı gidebilir.* Önüme döndüğümde irkildim. Keskin bir acı paniğimi delerken yan tarafımı tuttum. *Freedie'nin arabasına kan bulaştırıyorum,* diye düşünürken kafamdaki kesikten kan aktığını hissettim.

Freddie halimden anlar bir tarzda diliyle cık cıkladıktan sonra konuştu. "Seni pencereden iterken Volos kaburgalarını mı kırdı? Eh, 'Kızı arabama getirmek için ne gerekiyorsa yap,' dedim, bu yüzden nasıl yapıldığı konusunda şikâyet edemem."

"Freddie, ben..." dedim, kafam karışmıştı.

"Biliyor musun, bana verdiğin adı gerçekten seviyorum: Freddie. Saf ve masum. Bir Freddie sana asla zarar vermez, değil mi? Bir Freddie en iyi arkadaşın olur. Alfred ise her zaman bir zanlı ve açıkçası bir inek," deyip burnunu kırıştırdı. "Eğer sorun etmezsen, Freddie ismini kullanmaya devam edeceğim, çünkü yeni yaşamıma gerçekten uyuyor. Bu sefer her şeyi doğru yapmayı planlıyorum. Öldürmek ve işkence etmek yok." Kendinden memnundu, samimiyetle bana gülümsüyordu.

"Ben... Anlamı... Neden bahsediyorsun?" diye sordum ona, sanki biri omuriliğimde buz gezdiriyordu.

Bir şey hatırlamış gibi, "Ahh, doğru! Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" dedi.

Acıyan kaburgalarımı kucakladım. Fısıldarken sesim zayıftı. "Freddie'sin... Arkadaşımsın..."

Freddie kederle gülümsedikten sonra arabayı sürerken saçımı yanağımdan çekti. "Sana o kadar çok kez anlatmak istedim ki, hiçbir fikrin yok. Beni anlayan ve gene de beni seven tek kişi olduğunu biliyorum. İşler bu şekilde gittiği için gerçekten üzgünüm. Ama bu aslında senin hatan. Her şeyi ayarlamıştım. Benimdin, Russell benimdi ve ikinizi de sonsuza dek yanımda tutabilirdim. Eh, belki Russell'ı değil ama seni, kesinlikle. Ama sen bunu mahvettin, değil mi?"

Çenemden kan damlarken tenim soldu. "Freddie," diye fısıldadım, "melek misin?"

"Elbette. Çözemediğin için gerçekten şaşırdım. Belki de son zamanlarda etrafına topladıkların gibi olmadığım içindir," dedi açıkça. "Güçlerden uzak kalmam gerekiyordu, yoksa beni gönderirlerdi. Genelde Azraillere dikkat etmiyorlar. Bu yüzden bu işi yapmak için ben gönderildim. Bu sebeple şimdiye dek bu kadar iyiydim. Neredeyse beni

görmüyorlar bile, görüş açılarının içinde değilim. Güç melekleri benimle ilgilenmiyorlar çünkü burada olmak için resmi bir nedenim var."

Kafamdaki kesiğe dokunurken parmaklarım titriyordu. "Azrail mi?" diye sordum kafam karışmış halde.

Freddie tekrar anlayışla gülümsedi. Açıkça, "Ben bir Azrailim... Ölüm meleği, Evie. Lanetliler için ruhlarla pazarlık ediyorum," dediğinde ağzımın şaşkınlıkla düşmesine engel olmaya çalıştım. "Sana daha önce söylemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm, özellikle birlikte Coldwater'a gittiğimizde ve ele geçirilmiş olanı gördüğünde. Bizi takip ettiğini biliyor muydun? Kalbini sökmek istedi ama izin vermedim. Sırf seni öldürmesini engellemek için ele geçirilmiş ruhun günahını çıkarmak zorunda kaldım. Bu, geldiğim yerde pek tercih edilmiyor," dedi yüzünü ekşiterek, çenesi öfkeyle kasıldı.

"Gölge adamdan beni sen mi kurtardın?" diye fısıltıyla sordum çünkü boğazım düğümlenmişti.

Freddie aniden sırıttı. "Evet, gölge adam... Bu iyi bir tabir, komik!" Freddie kıkırdadı. "Onu fark ettiğini fark ettim. Beni korumaya çalışırken ne kadar cesur davrandığını gördüğümde etkilenmiştim. Onu halletmem gerekiyordu çünkü sen benimsin canım," dedi ısrarla ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Ama seni kaybettim, değil mi? Güçler seni benden alacaklar ve bunu durdurmak için pek bir şey yapamam. Eğer elimden kaçmana izin verirsem, hatalarım için boşlukta hesap vermem gerekir. Hataları hoş karşılamıyorlar," dedi titreyerek.

"Freddie," nefesim kesildi, "sana yardım ederim..."

"Nasıl?" Kaşını kaldırdı.

"Ben... Yapamam... Reed yapabilir..."

Freddie bana kaşlarını çattı. "Güç, senin yanında olduğumu fark ettiği anda beni parçalar."

"Ama..." diye kekeledim.

"Göldeki o gece seni parçalayacağını düşünmüştüm. Ama yapmadı... Onun yerine sana âşık oldu," dedi ciddi ciddi. "Sende neredeyse büyülü bir şey var, Evie. Onu etkin altına aldın..." Lafını bitirmedi, düşünüyordu. "İkinizi ayırmam gerekiyordu. Yataktaki güllerin oldukça zekice olduğunu düşündüm. Yaprakların arasında Russell'ın kolyesini tanıyacağını biliyordum ve Reed'in iki ruh eşinin arasına girmemesi gerektiğini çok iyi bildiği için çıldıracağını da. İlahi Güçler öyle acınası ki... Bir şeylerde işaret arıyorlar hep, cennete geri çağırılmayı bekliyorlar," diye alay etti.

"Reed'in evindeki gülleri sen mi yaptın?" diye sorarken ellerim titriyordu. Kâbuslarımdan habersizdi, sadece bizi ayırmak için yapmıştı.

"Çaresizdim. Sürekli beraberdiniz. Eğer Sheol kontrolünü kaybettiğimi keşfetseydi..." Freddie'nin ifadesi konuşurken yumuşadı. "Ama endişelenme, Sheol'un cezasından kaçmak için bir plan buldum. Elbette bu onları sinirlendirecek ama umurumda değil. Oradan çıkmama yardım edeceksin, değil mi?" Gülümsedi ve ne söylediğini bilmememe rağmen, bu midemin bulanmasına neden oldu. "Bu akşam sırf seni erkek arkadaşından ayırmak için diğer sürgün meleklerin yardımına başvurmak zorunda kaldım. Güçlü savaşçılara ihtiyacım vardı: Başmelekler ve Güçler. Ama her şeyin bir bedeli var. İhtiyacım olanı aldığımda, seni onlara vereceğime söz vermek zorundaydım. Sheol'daki Serafimin planlarımı bildiğini düşünüyorlar."

Tiz bir sesle, "Sürgün Serafimden mi bahsediyorsun?" diye bağırdım.

Freddie'nin mavi gözleri boş ve ruhsuz görünüyordu. "Ta en başta kimin beni seni izlemem için gönderdiğini düşünüyorsun? *Hepsi* seninle ilgileniyor."

Bedenimdeki tüyler dikildi. "Sürgünler neden benimle ilgileniyor?"

İnanamayarak, "Sormana gerek var mı?" dedi. "Sende ilginç olmayan ne var ki?"

Dudaklarım düz bir çizgi haline geldi. "Ama ben sadece... Değilim..." diye kekeledim.

Freddie'nin ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Hep acaba biliyor musun diye merak ettim çünkü bu kadar saf, masum olduğuna inanmak güç. İlginç... Sende istenecek o kadar çok şey var ki. Sevgilinin seni olabileceğin onca şey hakkında bilgilendirmemesine şaşırdım."

Fısıldadım. "Ne olabilirim?"

Freddie'nin gözleri kısıldı. "Güçlü bir silah olabilirsin... Tabii eğer kontrol edilebilirsen."

"Ne?"

Freddie alay ederek gülümsedi. "Elbette şu ana dek, benden başka kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Crestwood'a geleceğini onlara söylememiştim çünkü uzun zamandır Sheol'a gitmedim. Üzerimden kokudan anlamaman için uzak kalmam gerekiyordu. Oldukça pis kokabilir. Sadece benim altımdaki melekler şimdi nerede olduğunu biliyor ama hepsi düzenbaz yalancılar. Kontrol edilmeleri neredeyse imkânsız. Bu geceye dek hiçbirine güvenmiyordum. İstediğimi elde etmeme yardım edecekler."

Bir şey kalbimi canımı yakacak kadar çok sıktı. Soğuk soğuk, "Ve istediğin nedir, Freddie?" diye sordum ona ama ellerim fena halde titriyordu.

"Tüm sorunlarımı ne çözer ve bana yeni bir başlangıç verir?" diye sorarken kaşları kurnazca yükseldi.

Kaşlarım kafam karıştığı için birleşti. "Bilmiyorum..." Aklıma bir şey geldiğinde devam etmedim.

"Evet," deyip kederle gülümsedi, yüzümün ölü gibi

beyazladığını gördü. "*Ruhun* günahlarımın affedilmesini sağlayacak. Ruhunu aldıktan sonra günah işlemezsem, o zaman cennete girmeme izin verilecek." Sert ifadesi solmaya başlayarak yerini hayalci bir gülümsemeye bıraktı. "Kerubilerin yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum, yanlarından..." Freddie melek lisanında konuşmaya başladı, bu yüzden ettiği tek kelimeyi dahi anlamadım. Devam ederken yüzü kızardı.

Onu böldüm. "Neden ruhum seni günahlarından arındırsın ki? Kötü olmadığını ve seni cennete sokacağını nereden biliyorsun?"

İfadesi ekşidi. "Sheol Serafimleri Azraillerle bilgi paylaşmıyor, sadece emir veriyorlar. Sadece sende gözlemlediklerimden yola çıkıyorum," dedi, çenesi öfkeyle kasılmıştı.

"Yani nereden geldiğimi bilmiyorsun?"

"Hayır, sana kısa bir süre önce atandım, okul başlamadan hemen önce. Ama seni tanıdığım kadarıyla, ruhunun Sheol'da bulunmuş olma ihtimalini çok az görüyorum ama orada bulunmuş olsaydı da umursamazdım. Ruhunu bir kere senden aldığımda, öyle ya da böyle onu arındıracağım. Günah ve kötülük seviyesini değerlendirmek için ruhunu bedeninden koparmam gerekecek. Ruh bedenden ayrılana dek ne çıkacağını hiçbir zaman bilemiyoruz... Derken pazarlık başlıyor."

Kelimeleri üzerine irkildim. "Arındırmak mı? Nasıl?"

Freddie'nin gözleri saldırgan biçimde kısıldı. "Ben Azrailim. Günahlardan arınmak için gerekli olan her yolu biliyorum: fedakâr hareketler, kederli telafiler... Bir kere ruhunu aldığımda, artık lanetli olmayacağım ve buna ek olarak sonsuza dek senin bir parçana sahip olacağım çünkü seni gerçekten seviyorum Evie," dedi kederli görünerek. "Sana sahip çıkardım ama sen beni görmezden gelmeyi

seçtin. Tek ihtiyacın olan bendim ve sen bunu mahvettin."

Dediklerinin şoku geçiyordu ve ben ondan uzaklaşmak için ölüyordum. "Freddie!" dedim. Tırnaklarım kapı kolunu çiziyordu, çekip açmaya çalışıyordum ama kilitliydi.

"Eğer kaçmayı denersen kolunu kırarım," dedi gözdağı vererek. Elini koluma koydu ve kırılacağını düşündürene dek sıktı. Ben acıyla inlerken bıraktı.

Nefes nefese fısıldadım. "Önce ruhumu çalmaktan, sonra da neredeyse aynı solukta beni sevdiğinden bahsediyorsun. Bu biraz şizofrence. Ruhumu öylece sana vermemi mi bekliyorsun? İstesem bile bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Endişelenme, ruhlar konusunda uzmanım. Ölüm meleğiyim ben, hatırladın mı?"

Sıcak bir arabada tuzağa düşmüş bir böcek gibi hissediyordum. Kaçış yolu için etrafa bakınırken, "Yani Ölüm melekleri kötü, öyle mi?" diye sordum.

"Hayır, tüm Ölüm melekleri sürgün değil," dedi Freddie kararan bir ifadeyle, "ama iki tarafta da kimse bizi hesaba katmıyor. Diğer melekler arasında pek yüksek bir rütbemiz yok. Öfkeyle göğsünü göstererek, "Cennetteyken, bunu değiştireceğini söyleyenler tarafından sözler verildi bana. Ancak hepimiz kovulduk. Ama sürgünden sonra benim için daha da kötüleşti," dedi. Öfkeden kudurmuştu. "Ama artık lider benim. Bütün kontrol benim elimde. Diğer melekler benim emirlerime uyacak." Beni buna inandırmaktan çok kendini inandırmaya çalışıyordu sanki. "Ancak bundan hoşlanmıyorlar. Senin anlayacağın şekilde konuşmak gerekirse, aramızda bir kast sistemi var. Ben en düşük rütbelilerden biriyim. Çöpçü gibi küçümseyerek bakılan bir Azrailim. Sheol'da sadece çöpü getiren biriyim. Bir ruhun kötü olduğunu kanıtlamanın ne kadar çaba gerektirdiğini bilmiyorlar!"

"Freddie, sana ruhumu vermeyeceğim," dedim sessiz, titrek bir sesle. "Reed seni eline geçirdiğinde, cehenneme göndermek için geriye pek bir şey kalmayacak."

Freddie donuk mavi gözlerle, "Bundan emin misin, Evie?" diye sordu. "Çünkü eğer yapmazsan, Russell çok hayal kırıklığına uğrayacak."

"Russell?" dedim nefesim kesilerek. Direksiyonu çevirip arabayı 7-Eleven'ın otoparkına çekti.

Kalbimin hızla çarpması 7-Eleven'ın ön cephesine oturmuş bakarken başımı döndürüyordu. Tüm ışıklar açıktı ama pencereler buğuluydu, yazın olduğu gibi, asfalttan yükselen sıcak dalgaları tarafından gizlenmişti ancak mevsim kıştı. Neredeyse her an yok olabilecek bir serap olduğunu düşündüm. Freddie doğaüstü hızla hareket ederek kapımı açtı.

Elini uzattı ama tutmadım. "Hadi ama Evie," diyerek sinir bozucu şekilde iç çekti. "Sen de kolayca, hiç çaba harcamadan oraya gitmeni sağlayabileceğimi biliyorsun. Ama bunu yapmama gerek olmadığı biliyorum, çünkü Russell'ın sana ihtiyacı var. Ölmesine izin vermeyeceksin, değil mi? Onu kurtarabilecekken değil. Onu kurtarmana izin vereceğim. Bu senin son fedakâr davranışın olabilir."

Sözleri üzerine titredim, kötü niyetle söylenmemişti. Freddie'nin uzattığı eli tekrar almaktan kaçındım, yardımsız bir şekilde arabasından çıktım. Dikildim ve önümdeki binaya baktım. İçeride nelerin döndüğünü duymaya çalışıyordum. Sessizdi. Ama kötü kokuyordu. Sanki en leş sakatatlar etrafa saçılmıştı ve güneşte pişmesi için günlerdir orada bekletiliyordu. Bu bile pis kokuyu tarif etmeye yetmiyordu. Kanatlarım kendi kendilerine fırlarken ben de Freddie'nin Mercedes'inin içine kusmak için döndüm. Eğer canımı bu kadar acıtmasaydı, kusmak tatmin edici

olabilirdi. Kaburgalarım istemsiz hareket yüzünden acıyordu.

Freddie bana, "Bir Serafimsin!" diye hırladı. Kıskanmıştı. Elimin tersiyle ağzımdan kusmuğu silmeye çalışırken ona cevap veremedim. "Sen gördüğüm en güzel Serafimsin," dedi kinle. Uzanıp nazikçe kanatlarıma dokununca neredeyse tekrar kusuyordum. "Serafimin en yüksek rütbe olduğunu biliyorsun..." diye başladı.

Boğuk bir sesle, "Bu umurumda değil, Freddie," dedim.

Sözlerim onu şaşırttı. "Benimkileri görmek istiyor musun?" Ben cevap veremeden önce tişörtünü çıkararak kanatlarını serbest bıraktı.

Freddie'nin kanatlarının nasıl olmasını beklediğimi bilmiyordum ama beklentilerimden oldukça uzaktı. Reed'in kanatları gibi değildiler ya da benimkiler gibi çünkü ikimizinkiler de kuşlarınkine benziyordu. Hayır, kanatları tam olarak yusufçuk görüntüsündeydi: Sırtının iki tarafında ikişer tane olmak üzere toplam dört tane kanadı vardı. Yanardöner mavimsi yeşildiler ve o kadar inceydiler ki, neredeyse saydamdılar. Onları hareket ettirdiğinde, yusufçukların kanatları gibi çırptığını gördüm. Korku ve hayranlıkla uzanarak parmak uçlarımla kanadına dokundum; narindiler, sanki kâğıt gibi.

Üzülerek, "Çok aptalım Freddie, senin hakkındaki gerçeği nasıl göremedim?" diye sorarken elimi ondan çektim. Ölen arkadaşıma yas tutmak istiyordum çünkü karşımdaki, tanıdığım Freddie değildi. "Seni kardeşim gibi seviyorum Freddie. Bunu yapma."

Freddie'nin gözleri öfkeyle kısıldı. "O zaman bunu kardeş rekabeti olarak algıla. Sende ihtiyacım olan bir şey var ve ikimiz arasında bir seçim yapmam gerekirse kendimi tercih ederim. Sheol'a geri dönüp de onlara başarısız oldum diyemem. Reed asla yanına yaklaşmama izin vermez.

Bu noktaya varabilmek için bile ondan zar zor kaçtım. Aptal değil. Beni er ya da geç keşfedecekti. Aslında sen yakındayken gözü hiçbir şeyi görmüyor. Senden başkasını görmekte sorun yaşıyor. Onun Aşil topuğusun, anlatabildim mi? Şimdi, oraya gidip Russell'ın içeride olduğuna seni ikna etmek için bir parçasını mı getirmeliyim? Ya da içeri gelecek ve yeni bir hayata başlamam için iş birliği yapacak mısın?"

Elimi koluna yalvararak koydum. "Bunu yapmak istemezsin, Freddie." Onu ikna etmeye çalışıyordum. "Russell ile arkadaşsın. Russell seni seviyor, bunu biliyorum."

"Bundan pek emin değilim. Akşamın erken saatlerinde Russell'ın kendi ruh eşini reddedişini izledim. Seni sevdiği gibi kimseyi sevdiğini sanmıyorum ama neredeyse yüzünü içeri gömecekti," dedi Freddie, sanki bu ilgisini çekmişti. "Bunun olacağını düşünmezdim. Russell'a gözümde yeni bir değer kazandırdı. Döndürülebilir, biliyor musun? Onu kendi tarafımıza çekebileceğimizden şüphe ediyorum. Kötü tarafa dönecek mi diye bir bakmamı ister misin?"

"Onu rahat bırak! Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı!"

"İşte bu, Evie. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Onu korumak için her şeyi yaparsın, değil mi? Yapacağını umuyordum. Şimdi, gidelim mi? Russell'ı nahoş meleklerle bıraktım. Pek iyi arkadaş oldukları söylenemez." Elimi tuttu ve çaba sarf etmeden beni 7-Eleven'a doğru çekti. "Ruh eşini kurtarma vakti."

Benim için kapıyı tuttu ve ben ilerideki sahne yüzünden irkildim. Elini belime koyarak floresan ışıkları altındaki korku gösterisine beni hızla götürdü. Etrafımdaki yıkım ve ıssızlık içinde Russell'ı aradım. Onu arkada, yerde buldum. Kızıl saçlı, beyaz kanatları olan bir Başmelek

Russell'ı koruyordu. Russell hareketsizdi ama nefes alıp veriyordu. Sol şakağına yakın bir yer morarmıştı ve sol gözünün üstündeki kesikten yere kan damlıyordu. Baygındı.

Yerdeki yıkıntıların arasından mümkün olduğunca nazikçe geçtim. Bunların gerçekten yıkıntı olmadığını, et parçaları olduğunu biliyordum. O kadar çok vardı ki sanki biri kara mayınına bilmeden basmıştı ve parçalarına ayrılmıştı. İki metre yürüyemeden ayağım bir ya da iki kere kaydı. Yerdeki vinil fayans, üstündeki kan yüzünden buz pisti gibi kaygandı.

Baktığım her yerde ceset parçaları vardı. İş gömleği giyen bir gövde gördüğümde, tezgâhtarın da meleklerin saldırısından kurtulamadığını anlamıştım. Parçalanmış gövdenin yakınında, zeytin tenli, oldukça yakışıklı, yerde oturan bir melek gözüme çarptı. Ölmüş kızın elini dudaklarında tutuyor, normal bir şeymiş gibi dişleriyle kızın parmaklarından etini koparıyordu. Çenesinin her iki yanından da kan lekeleri akmaktaydı. Kafasını kaldırıp bana baktı. Bir saniyeden kısa süre içinde yüzü benimkinden bir saç teli kadar yakına gelmişti. Dehşet içinde irkildim. Bana otuz iki dişiyle gülümserken kafamı kokudan ve dişleri ile yüzündeki kan görüntüsünden öteki tarafa çevirdim. Onun kâbuslarımdaki canavar olduğunu fark ettiğimde inanılmaz bir korku içimin parçalanıp dökülmesine neden oldu.

Freddie onun göğsüne durduran bir el koydu. "Gaspard, henüz değil! Henüz senin için tamamen hazır değil," dedi yanımdan. "Sabırlı ol kaplan. Pek uzun sürmez. Sonra aynı söz verdiğim gibi senin olacak."

Gaspard benimle melek dilinde konuştu ama o sırada kanlı tükürükler saçtığı için ilgi çekici olmanın yanından bile geçmiyordu. Konuşmayı bitirdiğinde ona omuz silkmedim çünkü bunu kaba bulduklarını öğrenmiştim, bu

yüzden kısık bir seste fısıldadım. "Dilini konuşmuyorum."

Gaspard tekrar bana gülümseyerek dişlerinin arasına kaçmış eti gösterdi. "Bu çok kötü oldu. Kulağa melek dilinde, insan dilinde olduğundan çok daha iyi geliyordu. Sana yüzyıllar boyunca çektiğim acıya değdiğini, çünkü şimdi seni kirletebileceğimi söyledim, benim güzel Serafimim." Soludu, sevinçle titredi ve yanağını benimkine dayadı. Yüzündeki kan yanağıma bulaşarak metal kokusunu burun deliklerime taşıdı.

"Bunun bir saniyesinden bile zevk almayacağımdan eminim, Gaspard," diye geri fısıldadım. Tekrar öğürmemek için dişlerimi sıkıyordum. Gaspard'ın yakınında olmak beni sersemletiyor ve dengemi bozuyordu çünkü o kadar tuhaf, hatta mantıksız bir ikilem ki. Saçı oldukça iyi kesilmiş ve taranmıştı. Mükemmel alnını ya da erkeksi, kavisli kaşlarını hiçbir saç gölgelemiyordu. Onunki kadar düz bir buruna sadece bir melek sahip olabilirdi. Ağzının şekli ve dolgunluğu erotikti ama onu kaplayan kan ve üst dudağının acımasızca kıvrılması kalbimin tiksinti duymasına ve uzaklaşmak için ağrımasına neden oluyordu.

Gaspard meleksi bir gülümsemeyle, "Şaşırabilirsin... Öyle güzel kokuyorsun ki. Korku içinden taşarak geliyor. Çok tahrik edici kokuyor," dedi ve yanağımdaki kanı yalarken derin bir nefes aldı. Boğazından vahşi bir hırlama gelirken zıplayarak ondan geri geri kaçtım. Anında arkasından yaklaşan meleğe döndü. Uyarırcasına hırladı. Sanki başka bir yırtıcıdan avını koruyordu, avı da bendim.

Bacaklarım hissizleşmişti ama rahatlama yüzünden mi yoksa diğer melek konuştuğunda korkudan mı olduğunu bilmiyordum. "Kız senin değil Gaspard. Bu görevde rütbem seninkinden üstün. Onu bana vermelisin." Konuşan, kahve makinalarının orada dikilen, Kızıl saçlı, beyaz kanatlı, Russell'ın baygın bedenini koruyan melekti.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra Gaspard dikildi. Öne doğru eğildiği savunma pozisyonundan doğruldu. Benden birazcık geri uzaklaşıp uysalca omuz silkti. Kırmızı kafalı olan bana gelirken diğer meleğin yüzünden hain bir gülümseme geçti. Kendimi bana yapacaklarına hazırladım ama öğrenemedim. Gaspard uzanıp geçmeye çalışan meleği boğazından yakaladı. Boynunu kırdıktan sonra Başmeleğin kafasını bedeninden kopardı. Yüzüme ve bedenime kan sıçramaya devam ederken meleği parçalamaya devam etti. Korkunç et parçaları ve kanı görmemek için gözlerimi kaparken çatırdama ve ezme sesleri neredeyse dayanılmazdı.

Freddie, "Cade'in bunu tahmin ettiğini pek sanmıyorum," diye yorumda bulundu. Bana dönerek, "Başmelekler her şeyin kendilerinin olduğunu sanıyorlar. Biraz züppeler ve Güç meleklerinin adil davranmadıklarını unutuyorlar. Onun yerinde olmak istemezdim."

Gaspard hızla nefes alıp verirken biraz olsun pişman görünmüyordu. Aslında bana kibarca gülümsüyordu. Çarpık gülümsemesi silinmişti. Eliyle yüzümdeki kanın birazını silmeye çalıştı. Pek işe yaramıyordu, çünkü elinde yüzümde olduğundan daha çok kan vardı. "Ah, *ma cherie*," dedi baştan çıkartıcı bir sesle, "endişelenme. Seni asla alamayacak. Benimsin ve ben paylaşmam."

"Teşekkürler Gaspard, bana çok iyi davranıyorsun," diye yumuşakça yanıtladım, baştan çıkarıcı tonuna yaklaşmayı denedim. "Ama her şeyin boşa olduğunu biliyor muydun? Çünkü Freddie ruhumu almayı planlıyor. Onsuz pek uzun süre hayatta kalacağımı sanmıyorum. Arkadaşını biraz önce boş yere öldürmüş olabilirsin."

Freddie'nin elinin tersi yüzüme çarparak beni raf yığınına fırlattı. Çarptığım yerden yukarı baktım, biraz önce açıkladığım şey hakkında öfkeyle tartışan iki melekten ka-

famı çevirdim. Titreyen parmaklarımı çekinerek yanağıma koydum. Acıyordu, aynı kâbuslarımdaki gibiydi.

Marketin köşesindeki hareket dikkatimi çekti. Dönünce birkaç insanın orada birbirine sokulduğunu gördüm. Yüzlerinde korku ve şaşkınlık vardı. Kaçmaları için onlara işaret verdim. Meleklerin onları takip edeceğini sanmıyordum, artık ellerinde ben vardım. Sonra kaşında piercing olan kızı tanıdım, az önce bedenini tanıdığım tezgâhtarı. Artık kaçsalar bile pek bir şey fark etmeyecekti, çünkü zaten ölüydüler. Onlara sırtımı döndüm. Onları yüzüstü bırakmıştım. Freddie'nin bu suçu işleyeceğini göremeyerek başarısız olmuştum ve artık sadece ruhtular. Benimle beraber burada tutsaklardı çaresizce.

Bir an sonra delireceğimi düşündüm. Hissizleştiren korku yavaş yavaş beni çıldırtıyordu. Ellerimin ve dizlerimin üstünde emekleyerek ruhlardan uzaklaştım, Russell'a ulaşmaya çalışıyordum.

Pek uzaklaşamadım. Freddie beni kaldırıp zeminin üzerinde baş aşağı salladı. Beni küçümserken yüzünde öfke vardı. Sonra kolayca beni marketin arka tarafındaki cam kapılı buzdolabına geri fırlattı. Çarptığımda cam örümcek ağı gibi çatlarken kanatlarımın biri kırıldı. Yere yığın halinde kaydım. Bir an orada yattım, tamamen hareketsizdim, ta ki ciğerlerimdeki basınç azalana kadar. Tıslayarak öksürdüm, biraz hava solumaya çalışıyordum çaresizce.

Yürüyerek görüş alanıma giren Freddie çömeldi. Yüzünü yanağımın yerde dinlendiği yere getirdi. "Biliyor musun?" diye hırladı. "Sanırım fikrimi değiştirdim Evie. Sanırım gidip Russell'ı öldüreceğim ve sonra ruhunu senden döverek çıkaracağım. Yeterince acı çekersen bana kendiliğinden verirsin. Nasıl aldığımı umursamıyorum," dedi kanatları sinirle vızıldarken.

Bize zarar vermemesi için ona yalvarmak istiyordum

ama tek yapabildiğim inlemekti. Beni kolumdan tutarak kolayca yere, Russell'ın bulunduğu kahve makinelerinin oraya sürükledi. Bedenim yerde temiz bir yol bırakıyordu, üzerinden beni çekerken tüm yıkımı temizliyordum.

Russell'ın bedenine vardığımızda Freddie kolumu bıraktı ve cansızca olduğu yerde kaldı. Yanımda yatan Russell'ı görmek için henüz hareket edemiyordum, bu yüzden önümdeki Gaspard'ı izliyordum. Oldukça sinirlenmişti. Uzun, güçlü, güvercin grisi kanatlar çıkarmıştı. Doğaüstü hızla marketi arşınlıyordu ve birkaç saniyede bir elini siyah saçından geçirmek için duruyordu. Bir şey yüzünden çelişki yaşıyor gibi görünüyordu. Belki de Freddie'nin işi benimle bittikten sonra oynayacak pek bir şey kalmayacağı için endişeleniyordu. *Belki de bu iyi bir şeydir,* diye kendi kendime düşündüm.

Freddie para kasasının oradaki tezgâha yürüyüp üzerinde duran kaşmir bezi aldı. Bezin içinde birkaç alet ve bıçak vardı. Kemik saplı, ince ve keskin bir bıçak seçerek kalanını geriye fırlattı. Russell ile benim bedenimin arasına geçen Freddie çömeldi ve elindeki bıçağı bana gösterdi. Bir parmağını dudaklarına koyup yüzü küçümsemeye dönmeden önce kıkırdadı. Sonra bıçağı Russell'ın kalçasına batırdı.

Yüzümden tüm renk çekildi ve Russell'ın boğazından çatlak bir çığlık kaçarken gözlerim yaşlarla parladı. "Hayır Freddie! Dur! İstediğin her şeyi yaparım, istediğin her şeyi veririm... Sadece dur, lütfen... Dur!" diye ona yalvardım.

"Ah, istediğim her şeyi yapacağını biliyorum. Bu sadece eğlence." Bıçağı Russell'ın bacağından çekerek ipek bluzuma sildi.

"OROSPU ÇO... TANRIM, BU BERBAT! Seni geberteceğim Freddie! Sana sözüm olsun, seni geberteceğim. Seni bir böcek gibi ezeceğim!" diye bağırdı Russell ve sonra in-

ledi. Yanımda acıyla kıvrandı. Russell'a döndüm. Beni görmenin verdiği şoku ancak hayal edebilirdim. Kanla kaplıydım ve kanatlarım dışarıdaydı. Russell beni fark ettiğinde dondu ve yüzünden tüm kan çekildi. "AHH, LANET OLSUN KIZIL, BURADA NE YAPIYORSUN?" diye bana bağırdı bacağını tutarak. Sonra gözlerini kapadı. "Sana gitmeni söylemiştim. Sana gitmeni ve asla geri gelmemeni söylemiştim. Seni kurtarmak istemiştim!" Ellerini yumruk yaparak alnına getirdi.

"Ne? Hayır... Hatan var! Freddie benim için burada. Benim olan bir şeyi istiyor." Yüzünü inceledim. "İstediğini ona verdiğimde gitmene izin verecek, değil mi Freddie?"

Konuşurken Freddie'nin yüzü meleksiydi. "Bu doğru Evie. Sadece bana ver ve Russell gidebilir."

Russell yumruklarını gözlerinden çekti. "Ne istiyor Kızıl?" Russell kesik kesik nefes alırken sordu, bacağındaki acıyı kontrol etmeye çalışıyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu ki bu mantıklıydı, çünkü daha önce kanatlarımı hiç görmemişti.

Bunun Russell'la geçireceğim son an olduğunu fark ettim. Bu hayatı boyunca yanında taşıyacağı görüntümdü. "Ona vermeyi istemediğim bir şey değil, değil mi Freddie?" dedim yumuşakça. "İstediğini verdiğimde Freddie'nin pazarlığın kendine düşen tarafına saygı duyacağından emin olmak istiyorum sadece."

Sorarken Russell'ın ifadesi çaresizdi. "Kızıl, ne istiyor?" Ona cevap vermedim. Elini bulup tuttum.

Freddie kaşlarını çattı. "Evie, ona söylemelisin, çünkü bu onunla da ilgili. Şimdi Russell, Evie gördüğümüz en olağanüstü varlık. İnsan ruhuna sahip bir melek, bir melez. Bana eğer ruh eşini öldürmezsem, ruh eşi de sensin bu arada, ruhunu bana vereceğini söyledi. Ruhunu bana verdikten sonra seni öldüremeyeceğimden emin olabilir

çünkü cennete geri gidebilmek için günah işlememek için gerçekten çok çabalayacağım. Ama asıl ilginç bölüm ruhunu ondan aldıktan sonra geliyor. O zaman sen ve ben ruh eşleri mi olacağız? Öyle olacağını umuyorum! Sonraki yaşamında seninle karşılaşmak için sabırsızım. Eğlenceli olmayacak mı?"

"Kızıl, eğer ruhunu o iblise verirsen seni asla affetmem! Asla! Sonsuza dek ona bağlanacağıma şimdi ölmeyi tercih ederim," dedi Russell. "Ondan hoşlanmamı sağlayacaksın... Iğğğ... Bunu yapma," diye yalvardı.

"Şttt, Russell. Her şey iyi olacak. Freddie'den asla hoşlanmayacağından eminim, çünkü o sadist bir alçak. Er ya da geç her şeyi batıracak ve sonra Sheol'a tekrar gönderilecek. İyi olacaksın."

Russell Freddie'ye keder içinde, "Sana ruhunu verirse ona ne olacak?" diye sordu.

Freddie'nin alnı kırıştı. "Kesin olarak bilmiyorum ama bir süre etrafta takılır, bekler. Sonrasında bedeni yavaş yavaş ölecek ve büyük ihtimalle karanlığa tek başına gidecek. Gaspard'ın karanlığı hızlandıracağından şüpheleniyorum, kendisi oldukça acımasızdır," dedi, sesi kulağa neşeli geliyordu. İstediğini almak onu mutluluğa boğmuştu. Gaspard yürüyüşünü sevinçle sırıtmak için yavaşlattı.

"Kızıl, hadi ama... Bunu yapma. Bu yanlış ve bunu sen de biliyorsun!" diye bana yalvardı. "Sensiz burada ne yapacağım ki zaten? Yapamazsın, sadece yapamazsın!"

"Seni öldürmesini izleyemem, Russell. Yaşaman gerek." Kahverengi gözlerinde korkuyu ve acıyı gördüğümde elini sıktım.

Konuşurken Russell'ın sesi çatladı. "Ben de senin ölmeni izleyemem..."

Freddie iğrenerek yanımızda hırladı. "Tamam, bu kusmak istememe neden oluyor. Artık ruhum için hazırım. Sadece bana karşı koyma, gerisiyle ben ilgilenirim." Bıçağın

sapını tutarken bacaklarıma ata biner gibi oturdu, böylece altında hareket edemeyecektim.

Freddie melek dilinde konuştu; Sesi öyle ahenkliydi ki beni sakinleştiriyor, yukarı, ona bakarken beni teskin ediyordu. Gözlerini kapatıp odaklandı. Bıçağıyla kavisli semboller yaptı. Bıçağı üzerimden, etimin birkaç santim ötesinden geçirdiğinde bedenimin özünden bir çekme hissi patladı. Bıçağı tekrar aşağı doğru geçerken gözlerim büyüdü ve nefesim daraldı. Göğsümü kucakladım. Bir şey içimde yırtılırken, kendimi tek barça halinde tutmaya çalışıyordum. Ama işe yaramıyordu, içerden dışarı doğru parçalanıyordum.

"Alfred! Seni aptal, şeytani parazit! Pis kafanı omuzlarından ayırmadan önce Evie'den uzaklaş!" diye Brownie marketin kapısından. Kapıdan geçerken Brownie yürüyüşünü kesen ve saldırmak için eğilmiş Gaspard'ı ölçüp biçerek hırladı.

Buns, "Tatlım, Alfred'e ruhunu veremezsin. Cenneti mahvedecek," diye şakıyarak Brownie'nin yanında durmak için geldi. Gözleri Gaspard'dan hiç ayrılmadan, Brownie'ye bir şey verdi. Çim hokeyi ekipmanına benzeyen bir sopaydı ama parlak altın rengindeydi. Ucunda tehditkâr, ölümcül bir bıçak kıvrılıyordu.

Nefesimin Brownie ve Buns'ı kelebek kanatlarıyla gördüğüm için mi, yoksa göğsümdeki acıdan mı kesildiğini bilmiyordum. Buns bir peri gibi görünüyordu. Narin görünümlü, floresan ışığında parlayan, altın renginde kelebek kanatları vardı. Brownie'nin kanatlarında daha sert bir bronz, kırmızı kahverengi hatlar bulunuyordu. Gözleri Gaspard'a odaklanırken kanatları kolayca dalgalanıyordu.

Bir anlığına dikkati dağıldığı için Freddie odağını kaybederken tekrar nefes alıp vermeme izin verdi. Derin, yoğun soluklar alıyor, neler olduğunu görmek için boynumu dik tutuyordum. Kızlar ayrılmış, Gaspard'ı gözlüyorlar,

savunmasında bir zayıflık arıyorlardı. Gaspard'a eşzamanlı olarak saldırmadan önce birbirlerine verdikleri hafif sinyali gördüm.

Kızların Freddie'nin dikkatini dağıttığını gördüğü için Russell vakti boşa harcamadı. Hızla doğrularak kolunu geri çekti ve Freddie'yi yüzünden yumrukladı. Russell ona vurduğunda Freddie neredeyse hiç hareket etmeyerek ikimize de Freddie'nin ne kadar da melek olduğunu kanıtladı. Bir anlığına Russell'a ifadesi kararararak baktı. Freddie ince bıçağını alıp Russell'ın göğsüne daldırdı. İki kere çevirip çıkarmadan önce mide bulandıran, emen bir ses çıkarttı. Russell'ın kanı anında yaradan taşarak tişörtünü kırmızı bir daire şeklinde ıslattı.

Freddie, "Ah," diye kıkırdarken Russell'ı neşeyle izledi.

Russell kısa süreliğine göğsüne elini koyup Freddie'nin bıçağının yaptığı açık yaraya doğru baktı ve sonra bir dirseğinin üzerine çöktü. Kendini uzun süre tutamadı. Zemine devrildi. Tavana bakarak yatarken acı ve şok içinde nefes nefeseydi. Öfke ve korkuyla dikilmemi sağladı. Bıçağı Freddie'nin elinden kapıp yan tarafına saplayarak onu üzerimden devirdim.

Yan tarafına açtığım kesik coşkuyla kanarken bu sefer gerçekten, "Ahh!" diye bağırdı. Önce açtığım yaraya, sonra bana bakıp inanamayarak, "Beni bıçakladın, Evie!" dedi. Dizlerimin üzerine tırmanıp bıçağı tekrar salladım. Onu kesmeye, uzak durduğundan emin olmaya çalıştım. Uzanma mesafemden kaçtı. Onu tekrardan bıçaklamak istiyorsam ayağa kalkmam gerekiyordu ve bunu yapabileceğimden emin değildim.

Arkamızdaki sesler daha da vahşileşti. Buns ve Brownie sırayla Gaspard'dan ufak parçalar koparıyorlardı ve sonra aynı şeyi onlara yapmayı başaramadan ahenkle uzaklaşıyorlardı. Savaşlarına pek dikkatimi veremiyordum, onun yerine Freddie'ye odaklandım.

"Ne yaparsan yap kazanamazsın, Evie. Er ya da geç birimiz seni öldürecek. Şimdi bana ruhunu verebilirsin, böylece onu arındırabilirim. Öbür türlü o ruhla ölürsen, direkt Sheol'a gideceksin çünkü kötülüğü saf." Bana gülümsedi. "Bıçağı bana ver ve seni bundan kurtarayım. Seni cehennemin ateşlerinden kurtarayım," dedi rahatlatıcı bir tonda. Bıçak için elini uzattı.

Gözlerim yaşlarla dolarken kararlılığım sarsıldı. Düşüncelerimi temizlemek için kafamı salladım. "Ruhum kötü mü... Cehennemden miyim?" diye sorup gözlerinin içine baktım. Freddie gülümseyerek onayladı. Yavaşça bıçağı kaldırdım ve ona vermeye başladım. Son saniyede bıçağı ona çevirip avucunun içini çizdim. Titredim ve elini göğsüne tutarken kolundan kanın damlamasını izledim. "Yalancının tekisin, Alfred. Sana asla güvenmeyeceğim."

"Bu bir hataydı, Evie. Sana o kadar çok acı çektireceğim ki, ruhunu almam için bana yalvaracaksın," diye söz verdi.

Sesim titreyerek, "Yapma Freddie..." diye yalvardım. "Gidebilirsin... Lütfen, bizi yalnız bırak..." Bıçağı elimde sıkıca tutup çaresizce ona salladım ama artık beni dinlemiyor, Gaspard ve kızlar arasındaki savaşı izliyordu. Yüzündeki ifade bilmem gereken her şeyi bana söylüyordu. Gaspard kaybediyordu.

Russell'a göz ucuyla bakan Freddie sırıttı. "Kaybettin Evie. Ruh eşin ölüyor. İnsan olmak berbat bir şey. Sıra sana geldiğinde geri döneceğim," dedi hızla. Bir nefes sonra gitmişti.

Russell'ın nefes nefese kaldığını duyunca yerde yatan hareketsiz bedenine geri döndüm. Dizlerimin ve ellerimin üzerinde yanına emekledim. Bıçağı sımsıkı tutuyordum. Elimi yanağına koyduğumda Russell'ın yüzü solgundu. O anda bana baktı. Göz bebekleri o kadar büyümüştü ki, gözlerinde kahverenginden çok karanlık vardı

Kederle, "Russell!" dedim. Bıçağı bırakıp elini aradım.

Bulunca sertçe sıktım. Öksürdü ve ağzından kan aktı. *Alfred haklı, Russell ölüyor.*

"Lütfen ölme, Russell," diye yalvardım. "Lütfen..."

Panik içindeyken sıcak gözyaşları yanaklarımdan aktı, ona yardım edebileceğim bir yol arıyordum. Elimi yarasına koyarak yaradan akan kan akışını durdurmaya çalışıyordum. *Tanrım, lütfen bana yardım et!*

Russell'ın yarası ısınıp parlamaya başladığında binadaki tüm floresan ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı; sanki elim içerden aydınlanıyordu. Acıyla bağırarak elimi Russell'dan çekmeye çalıştım. İkimiz de benden dalgalar halinde yayılan, kavurucu enerji alevleri yüzünden yanıyorduk. Acıyla çığlık attım. Elimi ondan kaldıramıyordum. Birbirimize kenetlenmiştik.

Beynim bir başka acıyı daha idrak etti. Sızlayan bir acı bacağımda artıyordu, en sonunda acı çığlıklarıyla üzerime çöktü. Öbür elimi bacağıma koydum. Beyaz, yakan acıyı kesmeye çalışıyordum. Göğsüm açılmadan önce bir hıçkırık benden kaçtı ve yere yığıldım. Sıcak ve ıslak bir şeyin karnımda biriktiğini hissedince ilgisizce aşağıya baktım. Göğsümden kan sızarken büyüyen kırmızı bir leke bluzuma yayılıyordu. Elimdeki acı azaldı, ancak kalbimin yakınındaki keskin acı yüzünden bunu zar zor fark etmiştim. Kan ve kendi tadımı alıyordum. Enerji dalgaları benden dışarı akıp havaya karışıyordu, sanki esintide süzülen çiçek kokusu gibiydi. *Artık dinlenebilirim... Çok yorgunum,* diye düşünürken uçmaya başladım.

Fısıldayan bir ses zihnimde, "Bana söz verdin," dedi. Tonu beni okşuyordu. Böyle zarif bir seste, benimle konuşan güzelliği görmeye çalışırken ışık gözlerimde dans etti. Görüntüler parçalanmış ve bulanıkken, renkler karışıp değişken, biçimsiz bir acıda birleşti. Karanlık öyle soğuktu

ki... Rahatlatıcıydı. Süzülüyor ve etrafımda dalgalanıyor, beni hiçlik battaniyesinde sarıyordu. İşkence eden acıdan beni uzaklaştırmaktaydı.

Ses bana, "Savaş..." diye fısıldadı ama artık o kadar hoş gelmiyordu. Gergindi ve anlamadığım bir ısrarla doluydu. Onu bulmam, bu kadar üzgün olmaması gerektiğini söylemem gerekiyordu. Ben çabalarken karanlık geri çekildi. Yakan, dağınık acı yerini alarak karanlığa geri dönmek istememe sebep oldu.

Onu bulamıyorum, diye düşündüm. Yönümü kaybetmiştim. Sese daha da yaklaşmaya çalışıyordum. Onu ararken kafam sallanıyordu. Reed'in sesi yaralı geliyordu, kısıktı. Benimle melek dilinde konuşuyor; beni kendisini bulmaya zorluyordu.

Zihnimde yarattıkları bulutlara tutunmama neden olan ahenkli kelimelerin sağlam akışını başka bir ses böldü. Derin, tanıdık, emreden bir sesti ama düşünemiyordum...

Emreden ses konuştu: "Reed, yardım etmemize izin vermelisin. Kanamayı durdurmalıyız..."

Başka, çok daha yumuşak bir ses ekledi. "Tatlım, Evie'yi Zee'ye ver. Onu hareket ettirebilmemiz için yaralarını saracak. Onu hemen sana geri vereceğiz." Kalbim canımı acıtarak hızla atıyordu. "Tatlım, buraya... Onu buraya koyabilir ve böylece elini tutabilirsin."

Alçak, hırlayan bir yanıt Reed'den gürledi. "Ona dokunma..."

"Tatlım, lütfen..." dedi yumuşak ses. Bir an geçtikten sonra bedenimdeki her hücre hareket ettiğim gerçeğine itiraz etmeye başladı.

Emreden ses, "Ben göğsünü sararken elini tutabilirsin," dedi. Sanırım saf acı bir çığ gibi üzerime çöküp beni derinliğiyle kaplarken bağırdım ve ona boyun eğdim.

BÖLÜM 20

aydınlanma

Başım ağrıyor... Hayır, üstünü çiz... Tüm bedenim ağrıyor. Hatta kirpiklerim bile ağrıyor, diye düşündüm gözlerimi açmaya çabalarken. Odadaki ışık loştu ama kör edici gibi hissettiriyor, gözlerimi yaşartıyordu. Reed'in evindeki odamda asılı beyaz perdeler kapalıydı, bu yüzden böyle bir sorunum olmamalıydı.

Kafam karışmış halde etrafa baktım çünkü bu geçen birkaç hafta boyunca kaldığım odaya benzemiyordu. İçinde hastane eşyaları vardı. Adını bile bilmediğim makinelerle el arabaları bulunuyordu. Yatağımın yanında serum olduğunu fark ettim. Gözlerimle plastik tüpü aşağıya, bileğime kadar takip ettim. Tüp elimden beni rahatsız ederek çıkıyordu. Çekmek istedim ama kapımın önünde fısıldayan öfkeli sesler yüzünden oluşan rahatsızlık hissinden dikkatim dağıldı.

Zephyr gerilerek, "Artık insanların eve gitmesine izin vermen gerek. Ateşi düştü. Daha fazla kalmaları için onları zorlayamazsın," diye fısıldadı.

Reed'in hırlamadan birazcık farklı sesi, "Hemşirelere gitmesini söyleyeceğim ama doktoru tutuyorum," diyordu.

"Buna gerek yok..."

"Her şey bittiğinde doktoru medikal bir konferansta olduğunu düşünmeye ikna edeceğim."

Ne hakkında tartıştıklarından emin değildim ama kula-

ğa iyi gelmiyordu ve Reed'in sesi normal değildi. Sesi kulağa sinir bozucu ve mantıksız geliyordu, bu da olağandı. Olağandışı olan ise bu kadar çaresiz olmasıydı.

Zephyr tartışmaya devam etmeye başladı. Sertçe fısıldadı. "Kalmaları gereksiz bir risk."

Tartıştıkları için kaygılı hissederek zayıfça konuştum, "Zee, Reed'i rahat bırak. Sesi kulağa iyi gelmiyor." Ama benim sesim de kulağa düzgün gelmiyordu, zayıf ve rahatsız ediciydi. *Hasta mıyım?* diye merak ettim, neler döndüğünü anlamıyordum.

Koridorda sessizce durdular ve sonra odamın kapısı çarparak açıldı. Reed anında önümdeydi. Dikkatlice ona gülümsedim. Bu kadar kötü görünürken bu kadar iyi görünebilmesi beni etkilemişti. Hâlâ nefes kesecek kadar yakışıklı olsa da, karakterine uygun olmayan bir şekilde darmadağındı. Kıyafetleri buruşmuştu ve saçı karmakarışıktı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Soluk ve bitkindi.

"Selam," dedim kulağa ben gibi gelmeyen bir hırıltıyla. Hiçbir şey demedi, bu yüzden "İyi misin?" diye sordum. Bana bakıp gözleri yüzümde dolaşırken yanıt vermedi. "Yanıma otursana," demeyi başardım hırıltılı bir sesle, geniş yataktaki boş yanıma hafifçe vurdum. Yatakta yanıma emekleyip yan tarafıma sokuldu. Kafasını yastığıma koyduğunda saçı kaşının üzerine döküldü, bu yüzden yüzünden çekmek için elimi alnına kaldırdım. Kolum ağır hissediyordu ve cansızca yatağa geri düşmesini engellemekte sorun yaşadım. Çekinerek, "Neyim var?" diye sordum Reed'e.

Sıkı, kederli çizgiler Reed'in ağzının kenarlarında belirdi. "Hastaydın..." diye kısık bir sesle yanıtladı Reed, sesi kesildi.

Kaşlarım kalktı. "Öyle miydim? Sen de mi hastaydın?" diye sordum ona anlayışla çünkü gerçekten yorgun görünüyordu. Sorumu kafasıyla onayladı ve elimi yanağına

koyduğumda, dudaklarını avucumu öpmek için çevirdi. "Burada benimle kal. Dinlenmen gerek..." diye fısıldadım. Reed derin bir iç çekerek gözlerini sıkıca kapattı. Kelimelerime verdiği tepkiden korktum. Gerçekten üzgün görünüyordu. "Reed, sorun ne?" Cevabından korkuyordum.

"Bir sorun yok, Evie. Hayattasın," dedi boğuk bir sesle.

"Ah..." Ne söylediğini tam olarak anlamamıştım. *Gerçekten hasta olmalıyım. Zar zor hareket edebiliyorum ve sanki biri göğsümde delik açmış gibi hissediyorum...* Keskin bir nefes aldım.

Elimi göğsüme getirdiğimde elim büyük, beyaz, düğmeli gömleğin üzerinde kaydı. Gerçek seli bana aniden çarptı. Nefes alamadım. Düşünemedim. Panikledim. *Durdurmam gerek... Kimi? Onu durdurmam gerek... Freddie'yi durdurmam gerek. Russell'ı öldürecek!*

İncecik bir sesle, telaş içinde, "Reed!" diye fısıldadım. Nefes nefeseydim, beni anlayabileceğinden bile emin değildim. "Freddie kötü, bana zarar vermek istiyor, Russell'a zarar vermek istiyor, Russell'ı öldürdü! Aman Tanrım, Reed!" Korku yüzünden tiz bir sesle konuştum. "Russell'ı öldürdü ama yapamadım ve denedim ama durmuyordu..."

Reed uzanarak beni kollarına çekti. Nazik, rahatlatıcı bir tonda konuşurken saçımı okşadı. "Russell ölmedi, Evie. Onu kurtardın."

Göğsünde ağlarken kafamı salladım. "Hayır," diye hıçkırdım. "Freddie onu buradan bıçakladı, göğsünden," dedim inkâr ederek, kendi göğsüme dokundum ve sanki yara oradaymış gibi irkildim.

Reed'in kolları etrafımda sıkılaştı. "Biliyorum. Russell'ı iyileştirdin. Onun yaralarını kendi bedenine aldın." Son kısımda öfkelenmişti.

Nefesim göğsümde kaldı. "Russell'ı... İyileştirdim? Bu... Bunu nasıl yapabildim?"

Reed'in dudakları kafamın üstüne dokundu. "Evie, nasıl var olabiliyorsun? Hiçbiri mantıklı değil ama işte buradasın ve Russell aşağıda. Seni kaybettiğimi düşündüm..." O anda konuşmayı kesti. Sanki cam kadar kırılganmışım gibi saçımı nazikçe okşadı. Birkaç saniye sonra konuştu. "Son anda onu iyileştiren aracı sendin. Senin elin dokundu ona, senin bedenin aldı yaralarını."

Burnumu çektim. "Yani... Russell hayatta mı?"

"Evet."

"Ve Russell'ı iyileştirdiğimi düşünüyorsun?" Gözyaşımı sildim.

"Evet."

Açıklık getirmek için, "Ama bunda bir olumsuz yön var çünkü yaralarını kendime aktardım?" diye sordum.

Hızla onayladı. "Olumsuz bir yön olduğunu söyleyebilirim, Evie," dedi Reed. Eğilip nazikçe gömleğimin düğmelerini açtı ve göğsümdeki korkunç görünen yarayı gösterdi. Freddie'nin Russell'ı bıçakla yaraladığı noktayla aynıydı. Reed'in bana verdiği kolyenin hemen altında duruyordu. Reed battaniyemi çekip bana baldırımdaki ufak, kırmızı yarayı gösterdi. Russell'ın bıçaklandığı aynı yerde ve aynı bacaktaydı.

Bacağımdaki yaraya dokununca hassaslığı yüzünden irkildim. "Russell gerçekten aşağıda mı?" diye yumuşakça sordum ona.

"Evet. Senin için gidip onu getirmemi ister misin?" diye sordu yenilmiş bir iç çekişle.

Kafamı salladım. Dürüstçe, "Hayır, henüz değil. Şu anda senden başka kimseyi istemiyorum," diye fısıldadım. Ben, "İyi mi?" diye sorarken Reed tekrar battaniyeyi üzerime örttü.

Reed'in yanıtı sertti. "İyiden daha iyi. Aldığı tüm yaraları iyileştirdin. Burnu bile düzelmiş. Farklı görünüyor.

Onun için tekrar kırmam gerekebilir," diye homurdandı ve beni sıkıca kollarında tuttu. "Brownie ve Buns da aşağıda," diye ekledi daha yumuşak bir tonda. "Seni bırakmadılar. Senin için endişeliler, bu yüzden burada kalmalarına izin verdim."

Derince iç çekerken gözlerim büyüdü. "Onlar melek! Melek olduklarını bilmiyordum! Neden kimse bana demedi?" Beni kandırabilmelerine şaşırmıştım. "Ve kanatları! Kanatlarını görmen lazım! Kelebek gibiler!"

Reed'in dudaklarına ufak bir gülümseme dokundu. "Ölüm melekleri," dedi ama sonra gözlerime korkunun girdiğini görünce hızla ekledi. "Sürgün değiller. İkisi de cennet için ruh topluyor. Ölüm meleklerinin bizden farklı kanatları var. Bazılarınınki kelebek veya uğur böceklerinin kanatları gibi. Kınkanatlı gibi görünen diğerleri de var," diye açıkladı bana güvence vermek için.

Mırıldarken göğsümdeki bir acı sesimi boşa çıkardı: "Ve bazıları... Yusufçuk gibi görünüyor."

Kaşlarını çattı. "Evet... Alfred'i bulana kadar öyle, sonra bahsedilebilecek kanatları olmayacak," dedi sakince.

Düşünürken beni bir titreme aldı. *Freddie... O artık Freddie değil. Arkadaşım Freddie öldü. Kalan ise Alfred.*

Kalbimin göğsümde hızla attığını hissederek sordum. "Brownie ve Buns orada olduğumuzu nereden biliyordu?" Eğer kızlar olmasaydı, bir ruhum olmazdı ve Gaspard'ın parçalayacak yeni bir oyuncağı olurdu.

Kaşlarını çatarken Reed'in gözleri karardı. "İlk başta orada olduğunuzu bilmiyorlarmış. Bir katliam yüzünden ruhların salındığını hissettiklerinde meraklanmışlar. Alfred'in, Gaspard'ın o insanları öldürmesine izin vermesi bir hataydı. İnsanları öldürmek için, ruhunu alana dek yardımcısını bekletmesi gerekirdi."

"Ama yapmadı..." Cesetlerin yere saçıldığını hatırlayınca kendimi hasta hissettim.

"Hayır, yapmadı," diye katılırken ağzı ciddi bir çizgi oluşturdu. "Buns ve Brownie işlerini yapmak ve ruhları toplamak için oradaymış ama sonra seni Alfred ve Gaspard ile bulmuşlar. Görünüşe göre kızlar seni epey benimsemiş. Alfred ile Gaspard'ın seni öldürüyor olmasını pek iyi karşılamadılar. Ölüm melekleri genelde şiddete başvurmazlar."

Artık her şeyi beni korkuyla ve tiksintiyle titreten bir açıklıkla hatırlıyordum. Hatırlayabildiğim her şeyi Reed'e anlatmayı denedim. Anlatmaya çalıştığım şeylerin bazıları benim için o kadar zordu ki boğazım sanki biri beni boğazlıyormuş gibi acıyla yanıyordu. Birkaç kere devam edebileyim diye su yudumlamak için durdum.

En zor bölüm Reed'e sürgün Serafimin benden haberdar olduğunu ve Alfred'i beni izlemek için gönderdiğini anlatmaktı. Neden bunu anlatırken utanç duyduğumu bilmiyordum ama büyük ihtimalle ne anlama geldiğinden korkuyordum. Eğer varlığımı biliyorlarsa ve birini beni öldürmek için değil de izlemek için gönderdilerse, bu varoluşumda oynadıkları bir rol olduğu anlamına mı geliyordu? Bunun cevabını ikimiz de bilmiyorduk ama bu düşünce midemi bulandırıyordu.

Reed gözlerimde endişemi ve acımı görerek sanki beni kendi korkularımdan koruyacakmış gibi daha da sıkıca sardı. "Çok ama çok özür dilerim. Asla çıkmana izin vermemeliydim," dedi kendini suçlayarak. "Alfred'i bilmem gerekirdi. Ölüm meleği haklı, seninleyken körüm. Senin haricinde hiçbir şey göremiyorum ve bu beni etkisiz hale getiriyor." Elini alnına götürdü ve ovdu.

"Reed, buraya kadar gelebilmemin tek nedeni sensin," dedim şaşkınlık içinde. "Sen olmasaydın, Sebastian büyük ihtimalle kemiklerimden yastık filan yapmıştı ya da artık korkunç neler yapıyorsa." Titredim. Bir sürgünün ne yapabileceğini ilk elden görmüştüm.

"Gelecekte daha disiplinli olmalıyım. Daha fazla hata olamaz. Alfed'i yakında bulmam gerek. Gitmesine izin verdim ve şu anda herhangi bir yerde olabilir ama senden çok uzak kalacağını düşünmüyorum. Eğer Sheol'a başarısız olarak dönemeyeceği hakkında söylediği doğruysa umutsuz olacaktır. Artık senin ruhuna her zamankinden çok ihtiyacı var."

Onu düşünürken ellerimi birbirine sürttüm. "Alfred burada olması için geçerli bir nedeninin olduğunu söyledi. Bunun ne demek olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum çünkü ne demek istediğini tam anlamamıştım. Başım ağrımaya başlıyordu ve gözlerimi kapatmak istiyordum ama bu dürtüye direndim.

Reed güven vererek ellerimi tuttu. "O bir Ölüm meleği, aynı arkadaşların gibi. Ruhları cennete götürüyorlar. Eğer ölen kişi lanetlenmişse, o zaman boşluğa götürüyorlar. Ölüm melekleri nereye çağırılırsa oraya giderler. Güçler olarak bizler onlara özel bir ilgi göstermiyoruz çünkü sürgün bile olsalar, gerekliliğinden şüphe edilemeyecek bir iş yapmak için buradalar."

Kaşlarım kalktı. "Eğer bir insan kötüyse, öldüğünde Freddie gibi birinin gelip ruhunu alacağını mı söylüyorsun?" diye sordum ve Reed onayladı.

"Biz Alfred'i bulup yok edene kadar güvende değilsin," dedi esrarengiz şekilde.

Kısık, panik dolu bir sesle fısıldadım. "Bu da Russell da güvende değil demek. Onu korumamız gerek Reed. Alfred, Russell hakkındaki her şeyi biliyor. Bu yüzden 7-Eleven'a beni götürmek için onu kullandı."

"Ve sen Russell'ı korumak için ruhunu feda etmeye hazırdın," dedi Reed. "Evie, neden? Bana hayatta kalmak için her şeyi yapacağına dair söz vermiştin. Ölmeni izlediğimi sandım."

Reed'in yüzünde çiğ, kanayan acıyı görünce bir şeyin farkına vardım. "Senin yerine Russell'ı seçtiğimi mi düşünüyorsun?" Verdiğim sözlerden sonra, bütün bunların ona nasıl göründüğünü fark ettim.

"Seçmedin mi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Asla. Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemeyeceğim. Hiçbir şeyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim," dedim tutkuyla.

"O zaman neden yaptın?"

"Çünkü yapmam gerekiyordu ve bir gün beni bunun için affedeceğini umdum," diye fısıldadıktan sonra tekrar ağlamaya başladım çünkü onu fena halde yaraladığımı biliyordum.

Ağzımı ararcasına, "O zaman... Hâlâ benim misin?" diye sordu.

"Bu asla tartışma konusu değil. Her daim senin olacağım." Gözyaşlarımı yüzümden sildim. "Çok özür dilerim," deyip daha şiddetli ağlamaya başladım.

"Şttt... Cesur kızım... Aşkım... Artık dinlenmen gerek, yoksa kendini daha da hasta edeceksin," diye fısıldadı güven vererek. Beni daha da yakınına çekip çarşafımın köşesiyle gözyaşlarımı kuruladı.

"Her şeyi telafi edeceğim. Seni o kadar mutlu edeceğim ki, beni eninde sonunda affedeceksin," diye fısıldadım boğuk bir sesle, göğsümdeki acıyı rahatlatmaya çalışıyordum."

"Hiçbir şey için affedilmen gerekmiyor... Ve ben mutluyum. Hayattasın ve beni seviyorsun."

"Reed."

"Evie," dedi cevap olarak, bir melek olduğunu öğrenmeden önce kavga ettiğimizde benim söylediğim şekilde. Bana gülümsedi.

Gözlerim düştü. Uykuya daldığımı biliyordum. "Gitme. Çok yorgun görünüyorsun. Dinlenmen gerek. Benimle beraber burada uyu, tamam mı?"

"Uyu aşkım," dedi Reed ve artık direnemediğim için itaat ettim.

Panikleyerek, "Neden kimse bana finalleri kaçırdığımı söylemedi? Bursumu kaybedeceğim!" dedim yataktan çıkmaya çalışarak. Omzumda engelleyen bir el hissettim. Reed yanımda oturuyordu, görünüşe göre günlerdir değil de haftalardır yatakta olduğum haberi karşısında çıldırmama hazırdı. Sömestr tatilini yarılamıştık, neredeyse Noel'di.

Yatağımın yanındaki tekli koltuktan Buns, "Tatlım, biz çaresine baktık. Yönetime çok hasta olduğunu bildiren bir mektup yazdım. İyileştiğinde sınavlara girmene izin verecekler."

Brownie pencerede dikilirken söze karıştı. "Sanat Tarihi sınavı için çalışmana yardım edeceğim, çünkü incelediğin birkaç sanatçıyla bizzat tanıştım." Gözlerim çok büyümüş olmalı ki güldü.

"Ve ben de Batı Medeniyeti Tarihi sınavına çalışmana yardım edeceğim," dedi Zephyr düz bir şekilde.

Buns ona şüpheci bir gülümseme attı. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğundan emin misin, Zee?"

"Elbette." Kaşlarını çattı. "Neden ona yardım etmek için kötü bir seçim olayım?"

Buns, "Tatlım, senin tarihe bakış açın insanlara göre biraz farklı," diye nazikçe açıklamaya çalıştı. Zephyr alınmasın diye sırıtmamak için çok çabaladığını görebiliyordum.

Zephyr odanın köşesinden hırladıktan sonra kollarını

göğsünde çapraz yaptı ve duvara yaslandı. Somurtkan gö rünüyordu. "Gerçekleri Söyleyeceğim yalnızca. İnsanların tarih kayıtlarını yanlış tutması benim hatam değil. Biliyorum çünkü oradaydım."

Yorgunlukla iç çekip alnımı ovdum. "Uff, yapacak çok şey var. Kitaplarımın nerede olduğunu bile bilmiyorum," dedim mutsuz bir halde. "Başarılı olmam gerek, yoksa bursumu kaybederim."

Buns, "Tatlım, melek beynine sahipsin. O kadar zor olmayacak," diye yorumda bulundu. "Başarılı olmasan bile bursunu kaybetmezsin. Reed okul fonunun bağışçılarından biri, bursunu kaybetmene izin vereceğini hiç sanmıyorum."

Elimi alnımdan indirdim. Kaşlarım kalktı. "Ne?" dedikten sonra suçlayan gözlerle Reed'e baktım. "Bursumu her an çekip alabilir ve beni sepetleyebilir miydin?"

"Evet. Ama bu kaba olurdu." Bana tatlılıkla gülümsüyordu.

"Bunu yapmaya ne kadar yaklaştın?" Cevabına bir saniyeliğine bile kanmamıştım.

"Evrakları doldurdum ama sonra seninle kayıtta konuşunca sonunu getiremedim." Elimi tuttu ve arkasını öptü.

Aniden birkaç düşünce aklıma geldi. "Aman Tanrım, Jim dayı! Ona ne diyeceğim? Aradı mı? Hasta olduğumu biliyor mu? 7-Eleven'daki insanlara ne oldu? Polis işe karıştı mı? Russell nerede? O da finallerini kaçırdı mı? Eve gitmesine izin vermediğiniz, değil mi? Eve gidemez, Freddie... Alfred hâlâ dışarıda bir yerde! Giyinmem gerek. Dayımı aramalıyım!" dedim sorular kafamda dönerken.

"Brownie'yle ben ruhlarla ilgilendik, artık güvendeler. Onlar için endişelenmen gerekmiyor tatlım," dedi Buns sadece, beni izliyordu. Nasıl anladığımı bilmiyordum ama bir şeyler gerçekten yanlıştı.

"Bana bir şeyi anlatmıyorsunuz," dedim. Yüzlerine bakarken paranoyak hissediyordum. İfadeleri aniden kederli olmuştu. "Russell nerede?"

"Sanırım aşağıdaki kütüphanede tatlım," dedi Buns nazik bir tonda. "Russell'la konuşmadan önce seninle konuşmak istedik."

Huzursuz eden bir ürperti tenimi gıdıklayarak kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Yatağın kenarına kayıp ayağımı zemine koydum. Çok güçsüz hissediyorum, diye düşündüm. Artık serum takılı değildi. Yaralandığımda Reed bir kalp uzmanını ve ekibinin birkaç üyesini gelip benimle ilgilenmesi için ikna etmiş. Sonra da burada olduklarına dair her anıyı zihinlerinden silmiş. Artık iyileştiğim için gitmişlerdi.

Tekrar Buns'a baktım. İfadesi zorlama neşeden kadim ve sabırlıya dönüştü. Zarif bir sadelikle söze başladı. "Jim dayının ruhu, bana söylenene göre bir Ölüm meleğinin diğer tarafa geçirme onuruna sahip olduğu en saf, en nazik ve kibar..."

Kalbim büküldü ve boğazım düğümlendi. "Hayır, anlatma bana Buns. Bilmek istemiyorum. Lütfen, anlatma bana," diye fısıldayıp ayağa kalktım ve banyo kapısına doğru adım atmayı denedim. Onlardan uzaklaşmalıydım. Bana anlattıklarını dinleyemezdim.

Zarif bir esinti bacağıma değdi ve Reed beni kollarına aldı. "Evie, beni affetmen gerek. Sana, seni hayatta tutmaya o kadar odaklanmıştım ki başka hiçbir şey önemli değildi."

Gözyaşları beni kör etti. "Anlatma bana Reed," dedim gergin bir sesle, parmağımı ağzına koydum.

"Evie..." dedi Buns sesinde suçlulukla. "Alfred'in bizden kaçıp bulabildiği en derin deliğe saklanacağını düşündük. Hiç şüphelenmedik. Oraya gittik, dayının evine ama çok geçti. Alfred direkt oraya gitmiş olmalı, yani büyük

ihtimalle onu durduramazdık, eğer bilseydik..." Buns devam etmedi.

"Hayır Buns!" diye öfkeyle bağırdım ona. Kıvrandım ve Reed'in beni yere bırakması için savaştım. Bıraktı ama büyük ihtimalle sadece kendime zarar vereceğimi düşündüğü içindi, onda herhangi bir etkisi olduğu için değildi.

Banyoya doğru topallayıp kapıyı kapattım. Saklanacak bir yer aradım. Duşu seçerek zayıfça zeminde oraya doğru ayaklarımı sürüdüm. Suyu açıp Reed'in beyaz, düğmeli gömleği hâlâ üzerimdeyken içine girdim. Ama artık kendimi tutamıyordum, bu yüzden duvardan yere kaydım. *Zavallı Jim dayım sana ne yaptı ki?* Zihnim acı içinde çığlık atıyordu. Öyle kahredici ve yoğundu ki şu âna dek yaşadığım acılar bunun yanında bir hiç gibi kalıyordu.

Alfred bana öyle acı çektireceğini söylemişti ki ona ruhumu alması için yalvaracaktım. Bu sözünü tutmuştu. Jim dayıyı kurtarmak için ruhumu verirdim ama bana bu seçeneği sunmamıştı.

Banyonun kapısı açıldı. Reed beni ıslak zeminden kaldırmadan önce suyu kapattı. Beni kucağında sıkıca sardı. Izdırap içinde, "Öldü mü?" diye sordum fısıldayarak. Cevabı zaten biliyordum.

Reed, "Evet," diye yanıtladı ama bana detayları vermedi. Makyaj masasına yürüyüp beni üstüne oturttu. Etrafıma kalın, sıcak bir bornoz sardı.

"Peki ya cenazesi?" dedim kısık bir tonda. Çünkü bu neredeyse üç hafta önce olmuştu. Reed'in üzerine cansızca eğildim.

"Bir cenaze töreni yaptık. Düzenlemeleri Ölüm melekleri gerçekleştirdi. Gitmek için çok hastaydın. Zaten orada olman iyi bir fikir olmazdı Alfred yüzünden. Güvenli olduğunda mezarlığa gidebiliriz," dedi sessizce, ıslak saçını yüzümden çekti.

Hissizce, "Polis araştırdı mı?" diye sordum. İçim ölmüş gibi hissetmeme rağmen beynimin hâlâ çalışıyor olması tuhaftı. Reed beni masadan kaldırmadan önce bornozun kemerini bağladı. Beni yatağıma geri taşıdı. Herkes aşağıya geri gitmişti, yani yalnızdık.

"Evet. Buraya seninle konuşmaya geldiler ama senin bir araba kazası geçirdiğini söyledik. Zee ile beraber arabanı mahvettik. Sana başka bir tane alacağım. Kazada yaralanmışsın gibi göstermemiz gerekiyordu. Polis, dayının büyük ihtimalle, araştırdığı öfkeli eşlerden biri tarafından öldürüldüğüne inanıyor."

"Neden böyle düşünüyorlar?"

Gönülsüzce, "Suçun içerdiği şiddet yüzünden böyle düşünüyorlar," derken Reed'in kaşları endişeyle birbirine yaklaştı.

"Nasıl öldü?" Reed'in yanıtını beklerken nefesimi tutmuştum.

Reed ben dönüp gözlerinin içine bakana kadar bir şey demedi önce. "Oldukça kötü," diye cevapladıktan sonra daha fazla açıklamadı. Kafamla onaylayarak bilmek istemediğim kadar kötü bir şekilde öldüğünü anladığımı gösterdim. Uzanmam için beni ittirdi ve üstümü battaniyelerle örttü.

Sersefil bir halde, "Ona istediğini vermeliydim. Direnmemeliydim... Neden direndim ki?" diye mırıldandım.

"Hayır Evie. Böyle konuşma. Halledeceğim. Alfred acının ne olduğunu daha bilmiyor... Henüz değil. Ama bunu ona öğreteceğim, söz veriyorum," dedi Reed. "Acı kelimesini onun için yeni baştan tanımlayacağım."

Reed'in kelimeleri beni rahatlatmak içindi ancak şu anda dayımın intikamını almak benim için hiç önemli değildi. Jim dayı ölmüştü ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti, Alfred'in çekeceği acı bile. Gözlerimi kapattım. Göz-

lerimi kapatıp uyumak ve asla uyanmamaktan başka bir şey istemiyordum. Gözyaşları tekrar yanağımdan aktı ama onları silmek için çok yorgundum.

Uyandığımda birinin elimi tuttuğunu fark ettim ve baktığımda Russell'ın yatağımın yanına çektiği sandalyeden beni kederle izlediğini gördüm. "Hey, işte buradasın Kızıl," dedi gözleri yumuşarken. Elime eğilip üstüne bir öpücük kondurdu.

Uyku sersemliğiyle, "Russell, iyi misin?" diye sordum ona, yatakta oturmaya çalışarak. Hâlâ zayıf hissediyordum ama bunu görmesini istemedim. O gene de fark etti ve oturmama yardım etti nazikçe. Yüzeysel bir yarası var mı diye onu baştan aşağı inceledim, tamamen sağlıklı görünüyordu.

"Üzgünüm Kızıl," dedi Russell açık açık, kocaman elindeki ufak elime baktı. "Gitmeni sağlamaya çalıştım. Günlerdir 7-Eleven hakkında kâbuslar görüyordum. Kötü bir şeyin olacağını biliyordum ve seni de içermesini istemiyordum, bu yüzden gitmeni sağlamak istedim. Ama inatçısın. Beni asla bırakmayacağını bilmem gerekirdi." Tekrar gözlerime baktı ve yüzünü buruşturdu. "Neler olduğunu anlayamıyordum."

"Aynı benim gibi sen de rüyalar mı görüyordun?" diye sordum ona, şaşırmıştım.

"Senin gibi demezdim çünkü bir ışık tarafından vurulmadım hiç ya da kâbuslarımda bana bir kolye verilmedi," dedi vurgulayarak. Sözlerinden, Reed'in ya da birinin daha önce verilmeyen detayları Russell'a açıkladığını fark ettim. "Freddie ile hiç gitmemeliydin. Yardım çağırmalıydın... Zephyr'i bulmalıydın." Kafasını sallarken beni azarladı.

"Russell, gitmem gerekiyordu. Sen benim ruh eşimsin," dedim açıkça. Ne söylediğimi anladığını biliyordum çünkü ben de onun ruh eşiydim.

"Evet, öyleyim. Bu yüzden ruhunu benim için feda etmeyi denemen konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Bir daha asla böyle bir şey yapma, anlıyor musun?"

Yüzümün solduğunu hissettim. "Russell, Alfred hâlâ dışarıda bir yerde. Ruhumu hâlâ istiyor, yani onu ele geçirene kadar güvende değilsin."

Kaşlarını çatarken omuzları biraz çöktü. "Evet, biliyorum Kızıl. Hâlâ dışarıda bir yerdeyken ailem de güvende değil. Reed ailemi korumak için önlem alıyor. Buns ve Brownie Noel için benimle beraber gelecek. Tek başıma gidemem. Korumalara ihtiyacım var." Onda farklı bir şey vardı ve ne olduğunu çözmek için gerçekten çaba harcıyordum. Biraz kaşlarını çattı. "Ailemi görmek için sabırsızım. Onları çok özlüyorum," dedi ve sonra sanki tamamen uygunsuz bir şey söylemiş gibi hızla bana baktı. Dayım hakkında düşündüğünü biliyordum. Ağlamamak için elimden geleni yaptım.

"Onların da seni özlediğine bahse varım," diye mırıldandım. Kelimelerde boğulmadığım için kendimle gurur duyuyordum.

Russell neşeli olmak için çok çaba harcıyordu. "Burnumu aileme nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi gülümseyerek. Kafasını biraz yan tarafa çevirdi, böylece burnunu başka bir açıdan açıkça görebilecektim. Mükemmel görünüyordu. Aslında Russell düz bir burunun başarabileceğinden çok daha yakışıklı olmuştu. Onda ayırt etmeye başladığım başka ufak değişiklikler de vardı.

"Biliyor musun, 7-Eleven'da beyaz kanatlı meleği görene kadar ne olduğunu hiç çözemedim. Kötü melek diye bir

şey olduğunu bilmiyordum. Kötü melek... Bu oksimoron değil de nedir?" diye sordu kederle ve ben de onayladım. Ne söylediğini tam olarak anlamıştım. "Orada, o insanlara yaptıkları..." Titrediğini görünce elini sıkıca tuttum çünkü konuşamıyordum. "Hepsinin öyle olmadığını ve sadece sürgünlerin kötü olduğunu öğrendiğime sevindim."

Biliyor, diye düşündüm. Ona her şeyi anlatmış olmalıydılar. Kurallar yüzünden, ona anlattıklarına şaşırmıştım. "Üzgünüm Russell. Ruh eşim olduğunu anlaması için Alfred'in ikimizi bir arada gözlemlemesi yeterliydi sadece ve seni sırf bu yüzden incitti. Onu durdurmaya çalıştım ama durduramadım. Özür dilerim..." Alnımı, tutuşmuş ellerimizin üzerine koydum.

"Kızıl, söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? *Ben* özür dilerim, çünkü bunların hepsini daha önce çözseydim o zaman o iblis seni ele geçiremez ve seni öldürmenin eşiğine gelemezdi." Keder ve pişmanlık yüzünden sesi hasta geliyordu. "Ama halledeceğim. O şeytani böceği bulacağım ve onu yok edeceğim."

Kafamı kaldırıp ona baktım, son derece kararlı olmasına şaşırmıştım. "Russell, ne düşünüyorsun? O bir melek ve sense insansın. Onun dengi değilsin," dedim uyarı olarak.

"Zee hazır olduğumda beni eğiteceğini söyledi. Sonra da o küçük kurdu avlayacağız ve onu seni göndermeyi planladığı karanlığa postalayacağız." Sabırsızlıkla dişlerini gıcırdattı.

Kafa karışıklığı alnımı kırıştırdı. Korku içime işlerken, "Ne?" diye sordum. "Zee seni eğitemez. Seni incitmemek için çok dikkatli olmalı çünkü bir insanı bir kalıp yağ gibi ezebilir."

"Beni *henüz* eğitemez, haklısın. Şu an çok zayıfım ama bu hep böyle olmayacak. Evie, görüyorsun ya, beni iyileşti-

rirken aynı zamanda değiştirdin. Buns, yaralarımı benden aldığında, kendinden bir şeyleri de bana verdiğini düşünüyor, bir şekilde boşlukları doldurduğunu. Bana bir şey yaptı. Gelişiyorum artık, aynı senin gibi," dedi kederle, biraz önce söylediklerine vereceğim tepki için yüzümü izliyordu.

"Ne dedin?" Ona bakarken dondum.

"Sana artık insan olmadığımı söylüyorum."

"Bana bir meleğe dönüştüğünü mü söylüyorsun?"

"Görünüşe göre buralarda ruhu olan tek melek artık sen değilsin," dedi sabırla. "Ben de bir ucubeyim," diye şaka yaptı. Gülmeyi denedi ama gülüşü gözlerine ulaşmamıştı.

"Nereden biliyorsun?" Söylediklerini inkâr etmeye çalıştım. Onu yeteneğimin bu olumsuz yanından kurtaracak boşluğu bulmam gerekiyordu. Russell'ın normal bir insan olmasının bir yolunu bulmalıydım, böylece normal bir hayatı olabilirdi. Bir anlığına bana baktıktan sonra kotundan bir çakı çıkardı. Bıçağı salıp başparmağında ufak bir kesik açtı. Kanının birikip elinden damlamasını izledim. Dakikalar içinde kanama durdu. On dakika içinde, yara hiç var olmamış gibiydi.

Yastığıma yaslandım. Sonra ondan yüzümü çevirdim. Artık ona bakamıyordum, ona yaptığıma. Benim gibi avlansın, iğrenilsin ve lanetlensin diye onu kurtarmıştım

"Sana ne kadar çok dilediğimi..." Boğuldum ve dişlerimi sıktım. "Ne kadar üzüldüğümü... Sana bunun olmasını asla istemezdim. İzin vermeliydim... ama gitmene izin veremezdim. Artık aynı benim gibi avlanacaksın."

Devam edemedim. Kendi yıkımımı ona bulaştırmıştım ve artık geri dönüş yoktu. Tanrı'dan Russell'ın hayatını kurtarmak için yardım istemiştim ama yeterince açıklayıcı olmamıştım. Sonuçları öngörememiştim. Tanrı değildim.

Onun zihnini bilmiyordum. Bu benim için bir ders olmuştu.

"Kızıl, bunu bana sen yapmadın. Bu senin üstünde bir şey," deyip çeneme uzandı ve yüzümü kendisine çevirdi. "Burada yapmam gereken bir iş var, aynı senin gibi ve buna üzülebilirim ya da gelen her neyse, arkadaşım gibi davranıp cesurca yüzleşebilirim. Korkak olmadığımı düşünmek istiyorum, bu yüzden erkek olacağım ya da melek, her neyse." Gülümsedi. "Zamanı geri saramazsın. Olan oldu ve eninde sonunda bir melek olmaktan zevk alacağımı düşünüyorum. Zaten bana kazandırdığı bazı menfaatlerden zevk aldığımı söylemem gerek."

"Hangi menfaatler?" Artık yarı melek yarı insan olmanın herhangi bir menfaati olduğuna inanmıyordum.

"Eee, ilk olarak, artık Reed beni bir şey yapmaya ikna edemiyor," derken sırıttı. "Ve artık senin bildiğin tüm sırları bana da açıklıyorlar. Buns senin gibi kırmızı kanatlarım olacağını düşünüyor; ayrıca bir Serafim olacağımı ki bu görünüşe göre Reed'i sinir ediyor. Eğer cennete gidersek orada ondan kıdemli olacağım."

"Russell, biz bir tür mutantız. Kimseden kıdemli olacağımızı sanmıyorum."

"Biliyor musun, hepinizin uzaylı olduğunu düşündüğüm sırada daha fazla şaşıramayacağımı düşünmüştüm. Hepinizin uzaylı yavruları ya da öyle bir şey olduğunuzu düşündüğümde... Ama bu ondan çok daha tuhaf."

"Bir de bana sor. Uzaylı yavrusunun sen olduğunu düşün bir de ve içinden bir şeyin emekleyerek çıkmasını beklediklerini. Ürkütücü olmak eğlenceli değil, değil mi?"

"Değil ama en azından seninle beraber ürkütücü olacağım. İlginç bir sonsuzluk olacak gibi. Daha sonra ne olacağını görmek için sabırsızım," dedi düşünceli halde.

Reed odaya girerken, "Oldukça ilginç olacak... Ve öğ-

renmek için bir sonsuzluğumuz var, yani belki de Evie'nin dinlenmesine izin vermeliyiz. Böylece iyileşebilir," diye araya girdi.

Ayağa kalkarken Russell'ın dudaklarına hoşnutsuz bir ifade oturdu. "Haklısın," dedi Russell gerilerek. "Bunlar hakkında konuşmak için Kızıl'la sonsuzluğa sahibiz. Senin için endişeleniyorum. Yani her an cennete geri çağırılabilirsin. Biraz dinlenip rahatlamanın vakti gelmiştir belki de. Sonra ne olacağını kim bilir?"

Reed'in hırladığını duyunca Russell'ın hemen gerildiğini ve aynı bir melek gibi savunma duruşuna geçtiğini gördüm. İçgüdü mü diye kısa süre merak ettim. Birbirlerine karşı tepkilerini yargılayarak şaşkınlık içinde, "Neler oluyor?" diye sordum. Bir an ikisi de bana yanıt vermedi. Sadece birbirlerini gözlemeye devam ettiler.

Sonra Reed konuştu. "Hiçbir şey aşkım. Sadece nasıl olduğunu kontrol ediyorum."

"İyiyim. Russell'la beraber ne kadar ürkütücü olduğumuzu konuşuyorduk," diye açıkladım elimi ona uzatarak.

"Ürkütücü değilsin," dedi ve yatakta yanıma oturdu. Elimi tutup hafifçe öptü. "Öbür yandan, Russell tartışmaya açık."

"Reed!" Ağzımdan kaçtı. "Böyle konuşma."

"Sorun değil, Kızıl," dedi Russell. "Gerçekten ev ziyaretim için gidip toplanmam gerek. Tüm kıyafetlerimi ve eşyalarımı buraya taşıdık, Reed ve Zee sonraki hareketimizi bulana kadar sanırım burası merkez üssü olacak."

"Eve gitmek için ne zaman ayrılıyorsun?"

"Bu akşam. Kızlarla beraber Detroit'e uçağımız var. İki hafta içinde döneceğiz. Seni özleyeceğim Kızıl. Keşke sen de gelebilsen."

"Ben de seni özleyeceğim," dedim ama gitmeyeceğim

için rahatlamıştım. Dayım için yas tuttuğumdan tatilini mahvederdim. Şu an bile Russell kederime tanık olmasın diye yakan acıyı zar zor uzakta tutuyordum.

Russell, "Ona iyi bak," dedi Reed'e.

Reed hemen, "Hayatım pahasına," diye yanıtladı ama bu bir cevap yerine bir yemindi.

Russell yatağın önüne yürüyüp eğildi, yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Kızıl."

"Ben de seni seviyorum, Russell." Gözlerine bakarak gülümsedim. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," dedi ve dönüp odadan çıkarak beni Reed'le bıraktı.

BÖLÜM 21

sömestr tatili

Birkaç gün içinde fiziki kuvvetimi geri kazandım ve yataktan çıkıp kendime bakabildim. Yaralarım hızla solmuş ve sonra da yok olmuştu. Keşke duygusal yaralar da böyle iyileşebilseydi ancak hafızam hatıraları tutabildiği sürece onları taşıyacağımı biliyordum. Hafızamın haftalar önceki o gecenin en ufak detayını bile unutmamaya kararlı olduğunu düşünüyordum çünkü ne zaman gözlerimi kapasam gerçekçi kâbuslar görüyordum. Zephyr ve Reed'e normal görünmeye çalışıyordum ama ikisini de kandırdığımı düşünmüyordum çünkü işitme duyuları doğaüstüydü ve neredeyse her gece uykuya dalana dek ağlıyordum.

Hasta olmamın Reed için ne kadar güç olduğunu ilk defa aşağıya indiğimde ve yemek salonuna ne yaptığını gördüğümde fark ettim. Reed odadaki neredeyse her şeyi parçaladığı için artık boş sayılırdı. Zephyr Reed'in masadan kibrit çöpleri yaptığını söyledi, bu yüzden onu çoktan atmışlardı. Masayı şereflendiren süstü mumluklar öyle eğilmişlerdi ki erimiş gibi görünüyorlardı, sanki bir Dali tablosundan çıkmış gibiydiler.

Reed'in görevlileri çıkarmasının bir nedeni de buydu. İyileşmemle ilgili tüm kargaşa, doktorların burada oluşu, arabamı parçalamak zorunda kalmaları ve polisin gelmesi yüzünden Reed görevlileri sürekli burada oldukça tuhaf

şeylerin olmadığına ikna edip duramazdı. Ayrıca yakında evde dört tane olgun ve iki tane yarı melek olacağını fark etti, yani birisi elbet Andre ve Greta'nın önünde yanlış zamanda bir hata yapacaktı. Onlara tazminatlarını cömertçe ödedi ve başka bir yerde yeni pozisyonlar buldu.

Noel sabahında Reed, Zee ve ben kütüphanede toplandık. Reed ve Zephyr önüme kucak dolusu hediye yığmıştı. Ben, "Şey, vay canına, çocuklar," diye mırıldarken kaplanmış hediye paketlerinin altına neredeyse gömülmüştüm. "Bu çok iyi, tamam ama şey, kimse böyle hediye almıyor. Bu biraz fazla."

Zephyr ciddi bir tonda, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Tekrar etrafa, kule olmuş hediye yığınına baktım. "Diyorum ki, beni şımartacaksınız. Sonra bozulacağım ve artık benden hoşlanmayacaksınız."

Zephyr kaşlarını çattı. "Bozulamazsın. Fizyolojin bunu engellemek için savunma..."

Reed gülerek, "Kelimesi kelimesine bunu kastettiğini sanmıyorum Zee," diye araya girdi.

"Boş verin," dedim hafifçe, bunun ne kadar fazla olduğuna dair fikirlerinin olmadığını fark ettim. Yarı insanla ilk Noellerini mahvetmemek için daha çok çaba harcamalıydım.

Abartılı hediyelerin kutularını açtım. Parfümler, bir cep telefonu, bir iPod, bir dizüstü bilgisayar, ayakkabılar, çantalar, montlar, kemerler, mücevherler, makyaj malzemeleri, kıyafetler, tokalar, çim hokeyi ekipmanları, yeni kayaklar ile kayak botları ve kar kaykayı vardı ve bunlar sadece paketlenmiş olanlardı. Yeni, kırmızı Range Rover

gibi paketlenemeyen başka hediyeler de vardı.

Reed elimden tutup arabayı görmem için beni yola çıkarırken heyecanını gizlemeye çalıştı. "Arabana yaptıklarımdan sonra sana yenisini almam gerekiyordu, yani pek hediye sayılmaz."

"Reed, bu bir Range Rover, ikinci el bir araba değil," dedim. Bunun diğer arabamdan on kat, belki daha da fazla tuttuğunu biliyordum.

"Beğenmedin mi?"

"Bana yeni bir araba alacağını hiç ummuyordum! Teşekkürler Reed." Yüzümü göğsünde saklamak için kollarımı etrafına doladım. Herkesin bana verdiği şeyler için o kadar mahcup olmuştum ki ne yapacağımı bilmiyordum. Reed tepkime sevinmiş görünüyordu. Ayaklarımı yerden kesip sanki kırılabilecek bir şeymişim gibi bana kontrolle, nazikçe sarıldı.

"Noel'i seviyorum. Bu eğlenceli," dedi gülümseyerek, tekrar beni ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Biliyor musun, bana pahalı hediyeler almanız gerekmez. Sizinle sadece burada olmayı seviyorum," dedim eve geri giderken.

"Evie, çoğumuzun ne yapacağımızı bilemediğimiz kadar çok parası var, bu yüzden Zee ya da benim için istediğin bir şeyi almamız pek sorun değil."

"Bu kadar çok varsa, neden paranızı aşırı yoksulluğu durdurmak ya da ne bileyim, benzer bir şey için kullanmıyorsunuz?" Kütüphanede çam ağacının yanına oturduk ve ben Reed'in ağaca astığı ışıklara hayran kaldım.

"Yapamayız. İzin verilmiyor. Hiçbir şekilde insan hayatlarına müdahale edemeyiz. Böyle araya giremeyiz. İşlerin dengesini bozar, çarpıtır."

"Ah, anladım. İnsanlara yardım edemeyiz," dedim alay

ederek. "E peki tüm bunları bana vermeyi nasıl beceriyorsunuz?"

"Kurallarda boşluk var. Tam olarak insan sayılmazsın, değil mi ama?" Bana zaferle gülümsedi ve ben de gülümseyerek karşılık verdim.

"İnsanların hayatına onlara para vererek müdahale edemiyorsan, o zaman nasıl oluyor da Crestwood'un ana bağışçısı olabiliyorsun?" Tüm gün gözlerini benden ayırmadığını fark etmiştim.

"Onlara paranın hepsini ben vermiyorum. Çoğunlukla zenginleri okula biraz para bağışlamaya ikna ediyorum."

Yamuk bir gülümsemeyle, "Ama gene de hile değil mi? Yani eğer onları yapmaya ikna ediyorsan?" diye sordum.

Reed bir parmağını dudaklarına götürdü. "Şttt... Şimdiye dek kimse fark etmedi."

"Sen de bunu yapıyor musun, Zee?" diye sordum. Zephyr Reed'in verdiği el GPS'ini kontrol ediyordu.

Zephyr'in alnı kafası karışarak kırıştı. "Neden insanları bir şey yapması için ikna edebildiğimi düşündün?"

Gözlerim büyüdü. "Yapamıyor musun? Tüm gerçek meleklerin yapabildiği bir şey olduğunu düşünüyordum."

Zephyr saflığıma güldü. "Reed tanıdığım, insanları onun yaptığı gibi etkileyebilen tek melek. Hepimizin yapabildiğini bir düşünsene? Sürgünler kesin kazanırdı, tüm insanlara birbirlerini öldürmelerini söylerlerdi ve sonra Sheol için ruhlarını toplarlardı. Oyun bitti, kazandılar. Hayır, şükürler olsun ki Reed ikna edebilen tek kişi ve sadece iyilik için kullanıyor. Yani çoğunlukla. Doktorların aksini söyleyeceğine dair bir hissim var ama acil bir durumdu ve artık bunun için endişelenmeyeceğiz."

"O eşsiz o zaman," dedim Reed'in beni izlemesi seyrederken.

"Evet," dedi Zephyr, omuz silkti.

Benim de onlar için hediyem olduğunu hatırladım. "Ah, neredeyse ikinize hediyelerinizi vermeye unutuyordum!" dedim heyecanla, ağaca gittim ve internetten sipariş ettiğim hediyeleri buldum. Kaplanmış kutuları onlara verdim, hediyelerini açarken onları izledim.

Zephyr ilk hediyesini açarken hınzırca gülümsedi. Caracara bıçağıydı. "Yüksek karbon paslanmaz çelik, siyah tungsten DLC kaplama ve karbon fiber, titanyum kabza. Teşekkürler," dedi Zephyr, pakete bakmayıp bıçağı sadece görünüşünden tanımıştı. Dengesini ve ağırlığını ölçmek için bıçağı tuttuğunu görünce titredim. Artık benden hoşlandığı için minnettardım.

Sonraki hediyeyi açtı, bir kutu Twinkies'di. "Bunlar da ne?" diye sordu kafası karışmış halde.

Ben kıkırdamamı engellerken Reed, "Bunlar Twinkies. Konyakla iyi gidiyorlar," diye açıkladı. Zephyr ikna olmuş gibi görünmüyordu ancak bu, yeni bıçağıyla kutuyu açmasına ve savunmasız, masum Twinkie'yi hınzırca deşmesine engel olamadı.

Reed benden gelen ilk hediyesini açtı. Ağacın altında beklerken erimelerini engellemek için soğutucuda duran birkaç kutu donmuş peynirli makarnaydı.

Zephyr şüpheci bir tonda, "O nedir?" diye sordu.

Reed Zephyr'e, "Peynirli makarna. Hiç yedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Yaşamamışsın o zaman, Zee," dedi Reed, gözlerime bakarak gülümsedi. Sonraki hediyeyi açtı ve kafası karışarak bana baktı.

"Jim dayımın okul yüzüğü. Hep takardı ve küçük bir kızken onunla oynamaya bayılırdım. Arkadaşım Molly'yi aradım ve evimden alıp buraya göndermesini istedim.

Senin olmasını istedim. Takmak zorunda değilsin. Sende olduğunu bilmek beni mutlu edecek. Onu dünyadaki her şeyden çok sevdim ve artık seni de o kadar çok seviyorum." Ağlamamayı gerçekten deniyordum çünkü artık tek yaptığım bu gibi görünüyordu.

Reed beni kollarına aldı. Kulağıma, "Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra yüzüğü parmağına geçirdi.

"Nasıl yaptığını bilmiyorum Evie ama bizi cimri göstermeyi başardın," dedi Zephyr. Koltuğundan kalktı ve kütüphanede bizi yalnız bırakırken bir kutu Twinkies'i yanına aldı.

"Hediyelerim için teşekkürler," dedim Reed'e. Yanağını öptüm ve dudaklarımın altındaki yumuşak tenini hissettim.

Reed bana, "Ne hakkında düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ne?"

"Bunu ne kadar sevdiğimi düşünüp duruyorum."

"Noeli mi?" diye mırıldadım, baştan çıkaran dudakları dikkatimi dağıtmıştı.

"Evet... ve benimle burada olmanı. Artık bir ailem var, sen ve ben..." Sustu. Tepkimi görmek için beni izliyordu.

Kalbim daha hızlı attı. "Ben mi?" diye sorarken kalbimin etrafına sıcak bir hissin sarıldığını hissettim. Bu beni şaşırtmıştı. "Ailen miyim?"

"Evet," dedi nazikçe, "ve ben ailemi her türlü tehdide karşı koruyacağım." Elimi dudaklarına götürüp nazikçe parmaklarımın içini öptü.

"Neredeyse her türlü tehdide karşı," dedim kederli bir gülümsemeyle.

Reed'in parmakları benimkilerin üzerinde sıkılaştı.

"Zee ile beraber bunu değiştirecek stratejiler üzerinde çalışıyoruz, Evie."

"Çalışıyor musunuz?" İçimde ufak bir umut ışığının büyüdüğünü hissettim.

"Endişelenmemelisin. Seni koruyacağım." Öyle ikna edici konuşmuştu ki, ben de koruyacağına inandım.

"Belki de yapmamalısın," dedim, onu da korumak istiyordum.

"Evie..." Adımı nazik bir okşama gibi söyledi. "Seni seviyorum ve seni korumak için iznini isteyecek değilim," dedi gülümseyerek.

Konuşmadan önce kibri yüzünden kaşım kalktı. "Hayır, istemiyorsun. O zaman sanırım sana izin vereceğim, çünkü ben de seni seviyorum."

"Sanırım vereceksin." Sırıtışını saklamak için fazla mutluydu. Yavaşça beni kendisine çekip dudaklarını nazikçe benimkilere dokundurdu. Haftalardır ilk defa kendimi tamamen güvende hissediyordum.

Evie Claremont üniversiteye başladığında, gördüğü kâbusların biteceğini ummuştu. Ama bitmemişlerdi...

En garip durumlarda bile mantıklı bir açıklama bulmaya çalışan Evie'nin hayatında, ikinci sınıf öğrencisi Reed Wellington'la tanıştıktan sonra akla mantığa sığmayacak şeyler olmaya başlamıştı. Reed'e karşı hissettiği anlamsız çekim de işleri iyice karıştırıyordu. Çünkü Reed, Evie'ye hayatta başına gelip gelebilecek en korkunç şeymiş gibi davranıyordu. Yine de ne zaman ihtiyacı olsa, hayatını kurtarmak için Reed oradaydı...

Reed'in sakladığı sır neydi? Evie'nin şüpheleri doğru muydu? Peki, rüyalarında gördüğü o karanlık gelecek kaçınılmaz mıydı?

THG
0722051
DAG
THG 0722051 DAG

Çeviren: Merve Özcan

YABANCI

9 786055 016296

23 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com